

Irina Binder

Fluturi

volumul 2

IRINA BINDER

FLUTURI

VOLUMUL II

Nu sunt atât de săracă...

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am ceva de dăruit din puținul meu.

Nu sunt atât de săracă, încât să țin ușa casei închisă și să-mi doresc singurătatea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o vorbă bună pentru un om care are nevoie de ea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am lacrimi pentru a plânge alături de un prieten.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am zâmbete pentru cei care le-au uitat.

Nu sunt atât de săracă, încât să uit să râd în hohote, chiar și atunci când am necazuri.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu dau din forța mea, celor aflați la pământ.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o mângâiere pentru un suflet îndurerat.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am gânduri frumoase pentru oamenii din viața mea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai cred în oameni,

doar pentru ca unii m-au mințit.

Nu sunt atât de săracă, încât să uit să le fac oamenilor câte o bucurie.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o mângâiere pentru un animăluț.

Nu sunt atât de săracă, încât să țin brațele încrucișate, în loc să ofer o îmbrățișare.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai iubesc, pentru că oricâtă iubire aș dăruie, am din ce în ce mai multă.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai am speranță atunci când am pierdut totul.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am trecut doar pentru că acesta este încărcat cu amintiri dureroase...

Nu sunt atât de săracă, încât să rămân fără drumuri noi de urmat și fără curaj de a le străbate.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu pot ierta.

Nu sunt atât de săracă, încât să stau numai cu mâinile întinse pentru a primi.

Nu sunt atât de săracă, încât să îmi vând sufletul pentru lucruri și bani.

Nu sunt atât de săracă, încât să îmi pierd valorile.

Nu sunt atât de săracă, încât să rămân fără vise, din cauza deziluziilor.

Nu sunt atât de săracă, încât să raportez totul la „eu”.

Dar cu regret constat ca sunt prea mulți săraci în jur...

Trecutul... Atunci când crezi mai mult că l-ai lăsat în urmă, te tulbură pe neașteptate.

Probabil că fiecare om are un trecut format, pe alocuri, din momente pe care nu-și dorește să și le mai amintească. Sunt acele momente nemeritate, încărcate de urât și de durere. Deseori, acele momente sunt marcate de oameni pe care ți-ai fi dorit ca viața să nu îi aducă niciodată în calea ta, pentru că din cauza lor ai trăit nedreptăți, deziluzii și eșecuri. Și totuși, poate că trebuie să trăiești și astfel de episoade triste, pentru a deosebi binele de rău și fericirea de nefericire. Poate că trebuie să cunoști și oameni nepotriviți, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni și pentru a-i respecta și prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund. În timp ce alții le poartă ca pe niște medalii.

Eu mi-am purtat cicatricile ca pe niște medalii, fără a mă rușina de ele. Le-am purtat cu mândrie, ca dovadă a forței mele interioare. De a trece peste greutate și de a nu lăsa nimic rău să mă transforme în altceva decât în omul care mi-am dorit să fiu.

Într-o zi în care trecutul meu părea să fi fost lăsat în urmă și departe, m-am trezit cu una dintre fantomele care îi aparțineau.

— Irina, te caută un domn!, a strigat Oli din curte.

Matei și cu mine ne uitam la un film în living, iar Robert citea una dintre cărțile de parapsihologie, care îl pasionau atât de mult. Cine mă putea căuta, tocmai la Snagov? Doar părinții mei și prietenii apropiați știau unde locuia iubitul meu, iar Oli îi cunoștea pe toți. Până să apuc să mă ridic de pe canapea, am și văzut-o pe Oli apărând în

living, însoțită de un bărbat. Eram orbită de soarele care bătea din spatele lui. De aceea nu-l vedeam prea bine.

— Bună ziua, Irina, mi-a spus musafirul. Auzindu-i vocea, am încremenit. El a făcut câțiva pași până în mijlocul livingului, iar eu îl vedeam perfect. Chiar dacă îmbătrânise, îl recunoșteam foarte bine. Nu îl mai văzusem de când aveam opt ani și trecuseră vreo 14 ani de atunci. Deodată femeia puternică din mine s-a prăbușit, iar fetița neputincioasă din trecut i-a luat locul. Eram din nou în trecutul meu, în urmă cu 14 ani.

Datorită unei conjuncturi, tata a fost nevoit să mă lase o perioadă în grija unei familii. Era pentru prima dată când stăteam departe de casa mea și de tatăl meu. Am ajuns atunci într-o casă străină și acolo trebuia să locuiesc timp de două luni, cu niște oameni pe care nu-i cunoșteam. Sufletul meu de copil, deși trist de separarea de tata și de casa mea, a găsit o bucurie în faptul că și acea familie avea o fetiță, cu care speram să mă împrietenesc. Tata m-a protejat cât de mult a putut, de răutățile lumii și de aceea nu știam că oamenii puteau fi și altfel decât buni. Poate că de aceea mă așteptam să fiu bine primită în acea familie. Tata i-a lăsat stăpânului casei un pachet consistent de bani, pentru îngrijirea mea, rugându-l să aibă grijă să nu îmi lipsească nimic. Însă, de îndată ce tata a ieșit pe poartă, viața mea a luat o întorsătură nedorită.

Acasă am fost crescută cu un program strict și cu reguli bine stabilite. Tata a vrut să educe o lady, de aceea a pus mare preț pe ordine și disciplină. Mesele se luau la ore fixe, nu mâncam în grabă și manierele erau obligatorii. Tata îmi corecta mereu ținuta și mă învăța să nu mănânc zgomotos sau atentă la alte lucruri. Pe lângă activitățile obișnuite de zi cu zi, aveam și program de citit, de joacă, de jucat șah și lecții de pian. Casa era într-o ordine absolută, iar eu eram cea mai importantă și mai respectată persoană din ea. Deși era sever, tata mă

răsfăța și mă copleșea cu dragoste.

Încă din prima zi în care am intrat în casa familiei la care mă lăsase tata, mi s-a schimbat tot programul. Cina de la ora opt a însemnat o farfurie de ciorbă cu bucăți de pâine aruncate în ea, pe care am refuzat să o mănânc. „Da’ ce, te ține tactu’ numa’ cu salam de Sibiu? Zama nu-ți place?”, mi-a spus ofensat bărbatul casei, care părea zbîr. Apoi am vrut să fac baie înainte de culcare, așa cum eram obișnuită de acasă, dar mi s-a explicat că în casa aceea se făcea baie numai sâmbăta și că nu aveau de gând să pornească boilerul, numai pentru mine. Am adormit cu greu de dorul tatălui meu și din cauza certurilor pe care le auzeam din camera alăturată, unde familia la care locuiam își arunca reproșuri și jigniri cum nu mai auzisem până atunci. Dimineața nu am mai fost trezită, ca de obicei, cu alintături ci am fost bruscată de stăpâna casei, care mi-a oferit o felie de pâine cu marmeladă și ceai. Am mâncat de teamă că dacă voi face mofturi voi fi muștrată, apoi am fost trimisă la un magazin din apropiere, ca să cumpăr băutură. La întoarcere, m-am oprit la câteva case distanță, unde fetița familiei se juca împreună cu niște copii. Probabil că am stat ceva vreme acolo, uitând de sarcina pe care o aveam, pentru că stăpânii casei mă așteptau agitați. De îndată ce am intrat în casă, bărbatul m-a lovit peste față, reproșându-mi că mă aștepta de mult. Atunci a fost pentru prima dată când cineva m-a lovit. „În casa asta nu faci ce vrei tu și mă ascuți, clar?! ”

Soția lui plecase deja la serviciu, iar casa era într-o dezordine cum nu mai văzusem în nicio casă. Pentru că tata mă învățase să am grijă de casă, m-am apucat să spăl vasele și să fac ordine. Ca orice copil, am sperat că dacă voi fi cuminte, acei oameni mă vor îndrăgi și mă vor trata omenește. Dar nu a fost așa. Dacă mă vedeau cu cărți sau cu jucării, îmi spuneau că pierd vremea, în loc să fac curat. Să spăl vasele, să mătur și să strâng hainele din

jur, devenise doar atribuția mea. Într-o zi, am făcut o boacăna care m-a costat foarte scump. Pentru că înainte cu câteva zile m-au certat că nu am băgat oala cu ciorbă în frigider, de data aceasta am băgat-o, cu ciorba fierbinte în ea, fără să mă mai gândesc că se va dezgheța frigiderul. Când a aflat ce am făcut, bărbatul m-a bătut cu o curea din piele, până când a obosit. Câteva zile nici măcar nu am putut dormi, din cauza rănilor. Cei din casă se purtau din ce în ce mai urât cu mine, iar când se îmbătau, mă înjurau și mă umileau, spunându-mi „bitoangă” și punându-mă să muncesc fără încetare.

În aceeași curte, într-o bucătărie de vară, mai locuia și tatăl stăpânului casei, care era bătrân și bolnav. Știind în ce fel eram tratată de fiul lui, îmi aducea câte un măr sau câte o felie de pâine cu dulceață, atunci când nu era nimeni acasă. Iar eu îi mai țineam de urât. Nu ieșeam din curte, ca să mă joc cu copiii din vecini, pentru că mă rușinam de hainele mele ponosite și de vânătăile pe care le aveam de la bătăile primite. Fetița lor îmi luase toate hăinuțele mele frumoase, iar eu abia mai găseam prin casă câteva haine vechi de-ale ei, cu care să mă îmbrac.

Cât timp părinții ei erau la serviciu eu făceam curat în toată casa, spălam hainele de mână, ridicând oale grele în care puneam apă la încălzit și le clăteam cu o apă rece, care îmi îngheța până și sufletul. Măturam curtea, dădeam de mâncare la animale și așteptam înfrigurată să ajungă ei acasă. Nu prea trecea o zi fără să mă lovească sau fără să mă jignească. Își băteau joc de toată munca mea, iar a doua zi o luam de la început. Într-o seară, bărbatul din casă m-a bătut pentru că fetița lui i-a spus că îi luasem o bluză pe care am îmbrăcat-o. M-a dezbrăcat în pielea goală și m-a trimis afară în ploaie, apoi m-a privit din spatele unei ferestre, cum am stat ghemuită sub dușul rece al naturii. Apoi m-a încuiat într-un șopron dezafectat, plin cu păianjeni și, pentru că era beat, a adormit uitându-mă acolo toată noaptea. Într-o zi am

găsit un pui de cățel, pe care îl țineam ascuns în șură, ca nu cumva să-l vadă cineva. Împărțeam cu el porțiile mici de mâncare pe care le primeam și eram fericită că aveam și eu un prieten, că puteam simți și eu căldura unei Ființe. Dar stăpânul casei l-a descoperit într-o seară și după ce m-a bătut, a lovit cățelușul cu o sapă în cap, omorându-l în fața mea. Mult timp am plâns după acel sufleteț nevinovat, care a murit doar din cauză ca era singurul care mă iubea.

Trăind în acea casă de coșmar abia așteptam să vină noaptea, ca să pot plânge în liniște, de durere și de dor. Supliciul acelor zile s-a terminat, când s-a întors tata și m-a luat de acolo. Însă lui nu i-am spus niciodată ce traume am trăit în casa aceea. Nu voiam să-l supăr și îmi era teamă că dacă va afla, se va supăra pe mama, pentru că ea îi recomandase acea familie pentru a avea grijă de mine. De atunci am fost mereu urmărită de acel om, pe care nopți în șir l-am visat cum mă bătea, cum mă găsea și cum îmi făcea rău. Și, deși cu timpul am reușit să-l uit, iată că viața mi-l aducea din nou în cale.

Probabil că aveam o expresie înmărmurită, pentru că Matei a devenit brusc agitat și mă tot întreba dacă mă simțeam bine.

— Iubita mea, ce e cu tine? Cine este domnul?

— Dă-l afară... te rog să-l dai afară, am spus încet.

Robert a venit lângă mine și m-a luat de mână, privindu-l curios pe bărbatul misterios, care avea o atitudine umilă în fața mea. Începeam să tremur vizibil, deși îmi doream să fiu tare și să nu-i dau satisfacție aceluia monstru, că încă reușea să mă sperie.

— Cine sunteți? a întrebat Robert, ridicându-se.

— Mă scuzați, sunt un prieten de familie. O știu pe Irina de mică, a spus bărbatul, aproape bâlbâindu-se.

— Iubita, ce se întâmplă? m-a întrebat Matei, văzându-mă atât de neliniștită. „Irina, nu mai ești cea fetiță! Nu-ți

mai poate face niciun rău!", îmi repetam în gând.

— Ce cauți aici? i-am spus musafirului nepoftit, înfruntându-l.

— Mă bucur să te văd, Irinuța. Ești mare și te-ai făcut frumoasă!

— Treci peste asta. Zi-mi ce cauți aici.

Matei și Robert mă priveau contrariați, pentru că ei nu știau nimic despre trecutul meu și nici nu erau obișnuiți să mă vadă tratând oamenii cu o asemenea răceală.

— Irina, știi, fata mea, Adriana, o mai ții minte? Are un băiețel, are un an și patru luni...

— De unde știi această adresă?

— Mi-a dat-o tanti Ica, am întrebat de tine și mi-a spus că te-a vizitat fata ei, de ziua ta...

— Ok. Și ce cauți aici?

— E o situație delicată, dar nu am la cine să apelez... și m-am gândit că tu... că am auzit că ai un iubit foarte bogat și cum să-ți spun, dar nepotul meu, băiatul lui Adriana are o boală... și are nevoie de o operație la ochi și voiam să te întreb dacă ai putea să ne ajuți. Suntem disperați și nu avem la cine să apelăm...

— Și te-ai gândit tocmai la mine? am întrebat sarcastică. Matei și Robert îl priveau cu milă pe omul care îmi cerea bani pentru a-și salva nepoțelul bolnav, întrebându-se probabil de ce aveam o atitudine atât de ostilă față de el.

— Ce sumă vă trebuie pentru operație? a întrebat Matei.

— Nu te băga, i-am spus lui Matei, cu un ton autoritar.

— Iubita...

— Taci. Ieși afară! Să nu îndrăznești să mai apari în fața mea vreodată, că altfel o să ai parte de tratamentul cu care m-ai tratat tu când eram copil! Ieși afară!, i-am spus musafirului, strigând.

— Îmi cer scuze de deranj... la revedere, a spus el, îndreptându-se către ușă, urmat de Oli, care s-a oferit să-l

conducă.

— Ce naiba a fost asta? Cine e omul ăla? Iubita, ce se întâmplă?

— Lăsați-mă în pace... Am izbucnit într-un plâns isteric și am fugit în cameră, dorindu-mi să fiu singură cu amintirile și durerile mele. Matei și Robert au venit și ei în camera mea și s-au așezat lângă mine pe pat, dar m-au lăsat să plâng în voie. Când m-am liniștit le-am povestit despre copilăria mea încărcată de amintiri triste.

— Îl omor!, a spus Robert.

— Ce ticălos! Și cât tupeu să vină aici!, a adăugat Matei.

— Gata, trebuie să uiți. Nu-ți mai poate face niciun rău, mi-a spus Robert, întinzându-mi un șervețel. Noaptea am avut iarăși coșmarurile din copilărie, dar, odată cu ivirea zorilor, am uitat tot. În ziua următoare mi-am propus să-mi închei definitiv toate socotelile cu trecutul și să nu-l mai las să mă răscolească. Dar nu îl puteam uita pe omul care venise să-mi ceară ajutor. Chiar dacă el era un monstru pe care îl uram. Eu nu eram un om rău. Mi se părea nedrept ca greșelile lui din trecut să se răsfângă asupra sufletelului nevinovat, pentru care îmi ceruse ajutorul.

— Matei, m-am gândit mai bine. O să-l ajut pe nenorocitul ăla. Copilul nu are nicio vină, pentru că bunicul lui e un monstru, am spus seara, la cină.

— Aceasta este Irina pe care o cunosc eu!, a spus Robert, zâmbindu-mi drăgălaș.

— Bravo, iubita. Dacă tu consideri, îi dam bani.

— Am eu niște bani strânși și sper să-i ajungă, dar mai întâi de toate trebuie să ne interesăm dacă spune adevărul. Să nu cumva să fie vreo vrăjeală...

— Ai dreptate, dar banii ți-i dau eu. Orice sumă are nevoie. Tot ce vreau este să nu se mai apropie de tine. Am sunat câteva cunoștințe și am cerut detalii cu privire la nepotul omului care îmi ceruse bani. Când am avut

certitudinea că nu mă mințea și după ce am aflat ce sumă avea nevoie, am rugat o prietenă să-i ducă banii, în plic am adăugat o sumă în plus, gândindu-mă că-i va fi de ajutor.

— Nu vreau să afle vreodată că banii sunt de la mine. Spune-i că ai găsit tu un sponsor anonim, bine? i-am spus prietenei mele, când a venit după bani. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce simt pentru acel om care mă încercase cu amintiri atât de dureroase, aș fi spus că îl uram. Și bineînțeles că, atunci când urăști pe cineva, nu te vezi în stare să-i întinzi o mână de ajutor. Uneori ai impresia că ai fi capabil chiar să te bucuri că trece prin suferințe, văzând asta ca o pedeapsă pentru răutatea de care a dat dovadă, cândva. Poate că în adâncul sufletului meu îl uram, dar nu-i doream răul, iar întâmplarea aceea a fost o lecție care m-a învățat ceva nou despre mine: că nu știam să fiu ranchiunoasă și cu atât mai puțin răzbunătoare.

Povestea tristă din copilărie mi-a amintit și de alte povești legate de oameni care, într-un fel sau altul, mi-au făcut rău. Probabil că fiecărui om îi este dat să întâlnească, pe parcursul vieții sale, și oameni care să-l dezamăgească. Viața nu ne aduce în cale doar oameni buni, ci fel de fel de oameni. Întâlnim oameni pentru care îi suntem recunoscători vieții că ni i-a dăruit, dar și oameni pentru care blamăm soarta, considerând că dacă nu i-am fi întâlnit, viața noastră nu ar fi fost umbrită de fericire.

Întâlnim oameni care ne fac promisiuni și care ne fac să visăm, dar care nu ne oferă nimic, ci doar ne fac să așteptăm zadarnic, irosindu-ne timpul, sentimentele și visele, iar într-o zi ne abandonează, lăsând în urma lor tristețe, durere și dezamăgire. Întâlnim oameni care ne mint, care ne rănesc, oameni răi și egoiști, dar și oameni care ne vindecă rănilor din trecut și care ne redau încrederea în noi, în frumos și în iubire. Întâlnim oameni care ne fac să plângem până la epuizare, dar și oameni

cu care râdem în hohote. Întâlnim fel și fel de oameni. Oameni pe care-i iubim, oameni pe care-i urâm, oameni pe care-i uităm și oameni care ne vor locui sufletele, tot timpul.

Cu gândul la toți cei care mi-au înșelat așteptările am scris câteva gânduri, în jurnal:

„Pe drumul vieții m-au însoțit și oameni care, la un moment dat, mi-au dat brânci. Au așteptat un moment vulnerabil, ca să mă poată împinge, pentru că numai căzută jos aveau șansa să mă calce în picioare. Dar nu i-am lăsat și nu i-am dat nimănui satisfacția de a mă vedea la pământ. M-am ridicat cu spatele la ei, pentru că, dacă m-aș fi ridicat cu fața, aș fi îngenuncheat în fața lor... și, numai Dumnezeu merită să îngenunchezi în fața Sa. M-am ridicat cu spatele și nu am privit înapoi. Am lăsat jos durerile și dezamăgirile, mi-am luat speranța, visele și încrederea și mi-am continuat drumul. Ei au rămas acolo jos, în locul în care căzusem eu și, în timp ce urcam pe drumul meu, privind înapoi, îi vedeam din ce în ce mai mici, până când au dispărut... „

— Iubita, trezește-te, mi-a spus Matei încet. Am deschis ochii și l-am văzut stând pe jos, lângă pat și privindu-mă zâmbind.

— Ce este? E încă noapte... am avut vreun coșmar?

— Vrem să-ți facem o surpriză. Te așteptăm jos. Matei a ieșit din dormitor, iar eu am făcut eforturi să mă trezesc din somnul prea dulce. „Cinci dimineața? Ce l-a apucat pe ăsta? Ce surpriză? Nu e ziua mea...” Am coborât în living, unde Matei și Robert mă așteptau. Mirosea a cafea proaspătă, iar Oli mișuna deja prin bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, așezându-mă pe primul fotoliu pe care l-am găsit în cale.

— Iubita, Robert s-a gândit să-ți facă o surpriză. Te va duce în Italia, să o vezi pe Luminița.

— Cum?! Mi-a sărit somnul instantaneu, auzind că aveam să merg în Italia, la prietena mea Luminița. Inima

mi-a tresărit de bucurie. Dar fericirea a fost de scurtă durată, realizând că, de fapt, mergeam să-mi văd prietena bolnavă de leucemie, care se pregătea să moară. Nu o văzusem de când aflasem vestea cumplită despre boala ei. Pentru că ea promisese că va veni în România. Și nu mă simțeam capabilă să trec prin chinul de a înfrunta o asemenea realitate.

— Păi. Și...

— Nu am vrut să-ți spunem din timp, că să nu îți dăm emoții și griji inutile, mi-a spus Matei, venind lângă mine și sărutându-mă pe frunte.

— Și cum o să facem?

— Trebuie să te îmbraci, mi-a spus Robert.

— Acum?

— Da. Împachetează-ți câteva lucruri și plecăm.

— Robert, nu sunt pregătită, mă luați așa pe nepusă masă...

— N-ai nevoie decât de câteva haine și de cosmetice. Haide, trebuie să plecăm în maxim două ore.

— Dar nu i-am luat nimic Luminiței, ce o să...

— Ce să-i cumperi unei muribunde? Lucruri?

— Și cu ce plecăm?

— Cu mașina, mi-a răspuns Robert.

— Dar nu facem mult timp pe drum, adică...

— O să combinăm utilul cu plăcutul, vom vedea orașe frumoase, ne plimbăm...

— Ce fain! Voi aveți deja bagajele făcute?

— Nu, iubita, mergi numai tu și Robert. Eu nu pot lipsi de la firmă, știi bine. Haide, nu pune botic, te rog... Să știi că Robert a avut ideea aceasta, știind cât îți dorești să o vezi pe Lumi și că ești nerăbdătoare. Dar eu chiar nu pot să vin, am pe cap atâtea, știi...

— Ok. Mă duc să-mi împachetez. Deși nu știu ce să iau, m-ați luat așa... Am urcat în cameră și am început să aleg haine pentru călătorie. Eram încă buimacă și foarte surprinsă. După câteva minute, Matei a venit în cameră și

m-a ajutat să așez lucrurile în troler.

— Sper că nu ești supărată. Ne-am gândit la tine și la Lumi...

— V-ați gândit?

— Ideea a fost a lui Robert. Dar mă bucur că mergi să o vezi. Știu ce mult ții la ea și că s-ar putea să nu mai ai o altă șansă.

— Tu o să ai vreodată timp să te rupi de firma aia?

— O să am, iubita mea. Dar trebuie să trec peste toate câte s-au adunat. Ne-am băgat în multe proiecte și nu pot lăsa angajații să se ocupe. Nu risc nimic. „Riști să mă pierzi pe mine!, mi-am spus în gând. Dar cine sunt eu? Mă pot compara cu conturile care îți asigură confortul unei vieți luxoase?” Am făcut un duș în grabă, m-am îmbrăcat și am coborât în living. Matei mi-a adus trolerul jos și i-a dat câteva indicații lui Robert, care părea a-l asculta plictisit. Mi-am luat rămas bun de la Matei, care mă asigura de dragostea lui și care susținea că era fericit pentru că aveam șansa să-mi văd prietena. Oli ne-a explicat ce mâncare ne-a pus pentru drum, apoi am urcat în mașină și am pornit în călătoria la care nu m-aș fi gândit vreodată.

— Vrei să dormi? m-a întrebat Robert, după ce am plecat

— Nu. Robert, de ce nu mi-ai spus din timp?

— La ce te ajuta? Să-ți faci griji inutile?

— Dar nu știu. Avem tot ce ne trebuie, totuși nu mergem până la Brașov, ci în Italia...

— Avem tot. M-am gândit la tot. Și dacă nu avem ceva, găsim. Bani avem.

Abia când am ajuns în București, am început să simt emoțiile călătoriei. „Italia? Doamne, o voi vedea pe Luminița! Cum o să rezist?”, mă gândeam.

— O să fie bine. O să-i facem o surpriza frumoasă, mi-a spus Robert, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Ea nu știe că mergem?

— Nu știe. Am vorbit cu Mario și a spus că nu vrea să o agite.

— Ce nebuni sunteți! Mi-am alungat orice urmă de stres și am început să visez la revederea cu cea mai bună prietenă a mea. Eram cu Robert și mă simțeam în siguranță cu el, știind că aș fi putut să plec până la capătul lumii cu el.

— Îți mulțumesc din suflet, am spus, mângâindu-i mâna pe care o ținea pe schimbătorul de viteze.

— Nu ai pentru ce.

— Ce m-aș fi făcut fără tine?

— Dar eu?

— Ai fi fost liniștit...

— Aș fi fost plictisit, your Highness!

— Ba nu. Sunt o pacoste.

— Tu? Ești o comoară! Eu nu am trăit, până nu te-am întâlnit!

— Ei, nu!

— Pe bune. Știi bine ce viață anostă duceam. Nu m-am distrat, nu m-am plimbat și nu am învățat atâta. De când ești tu, am descoperit viața. Mi-ai deschis alte orizonturi. Ce cauți? Șervețele umede? Vezi în spatele scaunului tău. „Of, nu uită nimic, niciodată?”

— De ce nu ne-am dus cu avionul?

— M-am gândit că îți e mai bine cu mașina. Așa ai ocazia să vezi orașe, ne putem opri și plimba, nu ne grăbim nicăieri...

— Tu cum poți lăsa totul și să pleci cu mine în lume?

— Eu nu am nimic mai important decât tine. Ah! Ce prost sunt! Iartă-mă! Irina, nu am vrut să spun asta. Matei te prețuiește enorm, dar chiar...

— Taci. Lasă-l pe Matei, că are treabă. Mi-e foame.

— Am luat biscuiții tăi preferați și un termos cu ceai. Ceșcuța de regină n-am luat-o, dar ai pahare din carton, pentru că nu-ți plac alea din plastic...

— I hate you!

— I know!

— Știi la ce mă gândesc? Lui Matei nu i se pare anormal că plecăm împreună? Vom dormi împreună...

— De ce să i se pară anormal? Iar începi? Locuim în aceeași casă, împreună. Are încredere oarbă în noi.

— Chiar și în mine?

— Da, Irina, nu fi copil. Matei e liniștit. Am fost educați de oameni civilizați, nu de încluiți... Aș fi călătorit cu el zile în șir, fără să mă plictisesc. Era omul cu care puteam vorbi despre orice, cu care râdeam foarte mult și alături de care nici liniștea nu mă plictisea.

— Milano! Capitala modei, a spus Robert, când a văzut indicatorul către Milano.

— Ce frumos ar fi fost ca Lumi să fie bine! Am fi bântuit orașul și am fi făcut cumpărături...

— O s-o faceți oricum. Irina, nu o vom trata ca pe o muribundă. Mergem să-i mai oferim clipe frumoase, nu să-i amintim că moare, da? Vreau să fii puternică.

— O să fiu. Promit.

— Așa te vreau.

— Dar cum o să reușesc? Deja îmi vine să urlu de durere... Am început să plâng, gândindu-mă cât de nedrept era ca prietena mea să părăsească această lume, mult prea curând.

— Nu mai plânge. Te implor. Tu trebuie să fii acum pe locul doi și ea pe primul. Așa vei reuși s-o faci fericită. Ai timp să plângi după.

— Oare o fi fost fericită, în viața ei? Oare o fi avut destule bucurii? Oare ce e în sufletul ei?

— Nu știu... și nici nu mi-aș dori să știu...

Am ajuns în Milano după amiaza și ne-am întâlnit cu soțul Luminiței care ne aștepta într-un loc stabilit de el și de Robert. Mario, soțul Luminiței era un băiat de aur. Un italian cumsecade, bun și familist. Nici nu voiam să-mi închipui ce era în sufletul lui, dar părea resemnat. Cu siguranță că era cumplit să stai alături de omul iubit,

știind că are zilele numărate.

— Luminița nu va avea un șoc când ne va vedea? I-am întrebat îngrijorată.

— Nu. A trebuit să-i spun ieri, pentru că voia să plecăm la o prietenă de-a ei. Nu am avut încotro... Luminița ne aștepta cu nerăbdare și, de îndată ce a văzut mașina apropiindu-se de casă, a ieșit în curte. Când Robert a oprit mașina, am coborât și am alergat către ea ca o nebună, plângând în hohote, pentru că nu îmi mai puteam controla emoțiile. Ne-am îmbrățișat și ne-am lăsat jos pe un petec de iarbă, unde am plâns amândouă câteva minute, în fața băieților, care ne priveau neputincioși.

— Copil prost și nebun, ce cauți aici? m-a întrebat Luminița, ștergându-mi lacrimile.

— Te iubesc!, am spus strângând-o în brațe.

— Haideți fetelor, să intrăm în casă... Luminița voia să fie ospitalieră, dar mie nu îmi trebuia nimic. Voiam doar să stau cu ea, să o privesc, să o ascult, știind că într-o zi îmi vor lipsi toate aceste lucruri. Robert și Mario și-au ținut companie unul altuia și ne-au lăsat chiar să dormim împreună, în prima noapte.

— Ce dor mi-a fost să dorm cu tine!, i-am spus Luminiței, noaptea, când ne-am dus la culcare.

— Mai știi cum dormeam când erai mică? în camera ta...

— Da, ce frumos era! Ne uitam la foc și povesteam câte în lună și în stele...

— Mă bucur enorm că ești aici!

— Noroc cu Robert. Eu nici nu am îndrăznit să mă gândesc să vin. Mai ales că știam că vii tu.

— O să vin în toamnă. Zi-mi de Robert!

— Ce să-ți mai spun? Nu se vede?

— Ba da. S-a mai întâmplat ceva, în ultimul timp?

— Nimic. Am încercat amândoi să ne vedem de viață. Ne purtăm ca doi prieteni și ne prefacem că nu simțim

nimic mai mult.

— Ce aiurea! Măcar dacă nu stăteai în aceeași casă cu el...

— N-aș rezista fără el. Dacă nu-l văd o zi, o iau razna.

— Irina, de ce nu faci dragoste cu el?

— Ai înnebunit? Cum să fac asta?

— Pur și simplu. Aveți dreptul ăsta. Nu vă poate interzice nimeni. Și nu trebuie să afle nimeni.

— Nu putem. Nici eu și nici el. Îl iubesc pe Matei și nu aș putea să-l înșel, chiar dacă e așa cum e. Iar Robert la fel, îl iubește. Nu pot să fac asta. Nu pot să fiu între ei. Și așa s-a ajuns prea departe. Robert s-ar simți mereu vinovat... pentru câteva clipe de plăcere, nu-l pot împovăra cu așa ceva.

— Tocmai, că nu ar fi câteva clipe de plăcere. Ar fi momente intense de iubire. Cu Matei le trăiești?

— Da și nu...

— Irina, nu te-aș învăța niciodată să faci ceva rău. Nu știu, poate că acum gândesc așa din perspectiva că voi muri. Am multe regrete, aș face atâtea, dacă aș mai avea timp. Nu mi-aș mai impune restricții, nu aș mai trăi după reguli. Să iubești, nu e un păcat. Să înșeli este. Dar tu și Robert nu îl înșelați pe Matei, vă înșelați pe voi! Vă iubiți și vă luați dreptul ăsta...

— Lumi, Robert se simte dator față de Matei. Părinții lui l-au adoptat, după cum bine știți.

— Și? Le datorează lor respect și lui Matei la fel, dar nu merită să-și dea viața pentru ei! A făcut destul pentru ei, din câte știu. Robert muncește foarte mult și a realizat aproape tot, nu?

— Așa este dar Robert e un suflet prea curat. Iubește curat, total și nu poate fi egoist. De aceea nu am vrut să fac dragoste cu el.

— Dar ti-ai dori, nu?

— Enorm. Dar, totodată, pentru mine mai important este să-l pot privi în ochi cu seninătate... să nu văd

regrete în privirea lui, să nu îl știu cu conștiința încărcată. Oricum, nu am putea avea o poveste. N-am putea fi niciodată împreună, pentru că orice ar fi, va exista un Matei, a cărei iubită am fost, pe care el îl iubește și-l respectă...

— Of ce complicat! Știi că mereu l-am plăcut pe Robert, mai mult decât pe Matei?

— Și eu. Dar nu a fost să fie...

— Așa mi-ar plăcea ca povestea voastră să poată exista... Lumi m-a îmbrățișat, apoi s-a întins lângă mine. Aș fi vrut să o întreb despre boala ei, dacă are dureri, dacă are regrete, dar nu trebuia să-i amintesc de moarte.

— Lumi, dacă mi-ai cere ceva, orice pe lumea asta, ce-ar fi?

— Ție?

— Da.

— Mi-ai da orice?

— Da. Chiar și jumătate din viață. Să murim amândouă în aceeași zi.

— Ți-aș cere să fii fericită. Să trăiești intens și frumos. Să nu uiți niciodată cine ești, pentru că ești o minune. Ți-aș cere să iubești, să râzi, să te distrezi, să-ți faci mofturi, să te plimbi. Ți-aș cere să trăiești dublu orice poate fi frumos, să trăiești și pentru mine, tot ceea ce eu nu voi apuca să trăiesc... Orice efort al meu de a-mi stăpâni lacrimile era zadarnic. Plângeam și țineam pumnii strânși, de parcă aș fi putut să-mi strivesc durerea în interiorul lor.

— Tu ce mi-ai cere mie, Irina?

— Eu? Ți-aș cere să nu mă părăsești.

— Nici nu o fac. O să fim despărțite doar o vreme. Unii plecăm mai devreme, alții mai târziu. Eu ți-aș cere să pleci cât mai târziu din această lume. Acolo e eternitatea, deci nu e nicio grabă.

— Atunci îți cer să nu mă uiți. Și să mă aștepti. Să-i spui lui tata că-l iubesc. Și lui Rareș... și domnului Horațiu...

— Și lui Alice, o să-i spun. „Doamne, de unde are atâta putere? Sau e numai de fațadă?”, mă întrebam.

— Ți-e frică? am întrebat-o în șoaptă.

— Nu-mi mai este. La început mi-a fost, acum m-am obișnuit cu ideea... îmi doream să plec undeva și să urlu de durere – dar așa cum îmi spusese și Robert, aveam destul timp pentru asta. Acum trebuia să fiu puternică, de dragul ei.

— Ti-am adus caseta video de la bal! Mai știi că ți-am povestit că am dansat cu Robert la un bal?

— Da. Ce fain! Abia aștept să vă văd!

— El s-a gândit să o aducă, ca să se dea mare. Aș fi dormit cu Luminița în fiecare noapte, dar știam că avea nevoie să fie alături de soțul ei. Mă mulțumeam să-mi petrec întreaga zi cu ea – și chiar am petrecut zile foarte frumoase. Am vizitat orașul, am râs cu poftă datorită lui Robert, care se purta ca un copil nebun și am umblat prin magazine.

— Sigur nu ești obosită? am întrebat-o într-o după-amiază, când ne plimbam prin oraș.

— Deloc! Mă mir că am atâta energie! Deodată am văzut că ceva i-a atras privirea și m-am întors să văd la ce se uita atât de atentă. Era o vitrină cu rochii de mireasă. Imediat a întors privirea către mine și mi-a zâmbit.

— Îmi faci un moft? m-a întrebat ea.

— Orice!

— Hai să probezi o rochie de mireasă.

— Acum?

— Da!

— Lumi, dar... băieții...

— Vreau să te văd mireasă. Mereu mi-am dorit asta. Te rog!

Haide, va fi amuzant!

Mie nu mi se părea amuzant să probez o rochie de

mireasa, mai ales în fata lui Robert, dar nu o puteam refuza. Ea știa că nu va avea șansa să mă vadă mireasă în ziua nunții mele și poate că își dorea o asemenea imagine cu mine. Am intrat cu emoție în magazinul cu rochii foarte scumpe, unde vânzătoarele erau extrem de amabile și, cu siguranță, își imaginau că eu chiar căutam o rochie pentru nunta mea. Îmi venea să le rog să fie drăguțe cu oricine va intra în magazinul lor, ca să probeze o rochie, gândindu-mă că nu toată lumea vă căuta fericirea acolo și că poate vor fi și mirese care vor proba rochii, doar pentru a visa.

— Pe care să o probez? am întrebat-o pe Lumi.

— Pe cea care îți place cel mai mult. Pe cea pe care ai alege-o cu adevărat. Iar dacă nu e niciuna, atunci plecăm.

Am căutat printre zecile de rochii, până am găsit rochia visurilor mele. Mi-o imaginam încă din copilărie și, în sfârșit, o găsisem. De fapt. Mereu mi-am spus că rochia mea de mireasă nu va fi una împopoțonată, ci va fi cât de simplă posibil. Mereu m-au amuzat miresele chinuite și incomode, strânse cu corsete și opulent împodobite. Nu mă vedeam într-o asemenea rochie și, de aceea, rochia mea de mireasă trebuia să semene mai mult cu o rochie simplă de vară, în care să mă simt liberă, să pot pluti și să pot dansa. Iar acea rochie se încadra perfect în tiparul creat de mine în visele mele, pentru că nu avea corset, voaluri și strasuri. Semăna mai mult cu o rochie princiară medievală. Era foarte simplă, albă, lungă până în pământ și prinsă sub bust cu un cordon din trandafiri albi, foarte micuți. Nu avea nimic sclipicios, dar materialul era superb. Mânele din voal alb erau lungi până în pământ, despicate pe brațe. Când m-am văzut îmbrăcată cu ea, am știut că așa arăta rochia în care mi-aș fi dorit să mă dăruiesc, pentru totdeauna, sufletului meu pereche. În salonul magazinului, Luminița, Mario și Robert mă așteptau așezați pe niște canapele albe, comode. Am ieșit cu emoție și m-am apropiat de ei. Luminița și-a pus

mâinile la gură și a început să plângă, apoi s-a ridicat și a început să țopăie în jurul meu. Robert mă privea într-un fel ciudat, pe care știam că aveam să nu-l uit niciodată. Pentru câteva clipe, ochii ni s-au umezit inconștient, dar entuziasmul Luminiței ne-a distras atenția.

— Ești superbă! Ești atât de *tu*!

— Chiar îți place?

— Vă rog să o împachetați!, i-a spus Luminița în italiană, vânzătoarei care stătea și mă admira.

— Sigur că da. Mergem în cabină? m-a întrebat vânzătoarea.

— Dar, Lumi, de ce? Probabil costă o avere, am spus, bâlbâindu-mă din cauza emoțiilor.

— Tu ești o avere! O meriți și vreau să te măriți în ea! Și mă bucur enorm că te-am văzut mireasă! Sunt atât de fericită! Îți jur!

L-am văzut pe Robert întorcând capul spre stradă, dorindu-și probabil să ascundă emoțiile care îl copleșeau. În ziua aceea Luminița chiar a fost fericită.

— Hai să ne plimbăm, vrei? mi-a spus Robert noaptea târziu, când toată lumea era deja la culcare.

— Nu ești obosit? Am umblat toată ziua...

— Sunt. Dar nu vreau să închid ochii.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun.

— Ba da. Îmi spui imediat.

— Dacă închid ochii, văd imaginea cu tine mireasă. M-a răvășit foarte rău...

— Hai să ne plimbăm. Robert nu era în apele lui, pentru că era absent și îngândurat. Ne plimbam prin orașul frumos luminat, ținându-ne de mână și oprindu-ne din când în când în fața vreunei vitrine, care ne capta interesul.

— Știi că dacă închid ochii, te văd perfect? Adică, îți

știu fiecare trăsătură, mi-a spus Robert, pășind încet pe lângă mine.

— Dacă stai atât de mult timp cu mine...

Uneori te privesc și încerc să-mi dau seama dacă ești chiar așa o frumusețe, sau doar te desenez eu altfel.

— Sunt o superbăciune!, am spus făcând o piruetă în fața lui.

— Chiar ești. Și mă bucur că nu toți pot vedea asta. Ar fi jale...

— Tu vorbești? Tu știi cât de frumos ești?

— Ei, na! Ce am eu frumos?

— Tot! Trupul, părul, ochii, buzele, dinții, zâmbetul, gropițele, mâinile, inima! Ești ca un prinț.

— Când te-am văzut prima oară, ceva m-a atras foarte tare la tine. Încă nu știu ce...

— Știu eu.

— Nu știi. Numai la prostii te gândești! Te-am văzut toată, nu pe bucăți, mi-a spus el, zâmbind la aluzia mea. Altfel nu ești o frumusețe – adică, ești frumoasă, ai o frumusețe clasică, naturală, pură, ai un aer senin, încrezător, ești caldă, dar sunt și altele mai frumoase, înțelegi?

— Eu înțeleg, dar nu știu care e problema ta.

— Problema e că eu te văd cea mai frumoasă. Asta este!

— Gata, știu. Asta e vrăjeală, ca să mă convingi să mă culc cu tine. Robert a început să râdă, m-a ridicat în brațe și m-a învățit. Când m-a lăsat jos, m-a pupat pe frunte.

— Ești o obrăznicătură și o șmecheră.

— Și o superbăciune.

— Și. Oricum, cu rochia aceea de mireasă, ești de nedescris.

— Pot să te întreb ceva?

— De parcă aș avea de ales...

— Ce-ai gândit, când m-ai văzut? M-ai privit într-un fel ciudat.

— Am fost impresionat. Și șocat. Am conștientizat ceva... o realitate. O realitate despre care nu vreau să vorbesc. Realitatea pe care o conștientiza Robert era că noi doi nu puteam fi niciodată împreună. Mă văzuse îmbrăcată în mireasă și știa că, într-o zi, voi fi îmbrăcată astfel, lângă un alt bărbat căruia îi voi dăruia toată viața mea.

— Vreau să fii fericită. Dar uneori e cumplit să fii doar un simplu spectator la fericirea ta. E frustrant să nu fii parte din ea...

Am văzut o bordură mai înaltă, pe care m-am urcat și l-am oprit. L-am luat palma dreaptă și mi-am așezat-o în dreptul inimii.

— Simți? L-am întrebat. Aici e un întreg univers. Și totuși, jumătate din toată inima mea îți aparține. Fiecare bătaie este împărțită în două. Jumătate pentru mine și restul universului. Iar cealaltă jumătate e numai pentru tine. Robert mă privea într-un fel care îmi sfâșia inima, iar eu am lăsat involuntar o lacrimă să-mi cadă pe obraz.

— Nici nu-mi trebuie mai mult, mi-a spus, luându-mă în brațe.

— Îți mulțumesc din suflet, Robert!

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că suntem aici.

— Mă onorează să fii alături de dumneavoastră, maiestate, mi-a spus el, oferindu-mi mâna ca sprijin, pentru a coborî de pe bordura pe care mă urcasem. Știam că nu voi mai întâlni un alt om ca el. Un alt bărbat la fel de domn, la fel de frumos și la fel de bun. Și nici nu îmi mai doream să întâlnesc. El îmi era de ajuns, pentru toate visele mele.

Am stat cinci zile la Luminița. Și chiar dacă am crezut că vor fi cinci zile pline de încărcătură negativă și de tristețe, au fost niște zile superbe. Luminița a fost veselă și s-a purtat ca și cum ar fi uitat, cu desăvârșire, de boala

ei.

— Sper să Țineți minte toată viața voastră, cât bine mi-ați făcut! N-am crezut că o să mai fiu în stare să mă distrez așa!, ne-a spus ea. În ultima zi petrecută cu Luminița, am văzut poze vechi și am rețrăit amintiri din trecut. Ne purtam ca și cum ea ar fi trăit veșnic și am făcut planuri de viitor, pentru următoarea toamnă, în care ea avea să vină în România. Ne-am despărțit, spunându-ne de câteva ori „te iubesc” și abia după ce m-am îndepărtat de ea, am reușit să plâng în voie. Robert m-a lăsat să plâng, știind că adunasem prea multe lacrimi, în cele cinci zile în care nu am putut să plâng, nici măcar pe ascuns.

— Zi-mi unde vrea maiestatea sa să o duc, mi-a spus el, când a văzut că m-am liniștit.

— Păi nu mergem acasă?

— Credeam că vrei să faci un popas undeva pe aici. Ai vreun vis legat de Italia?

— Veneția, dar nu e momentul...

— Altceva? Imediat m-am gândit la Romeo și Julieta și la celebrul balcon din Verona. Habar n-aveam la ce distanță era Milano de Verona și mă întrebam dacă am putea să trecem pe acolo. Firea mea romantică a visat mereu să viziteze, cândva, acel loc atât de celebru.

— N-o să vrei. I-am spus lui Robert, care conducea liniștit.

— Ascult.

— Verona. Romeo și Julieta.

— Acolo mergem. Harta, vă rog, mia principessa!

— Ești așa un nebun!

— Există o vinovată pentru nebunia mea... Din fericire, Verona nu era foarte departe de Milano. Am ajuns pe la amiază, numai bine pentru prânzul consistent pe care l-am luat pe o terasă mică și foarte aglomerată.

Viața este plină de surprize. Azi ai o direcție de mers, dar te trezești, de fapt, îndreptându-te către altă direcție.

Așa s-a întâmplat și cu noi. Pornisem către România, dar ne-am trezit în fața clădirii Casa Di Giulietta, din inima vibrantă a Veronei. Amândoi am fost impresionați de clădire și de faimosul balcon, sub care mișunau tot felul de cupluri care făceau poze și își jurau iubire veșnică. Legendă sau nu, noi ne am pus câte o dorință, în gând. Orașul, cu străduțele mici și cafenelele cu un farmec unic, ne-a făcut să uităm de noi și să bântuim ca doi copii curioși, care descopereau lumea. Ne-am plimbat până spre seara și am zăbovit pe o mică terasă, de unde am privit trecătorii.

— Abia aștept să ajung acasă, ca să scriu tot în jurnal, am spus cu voce tare, fără să vreau.

— Scrii tot?

— Da. Absolut tot. Nu vreau să uit nimic. Mi-am notat tot ce am povestit și cu Lumi, trebuie doar să transcriu... într-o vitrină am văzut o pereche de sandale cu fluturi, care mi-au plăcut foarte mult. Erau ca niște bijuterii princiare. Dar magazinul era închis.

— Nu pot să cred cât de frumoase sunt! De ce e închis? am spus, răsfățându-mă ca un copil.

— Deschide mâine la ora nouă. Haide să căutăm o cameră de hotel și dimineață le cumpărăm.

— Pe bune?!

— Le vrei?

— Da!

— Atunci să dormim o noapte aici, mi-a spus Robert zâmbind.

— Ești nebun de legat!

Eu și Robert, singuri într-o cameră de hotel din Verona. Departamente de lume care ne-ar fi amintit cine eram, de interdicții și de bariere? Și eu influențată de ceea ce mi-a spus Luminița, care susținea că iubirea nu e un păcat și că nimeni nu ar trebui să-și interzică iubirea, cu atât mai mult cu cât interdicția noastră era impusă doar de dragostea și de considerația față de un om căruia nu-i

datoram nimic altceva, decât respectul? Mi se părea o nebulie.

„Fă dragoste cu el. Arată-i că-l iubești, măcar o dată. Apoi vă prefăceți că nu s-a întâmplat nimic. Oricum vă prefăceți că nu simțiți nimic. Dar o să aveți o amintire superbă, îmi spusese Luminița, în urmă cu două zile.

— Și dacă n-o să ne putem opri? Nu pot sta în aceeași casă cu Matei și să fac asta. Nu pot, adică mă știi, nu pot fi duală!

— Ai dreptate, dar tare nu aș vrea să regreti cândva...

— Până la urmă, a face dragoste e ceva fizic. Nu e așa de important. Noi avem momente mult mai speciale.

— Nu e doar ceva fizic. Of, dacă eram în locul tău, făceam dragoste cu Robert și fugeam în lumea largă cu el! Lăsam tot în urmă, plecam în fundul gol! Acum ești încă mică și idealistă. Viața nu e așa cum o vezi tu. Dar am încredere că o să faci ceea ce e mai bine.

— Dacă m-aș gândi numai la mine, aș face dragoste cu el fără ezitare. Dar eu mă gândesc doar la el. Doar la binele lui”.

Nu o puteam condamna pe prietena mea, că mă îndemna să trăiesc, pentru că ea raporta totul la timp. Nu mai avea timp să fie fericită și se pregătea să părăsească lumea, cu sufletul încărcat cu regrete și cu neîmpliniri. Dar eu vedeam lucrurile altfel. Povestea de iubire dintre mine și Robert mi se părea foarte complicată, pentru că iubirea noastră era una neobișnuită. Iar noaptea pe care urma să o petrecem împreună, în hotelul din Verona, avea să fie un test de rezistență pentru noi doi.

— Aș da orice să știu la ce te gândești, mi-a spus Robert, în timp ce ne plimbam pe străzile Veronei.

— Ești sigur?

— Da.

— Robert, dacă noi doi am depăși acele bariere... și... știi tu...

— Așa?

— După aceea, crezi că ai putea să uiți? Adică, ai putea să te porți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Tu ai putea?

— Răspunsul tău este mai important decât al meu. Deci?

— Dacă nu ai însemna ce însemni pentru mine, ți-aș spune că aș putea, doar pentru a-mi îndeplini scopul. Nu că mi-am făcut un scop din a face dragoste cu tine. Poate că e mai mult un vis. Nu știu. Dar nu, nu aș putea să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Răspunsul lui mi-a fost mai mult decât de ajuns, ca să înțeleg că povestea noastră de iubire era doar o una neverosimilă. De aceea, noaptea romantică din Verona a fost doar o noapte în care am împărțit amândoi același pat – și, poate, aceleași vise. Călătoria în Italia mi-a umplut sufletul cu trăiri și jurnalul cu amintiri, pe care le-am scris uneori zâmbind, iar alteleori plângând.

Se apropia ziua Sandrei și plănuia o petrecere grandioasă, la care avea de gând să invite foarte multă lume. Prietenii apropiați mi au lăsat mie sarcina de a-i cumpăra un cadou din partea noastră, de aceea am plecat într-o dimineață în București, la cumpărături.

La întoarcerea spre Snagov, în timp ce așteptam la un semafor, l-am văzut pe Angel în mașina lui, încercând să-mi distragă atenția. Nu îl mai văzusem din ziua în care fusesem la el și nici nu mai încercase să ia legătura cu mine. Robert nu-mi spusese niciodată cum a intrat în posesia inelului meu, iar Sandra nu-mi mai povestea nimic despre întâlnirile lor. M-am prefăcut că nu-l văd și mi-am văzut de drum, însă Angel a început o cursă nebună, încercând să se țină după mine și să mă forțeze să opresc mașina. Claxona și semnaliza cu farurile, dar eu conduceam cu viteză, încercând să scap de el. Abia când am virat pe drumul spre Snagov, am reușit să conduc mai repede, sperând că mă va pierde, însă m-a ajuns, ba chiar

făcea manevre periculoase în spatele meu. M-a sunat și i-am răspuns imediat

— Oprește, altfel vin după tine până acasă la Matei!, mi-a spus. Am oprit mașina și am coborât nervoasă, decisă să mă cert cu el. Coborâse și el și se rezemase de capota mașinii, privindu-mă cum mă apropiam de el, ca o tornadă.

— Ce naiba vrei de la mine, nebunule?!, am strigat când am ajuns în fața lui. M-a privit câteva secunde, apoi mi-a prins fața între palme și m-a pupat apăsând pe buze.

— Cum îndrăznești?!, am strigat respingându-l.

— Mărită-te cu mine.

— Ce?! Sigur că da! Hai. Mergem acum la starea civilă?

— Haide.

— Știi ce, am întâlnit mulți nebuni, dar tu i-ai întrecut pe toți!

— De ce mă eviți?

— Pentru că nu mă interesează persoana ta. Și mai mult de atât, iubitul meu nu te suportă.

— Iubitul tău nu mă suportă? Păi de ce? El s-a însurat cu iubita mea, nu eu cu a lui.

— Și ce? Acum vrei să te însori și tu cu iubita lui.

— Irina chiar crezi că Matei este atât de important pentru mine încât să-mi pierd vremea ca să mă răzbun pe el? Crede-mă că trecutul e îngropat și nu am resentimente. Mi-e indiferent. Matei nici măcar nu există pentru mine.

— Pentru mine există, clar? Te rog să mă lași în pace!

— Știi de ce ești așa de furioasă? Pentru că mă placi!

— Ți place să te flatezi singur?

— Mă placi, Irina.

— Dacă te plăceam și te voiam, zău că nu mă oprea nimic.

— Nici măcar Matei?

— Nici măcar, nimeni.

— Hai să fim prieteni.

— Ți-ai ratat șansa asta, atunci când m-ai șantajat.

— Nu te merită.

— Vezi-ți de treaba ta! Nu mă face să te urăsc! Ajunge că îmi ești antipatic! M-am întors brusc și am urcat în mașina mea, iar el a rămas pe loc și m-a privit cum am plecat în trombă. Când am ajuns acasă, aveam un mesaj de la el pe telefonul mobil: *„Dacă teama că ai putea fi obiectul unei răzbunări te ține departe de mine, îți jur că nu e așa. Știu că nu e decent ce fac, dar fac doar ce simt.”* Nu i-am răspuns la mesaj, decisă să înăbuș orice încercare de-a lui de a se apropia de mine. Dar avea dreptate: îl plăceam. Nu știam dacă îl plăceam pentru că era un bărbat atrăgător, sau doar pentru că îmi plăcea băiatul rău din el, care mă intriga.

Sandra a decis să-și organizeze petrecerea de ziua ei, într-un club renumit din București. Când am ajuns acolo, am rămas uimită de numărul mare de invitați pe care îi avea. Cunoștea foarte multă lume, iar oamenii din anturajul ei abia așteptau un eveniment – prilej de a-și etala garderobe, bijuteriile, mașinile și poveștile despre viețile aparent perfecte. Ceva nu îmi plăcea la lumea din anturajul ei – lume cu care nu reușeam să mă identific deloc. Aveam impresia ca toți erau falși, că fiecare încerca să vândă o altă imagine despre sine și că toți erau concentrați pe scopuri diverse.

— Irina, ea este Beatrice, prietena mea din liceu. Joi a fost și ziua ei, mi-a spus Sandra, venind la masa mea cu o doamnă.

— La mulți ani!, i-am spus lui Beatrice, întinzându-i mâna și pupând-o pe obraz.

— Bună, mă bucur să te cunosc! Am auzit multe despre tine, mi-a spus ea, foarte fals. Matei nu părea foarte încântat de prezența lui Beatrice la masa noastră, ba chiar mi se părea ciudat faptul că nu a pupat-o, când a

felicitat-o. Dar ea s-a așezat lângă el și au început să discute. Sandra s-a așezat lângă mine și a început să-mi povestească despre invitații pe care îi avea.

— Să știi că este și Angel aici. L-a invitat Beatrice, pentru că se cunosc, mi-a spus ea încet.

— L-am văzut. Cum de nu am cunoscut-o încă pe Beatrice?

— Păi, stă în Germania de câțiva ani și nu vine prea des în țară... Văzându-l pe Matei cât de stingher părea în preajma lui Beatrice, mi-a trecut prin gând că nu o plăcea și mă întrebam de ce oare. La un moment dat, am observat că discutau în contradictoriu și că ea părea afectată de indiferența cu care el o trata. Nu am vrut să par interesată de discuția lor, de aceea am mers pe ringul de dans unde Sandra era în centru atenției, dansând lasciv. I-am surprins privirea lui Angel, care stătea la o masă înconjurat de femei și am simțit o nevoie nebună să-i dovedesc că eu și Matei ne iubim foarte mult și că aveam o relație perfectă. M-am hotărât să-mi invit iubitul la un dans și să-l sărut în văzul lumii, ca să vadă Angel că eram fericiți și că el nu avea loc între noi doi.

Matei nu era la masa noastră și pentru ca nu l-am văzut nicăieri în apropiere, am ieșit să-l caut pe afară. Când am ajuns în holul clubului, l-am văzut discutând aprins cu Beatrice, care gesticula și părea foarte supărată. M-am apropiat de ei și abia atunci am observat că Beatrice plângea. Matei părea încurcat de prezența mea acolo, ceea ce m-a făcut să cred că ei doi aveau ceva de ascuns.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Beatrice nu se simte prea bine, iubita. Du-te înăuntru, vin și eu imediat, mi-a spus Matei foarte expeditiv.

— Pot să vă ajut?

— Nu. Intră înăuntru, te rog.

— De ce o trimiți de aici, Matei? a spus Beatrice, în timp ce eu eram pornită să mă întorc în restaurant.

— Beatrice, ai băut mai mult decât trebuia. Hai, îl chem pe Robert să te ducă acasă, trebuie să dormi.

— Ți-e frică să nu afle iubita ta?

— Ce să aflu? am întrebat.

— Nu ai ce să afli. Hai să mergem înăuntru. Tu, aștepți aici, i-a spus Matei lui Beatrice pe un ton răspicat, în timp ce m-a luat de mână ca să mă conducă în interiorul clubului.

— Bravo! Fugi repede, ca să nu-i spun!

— Ce să-mi spui? am întrebat-o, întorcându-mă spre ea.

— Că te-a înșelat cu mine!, a spus Beatrice privind-o pe Matei.

— Beatrice, taci naibii din gură! De ce faci asta? a intervenit el.

— Este adevărat ce spune asta? l-am întrebat pe Matei, care părea extrem de nervos.

— Nu, iubita, nu vezi că e beată, hai să plecăm de aici.

— Când m-a înșelat cu tine? am întrebat-o pe Beatrice, care avea un aer dramatic, datorită rimelului curs pe obraji.

— Acum două luni, când a fost în Germania la mine.

— A fost latine?

— Da!

— E adevărat? l-am întrebat pe Matei.

— Nu. Nu vezi că e mangă?

— Sunt mangă? Lașule ce ești, de ce nu-i spui iubitei tale că am făcut dragoste amândoi?! Măgar ordinar!

— N-am făcut dragoste, imbecilo! Ai insistat și a fost un accident, atât! Imediat ce l-am auzit pe Matei, mi-am smuls mâna din mâna lui și am ieșit afară în parcare, pentru că în hol mai erau câteva persoane și îmi era teamă că nu mă voi putea stăpâni și că voi face o scenă acolo. Matei a ieșit imediat după mine, iar Beatrice venea în urma lui, împleticindu-se pe trepte.

— Luat-e naiba, Matei! Ești un nenorocit!, a strigat ea în urma lui Matei. Când a ajuns lângă mine, el a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am respins violent. Beatrice s-a apropiat de noi și îl privea pe Matei indignată, ca și cum ar fi așteptat o explicație de la el.

— Ce naiba mai vrei, Beatrice? a întrebat-o el.

— Vreau doar să suferi, așa cum sufăr eu din cauza ta!

— Te-am făcut eu să suferi?

— Da! Pentru că m-am îndrăgostit de tine și tu nici măcar la telefon nu ai vrut să-mi răspunzi!

— Auzi, Beatrice, tu când te-ai culcat cu Matei, știai că avea o iubită? Știai că mă iubește pe mine? am întrebat-o, încercând să-mi stăpânesc nervii.

— Da.

— Atunci de ce plângi, proasto? Tu ți-ai făcut-o cu mâna ta!

Așa pătesc cele ca tine!

— Proastă ești tu, că te înșală cu altele și stai cu el!

Auzind-o, mi-am pierdut controlul și i-am dat o palmă. Beatrice s-a dezechilibrat și poate că dacă Matei nu ar fi prins-o, ar fi căzut. Am plecat imediat de lângă ei și am intrat în club, trecând tocmai pe lângă Angel, care probabil asistase la toată scena. L-am căutat pe Robert, sperând că mă va duce acasă, dar el era pe ringul de dans și nu m-a văzut. Mi-am luat geanta și am ieșit în grabă, sperând că voi pleca de acolo cât mai repede, ca să nu mă expun vreunui scandal. Când am ajuns afară, m-am bucurat că Matei și Beatrice nu mai erau acolo și am plecat grăbită că să caut un taxi.

— Irina, te duc undeva? l-am auzit pe Angel strigând în urma mea. Deși îmi venea să plâng și abia îmi mai puteam stăpâni nervii, trebuia să par calmă și să nu-i dau satisfacție tocmai lui Angel, care poate se bucura de faptul că eu și Matei aveam probleme.

— De ce, te-ai apucat de taximetrie? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

— Serios, haide, te duc unde vrei.

— Prefer să merg cu taxiul, mulțumesc.

— O femeie ca tine este în pericol noaptea cu taxiul, mai ales dacă mergi la Snagov. Poate nimerești vreun idiot care te jefuiește și te violează...

— N-am eu norocul ăsta! L-am văzut pe Matei căutându-mă prin hol și imediat m-am ascuns după o mașină, ca să nu mă vadă.

— Mașina mea e la câțiva pași, mi-a spus Angel, ascunzându-se lângă mine.

— Ce convenabil pentru tine, nu?

— Nu fi rea. Stai, îți spun eu când putem să plecăm. După câteva clipe, Angel m-a luat de mână și m-a condus până la mașina lui, asigurându-se că nu ne vedea nimeni.

— Unde vrei să te duc? m-a întrebat el, după ce ne-am îndepărtat de club. Nici măcar nu știam unde aș fi putut să mă duc. La Snagov nu puteam merge, pentru că nu voiam să-l mai văd pe Matei și nu-mi doream să trec printr-un scandal. La Brașov nu puteam merge pentru că nu aveam cheile apartamentului meu și nici nu-i puteam cere lui Angel să mă ducă atât de departe, în toiul nopții. Am încercat să o sun pe Simona, care era la petrecere, dar nu mi-a răspuns. M-am gândit atunci că singurul loc unde puteam merge ca să-mi petrec noaptea era un hotel, urmând ca a doua zi să-i cer Simonei să-mi aducă bagajele și cheile apartamentului meu din Brașov, care se aflau la Snagov. Voiam să plec de la Matei, fără să-i mai dau vreo șansă să se justifice. Tot ce-mi doream era să fiu departe de el și de lumea lui, pe care deja o detestam.

— Du-mă, te rog, la un hotel, i-am spus lui Angel, după ce m-am uitat în portofel, ca să mă asigur că aveam suficienți bani.

— La hotel?! Ce să faci singură la hotel, Irina?

— Vrei să stai cu mine?

— Irina...

— Atunci, de ce mai întrebi? Du-mă la un hotel și gata.

- De ce nu vii la mine?
- Ai așteptat momentul ăsta, nu? Ce oportunitate!
- Of, te cred că ești supărată, dar...
- Nu mi se pare normal să profiți de această ocazie, ca să...

— Nu profit de nimic. Vreau doar să-ți fiu alături, dacă pot Te rog, vino la mine. Casa e mare, te închizi într-o cameră și dormi faci ce vrei, eu nu te voi deranja. Nu te pot lăsa singură noaptea — și mai ales la un hotel. Te rog...

- Cât ai auzit din discuție?

— Atât cât a trebuit, dar nu cred că are importanță. Nu e treaba mea și nu vreau să mă bag. Îmi pare rău însă, pentru că nu meriți așa ceva...

- N-ai tu de unde să știi ce merit eu și ce nu!

— Ba, crede-mă că știu... Ideea de a merge la Angel, ca să-mi petrec noaptea mi se părea nebunească, dar mă gândeam că poate așa trebuia să fie, să-mi iasă tocmai el în cale. Până la urmă, am găsit ideea chiar bună, ba mai mult, aș fi putut chiar și să fac sex cu el, ca să mă răzbun pe Matei. Totuși, aveam încă un dram de minte și mi-am alungat gândurile nebune, știind că mă răzbunam suficient pe Matei, dispărând toată noaptea, fără ca el să știe nimic de mine.

- Ți-e rece?

— Nu. Tremur de nervi, atâta tot. Când am ajuns acasă la Angel, el m-a condus în living și s-a dus să aducă o apă minerală. Mi-am văzut reflexia într-o fereastră și m-am studiat. Mă simțeam un nimeni și un nimic. „De ce mă înșală Matei? Chiar atât de jalnică sunt, chiar nu mă iubește deloc?”, mă întrebam privindu-mă cu dispreț.

- N-ai o șampanie? I-am întrebat pe Angel.

- Ce sărbătorim?

- Încă o decepție.

- Au fost mai multe?

- M-ai urmărit la chef?

— Nu. Ieșisem din întâmplare. Da, Irina, te-am urmărit! Vrei să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat?

— Nu. Ce rost are?

— Ok. Ce ai vrea să facem acum? Am zâmbit amar și l-am privit direct. Privirea mea i-a transmis foarte clar ceea ce gândeam.

— Ai face-o doar ca să te răzbuni, Irina...

— Și ce dacă? Tu nu vrei să te răzbuni? Avem un interes comun!

— Nu. Și chiar dacă aș vrea asta, nu aș putea să mă folosesc de tine. Nu meriți asta...

— De unde știi că situația asta nu e doar un pretext? Nu ziceai tu că te plac?

— Știi ce cred? Că doar îmi doream să mă placă o femeie ca tine. Asta mi-ar fi dat o încredere aparte. Atâta tot...

— Încredere? Ești un bărbat tânăr, bogat, atrăgător...

— Atrăgător... dar ai idee cum e să fii privit mereu ca... Lasă!

— Așa e în lumea voastră, nu? Femeile vi se oferă, pentru că aveți bani... Ce trist. Și nu mai puteți face diferența între interes și dragoste... chiar trist!

— Vezi că ai înțeles? Ești foarte isteță.

— Pe mine nu m-au impresionat banii lui Matei. În fine... Deci? Ce zici, ne răzbunăm? Angel a venit în fața mea și m-a privit câteva clipe.

— Ai putea s-o faci? m-a întrebat, ridicându-mi bărbia, ca să-mi caute privirea.

— Pot orice, dacă vreau.

— Și vrei?

— Tu vrei?

— Depinde de motivația ta...

— Pot să mint. Și să mă prefac.

— Nu vreau să minți.

— Angel, acum sau niciodată, i-am spus, apucându-l de

cravată și trăgându-l foarte aproape de mine. El m-a ridicat în brațe și m-a dus în dormitorul lui. Când m-a așezat pe pat, mi-am dat seama ce nebunie urma să fac.

— M-am jucat. Nu vreau să o fac!, am spus.

— Știam. Oricum nu aș fi făcut-o. Nu voi fi unealta ta, ca să te răzbuni pe Matei. Nu vreau să fiu o amintire urâtă pentru tine.

— Am nevoie să plâng...

— Atunci hai să plângem. S-a așezat lângă mine și m-a îmbrățișat, iar eu am început să plâng ca un copil, eliberând toată tensiunea acumulată în seara aceea.

În viață întâlnești oameni care, atunci când ai un moment vulnerabil, profită la maxim de slăbiciunea ta. Dar există și oameni care îți arată prețuire și suport – și, culmea, aceștia sunt tocmai aceia de la care ai cele mai puține așteptări.

— Să știi că răzbunarea nu ar fi făcut durerea mai suportabilă, mi-a spus încet. Nu merită, ești mult prea specială. Nul lăsa să te transforme. Nu vrei să-l suni?

— Nu. Nu mai vreau să aud de el. Niciodată!

— Nu va renunța. O s-o convingă pe Beatrice să spună că a mințit, e în stare de orice ca să nu te piardă.

— O cunoști bine pe Beatrice?

— Da. E fosta iubită a lui Paul. Îl știi?

— Da.

— Mereu a fost în limbă după Matei...

— Angel, de ce înșelați voi, bărbații?

— Nu știu. Fiecare cu motivele lui. La Matei face parte din ADN.

— Sau nu sunt eu destul de bună pentru el?

— Hei! Ce prostii spui acolo? Ești prea bună pentru el, dar nu știe să te prețuiască, atâta tot. Încă nu s-a maturizat, e la fel ca în facultate. Tu știi că el și Robert aveau un vocabular, carnețel din acela împărțit în două, în care scriau cuceririle și le comparau? Făceau

întrecere... Erau vestiți. Chiar am crezut, la un moment dat, că tu l-ai liniștit pe Matei.

— Se pare că nu.

— Ce vei face?

— Nu știu. Plec în Germania. Fac facultatea acolo, am rude...

— Hm, fugi?

— Cam așa ceva.

— Nu îl suni, totuși, pe Matei? Cu siguranță e îngrijorat..

— Nu. Angel mi-a adus telefonul care suna întruna. Matei și Robert sunau disperați, îngrijorați probabil de starea mea. Am închis telefonul, ca să nu mă mai poată suna nimeni și m-am ascuns în brațele lui Angel, care mi-a oferit protecție și liniște până dimineța. Când m-am trezit, el nu mai era lângă mine. Am văzut un halat pe pat și două prosoape pregătite. Am făcut un duș în baia lui, am îmbrăcat halatul și am coborât să-l caut prin casă.

— Ce imagine! Cine ar crede că doar ai dormit lângă mine, când tu apari așa? m-a întrebat el, când m-a văzut

— Filmează, ar fi o probă bună de șantaj, am spus râzând. Mor de foame...

— Mă bucur să aud asta. Dai un pup? L-am pupat pe obraz și l-am ajutat să pregătească micul dejun. El mă tot privea zâmbind și, din când în când, mai făcea o aluzie drăguță la noaptea lui ratată alături de mine.

— Așa nu te-aș mai lăsa să pleci de aia...

— Sunt o companie minunată, știu, am spus încrezută.

— Infatuată mică! Ești incredibilă, Irina, și foarte puternică. Alta zăcea în pat acum și nu zâmbea ca tine.

— La ce mă ajută să zac? Am zăcut cândva... dar gata, no more!

— Mai stai o zi cu mine, Irina.

— Vrei?

— Da!

— Ok. Stau.

— Vorbești serios?

- Da. Trebuie să lucrezi?
- Las totul. Facem ce vrei tu.
- Eu n-aș lăsa totul în seama mea. Ai văzut ce fac...
- N-o să permit să faci ceva ce vei regreta.
- Nu depinde de tine. Pot fi foarte hoasă, când vreau ceva.

— Sunt convins... Gândul că Matei și Robert erau îngrijorați de soarta mea, îmi aducea o satisfacție bolnavă. Mi-i imaginam agitați și înnebuniți, în neputința lor de a afla unde mă aflam. Niciodată nu le-ar fi trecut prin cap că eram la Angel – lucru confirmat de Sandra, pe care a sunat-o ca să tatoneze terenul. Aceasta i-a povestit despre agitația din casa lui Matei, fără a avea nici cea mai mică bănuială că eu puteam să nu fiu acolo. Am petrecut ziua aceea cu Angel, care a făcut tot posibilul să-mi distragă atenția de la gândurile mele triste. Ne-am uitat la un film, la poze cu el și cu familia lui și am gătit. Seara i-am cântat la pianina moștenită de la bunica lui și chiar i-am arătat niște pași de vals.

- Îți mulțumesc, i-am spus, pupându-l pe obraz.
- Pentru?
- Pentru tot.
- Cu toată inima. E o plăcere să te am aici, chiar dacă ești prea energică și m-ai obosit...
- Mai vrei o noapte cu mine?
- Tu vorbești serios?
- Altă dată mă rugai să mai stau...
- Acum te implor! Hai să-ți arăt ceva. Angel mi-a arătat niște înregistrări video din curte, din ziua în care fusesem pentru prima dată la el împreună cu Sandra.
- Casa e supravegheată video, mi-a spus el.
- Și?
- M-am uitat la tine de multe ori. Am încercat să înțeleg ce mă atrage atât de tare la tine.
- Probabil că-ți plac tipele banale...
- Tu, banală?! Chiar nu ți-a spus nimeni cât ești de

specială?

— Mai pot crede în oameni, în ziua de azi?

— Ești frumoasă, ești elegantă și atât de fină... of, ce noapte grea am avut!

— Câtă vrajă...

— Pe bune, acum. Ești ca un magnet. Țasta ar fi singurul lucru care nu îmi place la tine...

— Deci, rămân la tine. De ce să ratez ocazia de a te mai enerva? Dar problema mea e că nu am haine, iar halatul ăsta...

— Ok. Am o idee. Ai încredere în mine?

— Am încotro? Angel a luat telefonul mobil și a format un număr. Când persoana i-a răspuns, a dat pe speaker, ca să aud și eu conversația.

— Bună, Sandra. Ce faci?

— Bună! Bine, tu?

— Uite, vreau să te rog să-mi faci un favor. Se poate?

— Orice pentru tine.

— Mulțumesc. Am nevoie de niște haine și câteva cosmetice...

— Aha. Mai exact?

— Ai putea merge să cumperi câte ceva pentru mine?

— Da, dar ce anume, trebuie să-mi dai măsurile...

— Măsurile Irinei...

— Aoleu! Ești nebun? La tine e?

— Bănuiesc că pot avea încredere în tine...

— Vai de capul meu! Matei m-ar ucide, dacă...

— Tocmai. Nu trebuie să afle.

— Bun. N-ar fi mai simplu să-i aduc niște lucruri de-ale ei?

Sunt la Snagov...

— Ți-o dau la telefon, ca să stabilești, ok? Dar te rog să fii precaută. I-am spus Sandrei ce lucruri să-mi aducă și, după câteva ore, a venit într-un suflet. Angel ne-a lăsat singure, crezând probabil că dorim să ne facem ceva confidențe. După ce mi-a povestit despre agitația de la

Snagov și despre Matei, care sunase la toți cunoscuții, încercând disperat să mă găsească, m-a întrebat cum de am ajuns tocmai la Angel și dacă s-a întâmplat ceva între noi.

— Nu te culca cu el, mi-a spus ea, cu un ton rugător.

— N-o voi face.

— O să-l rănești. E un om atât de bun...

— Îl iubești, nu?

— Țin foarte mult la el. Și știu că nu am nicio șansă, dar nu vreau să sufere... Și în acea noapte am dormit cu Angel. El mă îmbrățișa și mă proteja, iar eu începusem să am încredere în el.

— Sunt tare, mi-a spus el, dimineța când ne-am trezit. Să dorm cu o tipă ca tine, fără să...

— Ești tale plost!, am spus răsfățându-mă și sărind din pat.

— Aha! Obrăznicătură ce ești! Te prind eu, unde crezi că fugi? Am alergat de nebuni prin casă, unul după altul, iar când am ajuns în capătul unui coridor, Angel m-a prins. M-a strâns în brațe, iar eu am așteptat puțin ca să-mi trag sufletul.

— Mă îndrăgostesc, mi-a spus el aproape în șoaptă.

— Nu face asta. Te rog...

— Nu depinde mine...

— Uite, dacă vrei, facem și sex, numai să nu te îndrăgostești. N-aș vrea să te rănesc.

— N-o să te las să mă rănești, copil nebun... L-am îmbrățișat iar când m-a eliberat din brațele lui, a încercat să mă sărute. Am pus imediat palma între buzele noastre și i-am zâmbit copilărește.

— Hai să plecăm undeva, doar noi doi!, mi-a spus el.

— Unde?

— Oriunde în lume. Alege...

— Îl iubesc... Angel m-a privit câteva clipe, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă eram sinceră sau nu, apoi m-a luat de mână și m-a condus spre treptele care duceau la

parterul casei.

— Cine pregătește micul dejun? m-a întrebat.

— Eu! Încă o zi alături de Angel a trecut pe nesimțite. Era genul de om cu care nu apucaai să te plictisești niciodată. Îi plăcea să vorbească, să asculte și să râdă.

— Ești un prieten minunat. Păcat că nu te pot avea...

— De ce nu?

— Pentru că ai o atracție față de mine și...

— Irina, atracția fizică o recunosc și poate fi ținută în frâu. Pe mine mă îngrijorează altceva... ți-am spus, simt ceva deosebit în preajma ta, ceva ce nu am mai simțit de mult. Mă faci să mă simt atât de bine, de viu, eu...

— Mă duci la Matei?

— Vrei să faci asta?

— Da. O să-l iert. Dar vreau să-l fac să sufere, vreau să-l doară, să vadă cum e să fii umilit...

— Și cum vei face asta?

— Voi apărea cu tine. Faci asta pentru mine?

— Adică să mi-l pun în cap?

— Da. Și așa te urăște.

— O fac... pentru tine.

— E o ocazie bună să te răzbuni, chiar dacă între noi nu s-a întâmplat nimic...

— Dar ești sigură ca asta vrei?

— Da...

— Dacă te cunoaște suficient, va ști că între noi nu a fost nimic.

— Tocmai, că nu mă cunoaște...

— Discută cu el. Vezi ce s-a întâmplat, poate reușești să-l înțelegi și să-l schimbi... L-am îmbrățișat pe Angel, iar el m-a ținut strâns câteva clipe.

— Ai avut dreptate, atunci, când m-ai urmărit cu mașina, i-am spus șoptit la ureche.

— Cu?

— Când mi-ai spus că sunt furioasă, pentru că te plac. Așa e.

— Of, Irina... rămâi cu mine...

— Știi bine că nu pot. N-ai greșit cu nimic, ca să ai o asemenea pacoste pe cap... Eu sunt pentru d-ăștia ca Matei.

— Îmi promiți că vei avea grijă de tine? Și că, dacă vreodată ai nevoie de ceva, mă suni? Poți veni aici oricând, la orice oră...

— Promit. Mulțumesc din suflet. Abia spre seară am plecat împreună cu Angel, la Snagov. Aveam emoții la gândul că trebuia să-l înfrunt pe Matei și îmi era teamă pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Nu știam cum va reacționa, când mă va vedea cu Angel – dar îmi doream să simtă umilința și durerea pe care le simțisem eu, când l-am văzut cu Beatrice. Pe drum, Angel m-a întrebat de câteva ori, dacă nu voiam totuși să mă lase la poartă, dar l-am asigurat că trebuia să-i dau o lecție lui Matei.

— Îți dai seama că poți să-l pierzi pentru chestia asta?

— Dacă mă iubește cu adevărat, n-o să-l pierd. Așa cum nici el nu m-a pierdut, deși m-a înșelat... Când am ajuns aproape de casă, l-am sunat pe Robert și i-am cerut să deschidă poarta larg. Voiam că Angel să intre cu mașina până în curte, cât mai aproape de Matei.

— Unde ești, Irina? Îți dai seama că ne-ai înnebunit? Nu dormim de două zile!, mi-a spus Robert la telefon, cu un ton disperat

— Săracii de voi! Matei e acasă?

— Da.

— Deschide poarta larg, te rog. Acum. Credeam că voi vedea pe chipul lui Angel o expresie satisfăcută, dar el părea de fapt îngrijorat. L-am văzut pe Robert deschizând poarta, iar când m-a văzut în mașina lui Angel, a rămas blocat. Matei ieșise în curte și s-a oprit pe terasă, privindu-ne la fel de blocat și de contrariat.

— Oprește aproape de el, i-am spus lui Angel. Și te rog să cobori cu mine. Am coborât din mașină, iar Angel mi-a adus geanta. Robert stătea lângă poarta și ne privea, iar

Matei ne-a întâmpinat cu un zâmbet arogant, băgându-și mâinile în buzunare. Se vedea că făcea eforturi să-și ascundă uimirea și să-și controleze emoțiile. Am luat geanta din mâna lui Angel și i-am aruncat-o în brațe lui Matei, iar acesta a prins-o și a aruncat-o pe jos. Imediat m-am întors către Angel și l-am sărutat. El mi-a răspuns cu un sărut lung, strângându-mă în brațe, iar când m-am îndepărtat, m-a prins de mână, m-a întors brusc către el și m-a sărutat din nou. Afară ploua cu găleata, dând o notă și mai dramatică acelei scene. Nu am avut nicio înțelegere cu Angel pentru acel sărut, pentru că ideea mi-a venit doar când l-am văzut pe Matei. Dar sărutul acela, ar fi trebuit să fie teatral, a fost de fapt unul real, plin de pasiune și dorință, care l-a scos cu siguranță din minți pe Matei. Angel a urcat în mașină și a ieșit cu spatele din curte, privindu-mă. Robert a închis poarta în urma lui și a rămas acolo, privindu-mă cum mă îndreptam către Matei, care era atât de nervos, încât tremura vizibil. Când am ajuns în fața lui, i-am înfruntat privirea cu mult curaj.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat, cu un ton plin de ură.

— Ca să te umilesc. Să vezi și tu cum e, am răspuns. De îndată ce mi-am terminat replica, Matei mi-a dat o palmă care m-a făcut să mă dezechilibrez și să cad peste un strat de flori.

— Te omor!, a spus el imediat, apucându-mă de pâr și târându-mă pe pământul moale și ud de la ploaie.

— Matei, oprește-te!, a strigat Robert, venind în fugă și apucându-l de mâini.

— Lasă-mă! O omor!

— Ești nebun? Dai în ea?! Robert l-a îndepărtat pe Matei de mine și l-a rugat să intre în casă.

— Trage-i și tu o tură și dimineață să nu o mai văd aici!, i-a spus Matei lui Robert, cu un ton plin de ură. Aaa! și trece-o în listă! La un loc cu toate târfele! Am simțit

fraza lui ca pe un cuțit în inimă. Mă durea să mă trateze cu atâta lipsă de respect, pentru că eu nu îl înșelasem niciodată. Și îl iubeam. Chiar dacă îmi făcuse rău, chiar dacă mă lovise și chiar dacă îmi răsturnase lumea, eu totuși îl iubeam. Iar pe mine mă uram pentru neputința de a mă desprinde de el și de lumea lui, atât de diferită de lumea mea. De îndată ce Matei a intrat în casă, Robert m-a luat în brațe și m-a dus în dormitorul lui. Eram udă, plină de noroi și tremuram de frig și de emoții.

— Așteaptă-mă aici, ok? mi-a spus el, așezându-mă pe fotoliu. S-a întors după câteva minute cu brațul plin cu cosmetice, pe care le adusese din baia mea. A scos un disc demachiant și a căutat printre cosmetice crema demachiantă, cu care mi-a șters fața, cu atingeri ușoare. Țineam ochii închiși și plângeam. S-a ridicat și a încuiat ușa dormitorului cu cheia, apoi s-a întors lângă mine.

— O să mergem să facem un duș, bine? mi-a spus el, cu un ton blând. Ești murdară și înghețată... M-a luat în brațe și m-a dus în baia lui. A deschis cabina de duș și a intrat în ea, cu tot cu mine. Mi-a scos hainele ude și murdare pe care le-a aruncat pe podea. Era pentru prima dată când mă vedea goală, însă eu nu aveam nicio reținere și nicio emoție. Aveam senzația că nici trupul și nici sufletul nu-mi mai aparțineau. Robert a dat drumul la duș, a potrivit temperatura apei, apoi m-a tras sub jetul care ne uda pe amândoi. El era îmbrăcat, iar în câteva clipe, hainele lui s-au îmbibat cu apă. Și-a pus șampon în palme și m-a întors cu spatele către el. Mă vedeam în oglindă, goală cum îmi șampona părul cu multă grijă și mă întrebam de unde știa el cum se făcea? După ce mi-a șamponat foarte bine tot părul, și-a turnat gel de duș în palme și a început să mă mângâie pe brațe și pe spate. Stăteam ca o statuie, cu ochii închiși și plângeam. S-a aplecat în fața mea și mi-a întins spuma bogată pe coapse și pe burtă, cu atingeri foarte delicate și nesigure, apoi m-a ținut sub jetul de apă caldă, trecându-și în mod

repetat mâinile, peste părul meu. L-am prins cu ambele mâini de tricoul ud și am început să plâng, strângându-l cu putere, de parcă aș fi dorit să-l rup. El m-a îmbrățișat și am stat așa câteva minute bune, sub apa caldă care curgea peste noi.

— Rămâi aici, mi-a spus, ieșind din cabina de duș. S-a întors după câteva minute, îmbrăcat cu haine uscate și cu un prosop mare în care m-a înfășurat. M-a luat în brațe și m-a dus pe pat, unde m-a acoperit cu plapuma, apoi a închis lumina și s-a așezat lângă mine.

— Te-ai culcat cu el?

— Tu ce crezi?

— Nu știu ce să mai cred...

— Zi-mi ce crezi. Spui că mă cunoști...

— Că nu.

— Așa este. Nu am făcut-o, deși la un moment dat mi-am dorit.

— Irina...

— Taci... nu spune nimic. Te rog. Nu mai suport...

Atunci când suntem înșelați de partenerul de viață, nu numai că ne pierdem încrederea în el, dar pierdem și siguranța de sine. Ca femeie, te întrebi dacă nu cumva el a căutat ceva mai bun la alta. Și ajungi până într-acolo încât să te desconsideri, să crezi că nu ești suficient de frumoasă, de atrăgătoare și de dorită. Se spune că un bărbat inteligent înșală, fără ca partenera lui să afle vreodată. Dar se mai spune că femeile simt, atunci când sunt înșelate. Eu nu simțeam, pentru că el se purta ireproșabil. Nu mă neglija nicio clipă, era atent, romantic și pasional. Aveam o viață de cuplu frumoasă și armonioasă. Îmi spunea că sunt perfectă, că sunt unică și că mă iubește enorm. „Nimeni nu se compara cu tine. Ești femeia vieții mele”, îmi spunea mereu. Și atunci, de ce mă înșela?

— Ai putea să-mi explici și mie, de ce Matei se culcă cu toate? I-am întrebat pe Robert.

— Nu. Mie imposibil să-l înțeleg. Ok, când era singur, se distra, mergea – dar nu se satură odată? A avut foarte multe femei...

— Poate că nu sunt eu ok...

— Nu fi copil. Măcar de te înșela cu vreo superbăciune. Să fim serioși...

— Și atunci?

— Și atunci e un copil mare și prost. Care se simte bine, dacă-i cade una la pat. Poate că asta îi crește stima de sine. Și se pare că nici măcar nu mai face diferența între femei...

— O fi nimfoman? Pentru că noi, știi, adică vreau să spun că...

— Știi. Faceți dragoste foarte des. Îmi povestește...

— Cum adică, îți povestește?

— Se mai scapă, atunci când e foarte încântat, după o noapte zbuciumată cu tine...

— Idiot.

— Știi ce cred eu? Problema lui Matei e că este foarte independent. Cred că l-a frustrat atât de rău faptul că tatăl lui l-a obligat să se însoare la 24 de ani, încât a creat în el acest mic monstruleț...

— Pe Silvia o înșela?

— La greu. Dar măcar pe ea nu o iubea. Numai că vezi tu, se pare că a rămas cu obiceiuri proaste... Cred că trebuie ajutat, Irina. Știi cât se învinovățește, după ce face câte o chestie din asta? E ca drogații aia care...

— Taci. Vreau să dorm. Am adormit răpusă de oboseală și de căldura brațelor lui Robert. M-am trezit abia dimineață, cu aceeași stare sufletească. Robert nu era lângă mine, iar eu m-am ridicat din pat și m-am privit în oglinda mare de pe dulap. Arătam jalnic. Aveam ochii umflați de plâns și părul ciufulit. „Cine ești tu Irina? O cârpă? Îi lași pe alții să-ți strice viața? Vrei să devii o marionetă, condusă de stările altora? Ce vei face acum? Vei fugi, încercând să-l uiți pe omul pe care-l iubești?

Fuga îți va rezolva problemele, sau ești capabilă să ți le rezolvi? Vei fugi mereu, atunci când dai de greu? mă întrebam. Dacă erați căsătoriți și aveți un copil? îl părăseai și gata, sau luptai pentru familia ta?”. Am realizat că, în ciuda faptului că nu eram căsătorită cu Matei, noi eram totuși o familie. Eu aveam responsabilități și oamenii din casa aceea depindeau de mine. Iar pentru mine fetița lui era ca și copilul meu și nu aveam de gând să o părăsesc, pentru nimic în lume.

„Am să lupt. În orice relație există probleme și dacă voi pleca nu-l ajut pe Matei. Ar trebui să-l ajut să se schimbe, să devină omul care trebuie să fie. Acum e șansa mea să dovedesc că sunt capabilă să rezolv problemele. La ce mi-ar ajuta să mă văicăresc și să mă victimizez? Dacă plec, am garanția că voi găsi un bărbat care să-mi ofere o relație perfectă? Sunt o forță – și nu mă voi irosi plângându-mi de milă. Nu voi căuta calea ușoară. Voi dovedi că îl iubesc, la bine și la rău, și-i voi mai da o șansă. Dacă nici această atitudine nu-l va face să înțeleagă cine sunt și ce are de făcut, atunci îl voi părăsi. M-a înșelat, dar nu este schimbat față de mine. Mă iubește și face tot ce poate ca să fiu fericită. Dar, ca orice om, greșește. Țsta e defectul lui. Pot ierta și pot trece peste. Orgoliul nu mă ajută la nimic, doar îmi va aduce pierderi. Vreau un alt Matei – și o să-l ajut să fie așa cum trebuie.”

Am întrerupt dialogul cu mine însămi și am plecat în camera mea. Când am deschis ușa, am văzut că era plină cu buchete de flori, așezate peste tot. Pe pereți, pe jos, pe pat și pe fiecare lucru, erau bilete cu „iartă-mă” și cu „te iubesc”. M-am aranjat și am îmbrăcat rochia albă cu maci roșii, pe care toată lumea știa că o purtam, atunci când eram foarte fericită. Mi-am luat zâmbetul și foița și am coborât în living, unde Matei, Robert, Sandra și Cosmin stăteau de vorbă.

— Bună dimineața, le-am spus zâmbind. Ați mâncat?

— E fenomenală, a spus Sandra încet, urmărindu-mă cu privirea. M-am îndreptat către Matei, care s-a ridicat. Când am ajuns aproape, m-am aruncat în brațele lui, iar el m-a strâns cu putere.

— Te iubesc!, mi-a spus.

— Și eu.

— Iartă-mă pentru tot, te rog iartă-mă...

— Despre ce vorbești?

Am luat micul dejun împreună cu prietenii noștri, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Robert mă privea într-un fel neobișnuit, iar eu încercam să nu mă mai gândesc la felul în care mă spălase, cu o seară înainte. Trebuia să aflu ce se întâmpla cu Matei. Nu-l cunoșteam deloc, pentru că noi doi comunicam superficial. Și aveam de gând să-l cunosc și să încerc să-l înțeleg. Știam că mă iubea, chiar dacă, din când în când, avea câte o rătăcire. I-am spus lui Matei că nu vreau să mai discutăm niciodată despre Beatrice și nici despre Angel. Nu mai avea niciun rost să invocăm trecutul și greșelile făcute. Eram hotărâtă să adopt o atitudine constructivă. Fetița vulnerabilă, devenea o femeie puternică și determinată. Mai puternică decât putea suporta oricine.

— De ce am impresia că ne pregătești o lovitură de teatru? m-a întrebat Robert, când am rămas singuri în living.

— Pentru că ești prea sigur că mă cunoști.

— Și nu te cunosc?

— Știi doar atât cât am vrut eu să știi.

— Mă subestimezi.

— Unde e Alexandra?

— La țară; a plecat cu părinții ei, la bunici.

— Măine vreau să plec la Brașov, ca să stau câteva zile.

I-am spus și lui Matei și, probabil că din cauza posturii în care se află nu a îndrăznit să comenteze.

— Cât vei sta?

— Câteva zile. Am chef să fiu eu cu mine... Robert a

insistat să mă plimb prin locurile dragi, să mă ducă el la Brașov, dar am plecat singură, cu una dintre mașinile lui Matei. Aveam mare nevoie să fiu doar eu cu mine, să-mi pot analiza viața, sentimentele și planurile de viitor. Am plâns aproape tot drumul până la Brașov. Plângeam pentru că mă dureau nedreptățile pe care mi le făcea viața. Era nedrept să fiu înșelată de omul pe care îl iubeam, deși mă sacrificam pentru el. Sacrificam iubirea pentru Robert. Era nedrept și să-l iubesc pe Robert și ca noi doi să avem vieți paralele. Mi-a sunat telefonul mobil și am răspuns, doar pentru că am văzut că era Angel.

— Voiam doar să văd cum ești, mi-a spus.

— Sunt bine, dau o fugă la Brașov. Am nevoie de o evadare.

— L-ai părăsit?

— Nu, l-am iertat. Dar am nevoie să fiu departe, ca să mai analizez situația.

— De ce nu-l părăsești? Chiar atât de mult îl iubești?

— Da. Și sunt legată de el, de copilul lui, de cei din viața lui. Sunt familia mea și, pur și simplu, nu pot să-l abandonez...

— Ai nevoie de ceva, pot face ceva pentru tine?

— Faci deja prea mult, fiindu-mi prieten. Îți mulțumesc! Acum aș vrea să închid, nu pot conduce prea bine, cu telefonul la ureche.

— Pot să te mai sun?

— Da.

De îndată ce am ajuns la apartamentul meu, m-a copleșit singurătatea. Nu mă mai identificam de mult cu acel loc și deja îmi lipseau cei de la Snagov. Simona a venit de îndată ce a aflat că am ajuns și m-a ascultat cu răbdare, cât timp i-am povestit întâmplările din ultimele zile.

— O să profite de tine la maxim. Nu trebuia să-l ierți!, mi-a spus, dezamăgită de faptul că trecusem prea ușor cu

vederea, escapada lui Matei. Doar aparent trecusem ușor cu vederea, pentru că în realitate mă durea foarte mult și mă încărca de griji și de complexe. Nu mai aveam încredere în el și tot viitorul meu era incert. Încercam să aplic niște principii conform cărora în iubire ierți și iubești omul, cu bune și cu rele, dar nu știam dacă eram în stare.

— Îl iubesc, Simo. A greșit, i-am mai dat o șansă. Vom vedea ce va fi. Cel mai ușor este să renunți, iar eu nu aleg calea ușoară. Matei mă iubește enorm, dar asta nu înseamnă că trebuie să fie perfect. Nici eu nu sunt perfectă...

— De ce nu ești tu perfectă? Ce ai să-ți reproșezi?

— Nu mă mai influența, te rog. În noaptea aceea m-a sunat prietenul imaginar, cu care nu mai vorbisem de foarte mult timp.

— Credeam că m-ai uitat. M-ai mai sunat între timp? Eu m-am mutat la Snagov, vin rar aici. Dar am telefon mobil, dacă vrei să mă mai suni, sau poate să discutăm prin mesaje, așa vei putea spune și tu ce ai de spus. I-am dat numărul de telefon, apoi i-am povestit că trec printr-o decepție, pentru că iubitul meu m-a înșelat.

— Mi-e atât de bine să vorbesc cu tine... cineva care să mă asculte și să tacă era tot ceea ce îmi trebuia. Mulțumesc. Prietenul meu misterios, a cărei voce nu o auzisem niciodată, m-a ascultat cum i-am povestit plângând despre Matei și despre frustrările mele personale. Următoarele două zile le-am petrecut vizitându-mi mama și prietenii dragi și plimbându-mă prin locuri de care îmi fusese foarte dor. M-am întors la Snagov după patru zile și am fost primită cu multă dragoste de cei din casă, care îmi mărturiseau că le-am lipsit foarte mult.

Aveam nevoie de prietenul imaginar. Și probabil că orice om ar avea nevoie de un astfel de prieten, care să știe să asculte, fără să judece, fără să emită păreri și fără

să trădeze secretele încuviințate. Am început să comunicăm prin mesaje trimise pe telefonul mobil, ceea ce mă bucura nespus, pentru că, în sfârșit, aveam acces la gândurile lui. În sfârșit, între noi exista dialog și nu doar monolog. Îmi trimitea câteva mesaje pe zi, în care se interesa de starea mea, iar eu îi povesteam cu lux de amănunte, anumite trăiri și temeri, la care mereu găsea câte un răspuns potrivit. Cu cât comunicam mai mult, cu atât descopeream un om bun, sensibil, matur și cu o judecată sănătoasă. Prietenul imaginar era numai al meu. Era secretul meu frumos, un om în care găsisem un tată, o mamă, un prieten. El completa nevoia mea de a-mi exhiba fragilitatea sufletească, ori de câte ori eram dezamăgită de răul din lume și ori de câte ori aveam momente fericite. Într-o seară, însă, secretul meu a ieșit la iveală, pentru ca, într-un moment de neatenție, când am lăsat telefonul în living, Matei a descoperit un mesaj pe care îl promisem de la el. A intrat furios în dormitor și mi-a aruncat telefonul pe pat.

— Deci, asta era! De aia ai stările alea aiurea, de aia refuzi să facem dragoste, de aia ai tot vrut să pleci, nu?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu mă mai minți! Ți-ai bătut joc de mine, atâta timp! Zi-mi cum și când mă înșeli? Cum poți fi atât de nenorocită? Era evident că nu își mai putea stăpâni nervii, pentru că țița, tremura și pășea amenințător spre mine.

— Matei, ce tâmpenii vorbești acolo? Nu există nimeni!

— Nimeni? Mincinoasa naibii! Înainte ca să termine replica, m-a lovit cu palma peste obraz, cu o putere care m-a făcut să mă dezechilibrez și să cad peste fotoliu. Căderea a făcut să mă lovesc cu partea dreaptă de marginea fotoliului, dar și cu capul de marginea măsuței de toaletă. Furia lui Matei era de nestăpânit, pentru că m-a ridicat trăgându-mă de păr și mi-a arătat mesajul primit de la prietenul imaginar: *„Îmi lipsește vocea ta. Uneori doar ascultându-te, simt cum uit de toate grijile lumești.*

Ești minunată, știi?”

— Spune! Cine e ăsta?

— Matei, nu e ceea ce crezi, am reușit să spun printre lacrimi.

— Mă crezi prost? Spune-mi cine e, că te omor!

— Nu știu cine este.

— Poftim?!

Era și normal să nu mă creadă. Iar furia lui era și mai mult alimentată de minciuna pe care credea că i-o spun. Urla, întrebându-mă într-una cine îmi scrisese mesajul și trăgea de mine, rupându-mi hainele și trăgându-mă de păr. Printre țipetele lui am reușit să-i spun că este un om pe care nu îl cunosc, povestindu-i cum a început totul însă nu a crezut nimic. Insista și mă amenința să-i spun tot, iar eu nu aveam ce să-i spun, mai mult decât un adevăr care i se părea de domeniul fanteziei.

— Pentru că m-ai lovit, voi pleca definitiv, am spus strigând, când n-am mai suportat criza lui de isterie. Dacă te-am iertat prima oară când m-ai lovit, nu am de gând să te iert și a doua oară! Imediat mi a mai dat o palmă, de data aceasta cu mai multă forță, făcându-mă să mă dezechilibrez din nou și să cad. Aș fi vrut să urlu, dar îmi era teama că strigătele mele vor speria fetița, care era în camera alăturată. Am stat prăbușită pe jos și am plâns cu fața ascunsă după palme. Îmi curgea sânge din nas și mă durea tot corpul. Matei a luat telefonul mobil și l-a sunat pe prietenul imaginar, care nu răspundea. Am văzut că i-a scris mesaj, apoi s-a așezat pe fotoliu și aștepta.

— Ce ți-a lipsit? m-a întrebat, cu o voce aparent mai calmă.

— Lasă-mă, Matei. Nu mă meriți. Lasă-mă. Vreau să plec.

— Pleci pe dracu! Zi-mi cine e ăsta!

— Mă poți întreba până mâine, ți-am spus adevărul. Ai relații la ministerul de interne, de ce nu afli singur?

— Îl iubești?

— Da, îl iubesc! E un suflet bun, care îmi oferă prietenia necondiționat.

— De când durează asta?

— Dinainte să te cunosc.

A sunat telefonul meu mobil și Matei a răspuns de îndată.

— Sunt Matei, iubitul Irinei. Am aflat de voi doi. Vreau să știu cine ești și ce vrei de la ea, asta dacă nu vrei să o omor! Mi-a închis! Uite cât îi pasă de tine, nenorocitului! După câteva clipe am auzit tonul de mesaj al telefonului, iar Matei a citit sms-ul cu voce tare:

„Nu este nimic între noi, nu ne-am văzut, nu o să ne vedem; e doar o prietenie. Ea nici măcar nu știe ce voce am, nici dacă sunt bărbat sau femeie. Te iubește, nu-i face rău.”

— Țsta mă crede prost? Crede că înghit vrăjeala voastră? V-ați înțeles să mă mințiți! Timp de câteva minute Matei și prietenul imaginar au făcut schimb de mesaje, însă nimic nu-l putea convinge pe Matei, că acela era adevărul.

— Du-te și spală-te. Ești plină de sânge și vânăță. Vezi ce-ai făcut? M-ai adus în ultimul hal - și uite! Stai în cameră și nu ieși. Clar? Nu vreau să te vadă nimeni așa. Măine te duc la doctor și apoi la Brașov, până îți trec vânățăile. Ajunge că mă înșeli, n-am chef să mă mai faci și de minune, în fața celor din casă!

A ieșit luând telefonul cu el și l-am auzit răsucind cheia în ușă. Am plâns câteva minute, încercând să eliberez furia din mine. Îmi aminteam de tata, care îmi spusese de câteva ori să nu cumva să stau cu un bărbat care mă lovește. „Dacă te lovește o dată, o va face și altă dată”, îmi spunea tata. Am auzit cheia în ușă și am tresărit speriată. Când ușa s-a deschis, l-am văzut pe Robert și, de îndată, am luat o pernă cu care mi-am acoperit fața.

— Dumnezeuule, ce s-a întâmplat?! Irina, ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut? mi-a spus el, așezându-se pe jos

în fața mea.

— Pleacă, te rog! Lasă-mă singură, am spus ascunsă după pernă. Robert mi-a smuls perna pe care o țineam strâns și, de îndată ce mi-a văzut fața, a izbucnit în plâns. Era un plâns de durere, de dezamăgire și de neputință.

— Nu pot să cred! Vino încoace, of, nu pot să cred... M-a îmbrățișat strâns și m-a ținut lipită de pieptul lui, lăsându-mă să plâng în voie.

— Mă ajuți să plec de aici? I-am întrebat suspinând.

— Da.

— Îl urăsc.

— Acum și eu îl urăsc, crede-mă. Hai să vedem ce ți-a făcut...

M-a îndepărtat puțin și mi-a studiat rănilor.

— Ai venit? a întrebat Matei intrând în cameră. Ți-a spus ce-a făcut? Ți-a spus că mă înșală, chipurile, cu un prieten imaginar?

— Ieși afară, Matei! De data asta ai mers prea departe. Discutăm mai târziu. Ieși afară, acum!, i-a spus Robert, plin de ură.

— I-am dat doar o palmă, dar a căzut.

— Ieși, naibii, afară! Robert s-a ridicat și l-a scos pe Matei din cameră, apoi a încuiat ușa cu cheia. S-a dus în baie și a dat drumul la apă. Ca să umple cada, apoi a revenit lângă mine.

— Te doare? Zi-mi ce te doare...

— Totul. Nu știu dacă nu mi-am rupt coastele, nu pot respira...

— Facem o baie și mergem la spital, ok?

— E noapte, unde să mai mergem?

— Ba mergem. Of, Doamne, cum a putut să facă asta? Simt că o iau razna... După câteva minute, Robert s-a dus să verifice cada, iar când s-a întors, m-a ridicat și m-a condus ca pe o bolnavă, până în baie. A ieșit, iar eu m-am dezbrăcat și am intrat în apa fierbinte, acoperită cu o spumă bogată și parfumată.

— Ți-am făcut un ceai. Îl mai lăsăm să se răcească puțin, bine? mi-a spus Robert, revenind în baie.

— Mulțumesc, am spus încet.

— Of, copil scump și frumos... S-a așezat pe marginea căzii și mi-a luat buretele floare din mână. A început să mă spele pe mână, privindu-mi vânătăile pe care mi le făcuse Matei, în timp ce m-a târât prin cameră. Dintr-o dată, Robert s-a ridicat și a început să se dezbrace. Când a rămas doar cu boxerii pe care-i purta, a intrat în cadă, în spatele meu. M-a cuprins cu brațele și m-a îndemnat să mă reazem de pieptul lui. Câteva minute doar îmbiba buretele cu apa și îl storcea deasupra mea, mângâindu-mă ușor. Nu mă jenam de goliciunea mea – și asta nu pentru că el mă mai văzuse goală, ci pentru că el îmi știa până și goliciunea ființei interioare și oricum aveam o stare care mă făcea să nu-mi mai pese de nimic. Mi-a spălat fața cu multă grijă, privindu-mă cu dragoste și cu compasiune. În altă situație mi s-ar fi părut foarte erotică ipostaza în care ne găseam, însă acum vedeam doar un suflet care încerca să-mi fie alături, la durere

— E bine? m-a întrebat el, încet.

— Da. Mi s-a învînețit fața, nu?

— Da, dar o să treacă. Curând vei fi iarăși frumoasă.

— Nimic nu o să mai fie ca înainte, Robert...

I-am luat brațele și mi le-am pus în jurul taliei, rezemându-mă de pieptul lui. Am stat așa câteva minute, până când el a ieșit din cadă și s-a șters în grabă. Când a ieșit din baie, m-am ridicat și eu și m-am privit în oglindă. Aveam fața tumefiată, iar albul ochiului era de un roșu sângieriu. Nu-mi venea să cred că doar două palme mă aduseseră în halul acela, pentru că arătam ca un om care a fost bătut foarte rău. Mi-am luat un halat pe mine și am mers în dormitor. Robert nu era acolo, însă a revenit după câteva minute.

— Am sunat un doctor, trebuie să apară. Vrei să

mănânci?

— Nu, Robert. Nu vreau nimic. Matei unde e?

— Jos. Plânge ca un copil. Abia acum realizează ce a făcut

— Săracul...

— Zi-mi cine este acest prieten imaginar? De ce nu i-ai spus despre el, dacă povestea este așa cum i-ai spus lui?

— Pentru că n-ar fi crezut și ar fi considerat ciudat și greșit.

— Nu văd nimic greșit, cât timp e o relație la telefon. Dar ai garanții că asta nu se poate schimba?

— Nu există garanții pentru nimic, Robert. Dar nicio clipă nu m-am gândit să-l înșel pe Matei, chiar dacă am avut ocazia și chiar dacă am fost tentată. Am dreptul la intimitate. Dacă nu ar fi fost atât de limitat și de gelos, poate că i-aș fi spus de acest prieten.

— Pentru care ce simți?

— Îmi e drag. Am încredere în el și îi datorez multe. M-a ascultat ore în șir, turuind toate frustrările mele bune. Mi-a fost alături când mi-a fost greu.

— Înțeleg. Dar, dacă te pui în locul lui Matei, cum vezi lucrurile?

— Robert, îi dau dreptate, dar asta nu înseamnă că trebuia să mă bată!

— Așa este. S-a pierdut cu firea.

— Încerci cumva să-l aperi?

— Nu, Irina. E incalificabil ceea ce a făcut. Îl detest și o să aibă consecințe grave greșeala asta. Vreau doar să-i acordăm măcar atâta înțelegere cât merită...

— Vreau doar să plec de aici. Să-mi văd de viața mea. Tata cred că se răsuțește în mormânt, acum! Am izbucnit în plâns, iar el s-a așezat lângă mine și a început să mă mângâie pe spate. După o perioadă destul de scurtă, am auzit o bătaie în ușă, iar Robert a deschis, lăsând să intre în cameră, un bărbat necunoscut.

— Irina, domnul este medic. Te va consulta puțin, bine?

Câteva minute doctorul mi-a pus întrebări despre simptomele pe care le aveam și a căutat să vadă dacă aveam ceva fracturi.

— N-avem nimic rupt. Rănile acestea vor trece fără tratament, însă va dura ceva...

— Cât?

— Cam trei săptămâni, o lună, poate. Robert l-a condus pe medic afară, iar eu m-am ascuns sub plapumă, de parcă aceasta m-ar fi putut proteja de balaurii lumii. În noaptea aceea, Robert a dormit cu mine, iar eu știam că era ultima noapte, pentru că eram mai sigură ca niciodată, că voiam să plec definitiv de lângă Matei.

A doua zi, Matei a încercat să se apropie de mine, ca să-și ceară iertare, dar am refuzat cu desăvârșire să-l văd. M-am încuiat în camera mea și i-am ascultat pe cei din casă, povestindu-mi cum el plângea și regreta ceea ce făcuse, dar totodată mă acuza că l-am înșelat și că l-am mințit. Le-am spus tuturor că plec la medic în București, dar eu m-am dus, de fapt, la o agenție de voiaj și mi-am cumpărat bilet de tren către Germania. Ca să nu dau de bănuț asupra planului de a pleca din țară, am spus în casă, de câteva ori, că voi pleca la Brașov. Matei îmi transmitea mesaje prin cei din casă și îmi spunea că nu mă va lăsa să plec și că va trebui să ne rezolvăm problemele: eu să recunosc că îl înșelam, iar el să-și recunoască greșeala de a mă fi lovit.

După trei zile, în timp ce Matei și Robert erau la firmă, mi-am făcut bagajul și am plecat. Nu am avut putere să-mi iau rămas bunde la fetiță și de la Oli, de aceea am plecat pe furiș. Când am ieșit pe poartă, am avut impresia că o bucată foarte mare din suflet mi-a fost smulsă de o foiță invizibilă. Stăteam pe peron, așteptând trenul salvator. Fugeam de trecut, fugeam de oameni, fugeam de iubire și fugeam de mine. „Oare de ce nu există o operație care să poată scoate anumite amintiri din memorie? Și anumite sentimente din suflet, ca să ne

putem vedea de viață mai departe?”, mă gândeam. Aveam cu mine doar un troler cu câteva haine, nici acelea măcar alese după o logică anume. Am luat ceea ce am apucat în grabă și am fugit. Dar aveam o groază de bagaje sufletești, pe care speram să le arunc din tren și să le pierd în drum către destinația mea. Îmi ascunsesem rănile după un machiaj abundent și după niște ochelari de soare. Dar rănile sufletești nu le puteam masca. Mi se citeau în ochi, în glas și în gesturi. Nu mai aveam nimic. Niciun vis. Niciun plan și niciun orizont. Aveam doar un trecut și amintiri de care îmi doream samă debarasez. Priveam dalele de piatră de pe peronul gării, imaginându-mi cum mii de pași le-au călcat în graba lor. Le asemănam cu sufletul meu, pentru că era la fel de împietrit și la fel de călcat în picioare, de aceia care au trecut prin el. Peronul era pustiu, iar trenul meu trebuia să sosească peste mai mult de două ore. Plecasem mult mai devreme, profitând de faptul că nu avea cine să mă oprească. Matei și Robert erau la birou și, cu siguranță, nici prin minte nu le trecea că, la întoarcerea lor acasă, aveau să nu mă mai găsească

Pe peronul de vis-à-vis am văzut o femeie care își strângea copilul la piept, protejându-l de răcoare. Eu nu mai simțeam nici măcar frigul. Rătăcind printre gânduri, o studiam fără să vreau, pe femeia cu copilul. Am observat cu câtă dragoste îl îngrijea și-l proteja. Părea trecută de patruzeci de ani, iar copilul avea cam zece ani. Ea l-a luat în brațe și a făcut câteva ture de peron, privind din când în când bagajele lăsate pe bancă. Mă întrebam de ce ducea în brațe, un copil atât de mare? Când s-a întors pe bancă, am observat că băiețelul ei era invalid. Nu-și mișca picioarele și nici mâinile. „Dumnezeule! Biata femeie! Oare unde merge? Oare ce e în inima ei? Trebuie să fie cumplit ca sufletul pe care îl iubești cel mai mult, să fie suferind. De ce viața trebuie să fie și așa?”, îi reproșam în gând, divinității.

Am realizat că plângeam, abia când un trecător m-a privit lung. Plângeam de durerea mea și de mila femeii pe care o vedeam peste linia de tren. După îmbrăcămintea ei și după cele câteva sacoșe aflate pe bancă, mi-am dat seama că era săracă. „Cât de crudă e viața! Tot cei săraci și amărâți trebuie să treacă prin suferințe? De ce? De ce oare cei din lumea de sus aveau atâta noroc?” îmi aminteam persoane pe care le-am cunoscut în cercul lui Matei, oameni bogați și îndestulați. Și realizez că erau răi, egoiști, perversi și mincinoși. Ei de ce nu sufereau?

— Nu pot să cred!, a spus Robert, apărând brusc lângă mine. Gâfâia și avea un aer disperat. „Cum naiba aflase unde eram?”

— Cară-te.

— Irina, ești nebună? Cum poți face așa ceva?

— Ești ultimul om pe care am chef să-l văd acum. Pleacă!

— Irina, ne distrugi pe toți. Realizezi ce faci?

— Nu mă voi obosi să-ți explic ceva. Cea distrusă sunt eu.

— Haide acasă, haide să vorbim.

— Acasă? Casa mea e în Germania

— Ba nu! Studiam, în continuare, femeia care și-a hrănit copilul cu câțiva biscuiți. I-a oferit apă și l-a pupat. Câtă nevoie aveam și eu de protecție, de o îmbrățișare și de iubire! Cât de dulci trebuia să fie biscuiții aceia, dăruți cu atâta dragoste! Mi-am amintit că aveam în geantă banii primiți de la un prieten, care îmi returnase o datorie. Aveam o mie trei sute de dolari, despre care credeam că îmi vor prinde bine în Germania. Erau o rezervă, până când aveam să-mi găsesc un job. Dar imaginea de pe peronul vecin mi-a schimbat gândurile. Eu nu aveam atâta nevoie de acei bani, cum avea biata femeie. M-am ridicat și am pornit către femeia care își ținea copilul în brațe, iar Robert mi-a luat trolerul și m-a urmat tăcut.

Când am ajuns lângă femeia cu copilul invalid, am întrebat-o dacă îmi dă voie să mă așez pe bancă lângă ea. Nu voiam să o privesc de sus și îmi doream să-i vorbesc încet, astfel încât să nu fiu auzită și de copilaș. Ea a pus pe jos una dintre gențile care ocupau locul gol de lângă ea, iar eu m-am așezat. Robert stătea lângă noi și mă privea contrariat

— Vă rog să mă iertați că vă abordez, i-am spus femeii, care se întreba probabil de ce voiam să stau tocmai pe banca pe care stătea ea, în timp ce restul băncilor de pe peron nu erau ocupate.

— Nu-i nimic... Am scos cei o mie trei sute de dolari, i-am rulat și i-am luat mâna femeii, care nu a opus rezistență. I-am pus banii în palmă și i-am strâns-o.

— Vreau să vă dăruiesc acești bani, am spus încet.

— De ce? Domnișoară, dar...

— Vă rog din suflet să-i primiți. O fac cu toată inima mea. Vreau să-i luați ceva copilașului.

— Dar...

— Vă rog. Nu trebuie să existe un motiv. Gândiți-vă că Dumnezeu m-a trimis. Femeia s-a emoționat și a început să plângă, iar eu m-am aplecat spre băiețel, că să-i dăruiesc un zâmbet.

— Ar fi bine să băgați banii în geantă. Gara nu e un loc foarte sigur, i-a spus Robert femeii, care ținea pachetul de bani, nesiguri.

— Nu-mi vine să cred... a spus ea printre lacrimi.

— Să credeți. Mereu să credeți că Dumnezeu ne trimite ajutor, prin cele mai neașteptate căi și atunci când ne așteptăm mai puțin. Se vedea pe chipul ei că era foarte obosită și că renunțase de mult la ea însăși. Probabil că trăia fiecare minut din viața ei, pentru și prin copil, condamnând soarta că ea nu avea un copil normal.

— Cum aș putea să vă mulțumesc? Cine sunteți? m-a întrebat, ștergându-și lacrimile cu o batistă scoasă din geantă.

— Mă numesc Irina. Sunt un om oarecare.

— Ba nu, domnișoară. Sunteți un înger. Nu am să vă uit niciodată! Sunteți sigură că vreți să-mi dați mie, banii? M-am aplecat asupra femeii și am pupat-o pe obraz.

— Foarte sigură. Aveți grijă de dumneavoastră și de copil. Vă doresc numai bine! I-am zâmbit și am plecat, lăsând-o privind uimită în urma mea.

„Eu un înger? Eu nu sunt decât o ticăloasă imorală și instabilă afectiv. Altfel nu m-aș fi îndrăgostit de un om care îmi este interzis prin natura relației pe care o are cu iubitul meu!”, mi-am spus. Când Robert a văzut că mă îndreptam către peronul pe care mă găsisese, m-a prins de mână și m-a tras către el.

— Mergem acasă, acum.

— Sunt prea obosită, ca să mă mai lupt și cu tine. Lasă-mă.

— Irina, sunt prea nervos, prea speriat și prea șocat, ca să mai am răbdare cu tine. Te iau pe sus și îți jur că te încui undeva.

— Tu vrei să mor, nu-i așa? Vrei să mă ții acolo, ca să mor.

— N-o să mori. Cum poți spune asemenea tâmpenii? Haide să plecăm de aici. Urăsc gările!

— Vreau să vă uit. Vreau să dispar din viața voastră, înțelegi?

— Nu vrei asta.

— Vreau să mor!

— Taci naibii din gură! Vii cu mine, altfel îți jur că nu știu ce voi fi în stare să fac! Nu mai rezist! Era pentru prima dată când Robert reacționa atât de violent și chiar reușise să mă sperie. Aproape că m-a târât până la mașină, ținându-mă strâns de mână. A aruncat trolerul în portbagaj și, când am intrat în mașină, a blocat ușile.

— Crezi că dacă nu plec azi, voi rămâne? Cât ai să mă poți păzi? O să stai non-stop cu mine? O să mă legi? Tremura. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos și

Începeam să-mi fac griji pentru el.

— Robert, de ce-mi faci asta? De ce mă ții prizonieră?

— Te rog să taci.

— O să te urăsc. Vrei să mă faci să te urăsc?

— Prefer să mă urăști, dar să te văd în fiecare zi.

— Ești nebun. Să mor io, dacă tu nu ești nebun! Robert a stat câteva minute, privind îngândurat trecătorii, apoi a pornit mașina, conducând cu o viteză prea mare pentru oraș.

— Sunt un obiect. Toată lumea face ce vrea cu mine!, am spus resemnată.

— Sper să mă ierți pentru ceea ce voi face.

— Ce vei face?

— O să vezi tu.

— Robert, mă sperii. Zi-mi ce ai de gând!

— Stai liniștită. Te iubesc prea mult, ca să-ți fac vreun rău.

— Mă iubești? Mă iubești?!

— Da!

— Hai, sictir! Distrusule! Nonsensule! Fantomă ce ești!

Robert a condus haotic până la Snagov, iar eu nu am mai vorbit cu el, de teamă că l-aș putea enerva și mai tare. Matei ne aștepta în ușa casei și era vizibil agitat. Mi-a aruncat o privire plină de reproș, apoi mi-a întors spatele. S-a așezat pe un fotoliu și, câteva clipe, și-a sprijinit fruntea cu palmele, părând foarte îngândurat. M-am așezat și eu pe un fotoliu, cu sentimentul că mă pregăteam de o sentință gravă. Oare cum aflaseră ei de plecarea mea? Eram sigură că am acționat cu multă precauție și că nu aveau cum să afle.

— Iubita, azi ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta, mi-a spus Matei, calm.

— Pe care o voi repeta. N-o să mă poți ține cu forța aici. Tot o să plec, mai devreme sau mai târziu.

— Ba nu vei pleca.

— Și cum o să mă oprești? Mă legi?

— Ascultă-mă bine. Nu am chef să repet și nu glumesc. Eu te previn, apoi tu decizi ce se va întâmpla. Dacă o singură dată mai încerci să pleci, o să-ți distrug viața.

— Păi deja e distrusă! Ce ai putea să-mi faci mai mult?

— Hai să facem un exercițiu de imaginație. Închipuie-ți că într-o zi oriunde vei fi pe planeta asta, cineva îți va strecura în geantă, în casă sau în buzunar niște droguri. Și imediat poliția te va descoperi. Nu-ți imaginezi cât de neplăcut poate fi. Îl priveam siderată, cum mă amenința și mă șantaja. Niciodată n-aș fi crezut că el ar fi fost în stare să ajungă atât de departe cu nebunia. L-am privit pe Robert și, când i-am întâlnit privirea, am înțeles că el aproba totul.

— Matei, spune-mi că glumești.

— Nu glumesc, iubita, cu ceea ce iubesc cel mai mult pe lume.

— Ai putea să-mi faci rău?

— Da. Și nu numai ție. Tuturor celor pe care-i iubești. Mă-ta, prieteni, vecini, toți! Îți asumi o asemenea vină? Am început să tremur într-un asemenea hal, încât amândoi s-au speriat. Nu mai puteam să respir și simțeam cum îmi amorțeau mâinile. În câteva secunde mi s-au încheștat degetele și am început să simt furtună puternică în brațe și în picioare.

— Cheamă salvarea!, i-a spus Robert lui Matei, care se agita inutil în jurul meu.

— Oli! Oli! Vino repede!, a strigat Matei disperat

— Ce e? Biata femeie a apărut alergând speriată, iar când m-a văzut așa, s-a speriat și mai tare.

— Chemați salvarea! O să facă infarct! S-a învîinețit la gură!, striga ea la Matei, care stătea cu telefonul în mână. Robert a venit lângă mine și îmi masa mâinile, care mă dureau foarte tare.

— Te rog din suflet, liniștește-te. Nu îmi face asta, te implor!, mi-a spus el, strângându-mă în brațe.

— Am chemat salvarea. Dar până vin ăștia...!, a spus Matei, încet. Robert m-a luat în brațe și m-a dus în mașină. Matei a urcat lângă mine pe bancheta din spate, lăsându-l pe Robert să conducă. Mergea cu o viteză amețitoare, iar Matei mă ținea strâns în brațe. Nu puteam vorbi, pentru că aveam gura încleștată. Simțeam doar furnicături și durere.

— Din fericire a fost doar un atac de panică, a spus doctorul, venind în salonul în care așteptam cu Matei și cu Robert.

— Ne-am speriat îngrozitor, a spus Matei, strângându-i mâna doctorului. Doctorul era un bun prieten de-al lui Matei, pe care îl recompensa generos, ori de câte ori apela la serviciile lui.

— Vreau să mai rămână o zi sau două în spital, ca să-i facem niște analize.

— E ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze? a întrebat Robert.

— Nu neapărat. Dar au fost niște semne pe care vreau să le studiem atent. Vreau să facem un EKG și câteva analize de sânge

Am stat două zile în spital, iar Robert a stat aproape tot timpul cu mine. Mergea acasă ca să doarmă, iar dimineața la prima oră era înapoi. Refuzam să vorbesc cu el și nici măcar nu îl priveam. Când am ieșit din spital nu am simțit nicio bucurie, pentru că nu mergeam acasă și nici într-un loc unde mi-aș fi dorit să fiu.

— Ne-ai speriat foarte tare, mi-a spus Robert, conducând încet și concentrat.

— Eu pe voi? Ce naiba v-ar mai putea speria, mafioților?

— Mafioți?

— Ah, nu! Drogurile cu care mă amenințați le luați cumva de la Biserică?

— Irina, Matei e disperat. Omul la disperare face lucruri

necugetate.

— Ce ar trebui să fac eu la disperare? Să vă împuşc? Eu am plecat. De ce nu m-ați lăsat?

— Pentru că ești un copil capricios și inconștient, care își pune viața în pericol.

— Vai, unde erau salvatorii mei! Robert a frânat brusc, oprind mașina pe marginea drumului.

— Ce, vrei să mă ucizi și să mă lași pe aici? am întrebat.

— Irina, trebuie să mă ascuți. Trebuie să înțelegi. Matei te iubește. E disperat. E înnebunit. Nu-l recunosc. Ai răbdare.

— Chiar ar fi în stare să-mi facă faza cu drogurile?

— Nu știu. Dar nu merită să riști.

— Doamne, am impresia că nu trăiesc viața mea. Jucăm cumva într-o telenovelă?!

— O să vă împăcați și o să fiți fericiți.

— Auzi? Știi de ce nu ești tu fericit? Pentru că te minți întruna. Ești visător. Ești rupt de realitate! Mi-au trebuit trei zile de izolare în camera mea, până am găsit puterea să dau ochii cu oamenii din casă. Mă simțeam ca într-un spital de nebuni, având senzația că eu eram singura normală. Matei mă evita, încercând să nu mă deranjeze cu prezența lui. Îmi doream să vorbesc cu cineva, să cer un sfat, dar cui? Oricine ar fi fost depășit de o asemenea poveste, sau poate chiar aș fi fost acuzată că fabulez. În plus de asta, familia mea și prietenii cărora le păsa de mine, nu ar fi stat cu mâinile în sân și ar fi riscat să și-l facă dușman pe Matei. Nu-i puteam băga în povestea mea.

Îmi aminteam cum, atunci când fratele lui tata l-a cunoscut pe Matei, mi-a spus să am grijă, că pare a fi mafiot. Am râs de el, pentru că argumentul lui era doar bogăția lui Matei. „Cine are atâția bani, vile în Snagov și în Poiana Brașov și mașini de lux, din muncă cinstită – mai ales așa de tânăr?”, îmi spusese el, atunci. În zadar i-

am explicat că Matei avea o familie înstărită și niște afaceri prospere.

Matei mi-a spus, cândva, că relațiile înseamnă totul, iar el avea într-adevăr relații. Cu un singur telefon, rezolva orice. Și cu bani. Firma lui de imobiliare avea mare succes, pentru că avea oameni potriviți peste tot, care-i dădeau ponturi cu privire la terenuri ale căror prețuri urmau să crească fabulos, iar el îi recompensa cu sume uriașe. Nu mi se părea nimic mafiot în toate aranjamentele acestea, fiind convinsă că în România era ceva normal.

— Pot să intru? m-a întrebat Robert, strecurându-și capul prin ușa întredeschisă.

— Ce vrei?

— Să-ți țin companie. Robert s-a așezat pe colțul patului și m-a privit într-un fel ciudat.

— De ce mă privești așa?

— De câteva zile mă gândesc la o fază. Acea din gară.

— Ce fază?

— Cu femeia aceea căreia i-ai dat banii tăi.

— Mare scofală...

— Este, Irina. Ești cea mai bună și mai frumoasă ființă pe care am cunoscut-o vreodată, știi?

— Zău? Și atunci ce cauți aici?

— De ce gândești așa?

— Robert, dacă eu sunt cea mai bună ființă, de ce trebuie să sufăr atât? De ce Matei mă înșală? De ce mă tratează ca pe o proprietate? Taci, nu? Mai bine m-ai lăsa să plec. Aici e un mediu nociv pentru mine, nu aparțin acestui loc... Robert a stat puțin pe gânduri, privind în pământ, apoi s-a întins lângă mine și a închis veioza.

— Dacă vrei să stai pe beznă, de ce nu te duci în camera ta? l-am întrebat încet.

— Vreau să-ți spun ceva.

— Nu mă interesează ce ai tu să-mi spui.

— Știi, din ziua în care au murit părinții mei, nu am

vorbit niciodată despre ei. În casă, acest subiect a fost tabu. Părinții lui Matei nu au vrut să-mi amintească de această suferință. Și, pentru că nu am mai vorbit despre ei, mi-au lipsit enorm. Poate că îți voi părea patetic acum, dar să știi că nu am fost niciodată fericit. Am fost recunoscător pentru familia pe care am primit-o. I-am iubit și îi iubesc enorm. Au fost atât de buni cu mine! Dar mereu m-am simțit incomplet. Am simțit că lipsea o parte din mine. Nu mă bucura nimic din ceea ce aveam. Nu mă bucurau rezultatele muncii mele, nici casa, nici mașinile, nici călătoriile prin lume. Până ai apărut tu. Nu știu de ce, dar pentru prima dată m-am simțit altfel. Nu complet – pentru că nu erai a mea. Dar am început să mă bucur de tot ceea ce am. De casă – pentru că toată casa asta a devenit un loc în care abia așteptam să mă întorc. De mașină, pentru că am început să umblăm împreună și să ne distrăm. De mese, de timpul liber, pe care tu le-ai făcut să fie speciale. Mi-ai schimbat toate percepțiile, m-ai învățat să mă bucur de viață și de lucrurile aparent mărunte. M-ai învățat să văd altfel oamenii și pe mine. Mi-ai dat încredere. Nu știu dacă mă înțelegi. Nici eu nu înțeleg exact, dar ai umplut acel gol din inima mea. M-am simțit toată viața extrem de singur, până când ai apărut tu. Știu ce gândești, că nu tu trebuie să umpli golul din mine. Am cunoscut fete drăguțe, cumsecade, dar niciuna nu a reușit să mă facă să mă simt eu, să scoată din mine ceea ce ai scos tu. Să nu mă înțelegi greșit. Nu știu de fapt dacă poți să înțelegi ce impact ai avut asupra vieții mele.

Îl ascultam pe Robert, aproape fără să respir. Era pentru prima dată când el era atât de deschis cu mine și mă tulburase foarte mult ceea ce îmi spusese. M-am apropiat încet și l-am îmbrățișat. El m-a strâns cu putere și a izbucnit în plâns. L-am lăsat să plângă câte va minute, până când s-a liniștit. Ce puteam să-i spun? Ce puteam să fac? L-am mângâiat și l-am ținut lipit de mine.

— N-am vrut să te rănesc vreodată. Am vrut să te protejez. Pe Matei la fel.

— Robert, îi datorezi lui Matei dragostea și respectul, dar nu toată viața.

— Știu. Dar nu vezi că trebuie să am grijă de el, ca de un copil? Uneori o ia razna, dar e un om foarte bun. Te iubește enorm, să știi.

— Nu știu dacă e iubire sau obsesie.

— Ai răbdare. Iartă-l. Ajută-l să fie așa cum trebuie.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Aș vrea să mă crezi că îți vreau binele. Vreau să te văd fericită, vreau să fii sănătoasă, m-ai speriat îngrozitor când ai făcut criza aia. Și când am aflat că ai plecat...

— Chiar așa, de unde ai aflat?

— Nu pot să-ți spun.

— Cum naiba să nu mă simt ca într-un film cu mafioți?

— Îți promit că voi avea grijă de tine, ca de ochii din cap. Ești tot ce am mai bun și mai frumos pe lume.

— Nu. Nu eu trebuie să dețin acest loc!

— Iartă-mă pentru tot. Te implor să mă ierți. Vreau să fii fericită. Dacă tu nu ești fericită, eu sunt distrus!

— Haide, liniștește-te! Vrei să vorbim despre părinții tăi?

— Da.

Am ridicat pernele și ne-am așezat amândoi comod, privind licăririle luminilor de afară. Am început să-i pun întrebări despre copilăria lui și despre părinți, iar el îmi răspundea, apelând la amintiri încuiate și uitate undeva în memorie. În seara aceea descoperisem un alt Robert. Iar tot ceea ce s-a întâmplat m-a bulversat atât de tare, încât m-a făcut să fiu și mai confuză decât eram. Rațiunea mă îndemna să plec de acolo, dar inima mă oprea. Iubeam oamenii din casa aceea – iar ei aveau nevoie de mine. Fetița lui Matei ar fi crescut fără iubirea mea, Robert avea și el mare nevoie de mine, iar eu nu-i puteam abandona. Și poate că și Matei avea nevoie de mine. Poate că eu

reuşeam să-l schimb în bine. Câteva zile nu am vorbit cu Matei. Dimineaţa pleca înainte de ora obișnuită la care eu pregăteam micul dejun și se întorcea doar seara târziu. Eu stăteam mai mult în camera mea și în camera fetei. Eram supărată pe el, iar el era supărat pe mine, pentru că încă trăia cu impresia că îl înșelasem și nu voia nicidecum să creadă povestea cu prietenul imaginar.

Mă aflu într-o stare psihică deplorabilă - ceea ce avea efect și asupra stării mele fizice. Eram apatică, mă simțeam mereu obosită și de aceea dormeam foarte mult. Eram foarte irascibilă și stăteam mai mult izolată în camera mea. Abia când am început să fiu sensibilă la mirosuri și să-mi fie greață după ce mâncam anumite alimente, am realizat că era posibil să fiu însărcinată. Iar gândul acesta mă îngrozea. Nu eram pregătită să am un copil. Eram prea tânără, iar relația mea cu Matei era incertă.

Am început să-mi analizez simptomele și, totodată, să le ascund de ceilalți, pentru că nu voiam să mă dau de gol. Am sunat-o pe Simona și am chemat-o la Snagov, rugând-o să-mi aducă un test de sarcină. Abia atunci realizez că însemna faptul că eu nu mai puteam pleca singură la cumpărături și că nu mai puteam face nicio mișcare, fără să fiu observată și controlată atent. Nu mai aveam intimitate deloc și mă simțeam și mai mult prizonieră în casa aceea și în propria viață. Am făcut testul de sarcină cu mari emoții și a ieșit pozitiv. Nu știam dacă să mă bucur, sau dacă să plâng în hohote. Eram surprinsă, speriată și bulversată. Ce să caute un copil în viața mea, când eu nu eram capabilă să am grijă nici măcar de mine? Eram foarte tânără, nu eram căsătorită și viața mea era o dezordine uriașă. Eram conștientă că un copil m-ar fi ținut legată de Matei, pentru totdeauna - iar eu nu eram convinsă că el era bărbatul alături de care îmi

doream să întemeiez o familie și lângă care să trăiesc pentru tot restul vieții mele. Iar el nu ar fi renunțat niciodată la copilul lui. Dacă aș fi vrut să-l părăsesc, cu siguranță mi-ar fi luat copilul, așa cum a făcut și cu prima lui soție. Iar eu nu concepeam așa ceva. Mereu mi-am spus că nu voi face un copil, dacă acesta nu va avea șansa să crească într-o familie unită, sănătoasă. Detestam ideea de familie destrămată, simțind pe propria-mi piele ce însemna să crești doar alături de unul dintre părinți, ducând dorul celuilalt.

— Nu se poate!, a spus Simona, de îndată ce i-am dat vestea. Copil, acum? De ce naiba n-ai avut grijă?!

— Am avut. E o greșeală...

— Ce greșeală, fată? Ești gravidă! Ce-o să fad?

— Nu știu...

— Îți dai seama ce înseamnă? Vei fi legată pe veci de Matei!

— Taci și lasă-mă! Ce mă fac?

— Trebuie să mergem la doctor, să ne asigurăm că e sarcină...

Am căutat un medic oarecare în București și mi-am făcut programare într-o zi în care știam că Matei și Robert ar fi trebuit să fie la birou. Simona a venit cu mine la medic, iar consultația mi-a confirmat sarcina.

— Ce-ai de gând să faci, Irina?

— Nu știu. Ce-aș putea să fac?

— Vrei copilul?

— Nu știu. Îl vreau, nu-l vreau, o să vină pe lume. Dacă așa a fost să fie... înseamnă că așa trebuie.

— Nu ești obligată să-l păstrezi...

— Nici nu mă gândesc la avort, să știi! Nu risc nimic...

— Irina, tu știi ce înseamnă un copil?

— Da. Tocmai cresc unul, nu?

— Nu e același lucru. De lângă Cesara poți pleca oricând, pentru că rămâne cu Matei. Dar de lângă copilul tău nu vei putea pleca.

— Știi ce? Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Acum sunt bulversată rău...

— Nu ai prea mult timp, să știi...

— Trebuie să am grijă să nu afle nimeni de sarcină. Absolut nimeni. Din ziua în care am aflat că sunt însărcinată gândurile mele erau concentrate numai la viitorul alături de Matei. M-am gândit și la posibilitatea de a-l părăsi, cu curajul nebun specific tinereții, crezând că voi putea crește copilul singură, ajutată de mama și de Simona, care îmi tot repeta că îl vom crește amândouă și că ne vom descurca. Îl iubeam pe Matei și era evident că și el mă iubea. Însă nu mai aveam încredere în el. Nu mă simțeam în siguranță lângă el și, mai mult decât atât, aveam impresia că îmi îngrădea toată libertatea. Iar cu asta nu mă puteam obișnui, pentru că eram o fire foarte independentă. Nu mă vedeam o casnică nevoită ca toată viața să nu facă altceva decât să îngrijească o casă, un bărbat și copiii. Îmi doream mai mult de la viață, o altă evoluție a lucrurilor și a mea ca om. Dar în situația în care mă aflam, nu întrezăream alte posibilități. Și totuși, sarcina îmi influența foarte mult gândurile și mă făcea să nu pot acționa într-un mod egoist. Începeam să pun copilul pe primul loc și poate de aceea mă gândeam mai mult la binele lui, decât la al meu. Abia acum le înțelegeam pe mamele care și-au sacrificat tinerețea și viața, rămânând lângă bărbați care nu le împlineau sufletește. Nu voiam să-i iau copilului meu dreptul de a crește într-o familie unită și știam că pentru asta trebuia să fac sacrificii și compromisuri.

Matei nu era un bărbat perfect, dar era un tată perfect. O iubea enorm pe Cesara și era foarte responsabil. Iar eu mă gândeam că aveam puterea să-l fac să devină și un soț perfect. De ce aș fi crezut că el trebuia să vină frumos ambalat și perfect compatibil mie? Poate că trebuia să trec prin niște etape alături de el, pentru a-l aduce acolo unde trebuia să ajungă și pentru a-l face să devină cine

trebuia să fie. Ce garanție îmi oferea viața, că un altul ar fi fost mai bun? Am decis să rămân alături de Matei și să lupt pentru a avea o familie frumoasă, alături de el. Îl iubeam, mă iubea și simțeam că era de datoria mea să-i iert rătăcirile copilărești din trecut. Dar încă nu voiam să știu de sarcină. Eram decisă să ascund de toată lumea, cât mai mult posibil. Aveam nevoie totuși de un timp în care să-l mai testez pe Matei, în cazul în care m-aș fi răzgândit. Într-o seară, am scris pentru prima dată în jurnal despre sarcini. Începusem să mă obișnuiesc cu ideea și să mă atașez de ființa care se forma în trupul meu.

Răsfoind jurnalul, am dat peste pagini pline de iubirea pentru Robert. Trebuia să-mi iau adio de la el, pentru totdeauna.

„Poate că așa trebuia să fie. Poate ca acest copil este trimis de Dumnezeu, pentru a consolida relația dintre mine și Matei și pentru a mă ajuta să mă rup definitiv de Robert...”, scriam în jurnal. Dar în adâncul sufletului meu știam că nimic nu va putea stinge iubirea pentru Robert, care ardea în mine.

Adormisem destul de devreme în camera mea și m-am trezit în toiul nopții. Veioza de lângă pat era aprinsă, iar când m-am dezmeticit, l-am văzut pe Robert stând pe fotoliu, cu o carte în mână.

— Ce faci aici? N-ai somn? l-am întrebat ridicându-mi perna și așezându-mă comod

— Te vegheam.

— Doarme toată lumea? Am adormit devreme...

— Am observat. Da, s-au culcat toți. Vrei apă, sau ceva?

— Nu. Vreau să dorm.

— Culcă-te, atunci. Dacă vrei, sting veioza.

— Trebuie să pleci, ca să o stingi.

— Stau aici.

— De ce?

— Nu știu. Mi-e dor de tine. Auzindu-l, am realizat că orice vis de-al meu de a-l avea vreodată era de acum și mai imposibil de realizat. Eram însărcinată cu Matei, iar asta avea să-mi schimbe toată viața. Trebuia să fac tot posibilul să-l îndepărtiez pe Robert de mine *și*, pentru asta, era nevoie să-mi schimb atitudinea. Îmi propuneam să fiu rece și distantă.

— Alexandra ce face? I-am întrebat.

— Doarme, cred.

— Nu ar trebui să fii lângă ea?

— Irina...

— Ție ți se pare normal ce faci?

— Fac ce simt.

— Faci ce simți...

— Vreau să discutăm ceva.

— Ce? S-a ridicat, a lăsat cartea pe fotoliu și a venit lângă pat. M-a privit nesigur câteva clipe, apoi s-a așezat pe marginea patului.

Mi-a luat mâna și mi-a studiat-o puțin, apoi mi-a așezat-o încet pe plapuma pufoasă cu care eram acoperită.

— Nu mai suport, Irina.

— Ce nu mai suporti?

— Toată situația asta. O să vorbesc cu Matei.

— Poftim?! Ce să vorbești cu el?

— O să-i spun de noi. O să-i mărturisesc că sunt îndrăgostit de tine. O să-l fac să înțeleagă că am încercat să schimb asta, că am așteptat și am suferit...

— Ai înnebunit de tot?! Cum să faci așa ceva?

— Sunt nebun dacă mai continui așa. Nu mai pot..

— De ce nu ai făcut-o până acum? De ce ai stat atâta timp?

— Mă condamni?

— Nu. Vreau doar să înțeleg.

— Pentru că am crezut că ceea ce simt pentru tine e doar o pasiune trecătoare. Am sperat să-mi treacă și mi-

am dorit să-mi treacă. Dar, totodată, am vrut de mii de ori să-i spun adevărul lui Matei. Dacă ai ști de câte ori am avut pornire să-i spun totul!

— Ceva te-a oprit de fiecare dată, nu-i așa? Ce anume?

— Nu știu dacă ai înțelege...

— Fă-mă să înțeleg.

— Știi, încă de mic am trăit cu convingerea că mie nu mi se cuvenea nimic. Faptul că părinții lui Matei m-au adoptat, mă făcea să cred că deja promisem mai mult decât am meritat. Și am crezut că mai mult nu trebuia să pretind. De aceea am cedat mereu în favoarea lui Matei. Nu am pretins să am lucruri la fel de frumoase, iar când mi se dădeau totuși, mă simțeam incomod, convins că mi se dă mai mult decât merit. Am suferit mereu de complexe de inferioritate. Credeam că Matei merită totul, că eu oricum îi luam ceva ce-i aparținea, adică jumătate din atenția și dragostea părinților lui...

— Mama lui Matei mi-a spus că mereu îl lăsa pe Matei să câștige la șah, la rummy...

— Așa e. Și făceam tot posibilul să am note mai mici decât el

— De ce?!

— Ca să nu par mai bun decât el. Nu înțelegeai că aveam impresia că nu e normal și decent ca eu să-i fiu superior prin ceva? De aceea am renunțat mereu la orice, în favoarea lui. Și când făcea câte-o prostie, luam toată vina asupra mea.

— Iar el a acceptat toate astea?

— Da.

— Înseamnă că el a pierdut mașina și banii la cazinou?

— Da...

— Ce prost ești! Cum ai putut să iei asupra ta totul? Ți-ai stricat imaginea pentru el?

— Am ținut la el. Și m-am simțit dator să-l protejez. Știi, el de mic a avut niște complexe. I se părea că lumea e împotriva lui, că nu e plăcut și acceptat... Dacă cineva își

arăta simpatia față de mine, devenea gelos. Dacă primeam ceva, își dorea acel lucru. În plus de asta, el a fost mereu fragil și bolnăvicios, astmul i-a dat de furcă de mic și toată lumea îl proteja...

— Acum înțeleg. Ai făcut cea mai mare prostie. Așa cum ți-am mai zis cândva, l-ai transformat într-un handicapat dependent de tine. Și l-ai făcut să creadă că totul i se cuvine, că el e buricul pământului! De aceea nu acceptă și nu știe să piardă.

— Când eram copil, nu știam ce consecințe pot fi.

— Dar ca adult? De ce-ai continuat? De ce n-ai pus piciorul în prag? Am impresia că Matei te consideră o proprietate, că nu poate trăi fără tine. E conștient oare că tot ceea ce aveți, ți se datorează ție?

— Da, știi bine asta...

— Trebuia, la un moment dat, să te rupi de el. Și să nu mai trăiești cu complexe orfanului adoptat.

— Crezi că e așa de ușor?

— Ai dus totul la extrem. Tu și părinții lui sunteți de vină că el este încă un băiețel răzgâiat!

— Știi, în noaptea în care te-am cunoscut, voiam foarte mult să mă lipesc de tine. Mi-ai plăcut foarte mult și am simțit ceva special. Dar când am văzut că Matei te plăcea, am renunțat. Cine eram eu, ca să te merit mai mult decât el?

— Toată viața ta ai renunțat la orice, în favoarea lui?

— Da.

— Trist. Sper să schimbi asta la tine.

— O voi schimba. De aceea vreau să discut cu el. Vreau să-i explic totul, așa cum ți-am explicat și ție și să-l fac să înțeleagă că nu l-am trădat, că nu vreau să-i fac rău...

— Ce copil ești! Trezește-te! E prea târziu. Matei mă iubește. Crezi că-i vorbești despre vreun lucru oarecare, pe care i-l ceri?

— Voi încerca, Irina. Renunț la tot, plec cu hainele de pe mine, dacă trebuie...

- Pe mine nu mă întrebi dacă îmi doresc asta?
- Știu că îți dorești.
- Greșești. Nu-mi doresc asta. Îl iubesc pe Matei.
- Nu suficient. Mă iubești și pe mine.
- Vrei adevărul, Robert?
- Da.

— Țin la tine. Cândva m-am și aprins puțin. Poate că din curiozitate, poate din cauză că Matei s-a purtat aiurea uneori și am găsit în tine un refugiu, poate că și încurajată de tine... Dar nu te iubesc. Nu așa cum crezi și cum credeam. Între timp am înțeles ce simt. Mințeam și mă străduiam să fiu cât mai convingătoare. El mă privea îngrozit, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

— De ce faci asta, Irina?

— Ce fac? Sunt sinceră. Haide, să nu ne mai amăgim cu iubirea noastră închipuită.

— Nu pot să cred că spui asta...

— Trezește-te, Robert! Mă cunoști, nu? Zi-mi, mă cunoști?

— Așa cred...

— Atunci, dacă te-aș fi iubit pe tine, aș fi putut să-l iubesc și pe Matei? Aș fi putut să dorm alături de el, să fac dragoste cu el? Aș fi putut să te știu cu altă femeie?

— De ce faci asta, te întreb din nou!

— Pentru că trebuie să fim sinceri. Pentru mine a fost doar o rătăcire, doar niște capricii, nu știu... Dar nu te iubesc. Dacă te iubeam, aș fi încercat să te conving să vorbești cu Matei, nu? Sau aș fi vorbit eu cu el. Nu crezi?

Argumentele mele păreau a-l convinge pe Robert, care deja plângea. Mă străduiam să nu arăt nicio emoție, nicio grimasă și să mă fac cât mai credibilă. Probabil că dacă nu aș fi fost însărcinată, intenția lui ar fi venit ca o salvare pentru mine. Și asta, pentru că îl iubeam și tot ce îmi doream era să fiu a lui. Aș fi fugit cu el oriunde, doar cu hainele de pe noi, convinsă că iubirea ne-ar fi fost de ajuns, ca să construim o viață frumoasă și fericită. Dar

propunerea lui a venit prea târziu. Și poate că așa trebuia să se întâmple. Poate că noi doi nu ne eram sortiți unul altuia.

— Nu mai plânge, te rog. Iartă-mă dacă te-am rănit, i-am spus, cu un ton destul de rece.

— Nu-mi vine să cred...

— Robert, cât credeai că poate dura o relație atât de bolnăvicioasă?

— Știi, uneori am impresia că ai ceva rău în tine...

— Poate că am.

— Irina, tu chiar nu mă iubești?

— Țin la tine, așa cum țin la toți oamenii din casa asta. Dar nu te iubesc așa cum crezi tu. Să nu confundăm lucrurile...

— Nu mă pot înșela atât de mult, nu am cum!

— Uite că te-ai înșelat. Poate că și eu ți-am transmis mesaje greșite, nu știu... Dar e bine să lămurim lucrurile, o dată pentru totdeauna. Încearcă să fii fericit cu Alexandra...

— Du-te naibii! S-a ridicat și a ieșit din cameră, lăsând ușa larg deschisă în urma lui. Abia așteptam să rămân singură și să plâng în voie. Dar s-a întors după câteva minute și m-a surprins plângând.

— Ce faci, plângi? Plângi?! De ce plângi?

— Pleacă și lasă-mă. Învață să bați la ușă!

— De ce plângi, Irina? Ce ai? Îl iubești pe Matei, ești fericită, ai tot ce ți-ai putea dori! De ce plângi?

— N-auzi să pleci?

— Plec dacă îmi spui de ce plângi.

— Nu e treaba ta! M-am ridicat din pat și m-am dus lângă ușă, deschizând-o larg ca să-l poftesc afară. El s-a apropiat de mine și mă privea scrutător. L-am prins de mână ca să-l îndemn să iasă, moment în care s-a enervat și a trântit ușa.

— Ieși!, am spus, încercând să deschid iar ușa. Dar el a închis-o imediat și m-a izbit de ea. A încercat să mă

sărute și, pentru că m-am ferit, mi-a prins capul între palme și m-a sărutat forțat. Pentru că încercam să-l opresc și mă zbăteam, a devenit agresiv și m-a mușcat de buze.

— Mă iubești! Recunoaște-o! De aia plângi! Spune-o, mincinoasă ce ești!

— Nu te iubesc! Lasă-mă în pace și pleacă!

— Nu mă iubești? De aia tremuri când ajung așa de aproape de tine? Mă dorești cu fiecare celulă din tine!

— Te înșeli amarnic!

— Mă înșel? Zici tu că mă înșel? A început să mă sărute grăbit, iar eu făceam eforturi să-l opresc. Părea pornit să facă dragoste cu mine, ceea ce m-a speriat și de aceea l-am împins, dar imediat mi-a rupt în două cămașa de noapte. M-a sărutat pe gât, coborând din ce în ce mai jos, iar eu încercam disperată să-l opresc. Orice efort de a-l îndepărta era zadarnic, pentru că devenea din ce în ce mai agresiv. S-a aplecat în fața mea și mi-a ridicat cămașa de noapte, sărutându-mă pe coapse și pe burtă. Cu greu am reușit să-l îndepărtez, plângând și implorându-l să se oprească. L-am prins cu putere de păr și l-am forțat să se ridice.

— Ticălosule ce ești! O să ajungi în iad!, i-am spus plângând.

— Perfect! Pentru că n-aș putea trăi fără tine!, mi-a spus ieșind din cameră.

Matei era foarte distant cu mine, iar pe mine mă durea răceala lui. Simțeam nevoia să fiu iubită și alintată și mă simțeam foarte singură. Poate că ruptura de Robert și sarcina intensificau nevoia mea de a fi iubită. Dar Matei nu voia nicicum să creadă că nu îl înșelasem și că prietenul imaginar era numai o persoană cu care doar comunicam telefonic. Robert abia dacă îmi vorbea, trezind suspiciuni în cei din casă, care speram să creadă că doar am avut o dispută și că ne vom împăca. Mă evita

și părea foarte supărat pe mine. Într-o dimineață, mi-a spus că vom pleca într-o excursie la munte. Unul dintre prietenii noștri își serba ziua de naștere, la o cabană

— Eu rămân acasă, i-am spus.

— S-o crezi tu. De ce să rămâi acasă?

— Pentru că nu pot să-mi pun masca fericită...

— Ba ți-o pui. Vezi că nu am chef de mofturile tale. O poți lua și pe Simona, că văd că mai nou îți place să dormi cu ea...

— Zău? Și tu cu cine o să dormi, cu Beatrice sau cu alta?

— Eu nu te mai înșel. Îți las ție onoarea asta...

Nu l-am putut convinge pe Matei că nu aveam starea necesară pentru excursia în care trebuia să fiu sociabilă și să mă prefac că totul era ok. Iar prietenii noștri au sesizat imediat diferența dintre Irina pe care o știau plină de viață, energică și mereu bine dispusă și cea apatică de acum. Matei a încercat să se apropie de mine, însă nu i-am permis, fiind sigură că o făcea doar ca să salvăm aparențele. S-a enervat cumplit, când i-am spus că voi dormi cu Simona și i-a reproșat acesteia că mă influența negativ. Ea era singura prietenă pe care încă nu reușise să o îndepărteze de mine. Starea mea proastă m-a făcut să nu reușesc să-mi controlez pornirile tot timpul, de aceea am atacat tot ce nu mi-a plăcut la prietenii lui Matei. Mă deranjau discuțiile denigratoare la adresa altor prieteni care nu erau prezenți, cât și laudele lor fără măsură. În ultima seară i-am făcut ipocriți și am abandonat cina, surprinzându-i pe toți cu atitudinea mea.

— Ții neapărat să mă faci de cacao? m-a întrebat Matei, ieșind după mine.

— Vai, iartă-mă că nu te reprezint frumos, așa cum ți-ai dori!

— Pot să știu și eu de ce naiba te-ai legat de ei?

— De ce? Auzi, tu de unde știi că atunci când nu

suntem de față, nu ne bârfesc și pe noi, la fel? Ți se pare normal să asști cum unii îți batjocoresc prietenii?

— la mai încetează să faci tu pe sfânta!

— Nu sunt sfântă, dar nici ipocrită ca voi! Măcar nu mi-e rușine să privesc în ochi oamenii cu care mănânc la aceeași masă! I-am întors spatele și am pornit către pădure, într-o plimbare. Un drum forestier mă invita să merg cât mai departe de cabana aceea. Aveam nevoie de o gură de aer și de câteva clipe în care să fiu doar eu cu gândurile mele. Dar, după câteva minute, m-am pomenit cu Matei venind cu mașina în urma mea.

— Haide, urcă. Te duc la o plimbare, mi-a spus, oprind în dreptul meu.

— Plimbare cu mașina în pădure? E mai mare păcatul... am spus, urcând lângă el.

— Te duc mai departe, poate găsim un loc frumos, unde să stăm noi doi... „Dacă aș simți că mă iubești, orice loc de pe Pământ mi s-ar părea frumos!”, mi-am spus în gând. Matei a condus liniștit, preț de câteva minute, iar eu mă întrebam cât mai avea de gând să meargă. Ne îndepărtasem deja câteva zeci de kilometri de cabană și nu mai era mult până ce avea să se întunece.

— Nu ai de gând să oprești? M-aș plimba și pe jos puțin. Am amorțit în mașină, i-am spus. A căutat un refugiu pe marginea drumului și a oprit. Imediat a încercat să mă sărute, dar l-am respins și am coborât din mașină.

— Pot să știu și eu de ce mă respingi? m-a întrebat.

— Mai întrebi?

— Da. Zi-mi ce ai de câteva zile!

— Ce am? Nimic, iubitule. Totul e perfect în viața mea! Iubitul meu mă tratează ca pe o proprietate și ca pe o târfă.

— Nu-i adevărat! Și oricum, ai uitat că m-ai înșelat?

— Nu te-am înșelat niciodată și nu știu dacă ai idee cât mă frustrează să fiu acuzată pe nedrept, tocmai de tine, care m-ai înșelat!

— Mincinoaso! Zi-mi cine e ăla și când te vezi cu el? Când sunt eu la birou? Zi-mi! Trebuie să-ți angajez paznic?

— Da! Angajează-mi paznic! Mă enervasem atât de tare, încât nu mă puteam stăpâni să nu strig. Am început să merg repede înainte, fără să privesc în urmă, iar Matei se ținea scai după mine. Eram tensionată și am început să plâng. După câteva minute, Matei a încercat să mă oprească și să mă îmbrățișeze, dar l-am respins, fapt care l-a enervat. Au urmat un șir de replici tăioase și de reproșuri pe care ni le-am aruncat unul altuia, acuzându-ne de infidelitate și de lipsa iubirii. La un moment dat, Matei s-a enervat atât de rău, încât m-a îmbrâncit, iar eu am căzut. De nervi l-am împins în râul pe lângă care mergeam, iar el m-a tras și pe mine în apa rece ca gheața.

— Idiotule! Te urăsc!

— Zău? De ce, pentru că îl iubești pe acela care îți dă sms-uri?

— Da! Îl iubesc de nu mai pot, clar? Și o să te părăsesc!

— Ce-o să faci, mă? Ce-o să faci? În câteva clipe Matei a venit lângă mine și a început să mă bruscheze. Am căzut iar în apă, iar el mă trăgea de păr, țipând și amenințându-mă. Cu greu am scăpat din mâinile lui și am fugit către mașină. Speram să fi lăsat cheile în contact, ca eu să pot fugi de acolo.

— Asta cauți? m-a întrebat, arătându-mi cheile și venind furios către mine.

— Du-mă la cabană! Uite în ce hal arăt!

— Și eu cum arăt?

— Ce o să le spui prietenilor noștri?

— Că te-am înșelat și că mă lovești ca un nemernic! Gata cu prefăcătorie!

— Știi ceva? Ia stai tu aici și meditează puțin! Ziceai că te ajută să te regăsești! Poate că după ce vei sta o noapte singură în pădure, o să-ți iasă gărgăunii din cap! A

urcat în mașină și a plecat, iar eu priveam mirată în urma lui. Mă gândeam că se va întoarce, dar l-am văzut dispărând în zare, lăsând în urma lui un nor de praf. Am început să merg pe marginea drumului, tremurând de frig și plângând. Mă gândeam că se juca doar și că se va întoarce după mine. Am mers minute bune, iar afară se întuneca din ce în ce mai mult. Rochia udă și rece mă înfrigura atât de tare, încât tremuram vizibil.

„Nu pot să cred! M-a lăsat aici și nu are de gând să se întoarcă!” Afară era deja întuneric, iar pe mine m-a cuprins o spaimă de nedescris. Pășeam foarte încet și aveam impresia că auzeam tot felul de zgomote în jurul meu. Era noapte, iar eu eram singură într-o pădure. Ca să mă încălzesc puțin am început să alerg, dar pietrele de pe drumul forestier și sandalele incomode nu mi-au permis să fug prea mult. Trecuseră aproape două ore de când Matei mă abandonase în pădure. Eram obosită, înghețată și îngrozită. „Tați, ai grijă de mine, de acolo din cer, da? O să fie bine, o să vină cineva după mine...” spuneam cu voce tare.

Speram în sinea mea că prietenii noștri vor observa lipsa mea și că se vor îngrija. Printre lacrimi am văzut două luminițe în depărtare și am început să merg repede către ele. După puțin timp am auzit o voce bărbătească strigând, dar nu puteam distinge dacă era o voce cunoscută. Am început să strig foarte tare, mergând din ce în ce mai repede, către luminile din depărtare. Dintr-o dată am văzut luminile dispărând și am intrat în panică. Plângeam în hohote și mergeam repede, răbindu-mă în pietrele de pe drum, pe care nu le vedeam. Deodată am văzut luminile apărând din nou. De data aceasta din ce în ce mai aproape. În gând spuneam „Tatăl nostru” și mergeam înainte. Mi-am dat seama că mașina ale cărei faruri le zărisem venea către mine, însă nu știam dacă să mă bucur sau să mă ascund. Puteau fi niște străini care să-mi facă rău. Puteau fi tineri băuți și teribiliști. Dar dacă

m-aș fi ascuns, aș fi riscat ca mașina să treacă pe lângă mine. Deodată, luminile au dispărut și imediat am auzit o voce strigându-mă. Era vocea lui Robert. Eram atât de speriată și de epuizată, încât aveam impresia că strigătele mele erau șoapte, ca acelea din coșmaruri, când ești disperat să te faci auzit, dar nu reușești să scoți niciun sunet. Dar strigam. După câteva clipe, am văzut din nou luminile, din ce în ce mai aproape până când mașina lui Robert s-a oprit în fața mea. A coborât repede și a venit lângă mine, iar eu m-am prăbușit în brațele lui.

— Dumnezeuule mare!, a spus el speriat. M-a dus la mașină și m-a așezat pe scaunul din dreapta, apoi a închis ușa. A urcat și el, mi-a rabatat scaunul și a pornit căldura.

— Haide că se face cald imediat, mi-a spus. Mă duc să aduc o pătură. Când s-a întors cu pătura a vrut să mă acopere, dar mi-a scos mai întâi rochia udă. M-a îmbrăcat cu tricoul pe care îl purta pe sub cămașă, apoi m-a acoperit cu pătura. Câteva clipe m-a privit tăcut, apoi m-a îmbrățișat.

— M-am speriat atât de tare!, mi-a spus.

— De unde ai știut unde sunt?

— Mi-a spus Matei...

— El de ce nu a venit?

— De orgolios, de nebun și de idiot! Robert m-a lăsat să plâng și a așteptat să mă liniștesc și să mă încălzesc, apoi a pornit spre cabană. Când am ajuns, am văzut-o pe Simona așteptând pe trepte și fumând stresată, iar de îndată ce ne-a văzut, a alergat spre mașină. Robert m-a scos în brațe, ținându-mă acoperită cu pătura.

— Unde ai găsit-o? a întrebat Simona cu vocea schimbată din cauza plânsului.

— În mijlocul pădurii, la vreo 40 de kilometri. Închide tu mașina, ok? Robert m-a dus direct în camera mea, unde am intrat de îndată ca să fac un duș fierbinte. Când am

ieșit din baie, i-am surprins pe Simona și pe Robert discutând aprins. Simona îi reproșa lui Robert că nu are mai multă grijă de mine și că nu îl pune pe Matei la punct.

— Terminați. Nu vreau să mai aud nicio discuție în contradictoriu, am spus, așezându-mă pe pat.

— Ești ok? Ce s-a întâmplat de fapt? m-a întrebat Simona, stingând țigara.

— Ne-am certat pe același subiect. Crede că l-am înșelat cu prietenul imaginar.

— Numai din cauza ăluia! Ce nemernic este, de nu se arată? Ți-am spus că e un ciudat și că nu e normal și..

— Taci. Nu e ciudat deloc. E doar misterios. Dar e un om bun.

— Scrie-i omului bun că din cauza lui ai viață amară cu iubitul tău! Să vedem, îi pasă?

— Mă duc să aduc ceva de mâncare și un ceai fierbinte, da? a spus Robert. De îndată ce Robert s-a ridicat, Matei a intrat în cameră. Intenționez să-i spun să plece, însă nu am apucat, din cauza Simonei care a început să-l jignească și să strige la el.

— Cât de nenorocit poți fi, mă, să o lași udă în pădure? Chiar cum s-a udat?

— M-a trântit într-un râu, am spus încet.

— Ce?! Te omor! Ți-am spus că dacă mai dai în ea, te omor! Simona s-a dus cu repeziciune lângă Matei și a încercat să-l lovească, dar acesta i-a prins mâna și a trântit-o pe pat.

— Ia vezi, că îți dau și ție o mamă de bătaie, de nu te vezi! Numai tu îi bagi prostii în cap!

— O să te sufoc în somn, tâmpitule!

— Terminați! Scoate-l pe ăsta afară!, i-am spus lui Robert care privea scena, plictisit.

— O să regreți într-o zi, nemernicule!, a continuat Simona care nu își mai putea stăpâni nervii. Ai lăsat-o în pădure, să înghețe în starea ei?!

— În ce stare, tu? a întrebat Matei. De îndată ce am

realizat că Simona urma să se dea de gol cu sarcina mea, am intrat în panică.

— Gata, Simo! Termină!

— Nu termin, înconștiento ce ești! O să-i spun, că dacă nu află, cine știe ce îți mai face!

— Ce să-mi spui?

— Simo taci din gura aia! Gata, toată lumea afară!

— Ce să-mi spui, nebuno? a întrebat Matei, sarcastic.

— Că e gravidă cu tine, boue! Și i-ai pus sarcina în pericol!

— Poftim?! Matei s-a așezat pe pat și mă privea uluit, iar Robert mi-a aruncat o privire plină de reproș. Probabil că făcea legătura între refuzul meu categoric de a-l urma în intenția lui de a-i mărturisi lui Matei iubirea noastră și sarcina mea.

— E adevărat? a întrebat Matei, foarte încet. Eu am întors privirea către fereastră, iar Simona a început să-i facă morală lui Matei. Îmi venea să o iau la bătaie, dar totodată îi înțelegeam raționamentul. Se temea pentru mine și credea că, dezvăluind acest adevăr, Matei mă va trata frumos.

— Iubita, e adevărat? m-a întrebat Matei, venind lângă mine.

— Da.

— Of, doamne! Și de ce nu mi-ai spus?

— Lasă că ai aflat în cel mai frumos mod.

— Iartă-mă, te implor să mă ierți! A îngenunchat lângă patul meu și mi-a luat mâna pe care mi-o pupa, plângând.

— Felicitări, maiestate! Felicitări, dobitocule!, a spus Robert, apoi a ieșit din cameră.

— Eu nu plec. Nu te las cu criminalul ăsta, a spus Simona.

— Vreau să dorm, am spus. A urmat o întreagă scenă în care Simona i-a împuiat capul lui Matei cu reproșuri, iar el a ascultat-o, încercând să se justifice din când în când. Am adormit, înainte ca ei să cadă la pace, răpusă de

oboseală și de căldura ce îmi bucura corpul.

Știam că din momentul în care se va afla de sarcina mea, voi fi mereu în centrul atenției, însă cei din casă duceau totul la extrem. Erau exagerat de atenți, se îngrijeau să nu îmi lipsească nimic, îmi verificau până și temperatura apei din cadă și îi preocupa foarte mult ceea ce mâncam. Matei era în al nouălea cer și mă copleșea cu daruri, cu declarații de dragoste și cu gesturi romantice. Îmi vorbea deja despre copilul nostru și despre planuri de viitor. Se purta de parcă nu ar fi existat niciodată nori pe cerul nostru.

Există lucruri pe care poate că ar fi mai bine să nu le afli niciodată. Nu știi ceva, nu te doare. Dar unele dintre ele trebuie aflate, pentru că te ajută să vezi și alte fețe ale oamenilor. Pentru asta, viața îți trimite în ajutor oameni și conjuncturi potrivite, exact la momentul potrivit. Uneori te întrebi dacă lucrurile se întâmplă din pură coincidență sau nu cumva destinul manevrează totul. Mă întreb cum ar fi fost viața mea, dacă nu aș fi aflat anumite adevăruri, care mi-au schimbat direcția de mers? Aș fi fost, oare, mai fericită?

Matei și Robert se pregăteau să încheie o nouă afacere. Cumpăraseră o fermă și aveau șansa să semneze un contract important, cu niște parteneri greci. Erau foarte încântați de noua afacere, care se părea că avea să le aducă beneficii fabuloase. Mi-au spus că se vor întâlni cu partenerii greci în București, pe care aveau de gând să-i ducă la o cină, iar după aceea într-un club. Își doreau să le facă o bună impresie, de aceea și-au propus să fie foarte ospitalieri. Pentru că m-au atenționat că se vor întoarce foarte târziu, am profitat de seara fără ei și m-am răsfățat cu o baie lungă și cu câteva tratamente cosmetice. Eram liniștită și fericită. Dar liniștea mi-a fost tulburată, când a sunat un prieten bun de-al lui Matei.

— Ce faci, Irina? Unde sunteți?

— Eu sunt acasă, iar
ieșit.

Matei și Robert au

— A, numai ei sunt în Sinaia? I-am văzut mașina lui Matei în fața vilei lui Bebe. Dar l-am sunat și nu-mi răspunde. Mă gândeam că sunteți la vreo crăsmă, ceva, ca să ne vedem. Și noi suntem în Sinaia... „În Sinaia? Ce să caute Matei, în Sinaia?”, mă gândeam.

— Au o întâlnire de afaceri. Mai sună-i, am spus, scurtând conversația. L-am sunat imediat pe Matei, curioasă să aflu cum ajunsese în Sinaia.

— Da, iubita!

— Ce faceți?

— Uite, cu partenerii noștri.

— În București?

— Da, iubita. Mâncăm ceva, apoi mai vedem.

— Voiam să vă spun noapte bună.

— Te culci deja? Noapte bună, iubita mea. Te ador!

Matei părea expeditiv, alimentându-mi și mai mult bănuielele. Am încheiat repede conversația, ascunzându-mi îngrijorarea. Știam că mă mințea și nu înțelegeam de ce. M-am frământat preț de vreo oră, făcându-mi tot felul de scenarii, apoi am luat decizia să merg să văd ce se întâmplă. M-am îmbrăcat, am luat mașina lui Robert și am plecat spre Sinaia. Era deja aproape de miezul nopții și, deși mi se părea o nebunie și total nepotrivit să plec noaptea ca să-mi caut iubitul, nimic nu mă mai putea opri. Eram din ce în ce mai neliniștită, la gândul că aveam să aflu ceva ce nu îmi plăcea. Pe drum mi-am făcut tot felul de scenarii, cât și complexe. „Cum să apar la vila lui Bebe, în toiul nopții, ca o nevastă geloasă? Poate că au hotărât, pur și simplu, să-i ducă acolo pe partenerii lor de afaceri. Sinaia e un oraș turistic, frumos. Dar de ce m-a mințit Matei? De ce nu mi-a spus că e în Sinaia? Oare ce va spune, când voi apărea acolo? Dacă îl pun într-o situație jenantă față de partenerii lui de afaceri, apărând noaptea să-l caut? Dar trebuie să aflu ce se întâmplă.” De

îndată ce am ajuns în Sinaia, m-au copleșit niște emoții negative foarte puternice. Îmi era teamă. „Nebună ce ești, ce cauți aici?”, îmi spuneam.

Vila prietenului nostru era pe o străduță înghesuită și, imediat ce am ajuns aproape de ea, am văzut mașina lui Matei. N-aș fi vrut să parchez în apropiere, dar din lipsă de spațiu nu am avut încotro. Am parcat în spatele mașinii lui și am așteptat puțin, ca să-mi adun gândurile. „Ce să fac? Cum să mă duc acolo?”. Vedeam lumină la câteva dintre ferestre și mă gândeam că poate cel mai bine ar fi fost să aștept și să văd ce se întâmplă, dar nu mai aveam răbdare. Am intrat în curtea vilei, pășind cu teamă și, când m-am trezit în fața ușii, am stat puțin și am ascultat. Era liniște. Am bătut ușor la ușă și am așteptat. Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am încercat să deschid ușa, care, spre surprinderea mea, nu era încuiată. Am intrat în livingul în care mai fusesem de atâtea ori și am văzut o masă întinsă, cu farfurii și pahare folosite. Pe unul dintre scaune am văzut sacoul lui Matei. Vila avea un living și o bucătărie la parter, iar la etaj, patru dormitoare. Am auzit niște chicoteli de la etaj, ceea ce mi-a confirmat că în camerele de sus se aflau persoane. Am închis ușa încet și am început să urc scările, pășind tiptil. „S-or fi culcat. Dar de ce să doarmă aici? Cum să deschid ușile dormitoarelor? Dacă dau peste oameni necunoscuți?” Ajunsă pe coridorul de la etaj, am uitat de toate gândurile acestea și am început să ascult pe la uși. Am auzit niște zgomote într-o cameră și am deschis ușa foarte încet, dând peste un bărbat în vârstă, care era în pat cu o femeie tânără.

Am închis ușa imediat, sperând ca aceștia nu au apucat să mă vadă și am continuat să merg tiptil pe hol, oprindu-mă la următoarea ușă, din spatele căreia se auzea vocea lui Robert. Am intrat în cameră fără să stau pe gânduri și l-am găsit pe acesta în pat cu o tipă, pe care nu am recunoscut-o, pentru că s-au acoperit repede, când au

sesizat ușa deschizându-se, iar Robert, șocat de prezența mea acolo, a sărit ca ars din pat. Nu a apucat să reacționeze mai mult, deoarece eu am ieșit din cameră și am deschis următoarea ușa, fără să mă mai gândesc că aș putea da peste alte persoane străine. Deja știam că și Matei se afla într-una din camerele acelea și, deși eram pregătită pentru orice surpriză, speram, undeva în sinea mea, să nu îl surprind în aceeași postură în care tocmai îl găsisem pe Robert. În următorul dormitor, am dat peste un bărbat care dormea singur. Am deschis și ultima ușa iar când am văzut patul din cameră gol, am crezut că Matei nu era acolo, dar în clipa în care am pășit înăuntru și l-am văzut, mi-am dat seama că m-am înșelat. Stătea pe un fotoliu, iar pe jos în fața lui se afla o femeie pe jumătate dezbrăcată. Ceea ce vedeam m-a uimit atât de mult, încât am rămas fără reacție. Stăteam ca o statuie și-l priveam pe Matei, care imediat ce m-a văzut și-a încheiat pantalonii, într-un mod grăbit, ca apoi să-și ascundă fața în palme. Tipa s-a ridicat, trăgându-și în grabă bluza și, pentru că eu stăteam în ușa și probabil că se temea să vină aproape de mine, s-a așezat pe pat.

Imaginea lui Matei, plină de vinovăție, stând cu coatele sprijinite pe genunchi și cu fața ascunsă după palme, îmi dădea sentimentul că îmi va fi de ajuns ca să-l detest pentru totdeauna. Curiozitatea tipic feminină m-a făcut să-mi întorc privirea spre femeia cu care mă înșela. Voiam să văd dacă era mai frumoasă decât mine, sau măcar să găsesc ceva surprinzător ori fermecător la ea, astfel încât Matei să o dorească, dar am avut parte de o nouă dezamăgire. Era o tipă din categoria celor banale și șterse, lipsite de feminitate și ieftine, îmbrăcată vulgar și cu un machiaj strident. Pe măsură ce în mintea mea gândurile erau de-a valma, ura îmi invada sufletul. L-am simțit pe Robert venind în spatele meu, dar nu l-am privit.

— De ce nu mă privești, Matei? Uită-te acum în ochii

mei și spune-mi că mă iubești numai pe mine. Că eu sunt cea lângă care vrei să-ți petreci toată viața, am spus încet, cu vocea înecată de lacrimi. Matei nu îndrăznea să-și ia palmele de pe față, iar Robert stătea lângă mine și privea în pământ.

— Te rog, ia-o de aici, i-a spus Matei lui Robert, fără să-și arate fața. Robert a încercat să mă prindă de mână, dar l-am lovit.

— Nu m-atinge! Matei, uită-te la mine! Fă asta și plecă! Spune-mi acum că mă iubești!

— Iartă-mă.

— Uită-te la mine, nenorocitul!

— Irina, hai să plecăm de aici, mi-a spus Robert, încercând din nou să se apropie de mine.

— Stai la distanță! Să nu mai pui mâna pe mine, că nu știu ce voi face! Robert i-a făcut semn femeii, care ne privea ca la spectacol, să iasă, iar aceasta a ieșit pe lângă mine, lăsând în urma ei un iz dulceag și insuportabil, de parfum vulgar și ieftin.

— Ce are asta și eu nu am? Ce ți-a lipsit? Vrei să fiu vulgară? Vrei să mă port ca o curvă? Zi-mi! Spuneai că sunt cea mai minunată și că mă iubești!

— Robert, te rog, scoate-o de aici!, a strigat Matei, ascuns după palme.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Oare ce caut eu în viața voastră? Voi doi, care susțineți că țineți la mine, că vă pasă de mine! De ce naiba mă vreți lângă voi? Ca să vă bateți joc?!

— Haide să plecăm acasă, mi-a spus Robert, cu un ton blând.

— Acasă? Care e casa mea, idiotule? O să-mi caut un loc de veci, ca să scap de voi! Vă urăsc! Pe amândoi! Tremuram atât de tare, încât abia puteam vorbi și simțeam cum rămâneam fără putere, pe măsură ce durerea îmi invada tot corpul

— Matei, fă ceva! Spune ceva!, i-a zis Robert, disperat.

Dar Matei nu reacționa. Mi-am adunat puterile și am plecat din cameră, pentru că-mi doream să fug cât mai repede de acolo. Am ieșit din vilă alergând și l-am văzut pe Robert fugind după mine, dar am urcat repede în mașină și am blocat ușile.

— Irina, așteaptă-mă! Vin cu tine!, striga el lângă mașină. M-am lăsat pe spătar și am început să plâng în hohote. Eram șocată. Și mă durea enorm. Durerea mea era dublă, pentru că eram înșelată de doi oameni pe care-i iubeam și în care credeam. Îmi pierdeam și iubitul și cel mai bun prieten. Și, odată cu ei, un vis.

— Irina, deschide ușa! Te rog!, striga Robert, bătând în geamul mașinii.

„Unde să mă duc? Ce să fac? Toată viața mea depinde de ticăloșii ăștia doi! Iar copilul meu va crește fără tată!” Am pornit motorul și am dat câțiva metri în spate ca să ies, în timp ce Robert se agita pe lângă mașină, strigând și gesticulând. L-am văzut pe Matei ieșind pe treptele vilei și am simțit o furie copleșitoare, care m-a făcut să-mi pierd mințile. Simțeam o nevoie nebună să mă răzbun. Mi-am pus centura de siguranță, apoi am accelerat, intrând în mașina lui Matei, care era parcată în fața mea. Distanța și viteza mică nu mi-au permis să-i distrug mașina, așa cum mi-aș fi dorit, de aceea am mers înapoi cu spatele și am intrat din nou în mașina lui, izbind-o și împingând-o în stâlpul din fața ei. Devenisem deja isterică și îmi doream să-i distrug mașina complet, ceea ce m-a făcut să dau încă o dată înapoi și să accelerez mult mai tare, izbind din nou mașina lui Matei. Robert se agita în jurul meu, iar Matei privea toată scena de pe treptele vilei. Gălăgia făcută de mine în toiul nopții a scos câțiva curioși afară, iar eu nu mai aveam energie, așa că am plecat de acolo, în viteză. În minte aveam numai imagini cu Matei și cu Robert, surprinși cu acele femei. „Ce să mă fac? Unde să mă duc? Mă voi duce la Snagov să-mi iau actele și cheia apartamentului meu din Brașov. Ce

nenorociți! Mi-au luat totul!” Conduceam cu viteză și plângeam în hohote. „Oare nu găsesc un pod, să mă arunc de pe el? Sau un zid, să mă fac praf?! De ce să mai trăiesc? Tot ce am iubit mi-a fost luat! Prietena mea va muri, Rareș a murit. De ce?! Cum o să pot uita toate astea? Cum o să pot trăi fără Matei, fără Robert și fără toți oamenii din jurul lor, pe care am ajuns să-i iubesc atât de mult? Cum voi putea să renunț la toate visele?”

Abia vedeam drumul din cauza lacrimilor și a întunericului, iar după puțin timp, am văzut o mașină apropiindu-se de mine, claxonând. Când a ajuns foarte aproape de mine, am observat că era mașina lui Matei, iar eu am accelerat, dorindu-mi să nu mă poată ajunge, fără să mă mai gândesc la siguranța mea. Norocul meu a fost că, fiind noapte, drumul nu era foarte aglomerat, pentru că deja mergeam cu o viteză foarte mare și abia mai stăpâneam mașina.

Cu siguranță că la volan era Robert, pentru că numai el avea curaj să conducă atât de haotic. Curbele și viteza nebună cu care mergeam, nu-i permitea să mă depășească. Telefonul mobil aflat în geanta aruncată pe bancheta de lângă mine suna neîncetat, dar știam că numai Matei sau Robert mă puteau suna. La un moment dat, am văzut mașina lui Matei strecurându-se riscant pe lângă mine și depășindu-mă. M-a forțat să reduc viteza, jucându-se cu nervii mei și cu mintea mea nebună, care îmi dicta să intru cu toată viteza în mașina lor. „Nu face asta, Irina! Tati, ajută-mă!” Imediat m-am gândit la tata, întrebându-mă ce ar fi gândit despre situația aceea. Am redus viteza și imediat am văzut mașina lui Matei blocându-mi drumul, forțându-mă să frânez. L-am văzut pe Robert coborând din mașină și venind, foarte nervos, către mine.

— Coboară din mașină!, mi-a spus țipând.

— Nu! Pleacă de aici!

— Irina, deschide ușa imediat! Nu îl mai văzusem

niciodată atât de agitat și de nervos și începeam să realizez și eu ce nebunie făcusem. L-am văzut plecând spre mașina lui și întorcându-se după câteva clipe, cu ceva în mână, iar când a ajuns lângă mașina mea, a spart geamul portierei din spatele meu și a deblocat ușa. M-a scos afară și m-a lipit de mașină, aproape izbindu-mă.

— Ești nebună?!, m-a întrebat, tremurând de nervi și strângându-mă de umeri.

— Da! L-am văzut pe Matei coborând din mașina lui și venind spre noi, iar în momentul în care a ajuns aproape de mine, am făcut o adevărată criză de isterie. Țipam și încercam să mă smulg din brațele lui Robert, care mă ținea cu putere.

— Să nu te apropii de mine! Te urăsc! Te urăsc!

Fără să mă privească, Matei s-a urcat la volanul mașinii mele și a plecat în trombă spre București, lăsându-mă singură cu Robert pe marginea drumului. Îmi tremurau mâinile și picioarele, iar Robert m-a luat în brațe și m-a dus în cealaltă mașină, pe care o lăsase parcată aiurea și pe care cei care treceau pe acolo o depășeau, claxonând. Când a intrat în mașină lângă mine, a blocat ușile, m-a legat într-un mod ciudat cu centura de siguranță, apoi a tras mașina pe marginea drumului și și-a lăsat capul pe tetiera, închizând ochii. Era atât de nervos, încât tremura. A stat câteva minute tăcut și cu ochii închiși, apoi a pornit, conducând foarte încet.

— Mergem să căutăm o farmacie, trebuie să iei ceva ca să te calmezi, mi-a spus el, fără să mă privească.

— Exact ce-mi doream! O viață cu pastile!

— Vrei apă?

— Vreau să mor, idiotule!

— Să nu mai spui asta niciodată!

— Nu țipa la mine! Robert a oprit mașina și a coborât. S-a uitat la faruri, apoi a urcat și s-a așezat comod pe scaun, lăsându-l puțin pe spate. Era evident că voia să se

liniștească sau poate că voia să-mi acorde mie răgaz să mă liniștesc. Am stat câteva minute liniștiți, privind luminile mașinilor care treceau. Mă gândeam la cât de surprinzătoare putea fi viața. Cum te aruncă din extaz în agonie, atunci când te aștepți mai puțin. Și cum îți poate lua, într-o clipă, tot. Poate că dacă nu ar fi sunat prietenul lui Matei, nu aș fi aflat niciodată de aventura lui, iar el și Robert m-ar fi privit în ochi și mi-ar fi declarat iubirea, fără nicio remușcare.

— Cât de nenorociți puteți fi, am spus încet. Vreau să uit că v-am cunoscut vreodată. Vă urăsc...

— Taci. Încerc să mă liniștesc. Ai idee ce rău m-ai speriat?

— De ce te-ai speriat, cretinule?

— Știi cu ce viteză ai mers? Ai idee?

— De câte ori l-ai acoperit pe Matei? M-a înșelat de multe ori?

— Nu.

— Nu te cred! Ce fel de om ești? Ești un monstru! Spui că îmi vrei binele? De ce m-ai adus de atâtea ori, înapoi la el? Ca să-și bată joc de mine?

— Crezi că eu pot să-l opresc pe Matei să facă ce vrea?

— Măcar ai încercat?!

— Da, am încercat!

— Am văzut! De fapt, nu tu trebuie să-l oprești. Credeam că mă iubește...

— Te iubește.

— Idiotule ce ești, nu te mai suport! Cum poți pune iubirea, în halul ăsta?! Am încercat să mă eliberez din strânsoarea centurii de siguranță, dar el m-a oprit.

— Ce gunoaie umane sunteți! Cine erau alea?

— Niște curve.

— Așa de rău ați ajuns? Tocmai voi, craii Bucureștiului, frumoși și cu bani, după care umblă toate în limbă?

— Irina, nu știi cum e în lumea asta a afacerilor. Când vrei să impresionezi niște parteneri de afaceri, mai ales

babalâci, le oferi niște chestii. Pentru ei am adus niște femei, ca să se simtă bine...

— Și pentru voi!

— Nu puteam aduce doar două pentru ei, s-ar fi simțit aiurea. Trebuia să-i încurajăm să se simtă bine. Nu știu dacă înțelegi și nici nu-mi face plăcere să-ți vorbesc despre asta acum. Tu nu ar trebui să cunoști acest aspect al vieții.

— Păi chiar că nu înțeleg, Robert. Pentru că, în lumea mea, normală, oamenii nu fac așa ceva!

— Toți fac așa.

— Ce convenabil pentru voi, că trebuia să le țineți ăloră hangul la curve, nu? Ce lume infectă! Până atunci, fusesem un suflet inocent și curat, care nu a fost atins de perversitatea lumii. Iar acum trebuia să cunosc o altă față a lumii - murdară și detestabilă.

— Du-mă la Snagov. Vreau să-mi iau actele și cheile. Apoi plec la Brașov. Lucrurile mi le trimiteți voi. Sau puteți face un foc de tabără în curte, cu ele!

— Nu o să te lăsăm să pleci.

— Lăsăm?

— Eu și Matei.

— Și cine sunteți voi?! Și cum o să mă țineți acolo?! Și de ce?! Ca să mă distrugeți?! Aveți curve pentru asta! De ce m-ați ales tocmai pe mine?!

— Matei te iubește. Știu mai bine decât oricine asta!.

— Serious?! Ce mod interesant de a-mi arăta iubirea! Cum îți permiți tu să vorbești de iubire, nonsensule? Tu habar nu ai ce e aia!

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit! Habar n-ai ce înseamnă iubirea! Nu știi să iubești și nu ești iubit! Ești prea preocupat să-i fii fidel lui Matei, să meargă afacerile și să-i mulțumești pe toți! Nu știi să iubești și trăiești singur și nefericit! Mi-e milă de tine! Și uite în ce hal decazi!

— Taci!

— O să tac, Robert. Oricum, aceasta a fost ultima noastră discuție. Nu avem ce vorbi, suntem din universuri diferite! Ești jalnic! Ești varză! Confunzi lucrurile, iubirea cu obsesia, dragostea cu sexul! La tine totul se rezumă la afaceri, ca dovadă, vinzi și cumperi iluzii!

— Singura mea iluzie ești tu!

— Poftim?

— Mă judeci pentru greșelile lui Matei?! Fără să te gândești cât de greu îmi este că trebuie să fiu între tine și el?!

— Nu ar trebui să fii între noi! Ar trebui să fii alături de noi, iar pe el să-l aduci pe drumul corect!

— Mă zbat să fac asta, nu vezi?!

„Ba da! Tocmai am văzut!” Pornește mașina odată, mi-e silă să stau lângă tine! Cu siguranță că Robert era tensionat și marcat de cele întâmplare, pentru că nu și-a mai putut stăpâni lacrimile. Și-a ascuns fața între palme și a plâns câteva minute.

— Nu-ți doresc să treci prin ce am trecut eu, în ultimele minute, mi-a spus.

— Eu îți doresc să treci prin ce am trecut eu!

— Irina, te vedeam murind! Ai idee ce înseamnă asta?

— Doar o curvă proastă în minus! Și poate o conștiință încărcată! De fapt, care conștiință?! Dacă nu vă găseam, m-ați fi privit în ochi, liniștiți! Ați fi stat cu mine la masă!

A pornit mașina și a condus liniștit. Eu priveam afară în noapte, întunericul care arăta exact ca viitorul meu. Nu mai aveam nicio perspectivă și nicio dorință. Trebuia să abandonez drumul pe care îl alesesem – asta în cazul în care nu mă alesese el pe mine – și să caut un alt drum. Trebuia să o iau de la început, în altă parte și alături de alți oameni, departe de tot ceea ce mă rănise. Iar asta presupunea să las în urmă, tot ceea ce iubeam.

— Dacă vei pleca, Matei va face vreo prostie.

— Să cheme o curvă. Mă poate înlocui imediat!

— Nu te poate înlocui nimeni. Tocmai asta e

problema...

— Taci. Te rog să taci. Nu mai suport să aud nimic.

Am ajuns la Snagov atât de obosită, încât simțeam că nici nu voi putea să cobor din mașină. Simțeam că nu mai aveam destulă energie pentru a parcurge livingul și scările, către camera mea.

— Ce frumos ți-am boțit mașina! am spus, trecând pe lângă BMW-ul lui Robert, lovit în criza mea de isterie. Oli ne aștepta îngrijorată, iar când m-a văzut, m-a luat în brațe și a început să plângă Pentru mine, acea femeie era ca o mamă – și poate de aceea am început să plâng în brațele ei primitive.

— Gata, îngerul meu, o să treacă, mi-a spus ea. M-a condus până în camera mea și mi-a spus că-mi va aduce un ceai. M-am trântit pe pat și am închis ochii, gândindu-mă că acelea erau ultimele mele clipe în casa aceea. Lăsam acolo amintirile, oamenii dragi și toate visele. Robert a venit în camera mea, cu ceaiul pe care mi-l promisese Oli și pe care l-am băut imediat. Cu siguranță că îmi pusese ceva în ceai pentru că am adormit în scurt timp. M-am trezit abia după prânz cu o durere îngrozitoare de cap. Aveam ochii umflați și arătam jalnic. Oli mi-a adus o cafea, pe care am băut-o împreună cu prietenul meu jurnalul, căruia am simțit nevoia să-i spun ce simțeam.

„Azi nu te mai iubesc. Azi doar râd de tine și de mine și de toate fanteziile mele. Aseară am adormit înainte să închid ochii dorindu-misă te visez... pentru că visul este singurul loc unde ne mai putem întâlni și unde pot avea ceva din tine. Dar, dimineață când m-am trezit, nu aveam nicio amintire cu tine. Am băut o cafea greșos de dulce, care mi-a alungat amarul absenței tale. Ce voi face azi? Oare mă voi cufunda din nou în tăcere, înainte ca măcar să ajung în singurătatea mea? Nu! Azi voi face ordine în viața mea. Voi deschide ușa și ferestrele sufletului meu, ca să poată intra lumina și căldura. Voi căuta prin sertare,

tot ceea ce însemni tu, sentimente mutilate, incertitudini și vise irosite și le voi arunca. De azi, tu nu mai ești decât o amintire. Atât."

Am făcut un duș, m-am îmbrăcat, apoi am început să-mi strâng lucrurile din cameră, adunându-le pe pat. Nu aveam decât un troler în care nu mi-ar fi încăput toate lucrurile, de aceea am coborât în bucătărie, ca să caut niște saci din plastic.

— Te-ai trezit? m-a întrebat Robert, apărând deodată.

— Cheamă-mi un taxi. Plec la Brașov.

— Nu pleci nicăieri, mi-a spus el ferm.

— Ți se pare că fac ce vrei tu? Ai impresia că sunt un obiect?

— Nu pleci. Dacă pleci, îți dau cuvântul meu de onoare că o să fac ceva ce vei regreta toată viața ta, mi-a spus cu o voce care m-a făcut să simt fiori reci de teamă.

— Ce?

— O să vezi atunci.

— Mă șantajezi, idiotule?

Nu-mi dai de ales.

— Nu mă poți ține aici.

— Nici nu te țin. Pleacă dacă vrei. Dar îți jur că o să regreti.

— De ce îmi faci asta, Robert?

— Nu am încotro. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Și cât ar trebui să mai rămân aici?

— Până când vom discuta omenește, despre ce s-a întâmplat

— Omenește? Ceea ce ați făcut voi nu e omenesc! Numai niște javre pot face așa ceva!

— Vrei să te calmezi? Nervii ăștia nu-i fac bine copilului...

— Zău? Acum îți pasă de copilul meu?

— Da, îmi pasă!

— Ești incredibil! Poți să te pui, măcar o clipă, în locul meu?!

— Nici locul meu nu-i tocmai de dorit.

— Tu l-ai ales! Nu eu am ales să vă bateți joc de mine! Eu am fost corectă! V-am respectat și v-am pus sufletul pe tavă!

— Poți, te rog, să nu te mai agiți atât?

— Unde e Matei? S-a întors la Sinaia?

— E la birou. A spus că nu mai vine acasă, până nu îl ierți.

— Ei, na! Asta e casa lui. Nu suntem căsătoriți, eu nu am niciun drept aici.

— Ba ai. Am văzut sticla de whisky pe barul din living și m-am îndreptat, hotărâtă, către ea. Era pentru prima dată când îmi doream să mă îmbăt. Am desfăcut dopul și am băut direct din sticlă, trântindu-mă pe un fotoliu.

— Aia n-o să-ți facă bine.

— De când îți pasă ție de binele meu? Ipocritule!

— Irina, nu mai bea, mi-a spus Robert, văzând că luam câte o gură plină de whisky, pe care mă chinuiam să o înghit.

— Trebuie. Poate așa voi suporta decorul... Eu nu eram o băutoare de alcool. Gustam șampanie la evenimente și atât, de aceea, acel whisky a început să mă amețească.

— Robert, tu ai iubit vreodată în viața ta?

— Da.

— Și ai fost înșelat? Știi cum e?

— Nu. Nu chiar.

— Lasă-mă să plec. Să mă duc și să uit...

— Nu o să poți uita, Irina. Ești supărată și e și normal să fii. Ești încă în stare de șoc. Dar lucrurile nu se rezolvă așa. Ești o persoană matură și cerebrală. Și foarte puternică. Nu poți reacționa ca o oarecare. Trebuie să-ți rezolvi problema.

— Ce să rezolv? Ce problemă? Alții au probleme, cretinule!

— Așteptăm să ne liniștim și discutăm...

— Credeți voi, crailor, că o să mă puteți manipula?!

Gata! Fetița fraieră nu mai există. Ți-o prezint pe femeia pervertită de voi!

— Tu nu vei putea fi niciodată pervertită de nimeni.

— Pariezi? M-am ridicat și am plecat în cameră, cu tot cu prietena mea, sticla de whisky. În mintea mea se derulau imagini intercalate de la vila din Sinaia, cât și din trecut. Băusem mai mult decât suporta organismul meu și deja eram foarte amețită.

— Vii să mâncăm? Ai înnebunit? Cât ai băut!, mi-a spus Robert, apărând în dormitorul meu.

— Mai e? Beau până într-un comă!

— Irina, haide să păpăm ceva...

— Nu mi-e foame!

— Copilașul are nevoie de hrană... S-a așezat pe pat foarte aproape de mine și a încercat să mă îmbrățișeze.

— Ia-ți copitele de pe mine! Eram atât de amețită, încât am simțit nevoia să mă întind. Simțeam că am în mine un monstru însetat de răzbunare, pentru că aveam numai gânduri bolnave.

— De fapt, vreau să mă atingi, am spus încet, închizând ochii.

— Poftim?

— Vreau să facem sex.

Nu vrei asta.

— Ba vreau.

— Ca să te răzbuni pe Matei? „Și pe tine! Aș împușca doi iepuri deodată. El ar afla că l-am înșelat cu omul pe care-l iubește cel mai mult, iar tu te-ai simți vinovat toată viața!”, mi-am spus în gând.

— Deci? O facem? am întrebat, ținând ochii închiși.

— Știi bine că nu aș face asta, pentru nimic în lume.

— Sunt urâtă? Sau poți să o faci numai cu ieftinituri? Ai vreun complex, ceva?

— Nu ești urâtă. Ești persoana cea mai frumoasă pe care o cunosc. Și pe care o respect cel mai mult.

— Am văzut. Ce principal ești, deodată! Îți dai seama

că dacă vreau eu să facem sex, vom face?

— Încep să regret că te-am subestimat. Văd că te duce mintea...

— Ieși afară. Pleacă! S-a ridicat încet și a ieșit din cameră, luând și sticla de whisky cu el. „Cum ar fi oare să-i plătesc lui Matei cu aceeași monedă și să-l înșel tocmai cu Robert? Trebuie să simtă ceea ce am simțit eu! Dar Robert nu ar face asta, niciodată. Sau ar face-o?”, gândea mintea mea, afectată mult de alcoolul pe care îl băusem. M-am trezit plecând în camera lui Robert, iar când am deschis ușa, l-am găsit întins pe pat, privind în tavan. Am pășit încet, până în fața dulapurilor cu uși din oglindă și m-am privit. „Ce-am ajuns! Oare sunt urâtă? De ce mă înșală Matei? S-a săturat de mine?” Purtam o rochie albă din în, cu un corsaj din material de jeans. „Semăn cu Alba ca Zăpada, numai că eu sunt blondă. Și proastă. Gata, mă voi trezi la realitate!” Eram cu spatele la Robert și-l priveam în oglindă.

— Sunt urâtă?

— Ești frumoasă.

— Minți!

— Nu mint. Știi bine.

Corsetul rochiei era legat în față cu panglici albe, pe care le învârteam jucăuș pe degete. Robert îmi privea reflexia în oglindă, întrebându-se probabil ce gânduri aveam. Am tras de una dintre panglici și am început să mă joc cu ele, privindu-l sugestiv. Îi studiam fiecare reacție, în timp ce desfăceam corsetul care mă elibera din ce în ce mai mult. El și-a dat seama de intenția ascunsă în spatele jocului meu și s-a ridicat repede de pe pat. A venit în spatele meu și m-a îmbrățișat, ținându-mă cu spatele lipită de el. Îl priveam în oglindă, cum mi-a luat panglicile din mâini și a început să le strângă.

— Dacă erai trează și dacă nu aveai gânduri răzbunătoare nu te-aș fi oprit, mi-a spus încet.

— Și cum rămâne cu principiile?

— Există chestii mai puternice decât principiile, Irina.

— Ești sigur că vreau să mă răzbun?

— Foarte.

— Și nu dai curs, din fidelitate și dragoste față de Matei, nu? De aceea m-ai oprit. Pe mine mă poți opri, dar pe el nu?

— Ai un suflet prea frumos, ca să-l umpli cu regrete, Irina. Asta e motivul pentru care te-am oprit.

— Cât pot să te urăsc!, am spus, lăsând o dâră de lacrimi să-mi inunde fața.

— Cât poți să minți... M-a întors cu fața către el și m-a îmbrățișat. L-am îmbrățișat și eu, disperată după un moment de alinare. M-a luat în brațe și m-a așezat pe patul lui, apoi a ieșit din cameră. A revenit după câteva minute, cu o farfurie plină cu gustări și mi-a dat să mănânc, băgându-mi în gură fiecare bucățiță. Apoi m-am întins și am tras peste mine plapuma, care-i purta mirosul parfumului.

— Îmi e ciudă că sunt așa de slabă, că sufăr ca o proastă pentru ceva ce voi considerați normalitate. Dar o să mă schimb. Această experiență mă va transforma într-o perversă.

— Ba nu, Irina.

— Ba da. Trebuie. Sunt prea copil. Prea naivă. Și o și sfârșesc călcată în picioare. Sau o să mor de pastile, din cauza celor ca Matei, care își vor bate joc de mine. O să devin și eu o persoană lipsită de scrupule. Și mai ales o să-l umilesc pe Matei, așa cum m-a umilit el. O să mă culc cu toți prietenii lui. O să mă culc cu oricine...

— Știi bine că nu poți face asta.

— O să pot. Nu mai dau doi bani pe mine. Din cauza lui. Nu-mi mai pasă de nimic. Nu mă mai prețuiesc. Nu am nicio valoare.

— Irina, așa o mamă vrei să aibă copilul tău?

— Of, cât te urăsc! Am plâns câteva minute, iar Robert m-a privit de pe fotoliul pe care l-a tras foarte aproape de

pat. Nu puteam scăpa de imaginile văzute la vila din Sinaia, când i-am surprins cu acele femei.

— Zi-mi, era frumoasă tipa cu care erai aseară? N-am apucat să o văd...

— Era comună. Nici măcar nu am avut chef de ea.

— Simți ceva, atunci când te culci cu d-astea?

— Irina, nu vreau să vorbim despre asta.

— Spune-mi, Robert, simți ceva când te culci cu una care nu simte nimic pentru tine? Una care poate că în timpul ăla se gândește la cine știe ce? Cât de lipsit de demnitate trebuie să fie un bărbat, ca să facă asta? Măcar dacă erai un urât! Dar ești tânăr și frumos, ai putea cuceri femei frumoase, normale, decente...

— Vrei, te rog, să taci?

— Tu ai făcut vreodată dragoste, în viața ta? Cu cineva care să te iubească enorm? Cu cineva care să trăiască pentru tine? Știi cum e să fii privit cu dragoste și cum e să ți se dăruiască cineva, cu toată ființa? Ai habar cum e?

— Spune-mi tu cum e.

— E minunat! Nu poate exista nimic pervers între doi oameni care se iubesc. Simți că aparții cu totul omului drag – și că el îți aparține... M-am ridicat ca să-l pot vedea mai bine și am luat una dintre perne în brațe.

— Oricine poate face sex, Robert. Și eu aș fi putut să o fac cu mulți bărbați. Chiar dacă nu sunt vreo frumusețe, ai văzut că am succes. Pe unii i-am vrut și eu, să știi. Îmi plăceau, deci ce aveam de pierdut? Dar pentru mine contează mai mult cum mă simt după, Robert. Cele cinci minute, o oră sau o noapte te urmăresc toată viața, înțelegi? Când eram adolescentă și tata mi-a vorbit prima oară despre sex nu mi-a spus așa cum poate ar face alți tați, că nu am voie să o fac și nu a încercat să mă sperie. Nu mi-a spus că va trebui să mă căsătoresc virgină. Nici să caut un prinț și nici să țin cont de gura lumii ci doar să mă stimez pe mine. Mi-a spus să o fac doar dacă simt cu inima, doar dacă simt ceva pentru acel om și dacă voi

considera că el este demn să mă dăruiesc atât de mult. Și mi-a mai spus să mă gândesc bine înainte, pentru că decizia îmi va influența conștiința și viața. Că nu merită, pentru o plăcere de scurtă durată, să-mi degradez sufletul. Eu după asta m-am ghidat mereu. Am ales cu inima, nu animalic. Da, recunosc, e tentant să te simți dorită. Apoi mai e și curiozitatea. Dar ceea ce faci tu este atât de greșit și atât de urât, atât de nedemn... Robert a încercat să se ridice, intenționând probabil să iasă din cameră, dar l-am prins de mână și l-am îmbrățișat strâns.

— Atunci când iubești cu adevărat, nu poți să înșeli. Nu poți să atingi pe altcineva, fără să ai în față chipul persoanei iubite. Nu te poți detașa de ea, Robert...

— Te-ai gândit vreodată că unii înșală din frustrare, fiindcă nu pot avea ființa pe care o iubesc?

— Nu vei găsi niciodată în brațele alteia, ceea ce-ți lipsește cu adevărat. Doar te amăgești și te degradezi...

— Iartă-mă, te rog iartă-mă pentru...

— Nu am ce să iert. Voi pleca de aici, Robert. Iar tu mă vei ajuta să fiu departe de Matei. Dacă vreodată am însemnat ceva pentru tine, mă vei lăsa. Nu cred că ai nevoie de mai multe dovezi, că nu pot fi fericită aici. I-am dat destule șanse lui Matei. Nu-l voiam perfect, pentru că nici eu nu sunt perfectă, dar nici chiar așa. M-a umilit în ultimul hal...

— Și copilul?

— Copilul este al meu. Nu sunt singura femeie care va crește singură un copil...

— Matei nu te va lăsa să-i iei copilul.

— Ba da, mă va lăsa. Iar tu mă vei ajuta. Pentru că eu nu o să fiu o a doua Silvia. Oi fi eu mai mică și mai neînsemnată, dar voi lupta cu el.

— N-o să pleci de aici. Nu concep așa ceva. Trebuie să am grijă de tine, trebuie să...

— Robert, trezește-te!

— Voi discuta cu Matei, îți promit că...

— Ce-mi promiți? Nu vezi că nici tu nu crezi ce spui? Ajunge, Robert. Nu mă mai amănesc că Matei se va schimba. El va rămâne mereu băiețelul capricios și egoist, care crede că i se cuvine totul. Poate că a venit timpul să învețe să piardă și să înțeleagă naibii, că oamenii nu sunt jucării, că el nu e mai presus!

— Se poate schimba, te iubește, iar tu ai o influență bună asupra oamenilor, tu poți să schimbi oamenii, și..

— Robert, eu nu vreau să schimb oameni care vor să fie într-un fel anume. Ei ar trebui să se schimbe, trebuie să vină din ei dorința, să o facă din iubire, nu din obligație...

— Of, ești așa de...

— Sunt așa de realistă, Robert.

— Ce să fac, ce să fac?! Și-a acoperit fața cu palmele și a început să plângă, iar eu l-am mângâiat pe păr, ca pe un copil trist și speriat

— Nu te lăsa otrăvit de Matei, Robert. Tu nu ești așa... Tu ai un suflet atât de frumos! Nu te lăsa târât în urâtenia lumii. Și caută să te detașezi de el, nu-l mai slugări, înțelege că nu-i datorezi atât de mult pe cât crezi! Da, îi datorezi respect, îi datorezi prietenia sinceră, dar nu-i datorezi viața ta, nu ești obligat să devii la fel ca el, să-l susții în toate tâmpeniile! Caută să-l ajuți să se schimbe – dar dacă nu poți și dacă nu vrea, nu te duce în râpă după el... Am stat câteva minute și l-am privit cum plângea, apoi am ieșit din cameră. Am căutat-o pe Oli și i-am spus că voi pleca definitiv de acolo, povestindu-i totul, iar ea m-a ascultat plângând și implorându-mă într-una, să nu plec.

— Știu că tu o să ai grijă de ei, i-am spus.

— Tu ești o minune pentru noi, ai fost trimisă de Dumnezeu

— Sper că nu las ceva urât în urmă, sper că am însemnat ceva.. Am plâns amândouă câteva minute, ea încercând să mă convingă să nu plec, iar eu

argumentându-i că nu mai puteam rămâne.

— Pot să intru? a întrebat Robert, deschizând puțin ușa.

— Da, am spus, ștergându-mi lacrimile.

— Îmbracă-te repede. Trebuie să mergem la Brașov.

— Ce s-a întâmplat?!

— Domnul profesor... e la spital. Am sărit ca arsă și am început să caut în șifonier haine potrivite pentru a mă îmbrăca, iar Robert a început să-mi povestească despre convorbirea telefonică avută cu femeia care îl îngrijea pe domnul profesor.

— L-a găsit cu febră și foarte rău...

— Doamne! Doamne, te rog, fă să fie bine! N-aș suporta să-l pierd și pe dânsul!

— Liniștește-te, o să fie bine. Haide, te aștept jos, da? M-am îmbrăcat în grabă, uitând că ar fi trebuit să-mi iau toate lucrurile. Trebuia să ajung cât mai repede la Brașov, ca să fiu alături de domnul Horațiu.

— Robert, ai bani la tine?

— Da, m-am gândit deja la asta. Stai liniștită, îl ducem la cei mai buni doctori.

— Of, urăsc drumul ăsta atât de lung!

— Ajungem imediat, calmează-te. Stresul nu-i face bine copilășului.

Am străbătut coridoarele spitalului, sufocată de emoții, iar când am ajuns în salon și l-am văzut pe domnul profesor, am izbucnit în plâns. Aveam o senzație de déjà-vú, amintindu-mi de tata. De data asta, domnul profesor nu mă întâmpina cu zâmbetul cald cum eram obișnuită, ci stătea întins pe pat, cu ochii închiși. Robert a căutat doctorii ca să se intereseze de soarta domnului profesor, iar eu am stat lângă dânsul și l-am privit cum dormea.

— Sunteți fiica? m-a întrebat o asistentă, intrând în salon.

— Nu... adică, ba da. Mă simțeam fiica lui și voiam ca el să aibă o fiică. Amândoi aveam nevoie unul de celălalt. Probabil că, în acele momente cumplete prin care

treceam, eu chiar aveam foarte mare nevoie de un tată. Pentru că atunci când sufeream și când eram rănită de răutatea lumii, deveneam brusc un copil fragil, care tânjea după protecția și dragostea unui părinte.

— E în comă, mi-a spus asistenta, încet

— Ce are?

— Încă nu știm, pare a fi o infecție la plămâni... a avut febră foarte mare.

— Dar își revine, nu?

— Nu știu ce să zic? Așteptăm rezultatele, că le-am trimis la București...

Am stat împreună cu Robert și l-am vegheat pe domnul profesor, până seara târziu și nu aș fi plecat de acolo, dacă mi s-ar fi permis să rămân. Am plecat la apartamentul meu, unde Simona ne-a așteptat cu tot felul de bunătăți, gătite de ea.

— Nu mai plânge atât, o să se facă bine... mi-a spus ea, când m-a văzut atât de tristă.

— E în comă... dacă...

— Sst, gata, nu te mai consuma atât! Uite, abia te ții pe picioare! Robert a dormit singur în sufragerie, iar eu cu Simona în dormitor. Trebuia să-mi descarc sufletul și i-am povestit, plângând, despre escapada lui Matei.

— Tu nu te mai întorci în casa aia, să fie clar! Cred că tatăl tău se răsucește în mormânt, acum! Cât te-a putut face să suferi, jigodia aia de Matei! Dimineață la prima oră, a sunat femeia care îl îngrijea pe domnul profesor și ne-a spus că își revenise din comă. Am plecat într-un suflet către spital, iar când domnul profesor m-a întâmpinat cu un zâmbet, am izbucnit în plâns de fericire. Părea slăbit și nu foarte lucid, dar mă recunoștea.

— M-ați speriat atât de tare!, i-am spus, pupându-i mâna slabă și pătată de ani.

— Ești bine? m-a întrebat el cu o voce stinsă?

— Da! Sunt însărcinată. Și am nevoie de un bunic, ca

să-mi plimbe copilul! Așa că, haideți să vă faceți bine, da?

— Draga mea și comoara mea... L-am privit pe Robert, care stătea în picioare de partea cealaltă a patului și am observat că avea ochii înlăcrimați. Mi-a făcut semn că va pleca să discute cu doctorul, iar eu m-am așezat pe colțul patului, lângă domnul profesor.

— Mi-a fost așa de dor de dumneavoastră!

— Și mie, copil frumos. În câte luni ești?

— Două.

— Ești fericită? Te căsătorești, nu? Aș fi vrut să nu-l mint, dar mă gândeam că nu era momentul să-i spun adevărul. Nu trebuia să-l îngrijorez, dezvăluindu-i haosul din viața mea.

— Totul este ok, mai rămâne doar să ieșiți și dumneavoastră din spital. O să stăm împreună câteva zile.

— Irina, în sertarul de la servantă... sunt niște bani...

— Nici nu vreau să aud de așa ceva! Vă faceți bine și nu vă mai părăsesc nicio secundă. Vreau bunic pentru copilul meu, da?

— Dar, dacă...

— Nu. O să vă faceți bine.

— Cât noroc am avut eu cu tine... Dumnezeu te-a trimis în viața mea...

— Dumnezeu a vrut să ne cunoaștem, pentru că știa câtă nevoie am de dumneavoastră.

— Ești un copil deosebit... L-am îmbrățișat cu teamă și i-am zâmbit, admirându-i ochii de un albastru limpede ca cerul. Avea o privire senină și pură, de care știam că îmi va fi cumplit de dor.

— A zis doctorul că în câteva zile sunteți ca nou!, a spus Robert, intrând în salon. Știam că mințea, pentru că îl cunoșteam foarte bine, dar am încercat să-mi ascund îngrijorarea.

— O să ai grijă de ea? I-a întrebat domnul profesor pe Robert.

— O să avem. Știți doar că un singur om nu poate avea grijă de ea! E ca argintul viu!

Personalul medical nu ne-a permis să stăm tot timpul în salonul de terapie intensivă, de aceea ne-am mutat când pe hol, când în curte, intrând din când în când în salon, pe furiș, ca să vedem ce făcea domnul profesor. Seara, târziu, am plecat acasă, dar nu foarte optimistă. Robert a evitat să-mi spună ce a vorbit cu doctorul care se ocupa de domnul profesor, dar m-a asigurat că se va face bine. Am simțit nevoia să-i scriu o scrisoare domnului profesor, în care să-i spun toate lucrurile nespuse, de aceea am stat până noaptea târziu și i-am scris tot ce simțeam pentru dânsul și cât de mult a însemnat în viața mea. Aveam de gând să-i duc scrisoarea în zori și să-l las singur să o citească. Dar în zori nu am mai avut cui să-i duc scrisoarea. Domnul profesor se stinsese în noaptea aceea. Lumea mea se prăbușise cu totul. Simțeam că pierdusem tot ce iubisem și că nu mai aveam nimic.

Cele trei zile în care m-am ocupat de înmormântarea domnului profesor au fost cumplite de dureroase pentru mine și m-au consumat foarte mult. Prietenii mei și Matei mi-au fost alături, ajutându-mă cu tot ceea ce au putut. Dar nimeni nu știa ce durere purtam în suflet. Retrăiam amintiri dureroase din trecut, de când am trecut prin aceeași situație, cu tatăl meu. După înmormântare am mers în casa domnului profesor, pentru că femeia care îl îngrijea mi-a spus că, în urmă cu ceva timp, dânsul a pregătit un pachet pentru mine. În pachet era Biblia dânsului, o ramă foto, în care era o poză cu noi doi, din ziua în care a împlinit 84 de ani, o brățară din argint care fusese a soției lui și o scrisoare.

„Ai fost copilul pe care mi l-am dorit toată viața mea. Să nu uiți niciodată cât ești de specială!”, îmi scrisese domnul profesor. Am citit, plângând, scrisoarea aceea plină de mulțumiri, în care domnul profesor m-a asigurat de iubirea și de recunoștința lui.

— A zis să iei tu toate cărțile, mi-a spus femeia care îl îngrijise în ultima perioadă. Iar banii din sertar...

— Banii din sertar vreau să fie donați unui azil. De fapt, vom cumpăra dulciuri și mâncare, ca să le ducem, am spus absentă. Robert a adunat în saci, cărțile pe care le alesesem și a făcut câteva drumuri ca să-i ducă în mașină, iar în tot acest timp eu am stat pe fotoliul pe care obișnuia să stea domnul profesor. Am rețrăit amintiri de când îl vizitam, din zile frumoase când eu îi găteam, iar dânsul îmi citea și-mi spunea povești din vremuri de mult apuse.

— Vii la Snagov, da? Te rog... mi-a spus Robert.

— Nu. Am mare nevoie de o perioadă în care să fiu singură. Și sper că nu e nevoie să lupt cu voi pentru asta. Nu mai am energie...

— Izolarea în apartamentul tău nu pare o idee prea bună.

— O să merg la Peștera câteva zile. Vreau să fiu departe de tot.

— Pot să stau cu tine?

— Nu! Vreau să fiu singură. O iau doar pe Simo. Și vreau să-mi aduci toate lucrurile de la Snagov.

— Irina...

— Gata, Robert. Te rog, chiar nu am chef de discuții acum. Îmi e rău. Îmi e foarte rău... vreau să dorm.

Aveam mare nevoie să-mi descarc toată durerea din suflet. Și cui aș fi putut să-i împărtășesc toate temerile și durerile mele, dacă nu jurnalului meu?

„Ce bine că am jurnalul! Aici e viața mea și oamenii pe care-i iubesc!”. Într-adevăr, jurnalul ascundea toate comorile și tainele mele. Am luat caietul gros și l-am privit minute în șir, fără să pot scrie ceva. Era pentru prima oară când nu puteam așterne nimic din multitudinea de gânduri incoerente, care îmi treceau prin minte. Probabil că aveam nevoie de mai mult decât de un prieten jurnal, probabil că aveam nevoie de cineva care să mă asculte

cu adevărat și care să- mi aline durerea, cu cuvinte calde și cu mângâieri. Mi-am amintit de anii copilăriei, când am început să scriu pentru prima dată în jurnal, de acel moment în care am realizat că am crescut și nu mai eram fetița zglobie și inocentă, care obișnuia să fugă în brațele tatălui, pentru a se destăinui ori de câte ori era dezamăgită de răutatea lumii. Ca adolescentă am simțit nevoia de izolare și am început să am secrete, cu toate că tata m-a crescut astfel încât să am încredere și curaj ca să-i spun orice. Nu mi-a interzis niciodată nimic, ci a căutat să mă învețe să fac diferența între bine și rău, cu exemple concrete, iar atunci când m-am încăpățânat să aleg răul, m-a lăsat, nu pentru că a fost un părinte iresponsabil, ci pentru că știa ce copil încăpățânat avea și că numai așa puteam învăța. Într-o zi, poveștile pline de aventuri, de bucurii sau tristețe, cât și visele personale nu i-au mai fost povestite lui tata, ci jurnalului, care devenise noul meu prieten, care mă asculta supus și liniștit și care nu mă judeca pentru alegerile făcute și nici pentru greșeli.

„Poate că am ales jurnalul, că să nu te dezamăgesc, i-am spus lui tata, după câțiva ani, când mi-a mărturisit că l-a răsfoit. Nu mai sunt copilul perfect, de altă dată...”

„Tu nu ai să mă dezamăgești niciodată, oricât de imperfectă ai fi, mi-a spus tata, atunci. Indiferent de greșelile tale, eu îți cunosc sufletul și știu că ești cel mai minunat copil...” Niște lacrimi sincere care se străduiau să nu alunece pe obrajii tatălui meu, m-au făcut să realizez că îl durea că își pierduse într-un fel copilul, care se ascundea din ce în ce mai mult într-o adolescentă, grăbită să devină matură și independentă.

„Dacă ai ști cât m-am chinuit să te învăț să spui „vreau în brațe”, când tu spuneai „vleau în blațe!”, mi-a spus tata. „Acum parcă mi-e dor să mai spui așa...” Apoi, într-o zi când am suferit prima mea decepție, am alergat în brațele tatălui meu... Jurnalul nu avea brațe primitoare,

nici lacrimi, nici povește, nici încurajări... Tata m-a ascultat cu răbdare și m-a lăsat să plâng, așa cum face, de obicei, cel mai bun prieten. Apoi mi-a spus așa: „Oamenii ne dezamăgesc. Nu o fac neapărat pentru că sunt răi, ci pentru că sunt sortiți să greșească. Și tu vei greși, la rândul tău. Și să mai știi că oamenii îți vor lua multe, dacă vor putea. Dar tot ceea ce îți vor lua ei, îți va fi dat înapoi de către Dumnezeu, înzecit. Iar ceea ce este al tău cu adevărat, nu îți poate lua nimeni și se află chiar aici, în pieptul tău: e inima ta. Acolo ai toate comorile lumii, tot ceea ce îți trebuie.”

Am alergat atunci către prietenul meu, jurnalul, și i-am povestit tot ceea ce mi-a spus tata. De atunci i-am povestit multe dintre zbuciumările mele interioare, i-am mărturisit greșeli, regrete și i-am împărtășit bucurii, pentru că n-am mai putut alerga către brațele primitoare ale lui tata... Copilul din mine și-a imaginat, însă, că tot ceea ce scriam în jurnal, putea fi citit și de tata. Poate că și acum aveam nevoie, de fapt, de brațele primitoare ale lui tata și de aceea nu reușeam să mă destăinui jurnalului. Am răsfoit puțin caietul, apoi pe o foaie albă am scris doar atât: „*Mi-e tale, tale dol de tine!*”

Oboseala și stresul acumulate în ultimele zile m-au răpus, de aceea am dormit de seara, până a doua zi la prânz. Când m-am trezit, am auzit vocea Simonei și a lui Robert și mă întrebam de ce el încă nu plecase la Snagov. Mă simțeam foarte slăbită și puțin amețită și cu greu m-am mobilizat și m-am ridicat din pat. Abia atunci am văzut că în locul în care dormisem era o pată mare de sânge. Am strigat-o pe Simona, care a venit speriată într-un suflet. De îndată ce m-a văzut, a realizat că pierdusem sarcina. Ea l-a chemat pe Robert, care a sunat de îndată după salvare. Niciodată nu mă mai simțisem atât de neimportantă și de a nimănui. Eram ca un obiect în mâinile unor oameni care păreau a lupta pentru a mă ajuta. Dar nu mă mai putea ajuta nimeni. Pierderea

sarcinii a declanșat în mine o depresie adâncă și o nevoie acută de izolare. Câteva zile am stat numai în pat și nu am vorbit cu nimeni.

„Nu mai am nimic!”, i-am scris prietenului imaginar.

„Te ai pe tine!”, mi-a răspuns imediat.

„În câteva zile am pierdut totul. Absolut totul.”

„Vrei să te sun?”

„Nu. Să nu mă mai suni niciodată. Vreau să te pierd și pe tine și tot ce îmi amintește de trecut.” Aflasem de la Simona că Matei a avut un șoc când a aflat că am pierdut sarcina.

— Cică plânge și se învinovățește. Idiotul! Numai din cauza lui! Cam târziu să-i pară rău!

— Poate că așa trebuia să se întâmple. Poate că Dumnezeu nu a vrut să fiu legată de el, prin copil...

— Eu nu-l las să se mai apropie de tine!

— Nici pe Robert, da? Nu mai vreau să-i văd. Nu mai suport.. Matei și Robert au încercat zadarnic să ia legătura cu mine, pentru că doar Simona le răspundea la telefon și le făcea morală de fiecare dată, reproșându-le că și-au bătut joc de mine și că din cauza lor eram distrusă. Au încercat de câteva ori să vină la Brașov, dar nu le-am deschis ușa. Mama lui Matei a încercat să intervină, dar după ce i-am povestit câteva dintre motivele pentru care nu mai voiam să mă întorc la Snagov, mi-a promis că o să încerce să-l convingă să renunțe la mine. După câteva zile, Matei s-a liniștit Dar nu pentru că renunțase la mine, ci pentru că toți cei din anturajul lui îl sfătuiseră să-mi acorde o perioadă ca să mă liniștesc. „O s-o luăm de la început. De la zero. Dar de data asta vom face lucrurile mai bine, așa cum trebuie. Până atunci îți acord un răgaz ca să mă ierți și să uiți că te-am rănit. Te iubesc și voi lupta oricât, ca să fim împreună!”, mi-a scris Matei, într-un mesaj trimis pe telefonul mobil. Nu i-am răspuns, însă mi-am răspuns mie, scriind în jurnal:

„Vine un moment în viața omului, în care trebuie să se trezească din rutină și din amorțeala sufletului și să-și evalueze viața, cu tot ceea ce înseamnă ea: realizări, eșecuri, fericire, tristețe și oameni. Un moment de sinceritate, în care să înceteze să se mai amăgească. De prea multe ori amânăm acel moment. Îl amânăm, poate, din lipsa de curaj, de dragul unor oameni pe care-i iubim și care depind de noi, de teamă că un nou început nu ne asigură o reușită, sau poate pentru că încă nu suntem pregătiți să abandonăm drumul care nu ne duce nicăieri și să pornim spre drumuri noi. Nu e ușor... Pentru că un astfel de moment presupune rupturi dureroase de oameni, de locuri și renunțări la vise. Omul nu știe cât este de puternic, până când nu se aruncă în luptă. Iar teama de eșec îl face uneori laș și îl obligă să se resemneze cu o viață lipsită de frumos și de sens. Sau e posibil ca, uneori, omul să uite să se prețuiască și trăiește cu impresia că nu merită o viață frumoasă, că fericirea este pentru cei aleși și de aceea nici nu îndrăznește măcar să spere, să viseze și să lupte. Acest moment îl sperie... îl sperie schimbările drastice, alegerile, luptele, incertitudinile și nu se gândește aproape deloc, că el înseamnă, de fapt, un nou început, alte posibilități, o salvare dintr-o viață netrăită așa cum ar trebui. Și astfel își irosește viața și se abandonează pe sine, neputinței. Iar într-o zi se trezește cu sufletul încărcat cu regrete și cu convingerea că e prea târziu...”

Am plecat la Peștera, sperând că pacea de acolo mă va ajuta să-mi regăsesc liniștea și echilibrul. Nu mai suportam telefoanele, nici pereții apartamentului meu, în care mă simțeam ca la închisoare. Căsuța de la Peștera, înconjurată doar de dealuri și de păduri, mi-a asigurat pacea sufletească după care tânjeam atât de mult. Simona a stat cu mine trei zile, apoi a plecat în Brașov după provizii și ca să-și rezolve niște probleme personale.

Dar nu s-a întors singură, așa cum m-aș fi așteptat, ci însoțită de Angel. După privirea cu care m-a întâmpinat, mi-am dat seama că îi povestise toate dramele prin care trecusem. Iar ea a intrat în casă cu privirea în pământ, de teamă că, poate, aveam să mă supăr fiindcă îl adusese și pe Angel acolo.

— Ce faci, copil frumos? m-a întrebat el, îmbrățișându-mă.

— Nu știu. Scriu. Dorm și scriu.

M-am așezat înapoi pe iarbă, iar el s-a așezat lângă mine.

— Ce tot scrii? Ai un jurnal sau ce? m-a întrebat, mângâindu-mă pe cap.

— Da. l-am întins jurnalul deschis la ultima pagină;

„Atunci când nu îmi reușește ceva, când pierd ceva sau chiar pe cineva care alege un drum diferit de al meu, îmi spun că, „nu a fost să fie al meu!”. Și mă resemnez în fața eșecului sau a pierderii. La această „putere” a mea de resemnare a contribuit mult educația primită încă de când eram copil. Mi s-a spus că nu pot avea ceva ce nu e al meu, că nu pot ține lângă mine, oameni care nu-și doresc să-mi fie alături și că, dacă am pierdut, înseamnă că acel ceva sau cineva nu trebuia să fie al meu.

Cu timpul, am trăit multe nereușite și pierderi. Dar nu întotdeauna m-am resemnat ușor în fața pierderilor, mai ales când a fost vorba de oameni pe care i-am iubit și pe care îi vedeam cât mai departe alături de mine, pe drumul vieții mele. Și am suferit. Însă timpul mi-a arătat de ce s-au întâmplat toate. Mi-a arătat că, de multe ori, binele pe care l-am pierdut a fost, de fapt, un rău pe care doar îl credeam a fi un bine. Că oamenii după care am plâns, crezând că depindeam de ei sufletește, nu au fost deloc potriviți mie, nici atât de speciali cum îi văzusem înainte și că nu au meritat lacrimile mele. Că lucruri pe care le credeam a fi comori și importante au fost, de fapt, nimicuri lipsite de valoare. „Lucrurile nu sunt veșnice, ele

trebuie reciclate, înlocuite...”, mi-a spus tata, când l-am întrebat de ce nu mă certa când stricam o jucărie sau când spărgeam ceva prin casă.

„Dacă un om te iubește va fi lângă tine, fără să-i ceri și fără să faci eforturi ca să-l păstrezi alături.”, mi-a spus altă dată, când am plâns după o prietenă care mă abandonase.

Cred cu tărie că pierdem, pentru a primi ceva mai bun și poate că, pentru a prețui acel ceva mai bun, trebuie să trecem prin niște etape, să cunoaștem și ceva mai puțin bun...

De aceea sunt pregătită să pierd tot ceea ce nu mi se cuvine, tot ceea ce nu ar trebui să fie al meu, pentru că știu că viața a pus deoparte ceva mai bun pentru mine!”

— Bravo, o gândire constructivă!, a spus el, lăsând jurnalul pe iarbă. Asta este fata pe care o știu eu!

— Oare? Sunt bună la teorie doar...

— Ba nu. Ești puternică! Să știi că scrii frumos. Nu te-ai gândit să scrii o carte?

— Eu? N-am înnebunit la cap! Cum de ai venit aici?

— M-a sunat Simona și mi-a spus că ai nevoie de un prieten. Deranjez?

— Nu, din contră.

— Ești ok? Îmi pare rău că ai trecut prin atâtea încercări... Ce pot să fac pentru tine?

— Să mă iei în brațe. Să dormi cu mine și să mă ții în brațe...

— Iar?! Cu ce ți-am greșit, de mă torturezi atât? Am izbucnit în râs. Era pentru prima oară când râdeam, după multe zile.

— Mă simt atât de singură...

— Nu ești, Irina... în noaptea aceea am găsit consolare în brațele lui Angel. El era un domn și s-a purtat ca atare. Mi-a vegheat somnul, ținându-mă în brațe. Uneori îmi spunea în șoaptă că sunt specială și că îmi va fi alături mereu.

— Țin foarte mult la tine, Irina. Sau poate că sunt îndrăgostit... a spus în șoaptă, într-un moment în care era convins că dormeam prea adânc, pentru a-l putea auzi. A doua zi, Angel a făcut tot posibilul să-mi distragă gândurile și să mă înveselească.

— Îmi place la nebunie de el!, mi-a spus Simona, într-un moment în care am rămas singure în curte.

— Și de ce nu încerci să...

— Fii serioasă! El pe tine te place.

— E un tip de nota zece.

— E un bărbat foarte potrivit ție. E matur, e serios, e sensibil..

— Nu mă pot gândi la asta. Cred că n-am să mai iubesc...

— Aiurea!

— De ce nu încerci cu el? Ai de gând să rămâi mereu agățată de Matei?

— Simona, crezi că e așa de ușor să treci de la o iubire la alta? Și, oricum, Angel îmi va fi doar prieten.

Tot ceea ce trăisem până atunci mi-a zdruncinat încrederea în mine, în oameni și în iubire. Și, ca o măsură de protecție împotriva cotropitorilor de inimi, mi-am propus să nu mai iubesc și să nu mă mai las iubită niciodată. Dar omul este dependent de iubire și nu e născut să fie singur. Poate că de aceea se agață de prima persoană care pare să-i poată oferi mult râvnită iubire de care depinde sufletul său. Și poate că multe povești de iubire se nasc așa... Trecuseră mai mult de trei luni de când plecasem de la Snagov. Revenisem în viața prietenilor pe care-i abandonasem cât timp am fost plecată, iar ei îmi erau alături și se străduiau să mă scoată din starea depresivă în care mă aflam. De aceea făceau tot posibilul să mă țină ocupată și să nu mă lase prea mult timp singură. Într-o seară mi-am luat inima în dinți și, la insistențele prietenilor, am ieșit cu ei în

discoteca în care îi cunoscusem pe Matei și pe Robert. Mi-am spus că nu voi putea evita fiecare loc care avea să-mi amintească de ei, că viața mergea înainte, iar trecutul trebuia lăsat în urmă. Acolo am întâlnit-o pe Aura, o fată care își vindea trupul pentru bani, pe care o cunoscusem cu câțiva ani în urmă prin intermediul unor prieteni. Aura era o fată foarte cumsecade și, în ciuda „meseriei” pe care o practica, avea un caracter frumos și un suflet foarte bun. Pentru că nu avea familie și pentru că nu a avut șansa să facă școală, era nevoită să-și vândă trupul pentru existență. Nu o mai văzusem de câțiva ani, iar când am observat că era singură la o masă, am invitat-o să stea cu mine și cu prietenii mei. Dar ea m-a refuzat, argumentând că nu vrea să-mi compromită imaginea.

— Aura, stai la masa mea. Mie nu-mi este rușine cu tine și nu dau doi bani pe ce zice lumea!, i-am spus. Prietenii mei au încercat imediat să afle cine era Aura și când Simona a aflat cu ce se ocupa, a făcut tot felul de comentarii răutăcioase, până când m-a scos din sărite și am luat-o afară, ca să discut cu ea.

— Îți dai seama că te cunoaște toată lumea și o să-ți auzi vorbe, pentru că ai stat cu o producătoare la masă?!, mi-a spus ea, încercând să-și scuze comportamentul.

— Simona, niciodată nu m-a interesat părerea celor din jur! Cine mă cunoaște știe cine sunt, iar cine nu, n-are decât să mă bârfească! Eu o respect pe Aura, pentru că este un om bun. Dacă vrei să știi, de ziua mea m-a sunat și mi-a trimis o jucărie din pluș, un gest pe care l-am apreciat, având în vedere că ne-am văzut doar de două ori în viață, iar acum doi ani când s-au legat niște cretini de mine, ea mi-a luat apărarea și m-a scăpat de ei. E prietenă cu niște amici de-ai mei și nu o să-i întorc spatele, atâta timp cât ea mă respectă. Eu nu judec oamenii după ceea ce fac cu viața lor și nici nu resping un om, doar pentru că e diferit! Clar?!

— Foarte clar, my Lady! Măine o să mă știe tot

Brașovul că merg la produs!

— Exagerezi ca întotdeauna! Aura mi-a spus, că așteaptă un amic, iar când acesta a venit, însoțit de un prieten, mi-a cerut voie să-i invite la masa noastră, pentru că discoteca era deja plină și nu mai erau mese libere. I-a prezentat pe cei doi bărbați ca fiind niște prieteni de-ai ei din București, iar ei au dat mâna cu toți prietenii mei aflați la masă. Prietenul care îl însoțea pe amicul Aurei era un tip atrăgător, cu care prietenele mele flirtau de zor.

— Îți place de Alex? m-a întrebat Aura, văzând că eu nu mă arătam deloc interesată de el.

— E simpatic. Cine e?

— Este asociatul amicului meu. E cam ciudățel. De când îl cunosc, nu l-am văzut niciodată cu vreo tipă.

— Poate în seara asta se lipește. Nu vezi ce succes are? am spus, râzând.

— Nu cred. Tipul e inabordabil, o să vezi.

— O fi pe invers... într-adevăr, Alex părea inabordabil și deloc interesat de prietenele mele, cu care totuși a conversat politicos. Când am plecat din discotecă și mi-am luat rămas bun, el m-a privit lung, iar eu i-am zâmbit

Ieșirea în discoteca aceea mi-a amintit de Matei și de Robert și abia atunci am realizat că mai aveam câteva lucruri personale, lăsate la vila lor din Poiană. Și pentru că încă aveam cheile vilei, am decis să merg a doua zi ca să iau tot ceea ce era al meu și ce ar fi putut să le amintească lor de mine. Apoi aveam de gând să-i trimit cheia lui Matei și să trec și acel loc pe lista locurilor de evitat și pe care trebuia să le uit. Am dormit până la prânz și, de îndată ce m-am trezit, m-am pregătit de plecare. Când am ajuns în Poiană, am vrut să merg direct la vilă, dar am fost tentată de ziua superbă și de natura din jur, așa că am decis să mă plimb puțin pe jos, prin împrejurimi. Sau poate că îmi doream să mai amân să

ajung în acel loc ce m-ar fi copleșit cu amintiri dureros de frumoase, dar și cu regrete.

Am lăsat mașina într-o parcare și m-am plimbat pe toate străduțele care îmi aminteau de oameni dragi și de momente fericite. Când am obosit, mi-am cumpărat o înghețată și m-am așezat pe o bancă, la soare, ca să o savurez. După câteva clipe, lângă mine a apărut un cățel, căruia i-am dat să lingă din înghețata mea.

— Bună!, am auzit o voce în spatele meu. M-am întors imediat și l-am văzut pe Alex, prietenul Aurei, pe care îl cunoscusem în urmă cu o seară, în discotecă.

— Bună. Ce faci?

— Mă plimbam pe aici. Tu?

— Și eu la fel. S-a așezat lângă mine și ne-am jucat împreună cu cățelul care lingea fericit înghețata pe care i-o dădusem.

— Cum de ești singur pe aici? l-am întrebat.

— Păi, stau toată săptămâna în Brașov. Sunt cazat aici la un hotel și mă cam plictiseam, așa că am ieșit pe afară. Tu?

— Eu am treabă, dar n-am rezistat tentației să mă plimb puțin

— Treabă? Pot să întreb ce fel de treabă?

— Nu.

— Dar măcar să te însoțesc în plimbarea ta, aș putea?

— De ce nu? Mă gândeam să merg până la Zoo, ce zici?

— Zoo aici?

— Dă, e una mică de tot, vii?

— Sigur... Ne-am oprit la un chioșc și am cumpărat câteva pachete de biscuiți, apoi am mers să hrănim cele câteva animăluțe pe care le adăpostea grădina zoologică din Poiana Brașov.

— Se pare că iubești animalele, mi-a spus el, văzându-mă atât de entuziasmată.

— Le iubesc enorm. Dar urăsc grădinile zoologice.

— Cum așa?

— Mi se pare nedrept să iei o ființă din mediul ei și să o condamni să trăiască încuiată într-un spațiu atât de mic. Să-i iei dreptul la libertate, la viață, la iubire... E cea mai mare dovadă de egoism a oamenilor. Nu voi înțelege niciodată plăcerea de a te holba la un animal chinuit. O grădină zoologică este închisoarea animalelor.

— Știi că ai dreptate? Nu am văzut niciodată lucrurile așa. Totuși, de ce ai venit aici?

— Din milă. Să le aduc puțină mâncare și puțină iubire. Alex m-a privit tăcut câteva clipe, iar eu mă străduiam să nu plâng. Aveam o încărcătură emoțională ciudată, indusă probabil de gândul că aveam să merg la vila în care trebuia să înfrunt trecutul.

— Dacă ai putea, ai elibera aceste animale?

— M-am gândit la asta, să știi. M-am gândit chiar și la o infracțiune, în mintea mea nebună și revoltată. Să plătesc pe cineva ca să le dea drumul. Dar aș pune oameni în pericol și nici animalele nu ar fi în siguranță. Multe dintre ele sunt aici de mult timp și poate că nu știu să trăiască singure. Nu au unde să se ducă și nu s-ar descurca în libertate. Pentru că ticăloșii de oameni le-au făcut dependente de cuștile astea odioase și de ei. Așa sunt unii oameni, ne fac dependenți de ei și de locuri... Abia când Alex mi-a pus mâna pe umăr, am realizat că plângeam.

— Haide să ne mai plimbăm, vrei? mi-a spus. Ne-am plimbat prin împrejurimi și am povestit despre tot felul de banalități, trecând de la o idee la alta.

— Irina, mi-ar plăcea să te mai văd. Ai vrea să ieși mâine cu mine? m-a întrebat, când i-am spus că venise momentul să ne luăm rămas bun. Propunerea lui mă găsisse nepregătită. M-am oprit în loc și am privit câteva clipe în altă parte, încercând să găsesc un răspuns potrivit ca să-l refuz, dar el m-a văzut încurcată și a înțeles că nu eram dispusă să accept o întâlnire cu el.

— Voiam doar să ne plimbăm și poate să-mi arăți orașul. Nu m-am referit la genul de întâlnire la care te gândești tu, mi-a spus el.

— De ce nu? am spus nesigură.

Am stabilit locul și ora de întâlnire, apoi ne-am luat rămas bun. El a plecat la hotelul în care era cazat, iar eu am pornit, hotărâtă, către vila lui Matei. De îndată ce am pășit înăuntru, am fost copleșită de dor și de amintiri. Vedeam în fața ochilor secvențe din trecut, care îmi aminteau cât de fericită fusesem cândva. Am căutat lucrurile mele prin casă și le-am adunat pe una dintre canapelele din living. Aș fi putut să plec imediat, dar ceva mă făcea să-mi doresc să mai zăbovesc acolo puțin. M-am întins pe una dintre canapele, am luat o pernă în brațe și am adormit. M-am trezit mai târziu când afară se întunecase deja. Livingul era luminat de o veioză pe care nu îmi aminteam să o fi aprins. Am întors capul și l-am văzut pe Robert stând pe unul dintre fotolii și privindu-mă.

— N-ai renunțat la prostul obicei de a spiona oamenii când dorm? am spus, ridicându-mă încet.

— Tu nu ești om.

— Dar ce sunt.

— Nu știu. Alien, poate. Am văzut pe masă un pahar plin cu bomboane și de îndată am desfăcut una și am savurat-o cu poftă.

— Matei nu e cu mine. Știu că asta te întrebi.

— Dar tu ce cauți aici? Ți-a spus Simona că vin după lucruri?

— Nu. Am simțit nevoia să vin.

— Tocmai acum?

— Crezi că e o coincidență?

— De parcă ar conta. O să-mi iau lucrurile și o să plec.

— Mai rămâi puțin cu mine.

— De ce aș rămâne, Robert?

— Nu știu. Răspunde-ți singură.

— Tu încă visezi aiurea?

— Aiurea?

— Da, aiurea... Am pornit către canapeaua pe care erau abandonate lucrurile mele, iar Robert s-a ridicat în grabă și a venit lângă mine. M-a prins de mână și m-a întors cu fața către el, dar am închis imediat ochii.

— De ce nu mă privești, Irina?

— Pentru că îmi amintești de lucruri triste și urâte.

— Ce dor mi-a fost de tine! M-a îmbrățișat, dar l-am respins și am încercat să mă îndepărtez.

— Se spune „Și mie mi-a fost dor de tine, Robert!”

— Nu mi a fost dor de tine, Robert! Sau vrei să îți spun ce îți place să auzi?

— Minți...

— Lasă-mă!

— Cum să te las, Irina, când fiecare por al tău strigă după mine?

— S-o crezi tu! Am reușit să mă smulg din strânsoarea brațelor lui și am alergat către ieșire, dar m-a prins din urmă și m-a lipit cu fața de perete. M-a imobilizat și a început să mă mângâie pe gât, stând lipit de mine.

— Oprește-te, Robert!

— Convinge-mă să mă opresc.

— Ce te-ar convinge?

— Sinceritatea, Irina! Am încercat să-l îndepărtez, însă era pornit să-mi arate cât de mult îl doream. Și, într-adevăr, îl doream cu toată ființa mea. Mă mângâia și mă săruta în spatele gâtului și în jurul urechii, respirând aer cald. Mi-a ridicat rochia și abia atunci am conștientizat ce se putea întâmpla. M-am întors cu fața spre el și am început să plâng în hohote.

— Iartă-mă, mi-a spus îndepărtându-se de mine. Am alergat către măsuța pe care lăsasem cheile mașinii mele, apoi am ieșit din vilă în grabă și am plecat. Abia vedeam drumul, din cauza întunericului și a lacrimilor. „Nu pot să cred că el a venit întâmplător din București,

tocmai când eram eu la vilă! Ce joc murdar al destinului poate fi ăsta?!” Când am ajuns acasă, am dat buzna în camera Simonei, pe care am surprins-o dormind.

— Dă-ți cuvântul de om în fața lui Dumnezeu că nu i-ai spus lui Robert că sunt în Poiană!

— Ce?! Ai înnebunit? Eu nu am vorbit cu Robert, de câteva zile! Ce s-a-ntâmplat?

— A apărut, pur și simplu! În mijlocul săptămânii!

— Tu, dacă ăștia te urmăresc?

— Așa m-am săturat de ei! Și de tot!

— Ești ok, s-a întâmplat ceva?

— Nu sunt ok, Simona! Îl iubesc cu toată ființa mea! Mor câte un pic, din cauză că nu-l pot avea!

— Pe cine?

— Pe Robert!

— Poftim? Faci mișto de mine? Simona avea o expresie uluită și era și normal să reacționeze așa. Era cea mai bună prietenă a mea, dar încă nu știa că eu eram îndrăgostită de Robert. Nu găsisem puterea să-i spun, amăgindu-mă că iubirea pentru el era efemeră.

— Doamne, Irina, ce se întâmplă? Zi-mi tot, te rog, ce naiba, nu suntem prietene?

— Nu pot vorbi despre asta. Știe doar jurnalul și Dumnezeu.

— Nu pot să cred...

— Ia și citește jurnalul, dacă vrei. E totul acolo. Povestea, episoade dintre noi, trăiri, replici, tot... Dar te rog, să nu vii să-mi spui cât de greșit e totul, să nu comentezi nimic. Nu mai suport nicio părere, ok?

— Ok. Să știi că îți voi fi alături, orice-ar fi. Te iubesc, prostănaco! Ne-am îmbrățișat, apoi m-am dus în camera mea și am plâns, până când am simțit că mi-au secăt lacrimile. „Trebuie să-l uit. Trebuie să-mi găsesc pe altcineva. Poate că o altă iubire mă va face să o uit pe asta...” Am adormit și m-am trezit abia după miezul nopții, când am auzit tonul de mesaj al telefonului.

„Credeam că te vei întoarce. Eram sigur că te vei întoarce. Oare acum ce te mai oprește să mă iubești?”, scria Robert. Nu i-am răspuns. Am aprins televizorul și am încercat să scap de gândurile chinuitoare care mă bântuiau. După vreo jumătate de oră a sunat telefonul și am răspuns.

— Irina, dormi? Sunt Cami. Deranjez? Cami era o amică de-a lui Robert, cu care se întâlneau de câteva ori, chiar la început când îl cunoscusem. Îmi aminteam că el mi-a spus într-o zi că ea e amica de Poiana Brașov, pe care o cheamă doar când nu vrea să fie singur.

— Nu mă deranjezi, ce s-a întâmplat?

— Uite, m-a sunat Robert și m-a chemat în Poiană. Dar știi, am un iubit. Vreau foarte mult să mă duc, numai că nu am ce să-i spun iubitului meu la ora asta. Mă poți ajuta?

— Dar acum nu te aude vorbind?

— Nu, că e la muncă. E taximetrist. Mă gândeam doar să-i spun că vin la tine că ți-e rău și să mă acoperi puțin...

— Nu fac asta.

— Atunci nu mă pot vedea cu Robert.

— Foarte bine. Ai un iubit, ce-ți mai trebuie?

— Te-ai supărat?

— Nu, dar nu-mi plac chestiile astea.

— Bine. O să-i spun lui Robert că nu mă duc. Și atunci, mintea mea a emis poate cea mai nebunească idee de care eram capabilă.

— Hai să facem altfel. Vino până la mine, dar fără să-i spui lui Robert. Cami a ajuns la mine după vreun sfert de ceas, iar eu mi-am ales cu grijă cuvintele, ca să-i spun ce aveam de gând.

— Uite ce, Robert trece printr-o perioadă grea. Aș vrea să-l ajut. Am nevoie de tine pentru asta. Mă ajuți, fără să pui întrebări? Te voi ajuta și eu pe tine vreodată

— Ce tre' să fac?

— Te duci în Poiană. Stai puțin cu Robert, iar când e să

ajungeți la faza aia, facem schimb.

— Cum?! Cu tine?

— Da. Nu e ceea ce crezi tu. Nu vreau să mă culc cu el.

— Dar...

— Îi spui că vrei ceva deosebit, că ți-ar plăcea să-l legi la ochi.

— Și dacă nu vrea?

— Îl convingi, doar ești femeie, nu?

— Și cu ce să-l leg?

— Îți dau eu o eșarfă.

— Ești nebună, să mor dacă nu!

— O faci sau nu?

— Crezi că ne iese?

— Încercăm.

Am stabilit cu ea toate detaliile planului nostru de acțiune. Ea trebuia să lase ușa vilei descuiată, să-l ducă pe Robert într-un dormitor, să-l lege la ochi și să-mi dea mie un bip pe telefonul mobil. Eu trebuia să aștept în mașină semnul ei, aș fi urcat treptele tiptil și, când aș fi intrat în dormitor, ea ar fi plecat.

— Dar o să-ți recunoască vocea...

— Nu voi vorbi. Cu ce parfum ești dată?

— Cu niciunul.

— Perfect, pentru că va trebui să ne dăm amândouă cu același parfum, ca el să nu sesizeze diferența.

— Și dacă se dezleagă la ochi?

— Îți mai dau o eșarfă ca să-i legi mâinile.

— Nu o să vrea.

— Ba da, îi spui că vrei ceva inedit, că vrei să-i faci o surpriza..

— Vai, cât de nebună ești! N-aș fi crezut!

— Deci, când ajungi în dormitor, după ce l-ai legat, îmi dai bip. Vezi să nu audă. Să-i ceri să pună muzică, înainte, ok?

— Ok... mamă, am niște emoții...

— O să-l amuze, nu se va supăra. Apoi eu urc tiptil, ușa

la dormitor să fie deschisă, ca să pot vedea ce faci. Iar când găsim un moment mă strecur lângă tine, iar tu pleci.

— Plec de tot?

— Da. Simona dormea adânc, pentru că altfel nu m-ar fi lăsat să fac o asemenea nebunie. Iar eu nu am crezut că voi fi capabilă să-mi pun planul în aplicare, nici măcar când am ajuns aproape de vila din Poiană. Cami avea emoții și îmi tot cerea să o asigur că Robert nu se va supăra.

— Stai liniștită, ți-am spus că-l va amuza.

— O s-o faci cu el?

— Nu, vai! Vreau doar să fac o glumă, atâta tot.

— De ce nu? Știi ce tare e la pat?

— Nu mă interesează, Cami. Noi suntem prieteni foarte buni, atât. Pe de-o parte aveam emoții, pe de alta mă amuza nebunia mea. Și chiar dacă nu m-aș fi așteptat ca acel plan să iasă bine, totul a mers perfect. Am așteptat în mașină mai mult de o oră, gândindu-mă că dacă nu voi reuși, voi pleca acasă. Dar bipul Cameliei nu a întârziat să apară. Am intrat tiptil în vilă și mi-am lăsat pantofii în living. Am urcat foarte încet spre etaj, de unde vedeam o lumină difuză ieșind dintr-o cameră și auzeam o muzică ambientală. Când am ajuns în fața ușii, l-am văzut pe Robert întins pe pat, legat la ochi. L-am făcut semn Cameliei să nu se grăbească să iasă, pentru că aveam emoții și trebuia să mă adun. Nu reușise să-i lege și mâinile, ceea ce îmi dădea puțin planurile peste cap, pentru că dacă m-ar fi atins ar fi putut să-și dea seama că nu era Cami. Într-un moment oportun, Cami s-a strecurat afară din cameră, iar eu am intrat. M-am așezat pe pat lângă el și l-am mângâiat pe brațul frumos și puternic, iar el a încercat să mă atingă, bâjbâind după mine, dar m-am ferit.

— Ești cam timidă în noaptea asta... Nu ți-e teamă că așa, legat la ochi, îmi voi imagina că sunt cu alta? I-am

pus degetul arătător pe buze, iar el a zâmbit. Era îmbrăcat cu o pereche de jeansi și cu o cămașă de culoarea cerului, cu carouri albe. I-am desfăcut nasturii încet, iar el părea a se relaxa. Nu am avut curaj să-l dezbrac de tot, așa cum îmi propusesem, ca mai apoi să aprind lumina și să-mi fac apariția, expunându-l la o situație ridicolă. M-am urcat pe pat și m-am așezat foarte încet deasupra lui. Eu și Cami semănăm destul de mult la conformația fizică, de aceea el nu ar fi trebui să sesizeze nicio diferență între noi două. Ea fusese îmbrăcată cu o rochie de vară, iar eu am îmbrăcat o rochie cât mai asemănătoare ca lungime și textura materialului. Mi-am prins și părul într-un coc, numai să nu mă dau de gol. Robert m-a atins ușor pe mână și m-a mângâiat câteva clipe, apoi a urcat spre gât. Imediat mi-a cuprins fața între palme și m-a tras deasupra lui, ca să mă sărute. Dar nu m-a sărutat, ci doar m-a pupat pe buze apăsate. Mi-a pipăit părul și când a găsit agrafa, a desfăcut-o, lăsându-mi părul să cadă peste el.

— Te iubesc!, mi-a spus încet. Am înțeles că știa că eram eu și mă întrebam cum de își dăduse seama. S-a ridicat și m-a îmbrățișat strâns, iar eu m-am abandonat brațelor lui. Câteva minute m-a mângâiat pe păr și m-a pupat pe frunte și pe obraji, evitând să-mi atingă buzele. Am tras de capătul eșarfei și am lăsat-o să cadă pe pat iar el a ținut ochii închiși, câteva clipe.

— Dacă ai ști cât de mult îmi doresc să mă simt al tău... Și să simt că ești a mea și numai a mea...

— De ce? Ai alte femei...

— Alte femei? Niciuna nu mă face să simt ce simt pentru tine

— Haide să facem dragoste acum.

— Nu, Irina. Nu ești pregătită...

— Tu ești?

— Hai în brațe. Cândva o să înțelegi cât te-am iubit de mult...

— Tu nu știi să iubești.

— Ba știu, Irina. Dar ai avut dreptate când ai spus că nu am făcut dragoste niciodată. Poate că asta e rezervat numai pentru tine.

— Nu merită să aștepți.

— Ba merită.

— Eu te urăsc, să știi...

— Copil mincinos... Haide să facem nani... să-mi iau doza de fluturi...

— Doar dacă îmi promiți că de mâine totul va reveni la normal. Că vei uita de noaptea asta și că nu mă vei mai căuta.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da.

— Ai idee cât sufăr?

— Nu doar tu suferi...

— Dă-mi ceva din tine, oricât de puțin...

— Nu, Robert. Te rog cu toată inima, lasă-mă liberă.

Ne-am întins unul lângă celălalt și am stat îmbrățișați mult timp. Din când în când ne mângâiam, oprindu-ne de îndată ce depășeam vre-o limită care ne-ar fi supus riscului de a merge mai departe. Era incredibil autocontrolul nostru și eram sigură că oricui i-aș fi povestit nu m-ar fi crezut. Într-un târziu am adormit, iar spre dimineață m-am trezit și am plecat. El părea a dormi. M-am întors din living, pășind tiptil, ca să-l mai văd o dată și l-am surprins stând pe marginea patului, cu capul sprijinit de palme. Plângea. Deși inima mă trimitea către el, m-am întors și am plecat, fără să privesc în urmă.

Simona mă aștepta acasă, îngrijorată. Am găsit-o cu ochii înroșiți și umflați.

— Unde ai fost? Ai fost cu el? Ai înnebunit?.

— Da. Doar am dormit împreună. Dar tu ce ai?

— Am citit jurnalul. Tot.

— Hei, nu începe să plângi iar. Mai bine să-ți povestesc de Alex. Știi, tipu' din disco, amic cu Aura. Mi-a cerut să ne întâlnim. Azi.

— Pe bune? Și?

— Mă duc. Voi lăsa trecutul în urmă și îmi voi vedea de viață.

— Asta e o veste trăsnet! Nu credeam cu adevărat în ceea ce spuneam. Poate că voiam doar să-i aduc o rază de speranță Simonei, care suferise prea mult alături de mine și care se consuma prea mult, încercând să mă ajute. În sinea mea știam că nu-mi va fi simplu să las trecutul în urmă. Dar, omul speră...

„Mi-e dor de tine!”, îmi scria prietenul imaginar.

„Și mie. Azi noapte am dormit cu el.”

„Care el?”

„El pe care îl iubesc.”

„Și? A fost bine?”

„Nu. Fiecare întâlnire cu el mă omoară câte puțin... El spune că își ia doza de fluturi. Dar eu cred ca fluturii sunt de fapt niște molii, care ne distrug sufletele, puțin câte puțin...”

M-am întâlnit cu Alex la ora stabilită, în centrul Brașovului și pentru că m-a lăsat pe mine să aleg ce vom face, i-am propus să ne plimbăm prin împrejurimi.

— Mereu m-a fascinat Biserica Neagră, mi-a spus el.

— O fi deschis? Ai fost înăuntru?

— Nu. De câte ori am vrut să intru, era închis.

— Să vedem. Dacă e deschis, îți arăt loja și blazonul familiei.

— Cum așa?

— Familia mea a fost... nu contează ce a fost.

Am intrat în Biserica Neagră și, într-o tăcere deplină, am străbătut încăperea impunătoare, cuprinzând fascinați cu privirea, tot ce era în jur. Când am ajuns în fața lojei

despre care tata îmi povestea cu nostalgie că aparținuse părinților și bunicilor lui, am mângâiat lemnul vechi, ca și cum aş fi putut atinge o parte imaginară rămasă acolo din oamenii dragi. Mi-i imaginam stând în acea lojă, în urmă cu multe zeci de ani, la concertele de orgă, sobri și îmbrăcați elegant. Am privit cu mândrie steagul cu blazonul pe care era trecut și numele meu de familie și mi-am adus aminte de Robert, care a venit într-o zi acasă și mi-a spus că tocmai a aflat că eu chiar am sânge albastru și că nu degeaba îmi spunea el „maiestate”. Îl rugasem atunci să mă ajute cu arborele meu genealogic, iar când l-a procurat, l-a studiat foarte amănunțit. Alex mă privea curios și pentru că am simțit nevoia să mă justific, i-am spus că nu sunt tocmai în una dintre cele mai bune zile ale mele.

— Povestește-mi despre tine, Irina.

— Ce să-ți povestesc? Nu cred că aş avea ceva interesant de spus. Sunt o persoană comună.

— Asta ar trebui să fie o glumă?

— De ce o glumă?

— Cum să fii o persoană comună?

— Mai bine hai să vorbim despre tine. Cu ce te ocupi?

— De profesie sunt avocat, dar, deși am un cabinet de avocatură, nu profez, ci am o afacere pe care tocmai o extind și în Brașov. Auzindu-l, am făcut imediat analogia între el și Matei, pentru că amândoi erau avocați, dar aveau alte afaceri, amândoi erau tineri, cu situație materială foarte bună și pe amândoi i-am cunoscut în aceeași discotecă. Cu amândoi m-am plimbat prin Poiană la prima întâlnire și amândoi aveau aceleași gusturi la mașini și parcă și la îmbrăcăminte. „Oare seamănă cumva și la caracter?”

Îmi doream un iubit total diferit de Matei. Un bărbat simplu, modest, dar cu valori morale. Simțeam o repulsie față de lumea căreia Matei îi aparținea, față de lux, de opulență și de stilul de viață boem. Îmi aminteam că

fusesem mult mai fericită atunci când mă plimbam cu autobuzul, când nu aveam bani la dispoziție ca să-mi satisfac orice moft, când cel mai frumos loc de luat cina mi se părea a fi undeva afară, în natură. Comparând viața mea din trecut, cu perioada trăită alături de Matei, m-am regăsit pe mine, cea care eram cândva și am realizat că nimic din ceea ce îl caracteriza pe Matei, nu mă reprezenta. Deși trăiam într-o societate în care femeile tinere visau la bărbați bogați, la prinți frumoși care să le asigure o viață perfectă, eu aveam alte așteptări. Trăisem deja alături de un astfel de bărbat și știam că totul era utopie, că prințul visat nu îți putea asigura, neapărat, o viață frumoasă și fericită.

— Ești foarte îngândurată...

— Ești căsătorit?

— Nu. Am încheiat de curând o relație care a durat patru ani.

— De ce? Doar dacă îmi este permis să știu...

— Nu știu de ce. A intervenit rutina, ea s-a schimbat foarte mult, după o călătorie de studii în Anglia...

— Ai tăi?

— Sunt plecați în Italia, de mulți ani. Tata este diplomat, mama profesor universitar. Am o soră care tocmai mi-a dăruit cel mai frumos nepoțel din lume...

— Felicitări!

— Mulțumesc. Tu?

— Eu, locuiesc singură, nu lucrez, tata a murit când aveam 16 ani, dar o am pe mama care s-a căsătorit cu un om tare cumsecade.

— Iubit?

— Nu am.

Nu aveam de gând să-i povestesc despre Matei și îmi propusesem să nu mai vorbesc nimănui și niciodată despre el și despre perioada petrecută la Snagov. Eram convinsă că voi putea uita trecutul, numai dacă aveam să nu îl mai invoc niciodată și să mă port ca și cum oamenii

care-i aparțin nici nu ar exista. Ne-am așezat pe o bancă în parc și am povestit, preț de câteva ore, despre tot felul de lucruri de interes comun. Îmi plăcea Alex. Era spiritual, cald și cu foarte mult bun simț. În cele câteva ore petrecute alături de el, reușisem să mă detașez de orice gând negativ.

— Hai să ne vedem și mâine, vrei? m-a întrebat el, deodată.

— Spune-mi trei motive pentru care vrei să ne întâlnim.

— Trei? Păi, unu: mă simt foarte bine în compania ta, pentru că ești veselă și pentru că pot discuta cu tine despre orice. Doi: amândoi avem pasiuni comune, ne plac plimbările și cred că ar fi păcat să nu ne mai vedem. Trei: nu am deloc intenția să te seduc sau să fac sex cu tine, ci vreau doar să fim prieteni – deci, nu ai de ce să mă refuzi, pentru că nu ai nimic de pierdut și nu ești în pericol.

— Oau! Se vede că ești avocat! Convingător, nu glumă. Dar dacă eu vreau să fac sex cu tine? Alex a părut ușor intimidat de gluma mea, nefiind probabil obișnuit cu persoane atât de directe.

— Sper că îmi dai voie să te conduc acasă, mi-a spus.

— Trebuie. Ca să știi de unde să mă iei mâine seară.

— Cum e? m-a întrebat Simona, apărând deodată în hol.

— Foarte ok. Poate prea ok.

— Mă bucur! Și?

— Și... nu știu, Simo. Mi-e frică... Simona mi-a ținut o teorie întreagă, despre cum ar trebui să tratez trecutul și despre cum ar trebui să-mi trăiesc viața. Dar eu mă temeam. Traumele trăite mă făceau să mă tem să mai fiu eu. Îmi era teamă să mă mai îndrăgostesc și să mă mai arăt cu adevărat. Eram convinsă că dacă îmi voi deschide inima unui alt bărbat, o va cotropi și va lua din ea tot ce va putea. Ca mai apoi să plece și să lase în urmă un gol imens, durere și dor.

— Cred că o să-mi pun o mască de protecție, i-am spus

Simonei. Nu mă voi mai arăta nimănui așa cum sunt cu adevărat, pentru că nu mai vreau să profite nimeni de naivitatea și de bunătatea mea.

Nu trebuie să mai știe nimeni cât sunt de vulnerabilă, nici că sunt un om bun și cuminte. O să fac pe fetița rea, – poate așa voi ține oamenii la distanță și... poate că nu vor mai îndrăzni să mă rănească.

— E bine să ai o mască de protecție, dar să nu exagerezi. Am scris în jurnal o pagină întreagă despre cum aveam de gând să-mi schimb atitudinea față de oameni.

„Nu voi mai lăsa pe oricine să mă cunoască. Mai bine să fiu judecată greșit, decât să fiu o țintă pentru ăia care se folosesc de oameni și-i rănesc. Ia să văd, oare dacă nu voi mai fi la fel de bună, de cuminte și de sensibilă, o să mă mai iubească cineva? Cred că e greșit să-ți pui sufletul pe tavă de la început, pentru că dacă te arăți cu toate calitățile tale e și normal ca oamenii să se atașeze de tine și să te iubească. Poate că ar trebui să ne arătăm mai întâi defectele... iar dacă nu le avem, să le adoptăm pentru o scurtă perioadă. Așa am putea vedea cine e capabil cu adevărat să ne iubească necondiționat. Pentru ca majoritatea oamenilor sunt superficiali și iubesc interesat... De azi voi testa oamenii. Nu mă voi mai grăbi să fiu o carte deschisă...”

Alex a fost punctual și a ajuns exact la ora stabilită, în fața blocului meu. Iar eu, înainte să ies din casă mi-am pus și masca de protecție, așa cum îmi propusesem. El era primul care avea să o înfrunte pe noua Irina.

— Ești foarte frumoasă!, mi-a spus, deschizând larg portiera mașinii. „Să vedem ce părere vei avea după seara asta!, mi-am spus în gând.” Fiindcă în urmă cu o zi mă lăsase pe mine să aleg ce facem, de data aceasta i-am spus că îl las pe el să organizeze programul din seara aceea. Mi-a spus că îi era foame și că rezervase deja o masă la un restaurant din Poiana Brașov. În timpul cinei,

m-a analizat atent și mi-a părut cam îngândurat.

— De ce mă privești așa? l-am întrebat zâmbind.

— Pentru că sunt puțin bulversat. E greu de explicat sentimentul, dar am impresia că ceva nu se potrivește. Că nu ești reală.

— Pipăie-mă ca să vezi că sunt reală, am spus zâmbind obraznic, aplecându-mă puțin peste masă. El mi-a zâmbit într-un fel timid și m-a mângâiat pe mână.

— Știi că ești foarte frumoasă, nu?

— Da, dar numai ziua, pentru că noaptea mă transform. Deodată i s-a schimbat expresia feței și mi-am dat seama că ceva i se păruse deplasat la gluma mea.

— De când o cunoști pe Aura? m-a întrebat privind în jos.

— De vreo trei ani. Apropo de Aura și de prietenul tău, știi, am o curiozitate, dar nu știu cum să te întreb asta.

— Poți să mă întrebi orice.

— Mereu am încercat să înțeleg de ce unii bărbați fac sex cu femei plătite, ca să spun așa... Și pentru că prietenul tău e unul dintre acei bărbați, mă întrebam dacă faci și tu asta...

— Niciodată nu am făcut sex cu o femeie plătită, pentru că nu ar fi conform principiilor mele. Am crescut într-o familie cu educație creștină. Și ar fi sub demnitatea mea de bărbat și... cum să-ți spun, nu am nimic cu chestia asta, fiecare face ce vrea. Dar eu nu aș putea.

— Dar alții de ce o fac?

— Păi, eu cred că fiecare bărbat are motivul lui de a face asta. De exemplu, prietenul meu este un om foarte ocupat și singur. Are o vârstă și un anturaj care nu-i mai asigură ocazii ca să lege o relație, așa că își alungă singurătatea, întâlnindu-se cu Aura. Alții o fac din curiozitate, alții din vanitate, alții pentru că nu sunt mulțumiți de relațiile cu iubitele sau soțiile, alții ca să-și alunge singurătatea, alții ca să-și satisfacă nevoia de

sex...

— Bună Irina! Ce mai faci? m-a întrebat o cunoștință, care tocmai intrase în restaurant. Am schimbat câteva vorbe și i-am prezentat-o lui Alex, apoi ne-am luat rămas bun. Mai mult ca sigur că tipa va bate toba că m-a văzut cu un bărbat în Poiană și, pentru că îl știa și pe Matei, cu siguranță nu ar fi durat mult timp până ce zvonul s-ar fi propagat până la el.

— Văd că te cunoaște multă lume pe aici, mi-a spus Alex cu un ton aluziv, pe care nu l-am înțeles.

— Da, sunt vedetă. Mergem?

— Vrei să mergi acasă?

— Tu vrei să merg acasă? Alex a coborât privirea și a zâmbit

— Te intimidez? l-am întrebat încet.

— Nu știu. Dar nici confortabil nu e cu tine... Când am ieșit din restaurant, m-a cuprins răcoarea, pentru că se înserase, iar eu purtam doar o rochie subțire de vară.

— Nu te-ai gândit să te îmbraci mai gros? a spus Alex, cuprinzându-mă cu brațul drept.

— M-am gândit să fiu cât mai ușor de dezbrăcat, am spus.

— Deci e prea rece afară. Te-ar deranja dacă am merge la mine în hotel?

— Nu, de ce să mă deranjeze?

— Ești obișnuită cu camerele de hotel, nu?

— Foarte obișnuită, am spus, gândindu-mă la faptul că eu călătorisem foarte mult. De îndată ce am ajuns în camera lui Alex, mi-a sunat telefonul mobil.

— Te-am sunat doar să-ți spun că te iubesc enorm, mi-a spus Matei, care sunase cu număr ascuns.

— Mă iubești? Ai reușit să mă amuzi! Te rog să nu mă mai suni. Am închis telefonul și m-am așezat pe singurul fotoliu din cameră. Alex s-a așezat pe pat și mă privea curios, așteptând, probabil, să-i spun cu cine am vorbit la telefon.

— Cu cine ai vorbit?
— Cu nimeni.
— Și acel nimeni te iubește?
— El așa zice...
— Sunt tare curios ce nebun s-ar îndrăgosti de tine? N-am dat importanță afirmației lui, pentru că eram prea preocupată să nu mă las afectată de apelul primit de la Matei.

— Vrei să mergem în disco? I-am întrebat
— Nu Irina, nu prea am chef de disco.
— Ești un moșneag!
— Eu?! La nici treizeci de ani?!
— Păi, dacă nu mai ai chef să te distrezi!
— Ne putem distra și aici.
— Ok! Facem disco aici! Sau karaoke? Am pornit televizorul și am căutat un canal cu muzică, apoi am început să cânt, distrându-l pe Alex, care mă privea de pe pat cum cântam și dansam.

— De unde ai atâta energie? Ești ca un titirez!

Am făcut câteva piruete prin cameră, imitând un titirez și pentru că amețisem, m-am oprit brusc și m-am rezemat de măsuta cu oglindă. Alex stătea întins pe pat și mă privea, iar eu îl analizam tăcută, întrebându-mă dacă aş putea să fac sex cu el. Probabil că voiam să mă testez și să mă conving că nu eram atât de agățată de trecut și că voi putea să mă dăruiesc altui bărbat. Iar a doua motivație a mea era să-mi joc rolul de fetiță rea, să-i dau viață acelei Irine reinventate. Pentru că așa mă simțeam protejată de posibilitatea ca el să mă descopere și să se îndrăgostească de mine. Dar nu știam cât de departe eram capabilă să merg cu jocul meu de-a Irina cea nouă, pentru că trecerea de la o extremă la alta nu era foarte ușoară. Sau, poate că totul era doar un pretext, ca să ajung în brațele unui bărbat, fiindu-mi dor să mă simt dorită și iubită. Pentru că mi se părea din ce în ce mai insuportabil să mă simt a nimănui.

„Oare voi putea face sex cu el? De ce nu? Este atrăgător și îmi place de el. Trebuie să scap de Matei. Și de Robert. O voi face. De ce ar trebui ca orice relație să înceapă cu o perioadă lungă de tatonare? De ce nu ar merge, dacă lucrurile sunt făcute exact pe dos? De fapt, ce relație? Nu există nicio garanție. Poate că doar ne vom folosi unul de celălalt în noaptea asta...”

— Acum chiar mă intimidezi, mi-a spus Alex. Probabil că l-am studiat prea mult și prea amănunțit și privirea mea mi-a trădat gândurile. Îl plăceam și mă simțeam atrasă de el. Jeansii îi evidențiau coapsele puternice, iar cămașa albă îi scotea în evidență tenul bronzat și părul negru, foarte îngrijit. Felul în care stătea întins pe pat și mă privea, părea o invitație să-l explorez.

— Dacă te rog, îți desfaci părul? Sunt curios să văd cum arată desfăcut, mi-a spus încet. M-am întors cu fața spre oglindă și cu spatele către el și, privindu-i reflexia în oglindă, mi-am desfăcut părul care era prins într-o coadă împletită, desfășurând încet fiecare şuviță și lăsându-le să-mi cadă pe spate. Părul meu era lung până la talie, drept care, după ce l-am desfăcut, mi-a acoperit tot spatele.

— Ești superbă, iar felul în care ai făcut asta e o adevărată artă.

— Felul în care am făcut ce?

— Felul în care ți-ai desfăcut părul, stând cu spatele la mine și privindu-mă în oglindă. Privirea ta a ajuns foarte adânc în mine... Și privirea lui ajunsese adânc în mine și îmi arata cât de mult mă dorea, în ciuda faptului că mă asigurase că nu avea de gând să încerce să mă seducă.

— Mai vrei să-mi desfac ceva? l-am întrebat zâmbind, văzând că mă privea tăcut.

— Ce ai mai putea să-ți desfaci? Mi-am prins panglicile care închideau corsajul rochiei și le învârteam pe degete, privindu-l întrebător. Rochia din in pe care o purtam, era strânsă din talie până deasupra decolteului, cu niște

panglici care formau un corset, iar când am tras de una dintre ele, corsajul s-a lărgit eliberându-mi sânii, care abia se zăreau printre panglici.

— De ce faci asta, Irina? m-a întrebat el, privindu-mă cum învăteau panglicile pe degete.

— Ce fac?

— Mă ispitești, deși ți-am spus că vreau să fim doar prieteni...

M-am întors cu spatele la el și privindu-l în oglindă, am tras de panglici, ca să-mi închid corsajul rochiei. Dar el s-a ridicat de îndată și a venit în spatele meu foarte aproape. M-a prins de umeri și mă privea în oglindă, fără să mă întoarcă cu fața spre el.

— Irina, te doresc foarte mult, însă nu o pot face. Nu cu tine.

— Nu cu mine? De ce?

— Nu vreau să discutăm despre asta... Sper că nu te superi?

— De ce să mă supăr, pentru că mă refuzi?

I-am zâmbit în oglindă, dar el mă privea grav.

— Nu se numește refuz, Irina. Auzi, tu ești foarte sigură că nu de mine depinde asta, nu? Știi deja că dacă vrei, mă poți avea...

— N-aș forța lucrurile. E nefiresc...

— Ce hoată ești... cred că ai un succes nebun, nu? Cred că faci tot ce vrei din bărbați...

— Nu este asta scopul meu.

— Dar care e scopul tău? A început să mă mângâie pe păr și pe umeri, iar eu stăteam nemișcată, cu spatele la el și îl priveam în oglindă. Când a coborât cu mângâierile pe spate, i-am respins mâna și m-am îndepărtat puțin, dându-i de înțeles că îmi doream să se oprească. El a făcut câțiva pași spre pat, însă imediat a revenit lângă mine, m-a întors cu fața spre el și m-a sărutat.

— Trebuie să plec, i-am spus.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, mi-a spus,

sărutându-mă încă o dată. M-am întors cu spatele și m-am privit câteva clipe în oglindă. Simțeam nevoia să fug de acolo, dar totodată simțeam nevoia să rămân. Într-adevăr, aveam multă nevoie de niște brațe primitoare, să mă simt a cuiva, să mă simt din nou dorită și iubită. L-am privit pe Alex care mă ținea de umeri și îmi studia reflexia în oglindă, apoi am închis ochii. Am prins panglicile rochiei și am tras cu putere de ele.

Dimineață m-am trezit lângă un bărbat străin, care dormea. Pentru că Alex era un străin pentru mine. La lumina zilei, lucrurile îmi păreau altfel și mă întrebam dacă nu cumva făcusem o greșală. Noaptea plină de pasiune nu a umplut acele goluri pe care le simțea sufletul meu. Cu toate astea, Alex era un om special, bun, cald și foarte tandru, iar eu ar fi trebuit să fiu foarte mulțumită de felul în care s-a purtat cu mine. Dar îmi lipsea ceva. Poate că totuși mă amăgisem, atunci când am crezut că mă voi putea dăruia oricui, fără a avea sentimente.

— Trebuie neapărat să ajung acasă, i-am spus, când am văzut că a deschis ochii. El a încercat să mă îmbrățișeze, dar m-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat în grabă. Eram rușinată de purtarea mea, iar noaptea aceea mi-a fost de ajuns ca să realizez că nu puteam fi o altă Irina. Știam deja că nu puteam să mă folosesc de oameni și nici să mă joc cu ei. Dar încă nu eram pregătită să renunț la ideea de a nu lăsa pe oricine să mă cunoască așa cum eram cu adevărat. Îmi era foarte frică de oameni. Alex s-a îmbrăcat destul de repede și m-a condus acasă. Pe drum mi-am reconsiderat poziția față de el și am căutat să fiu mai caldă și mai prietenoasă, dar el era rece. Abia dacă am schimbat câteva vorbe, iar când am ajuns în fața blocului, ne-am despărțit foarte sec.

— Ne mai auzim, mi-a spus el. L-am zâmbit și am coborât din mașină, ca și cum ar fi fost un taxi.

„Ne mai auzim? Ok! Așa îmi trebuie dacă mă comport ca o târfă! Mi-am dovedit că pot să fac sex cu alt bărbat. Și? Ce am dovedit cu asta?”

— Ce-i cu fața asta? m-a întrebat Simona, imediat ce am intrat în casă. M-am trântit pe colțarul din sufragerie, ca un copil capricios și nemulțumit și am început să-i povestesc Simonei, despre atitudinea ciudată a lui Alex, care mă bulversase. Dimineață era total diferit de bărbatul cald și pasional cu care îmi petrecusem noaptea.

— Poate că te sună mai târziu, haide, nu mai fi tristă, cine știe ce are și el!

— Nu e normal ce am făcut, Simo. Prea repede...

— Mai taci! Ai profitat de o oportunitate. Ce e rău în asta?! Trebuie să înveți să profiți de șanse. Altfel o să stai cu mine, ca să te întrebi cum ar fi fost dacă. Și dacă ți-a și plăcut, cu atât mai bine! Vai, aș face o școală pentru femeile cu prejudecăți!

— Asta ar lipsi! Ai strica toată populația!, i-am spus, râzând.

— Mai bine îmi mai spui niște detalii picante. Cum e?!

— E ok, mult prea ok. Are un caracter frumos, mult bun simț, este educat, stilat...

— Dar?

— Dar... nu e cel pe care îl iubesc.

— Of! O să-l cauți mereu în alții, pe cel pe care-l iubești?

— Probabil că da. Știi ce cred? Că nu voi mai putea iubi...

— Aiurea! O să iubești, vei vedea. Am făcut o baie fierbinte și prelungită, gândindu-mă la noaptea petrecută cu Alex, apoi am luat jurnalul, ca să-mi notez impresiile și trăirile. Comparam fiecare mângâiere a lui Alex, cu mângâierile lui Robert. Și știam deja că niciun alt bărbat nu va reuși să mă facă să simt ceea ce simțeam în brațele lui Robert.

*„Te-am căutat prin paturi ademenitoare,
Crezând c-am să te pot uita ușor,
Dar cum să poată un altul, oarecare
Să-mi aline nesfârșitul dor?*

*Te-am căutat în alții câteodată,
Crezând c-am să te pot înlocui,
Dar nu pot toți bărbații laolaltă
Să mă iubească, cum doar tu mă poți iubi!*

*Te-am căutat în fiecare noapte
Și-apoi în fiecare răsărit..
Te-am căutat în strigăte și-n șoapte
Dar nicăieri și-n nimeni nu te-am mai găsit!”*

Mă gândeam că într-o zi aveam să-i dau lui Robert jurnalul, ca să citească tot ce am scris despre el, poeziile compuse pentru el, gândurile și toată iubirea ascunsă între copertile aceluia caiet „Sau poate că voi scrie o carte despre iubirea noastră imposibilă.” Am adormit plângând de dor și m-am trezit mai târziu, când am auzit soneria de la ușă. După câteva minute, Simona a venit în camera mea și mi-a spus că mă căuta un domn.

— Sărut mâna, mă numesc Pavel și sunt un angajat al domnului Alex, a spus bărbatul, pupându-mi mâna politicos.

— Poftiți înăuntru!, am spus bucuroasă, văzând că ținea în mână un buchet de flori.

— Nu vreau să vă deranjez. Domnul Alex m-a trimis să vă aduc aceste flori și acest plic.

— Mulțumesc. Chiar nu doriți să serviți ceva, un suc, ceva?

— Nu mulțumesc, mă grăbesc să ajung înapoi la București... Am luat buchetul de flori și plicul care mi se părea foarte consistent și le-am pus pe masa din bucătărie, apoi l-am condus.

— Ți-am zis eu că o să te caute!, a spus Simona încântată.

— Hai să punem florile într-o vază. Dar stai să vedem ce e în plic! Am deschis plicul și am găsit în el un teanc de dolari și un bilet. Simona a luat banii și a început să-i numere, iar eu am citit curioasă ceea ce îmi scrisese Alex: *„Consider că nicio sumă nu ar fi suficientă pentru a plăti o femeie ca tine și pentru că eu nu am experiență în asemenea probleme, sper să mă poți ierta dacă nu am apreciat corect...”*

— Irina, aici sunt..

— Taci. Taci că mi se face rău... I-am întins biletul și m-am așezat pe scaun, șocată de ceea ce mi se întâmpla.

— Ți-a trimis bani?! De aceea ți-a trimis bani?!

— Exact..

— Ți-am spus eu că dacă te afișezi cu Aura, așa o să se creadă?!

— Nu-mi vine să cred! De asta era el atât de reținut? Acum înțeleg totul. Crede că sunt ca Aura, pentru că m-a cunoscut prin ea. Acum înțeleg de ce mi-a spus că sunt obișnuită cu camerele de hotel și că numai un nebun s-ar îndrăgosti de mine...

— Cum să creadă, fată, că ești ca Aura?! Ce, e chior, nu vede ce diferență este între voi două?!

— Simona, Alex nu știe nimic despre mine. Deși a insistat, eu nu i-am povestit absolut nimic. A tras concluzii din ceea ce a văzut. M-a cunoscut prin Aura, eu am fost secretoasă și m-am dus cu el în camera de hotel, unde m-am purtat ca o...

— Fată, dar i-ai tras-o bine de tot, dacă ți-a trimis atâția bani!, a spus ea, izbucnind în râs.

— Nu fi nesi, tu! Că-ți bag toți banii ăia pe gât!

— Mai bine hai la shopping, dacă tot avem așa mulți bani!

— Termină cu glumele proaste?! Am sunat-o de îndată

pe Aura, sperând că mă va ajuta să-i trimit banii înapoi. I-am povestit ce s-a întâmplat, iar ea a părut foarte mirată de gestul lui Alex.

— Nu-mi vine să cred! Ce naiba o fi fost în capul lui?

— Tu ce i-ai povestit despre mine?

— I-am spus doar că ești o fată extraordinară și că suntem prietene. Nu i-am dat detalii, pentru că nu am avut timp de discuții.

— Crezi că mă poți ajuta să-i trimit banii înapoi?

— Da, prietenul lui este încă aici, mă văd mai târziu cu el și-i dau lui banii, ca să-i ducă lui Alex, ok?

Aura a venit la mine cu puțin timp înainte să se întâlnească cu prietenul lui Alex și, pentru că se grăbea, am pus banii într-un plic și un bilet pe care am scris: *„Parcă nu era conform principiilor tale să faci sex cu femeii plătite! Nu regret că tu mai subestimat, dar îmi pare rău că eu te-am supraapreciat, pentru că în opinia mea, un bărbat care ar face sex cu o prostituată, fără ca să folosească prezervativ, este un dobitoc sinistru. Îți trimit banii înapoi, poate-i vei dona unei familii nevoiașe – asta, în cazul în care nu vrei să-i păstrezi pentru următoarele aventuri.”*

— Îmi pare rău!, a spus Aura, văzându-mă deranjată de situația aceea.

— Dacă mai vorbești vreodată cu el, te rog să-i spui să uite că exist. Abia după două zile, am aflat de la Aura că Alex primise plicul de la mine și că i-a transmis că nu mai doream să aud niciodată de el, însă în seara aceea m-a sunat

— Ba da, este acasă, dar nu vrea să vorbească cu tine, i-a spus Simona. Ai jignit-o cu gestul tău... da, Alex, eu te înțeleg, într-o mică proporție îți dau dreptate, dar o înțeleg și pe ea. Da, o să-i spun, dar nu cred că te va suna... După ce a încheiat convorbirea cu Alex, Simona a vrut să-mi povestească ce au discutat dar i-am spus că nu

mă mai interesează subiectul.

— Acu' nu fi și tu rea. Omul are dreptate. Te-a cunoscut ca prietenă a lu' Aura, ce vrei?

— Asta nu-i scuză prostia. Trebuia să-și dea seama că sunt altfel.

— Nu cumva tu te-ai îndrăgostit de el?

— Nu. Doar îl plac foarte mult, e o diferență...

— Și de ce nu-i acorzi o șansă? Poate că el e bărbatul potrivit să te facă să-i uiți pe nemernicii ăia doi. Poate că el e sufletul tău pereche și tu-i întorci spatele.

— Lasă-mă cu fanteziile tale. Te uiți prea mult la telenovele...

— Scuze, miss, dar nicio telenovelă nu poate egala ce văd eu în jurul tău...

Am plecat să vizitez o prietenă, cu care am stat la taclale până seara târziu. Când m-am întors acasă, am văzut mașina lui Alex parcată în fața blocului meu, dar el nu era. „Deci, avem musafiri!” Când am intrat în casa, Simona m-a întâmpinat în hol cu un zâmbet vinovat, apoi fără să mai spună ceva și-a luat geanta și a plecat. Am intrat în sufragerie și, când l-am văzut pe Alex stând pe colțar, m-am așezat în capătul celălalt și am întors privirea spre televizor, ca și cum el nu ar fi fost prezent.

— Te rog să mă ierți, a spus el încet.

— A, erai aici? Nici nu te văzusem.

— Am venit să discutăm, te rog mult să mă ascuți.

— Spune repede, că mă așteaptă un client.

— Irina, te rog... nu mai răsuci cuțitul în rană. S-a ridicat și a venit lângă mine, mi-a luat mâna între palmele lui și a stat câteva clipe tăcut, privind și el la televizor.

— În seara în care te-am cunoscut, am crezut că ești ca Aura, pentru că ea a spus că ești prietena ei. Apoi, erai îmbrăcată foarte provocator și aveai o atitudine de tip [disponibilă. Văzându-te după, în ziua în care ne-am plimbat prin Poiană, erai total diferită. Discutând cu tine, am descoperit că ești inteligentă, educată, stilată,

decentă și că rolul de femeie plătită nu ți se potrivea deloc. Am încercat să aflu câte ceva despre tine, dar te-ai învăluit în mister... Apoi, au mai fost și câteva amănunte care m-au determinat din nou să cred că ești la fel ca Aura. Nu sunt de modă veche, însă gândește-te că ai făcut sex cu mine după foarte scurt timp și tu ai fost cea care a pornit totul... iar felul în care ai făcut-o...

— Cum am făcut-o?

— Irina, cred că ești și tu conștientă că ești diferită. Ești dezinhibată, stăpână pe tine...

— Știi ce mă deranjează? Ipocrizia. De ce ai insistat să ieși cu mine, dacă tot ai crezut că sunt prostituată? Parcă nu era conform principiilor tale...

— Dacă nu te-aș fi reîntâlnit a doua zi în Poiană, nu te-aș fi căutat niciodată...

— M-ai jignit și m-ai dezamăgit.

— Știi și te rog să mă ierți... nici nu știi ce fericit sunt că nu ești așa cum am crezut! Timp de câteva minute, niciunul dintre noi nu a spus nimic. El mă mângâia pe mână, iar eu priveam absentă, o emisiune la televizor.

— Am o curiozitate. De ce te-ai purtat ca un ticălos, a doua zi?

— Pentru că eram bulversat. Pentru că era o situație nouă pentru mine. Și poate pentru că îmi era ciudă că începeam să am sentimente pentru tine...

— Și ce sentimente, dacă m-ai plătit atât de bine...

— Ești rea...

— De ce nu m-ai plătit pe loc? Trebuia să-mi pui banii în mână când ne-am despărțit.

— N-aș fi putut să fac asta. Chiar nu ți se potrivea un asemenea gest. Mi-a pupat ambele mâini și mă privea cu o expresie de cățel milog.

— Irina, știu că am făcut o gafa imensă, dar sunt așa de fericit că tu ești altfel decât am crezut! Te rog să mă ierți pentru tot! Poți?

— Mă mai gândesc... Dar nu m-am mai gândit foarte

mult. Și astfel, doar după mai puțin de trei luni de la plecarea mea de la Snagov, eu aveam deja o relație cu Alex. Și cu toate că aș fi vrut relația noastră să avanseze cât mai încet, el a făcut tot posibilul să ne apropiem din ce în ce mai mult.

Alex era ca un pansament pentru sufletul meu și mi-ar fi fost imposibil să nu mă atașez de el. Era bun, blând, calm, răbdător, amuzant, copilăros, romantic și foarte tandru. Dar nu-l iubeam și probabil că era pentru mine mai mult un refugiu. Brațele lui îmi ofereau iubirea și protecția de care aveam nevoie cu disperare – însă nu erau acele brațe pe care le doream și despre care credeam că erau singurele care ar fi putut să-mi ofere totul. Poate că pentru oricare altă femeie el ar fi fost bărbatul perfect, dar pentru mine un singur bărbat era perfect în lume – iar pe acela îl pierdusem înainte de a-l putea avea vreodată.

— Vino să locuiești cu mine, mi-a spus Alex, într-o seară

— Nu pot. Am nevoie de spațiu, de...

— Irina, la mine ai cât spațiu vrei. Vreau să fiu cât mai mult timp cu tine, iar orele acestea pierdute ca să vin la Brașov le-am putea petrece împreună.

— Dar eu tocmai am încheiat o relație și nu sunt pregătită să încep iar...

— Hai să încercăm, te rog. Țiți promit că Țiți voi respecta spațiul și că voi avea foarte multă grijă de tine...

Alex nu știa nimic despre Matei și despre perioada în care locuisem la Snagov și de aceea nu avea cum să înțeleagă teama mea de angajamente noi și de reminiscențele trecutului. Dar trebuia să îndrăznesc să o iau de la început – și nu mai aveam de gând să amân. Dacă m-aș fi mutat împreună cu Alex, i-aș fi acordat o șansă relației noastre. În plus de asta, Matei și Robert mi-ar fi pierdut urma. Ei mă știau în Germania, pentru că am avut grijă să construiesc un scenariu perfect și

convingător. Dacă aş fi rămas la Braşov, exista riscul ca, odată şi odată, să se afle de relaţia mea cu Alex, cât şi că nu eram plecată din ţară.

— O să vin la tine, însă numai o perioadă, aşa, de probă. Ok? Nu sunt pregătită încă de angajamente şi obligaţii...

— Facem aşa cum vrei tu! Îţi promit!, mi-a spus Alex, strângându-mă în braţe. Alex locuia singur, într-o casă mare în Bucureşti. La parterul casei avea un cabinet de avocatură şi notariat public, iar la etaj era amenajată locuinţa lui. Casa era renovată de curând şi amenajată cu foarte mult bun gust. Camerele erau mari, luminoase şi deloc încărcate cu mobilă.

— Putem face orice modificări vrei, mi-a spus el, când mi-a prezentat casa.

— E totul perfect, de ce am schimba ceva?

— Pentru că vreau să te simţi ca acasă. Şi dacă vrei, poate veni şi Simona să locuiască aici. Avem trei camere şi livingul...

Cele trei camere erau amenajate în mansarda casei, pentru că la etaj era livingul, bucătăria, un hol mare şi o cameră pe care Alex o folosea ca depozit pentru tot felul de lucruri. De data asta nu mi mai doream o cameră doar a mea – chiar dacă aşa eram obişnuită din totdeauna. Poate că voiam să fac totul diferit acum şi de aceea am decis să împart aceeaşi cameră cu Alex.

— Te iubesc!, mi-a spus într-o seară, în timp ce stăteam şi ne uitam la televizor. M-am întristat brusc şi am lăsat privirea în jos.

— Irina, ce e cu tine?

— Nimic, doar că m-ai luat pe nepregătite..

— Cum să te iau pe nepregătite? Tu chiar nu ai simţit în tot timpul acesta, că sunt îndrăgostit de tine?

— Alex, nu vreau să mă iubeşti.

— Poftim?

— Nu sunt pregătită pentru asta, am suferit din

dragoste și...

— Tu crezi că toți bărbații sunt la fel?

— Nu, Alex, dar eu trec printr-o perioadă mai dificilă. Nu vreau să discutăm despre iubire, nu vreau să ne facem promisiuni. Nu vreau să mă iubești încă...

— Irina, tu te auzi? Nu pot programa momentul în care să mă îndrăgostesc. Deja te iubesc!

— Dacă insiști în continuare cu chestia asta, o să plec.

— Poftim? Te rog, spune-mi că ai o zi proastă și că nu vorbești serios... Am izbucnit în plâns, iar când m-a văzut, m-a îmbrățișat.

— Iartă-mă. Gata, haide... O să încerc să nu mai fac presiuni asupra ta...

— Țin la tine și nu vreau să te rănesc...

— De ce m-ai răni?

— Pentru că încă nu mi-am revenit după relația anterioară.. Sunt ca un om bolnav, cu sufletul anesteziat...

— De ce nu vrei să-mi povestești absolut nimic despre fostul tău iubit?

— Pentru că nu vreau și pentru că n-are rost. Vreau să mi se vindece rănila trecutului, înțelegi?

— Da, înțeleg. O să-ți acord tot timpul de care ai nevoie. Dar lasă-mă doar să te iubesc, ok?

— Nu vreau să suferi. Și nici să mă folosesc de tine...

— Îl mai iubești?

— Pe cine?

— Cum pe cine? Pe fostul tău iubit... Poate că întrebasem „pe cine?” din cauză că nu exista doar un fost iubit, ci doi. Pentru că eu iubisem doi bărbați, pe Robert și pe Matei.

— Ce preferi, adevărul care doare sau minciuna care alină? L-am întrebat.

— Adevărul.

— Nu știu, cred că a mai rămas ceva acolo. Iubirea nu dispare, odată cu separarea. Cine spune asta, minte. Nu

poți să nu mai iubești un om, doar pentru că te-a rănit..

— Dacă s-ar putea, te-ai întoarce la el?

— Nu, Alex. Eu am ales să plec. M-a înșelat de multe ori, m-a rănit și a încercat să mă facă dependentă de el, nu voia să mă lase să mă dezvolt, să învăț, să muncesc. E trecut. Dar mai am nevoie de timp, ca să-mi revin...

— Te iubesc. Nu-mi cere să nu-ți spun, nu suport să țin în mine.

Dacă sufletul meu n-ar fi purtat încărcătura trecutului de care nu reușeam nicicum să scap, aș fi putut fi foarte fericită alături de Alex. Era un om căruia nu aveam ce să-i reproșez. Ba chiar aș fi putut spune că era prea bun. Poate că de aceea îmi era foarte teamă că haosul din viața mea ar fi putut să se răsfrângă și asupra lui. Ca măsură de protecție, am încuiat în seiful sufletului, toate secretele vieții mele din trecut și mi-am propus să-l țin pe Alex departe de orice amănunt care ar fi putut afecta relația noastră. Singura persoană din anturajul meu, care știa despre relația mea cu Alex, era Simona. Ea era unica în care aveam încredere deplină, știind că îmi dorea binele. Într-un weekend am invitat-o la București.

— Norocoaso ce ești!, mi-a spus ea, după ce i-am arătat casa. Faină casa! Și văd că faci ce faci și tot în București ajungi. Se pare că ai o atracție pentru protipendada Bucureștiului...

— Din fericire, Bucureștiul e mare și sper să nu dau vreodată nas în nas cu fantomele de la Snagov. Nu vreau să aflu vreodată de Alex și să intervină... Dar, uneori, destinul îți joacă feste, atunci când te aștepți mai puțin. Altfel cum s-ar putea explica faptul că am dat, într-o zi, nas în nas cu Robert, într-un magazin oarecare? Coincidență? Nu, pentru că eu nu mai credeam de multă vreme în coincidențe. Toate întâmplările care mă aduceau în anumite locuri, îmi păreau jocuri diabolice ale destinului.

— Hopa! Your Highness, ce surpriză!, mi-a spus el, prinzându-mă de mână.

— Of, cu ce am greșit așa de rău, în viața asta?

— Văd că aveți și bona cu dumneavoastră. Bună, Simona

— Salut!, i-a răspuns Simona sec.

— Parcă erai în Germania, ultima dată când scriau ziarele...

— Sictir! Am venit într-o vizită scurtă.

— Aha. Ok. Hai să bem o cafea, așa că niște prieteni vechi

— N-am timp.

— Îl sun pe Matei.

— Bine. O cafea. Nemernicule...

— Până și jignirile au o notă de dragoste la tine, maiestate! Uitasem ce deosebită sunteți!

„Și eu uitasem ce frumos ești! Cine mi te-a scos în cale tocmai acum? Îmi era așa de bine...” Ne-am oprit în primul bar pe care l-am întâlnit în drum și ne-am comandat câte o cafea. Robert părea tensionat și era evident că se străduia să-și controleze emoțiile.

— E frumos din partea ta să vii în România – și mai ales în București – și să nu-ți vizitezi prietenii?

— La care prieteni te referi?

— Măcar la Oli, Sandra... De fetiță nu-ți este dor?

Stabilisem în secret cu Oli să mă duc din când în când să văd fetița, dar fără știrea lui Matei și a lui Robert. Ea știa că ruptura de copil era foarte dureroasă și de aceea era dispusă să mă ajute. Însă nu eram încă pregătită să merg în casa aceea, în care existau atâtea amintiri. Și numai gândindu-mă că aş fi văzut fetița și apoi ar fi trebuit să plec din nou de lângă ea, mi se părea insuportabilă.

— Tu ce mai faci? Te-ai însurat? l-a întrebat Simona pe Robert, ca să rupă tăcerea apăsătoare.

— Încă nu. Dar mă pregătesc.

— Vezi ce repede i-a trecut iubirea pentru tine? m-a întrebat ea, cu un ton răutăcios.

— Ce iubire, tu? Fantezia aia? a întrebat Robert. Nu am iubit-o niciodată. Eram doar sub efectul unei vrăji. M-am simțit atras de ea, dar cum nu am mai văzut-o bântuind prin casă, îmbrăcată cu halatele ei diafane, cum am și uitat-o...

— Pe bune? I-am întrebat, apropiindu-mă de el. I-am luat mâna și i-am studiat-o câteva clipe. Se străduia să pară calm, dar tremura vizibil.

— Nu mai bea atâta cafea, Robert. Te agită. Tremuri..., i-am spus încet.

— Tremur de nervi în preajma ta.

— Așa efecte negative am asupra ta?

— Da. Te detest.

— Mă detești? De ce? Ce rău ți-am făcut?

— Exiști. E suficient.

— Și? Matei ce mai face? am întrebat ca să schimb subiectul.

— Muncește mult. Și își face planuri ca să te recucerească. A slăbit mult, pentru că se consumă. Arată ca un ogar afgan.

— O să-i spui că m-ai văzut?

— Tu ce crezi?

— Dacă îi vrei binele, nu-i spune. Pentru că l-ar agita inutil...

— Tot cu Angel ești?

— Da. Într-un fel...

— Într-un fel?

— Care nu te privește pe tine, Robert. De ce mă privești așa?

— Încercam să-mi dau seama dacă ești fericită. Dar ești îngrozitor de nefericită...

— Băi, voi doi, n-ar fi bine să vă rezolvați problemele? a intervenit Simona, brusc. De ce nu vă sexați o dată – și basta? Pentru că se vede de la o poștă cât sunteți de

disperați unul după altul. Poate că dacă vă calmați hormonii, vă puteți vedea mai departe de viață.

— Maiestatea sa are probleme cu hormonii? Angel e impotent, cumva, sau ce?

— Ai vrea tu să fii potent ca el! Robert a izbucnit într-un râs enervant, iar eu m-am ridicat brusc.

— Mi-am terminat cafeaua.

— Încotro, doamnelor? Vă duc eu?

— Nu. Simona e cu mașina... Am ieșit afară și ne-am luat rămas bun sec, ca și cum am fi fost niște străini.

— O să ne urmărească. Hai să-l derutăm. Să mai bântuim prin magazine, i-am spus Simonei. Întâlnirea cu Robert mă răscolise atât de mult, încât mi-a întors toată lumea pe dos și a trezit în mine amintiri, dorințe și regrete. Îmi era ciudă că eram atât de vulnerabilă și mi-am propus să-l evit pentru totdeauna. Speram că era de ajuns să nu-l mai văd ca să mă pot detașa de el. În seara aceea am schimbat câteva mesaje pe telefonul mobil, cu prietenul imaginar, despre care nu mai știam nimic, de câteva săptămâni. Îmi spunea că era bine și că fusese foarte ocupat.

— Cu cine îți dai mesaje? m-a întrebat Alex, curios.

— Cu un prieten imaginar.

— Cum adică imaginar?

— Nu ne cunoaștem. M-a sunat într-o zi pe fix și nu vorbea. Și apoi mă suna mereu, iar eu îi povesteam ore în șir, descărcându-mi ofurile. Dar niciodată nu a vrut să-mi vorbească. Nu știi cine e și nu-i cunosc vocea...

— Ce ciudat!

— Nu e ciudat E mai neobișnuit, atâta tot. Nu știi de ce refuză să vorbim. Îl știi de trei ani, cred. E un om bun...

— Ar trebui să mă tem de acest prieten?

— Nu, vai! Crezi că dacă voia ceva de la mine, stătea departe trei ani? Poate o fi chiar fată, un bătrân, cine știe? Dar e un om bun... Alex m-a sărutat și s-a întins

comod sub plapumă, iar eu mi-am continuat dialogul cu prietenul imaginar.

„Tu chiar nu vrei să ne cunoaștem niciodată?”

„Nu vreau decât să conversăm așa. Nu o să ne cunoaștem niciodată, pentru că nu se poate. Te deranjează asta? Am nevoie doar de prietenia ta. Promit că nu te voi dezamăgi.”

Într-o zi, Alex mi-a propus să facem o călătorie în Italia, ca să-i vizităm pe părinții lui.

— Nu e cam devreme ca să mă prezinți părinților?

— Irina, suntem de trei luni împreună!

Trei luni, care mie îmi păreau un veac. Poate din cauză că îmi era dor de oamenii din trecut, de care încă nu reușisem să mă detașez. Dar în cele trei luni mă atașasem foarte mult de Alex. Ba chiar îl iubeam. Nu îl iubeam la fel de mult ca pe Robert și poate nici măcar la fel ca pe Matei, dar îmi puneam speranțele în timpul care avea să mă scape de fantomele care mă bântuiau și care îmi ocupau cea mai mare parte a sufletului. Nu-i spusese niciodată lui Alex că îl iubesc, chiar dacă el mi-o spunea de câteva ori pe zi. Poate că nu îndrăznisem să-i declar iubirea, din cauză că aceasta nu era completă, iar el merita totul. Dar, într-o seară, am simțit nevoia să-i mărturisesc dragostea mea.

— Alex, trebuie să-ți spun ceva.

— Spune, zâna mea.

— Știi, credeam la un moment dat că am inima înghețată. Dar tu ai făcut să se topească toată gheața din jurul ei. De fapt, ceea ce vreau să-ți spun este că te iubesc. Alex mi-a ridicat cu un deget bărbia, ca să-mi poată studia ochii și m-a privit câteva clipe, ca și cum nu-i venea să creadă ceea ce tocmai îi spusese.

— Mă iubești sau ții la mine?

— Te iubesc.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat, iar după câteva clipe am văzut în ochii lui niște lacrimi de fericire. Îmi doream

să-l fac fericit, pentru că merita. Și mi-am propus atunci, să devin o femeie perfectă pentru el – o femeie de care să fie mândru și care să-l împlinească. După puțin timp am făcut călătoria în Italia și i-am cunoscut părinții. Niște oameni remarcabili, a căror caracter deosebite se reflectau foarte mult în educația pe care o apreciam la fiul lor. Și ei mai îndrăgit de îndată și au început să-mi vorbească despre viitor, ca și cum ar fi fost siguri că toate planurile lui Alex pe termen lung, mă includeau și pe mine. Abia după câteva zile am înțeles atitudinea lor când Alex m-a surprins într-un mod neașteptat. Era o dimineață de duminică obișnuită, în care dormisem mai mult și foarte adânc obosită după o vizită târzie, pe care o făcusem împreună cu Alex, la niște prieteni de-ai lui.

— Mai dormim? l-am întrebat pe Alex, care se ascundea de razele soarelui, după o pernă.

— Cum a dormit zâna mea?

— Beton...

— Dă-mi un pupic. Și-a ridicat perna și s-a așezat comod. Mă privea cu un zâmbet copilăresc, de parcă ar fi urmat să descopăr vreo minunăție pe care o făcuse. Deodată mi-am văzut mâna stângă și am observat ca pe degetul inelar aveam un inel străin. L-am privit nesigură și am înțeles imediat că el mi-a pus inelul pe deget, în timp ce dormisem.

— Vrei să fii soția mea?

— Alex...

— Suport orice răspuns în afară de nu...

— Alex, dar, știi, eu...

— Știu că tu crezi că e cam devreme pentru o asemenea decizie, dar nu mai pot aștepta.

— Te-ai gândit destul de bine la asta? Oare chiar sunt ceea ce-ți dorești și ceea ce meriți?

— Ești mai mult decât mi-am dorit și decât merit. Te iubesc enorm!

— M-ai luat prin surprindere și știi, eu...

— Nu-mi răspunde acum. Îți las tot timpul de care ai nevoie. Dar vreau să știi ce simt pentru tine și ce intenții am. Ok?

Căsătorie? Eu nu mă vedeam măritată în veci. Deși simțeam că singurul bărbat căruia i-aș fi spus „*da*”, era Robert. Dar asta era doar o fantezie. De îndată ce am rămas singură, am sunat-o pe Simona și i-am povestit cum m-a cerut Alex de soție.

— Ce mă fac, Simo?

— Tu ce simți?

— Nu știu. Aș vrea și n-aș vrea. Nu sunt sigură. Mi-e teamă. Îl iubesc pe Alex, e atât de bun...

— Nu ajunge, Irina. Trebuie să fii nebună după el. Te vezi alături de el, peste douăzeci de ani? Vrei un copil cu el?

— Nu știu. Încă nu văd nimic din toate astea și nu mi le doresc.

— Atunci va trebui să mai aștepți. O asemenea decizie nu se ia așa. Căsătoria nu e o joacă.

— Știi de ce mă tem? Că dacă spun *da*, o fac doar ca să-mi dovedesc că pot renunța la... trecut. Nu vreau să mă folosesc de Alex. Nu vreau ca el să fie un refugiu...

— Trebuie să mai aștepți. Da? Nu te grăbește nimeni. Dacă Alex te iubește, va aștepta.

— M-au mai căutat Matei și Robert?

— Da. Vezi că s-au întors din America. Nici n-au venit bine, că Matei a și început să facă presiuni. Mă disperă cu telefoanele... Ce liniște a fost luna asta, cât au lipsit!

— Și pe mine mă sună Matei și îmi dă mesaje, dar îl ignor. Mesajele le șterg, fără să le citesc...

— Eu i-am spus că ești în Germania și a spus că va merge după tine. Dar i-am zis că te-ai mutat de acolo. Deși ar merita să facă o călătorie așa, aiurea.

— Of, ce nebun! O să evit să mai vin în Brașov o perioadă iar tu, dacă vii, va trebui să te asiguri că nu te

urmărește cineva.

— Așa m-am săturat să fac pe secretara și pe psihologul aici! Acum mai trebuie să mă uit și peste umăr, când ies din casă?

— O să treacă și asta, Simo. Mă vor uita, dar mai trebuie și puțin timp. Poate-și găsește alta, Matei...

— Nu te mai iluziona atâta! Poate să-și găsească o sută. El te iubește și e convins că ești cea mai bună soție și mamă pentru fică-sa. Nu renunță el așa ușor...

Îmi priveam inelul de logodnă și încercam să înțeleg ce îmi doream. Îmi era bine alături de Alex, dar nu mă vedeam mergând cu el spre altar. Era clar că era prematur să iau o decizie, de aceea mi-am propus să mai aștept.

„Ce părerea ai avea dacă ți-aș spune că mă voi căsători?”, i-am scris într-un mesaj, prietenului imaginar, într-o zi în care eram singură acasă și mă plictiseam. „Cu cine?”, mi-a răspuns imediat înapoi. „Cu iubitul meu. M-a cerut cu inel.” „Îl iubești?” „Da. E un om minunat.” „Nu ajunge, Irina. Dacă îl iubeai cu adevărat, ai fi spus „da imediat”. „Zi-mi ceva, tu ești bărbat sau femeie?” „Sunt bărbat.” „Ești însurat?” „Nu vreau să-ți spun nimic despre mine.” „De ce? N-ai încredere în mine?” „Ba da. Dar nu pot.” „Nu ești curios să mă vezi? Măcar într-o poză.” „Nu. Chipul nu schimbă cu nimic percepția mea asupra persoanei tale. Îmi ajunge atât cât știu.” „Dacă nu-mi spui detalii despre tine, nu mai vorbim.” „Dacă ți-aș spune că sunt la închisoare, ce părere ai avea?” „Chiar ești?” „Răspunde la întrebare.” „Depinde de motivul pentru care ai fi închis. Dacă ai fi închis pentru crimă, viol sau agresiune fizică, te-aș detesta.” „Sunt închis pentru delapidare din firma în care am lucrat.” „Nu pot să cred...” „O să mai vorbești cu mine, acum?” „Da. Ai nevoie de mine. În plus, acest detaliu nu schimbă cu nimic percepția mea asupra persoanei tale.” „Tu ești

îngerul meu păzitor. Știi asta?” „Vreau să te ajut. O să-ți fiu alături. Vei ieși de acolo și vei începe o viață nouă. Eu te voi sprijini cu tot ce voi putea.” Am sunat-o pe Simona și i-am povestit ce aflasem despre prietenul imaginar.

— Fată, ești dementă?! Vreau să nu mai vorbești cu el!

— De ce nu? Tot el este...

— E un pușcăriaș!

— Și ce dacă? O fi greșit. Îți dai seama cât de greu îi este?

— Tu ești dusă rău de tot...

— De ce, Simo? Vorbesc cu el la telefon, de trei ani. Omul a fost mai mult decât ok.

— Dacă e periculos? Dacă are vreun plan nasol?

— Nu e periculos deloc. Am avut destul timp să-l cunosc. Se vede că e un om bun...

— Nu poți să ai și tu o viață normală? Cu o lume normală?!

— Se pare că nu...

— Ia stai așa. Vezi că tipul te minte. Ția nu au voie cu mobil în închisoare. Și parcă înainte stăteai la telefon și câte două ore, nu? În ce închisoare îi lasă să vorbească atât la telefon?

— La asta nu m-am gândit. Te las, vreau să-i scriu.

„Dacă mă minți și voi afla, te voi detesta. Spune-mi adevărul. Ești închis?”, i-am scris. „Nu sunt. Am vrut să te pun la încercare. Atâta tot.” „Ești măgar.” „Tu ești adorabilă. Ia zi-mi, te-ai decis? Te măriți?” „Da. O să-i spun că m-am hotărât să mă căsătoresc cu el.” „Nu face asta!” „De ce nu?” „Pentru că nu-l iubești. Și tu ești un om bun, care nu își bate joc de oameni.” „Ba da, îl iubesc.” „Nu suficient, încât să-i dai asemenea speranțe. Te gândești cât va suferi, dacă te vei trezi într-o zi că nu e ceea ce vrei?” „Ești îngrozitor! Mă influențezi aiurea.” „Știi ce cred eu? Că-l iubești încă pe tipul de la Snagov” „Pe Matei?” „Da.” „Așa e. Încă îl iubesc. Nu știu de ce, dar cred că îl voi iubi mereu, așa nemernic cum e. Are multe

părți bune. Dar nu pe el îl iubesc cel mai mult. Nu după el sufăr.” „Dar după cine?” „E prea complicat... nu pot să-ți spun.” „De ce nu te întorci la Matei? Mai dați-vă o șansă.” „Pentru că... pentru că. Lasă așa.”

Alex avea o viață socială bogată, fiindcă avea mulți prieteni și multe cunoștințe, de aceea era invitat destul de des la tot felul de petreceri și evenimente. Încă de când ne aflam în Italia, mi-a spus că vom merge la nunta unui coleg de facultate, iar eu mi-am cumpărat de acolo, special pentru acel eveniment, o rochie frumoasă.

— O să-i dai pe toți pe spate, mi-a spus Alex, când m-a văzut îmbrăcată cu rochia.

— Nu cred. E prea simplă...

— Tu nu poți fi simplă, orice ai face. Rochia de culoare neagră era lungă până în pământ și prinsă de gât doar de un cerc metalic. Tot spatele era gol, de aceea trebuia să fiu atentă la mișcările mâinilor, pentru că aş fi riscat să-mi dezgolesc sânii.

— Sigur nu e exagerată?

— E superbă, Irina! E extrem de decentă, dacă stai cu fața!

— Nu mai râde, că vin în jeans!

— Haide, ești perfectă așa. Nunta se organizase într-un hotel renumit din București și, de îndată ce am ajuns, am realizat că mirii erau oameni bogați și cu pretenții. Aveau foarte mulți invitați, printre care și diferite personalități mondene.

— Cine sunt mirii? I-am întrebat pe Alex, când ne-am așezat

— Ginerele a fost coleg de facultate cu mine. Am fost în aceeași grupă și o perioadă chiar prieteni buni. Dar știi cum e, sunt femeile care te îndepărtează de prieteni. Tipa îl vrea numai pentru ea...

— E bogată?

— Foarte. Cât timp s-a servit aperitivul am studiat

mesele și oamenii, întrebându-mă dacă m-ar reprezenta o asemenea nuntă. Nu mă vedeam mireasă și nici nu mă imaginaam cu o nuntă la fel de somptuoasă.

— Irina și Alex, voi când ne chemați la nuntă? a întrebat sora lui Alex știind că acesta mă ceruse de soție.

— Deocamdată ne mai gândim, a spus Alex, salvându-mă de la vreun răspuns evaziv.

— Pe voi doi vă văd la Palatul Știrbei, cu o nuntă elegantă...

— Nu cred. Eu îmi imaginez altfel, nunta mea.

— Cum altfel?

— Undeva în natură, sub cerul liber. Nu m-aș simți în largul meu, înconjurată de atâtea candelabre. Cel mai frumos tavan este cerul, iar cel mai frumos covor este iarba...

— Ce frumos!

— Așa va fi nunta mea. Fără fast, fără oameni îmbrăcați pompos și chinuiți, cu lume puțină, pentru că i-aș vrea alături doar pe cei care s-ar bucura cu adevărat de fericirea mea. N-aș vrea ca oamenii să vină din obligație și nici din ipocrizie...

— Și bănuiesc că fără dar, nu? m-a întrebat Alex, pupându-mă

— Fără. M-ar bucura daruri mici, simbolice, care să-mi amintească de acea zi și de oamenii care mi-au fost alături.

— Irina, dansezi? Vreau să mă dau mare cu tine!, mi-a spus un prieten de al lui Alex. M-am ridicat și am străbătut salonul mare și plin de lume, al restaurantului, fără să am idee ce surpriză mă aștepta. În timp ce dansam, l-am văzut la o masă pe Cosmin prietenul lui Robert și-al lui Matei. Am tresărit brusc, realizând că era foarte posibil să fie și cei doi la acea nuntă. Cosmin m-a văzut și mi-a făcut semn cu mâna.

— Aș vrea să mergem la masă, i-am spus partenerului meu de dans. Ne-am întors la masă, iar eu abia îmi mai

puteam ascunde îngrijorarea.

„Nu poate fi lumea atât de mică!”, îmi spuneam în gând. Dar imediat l-am văzut și pe Matei la câteva mese distanță, stând de vorbă cu cineva. Realizam că toate planurile mele de a ține ascunsă relația cu Alex, eșuau.

— Ești ok? m-a întrebat Alex văzându-mi îngrijorarea.

— Dacă te rog din suflet, plecăm acum?

— De ce?

— Te rog.

— Dar nu se cade, adică, ești ok? Ți e rău?

— Fostul meu iubit e aici și nu vreau să dau ochii cu el.

— Bună, Irina!, mi-a spus Cosmin, apărând lângă mine.

— Bună.. M-a pupat pe obraz, a dat mâna cu Alex, apoi s-a așezat pe scaunul liber de lângă mine.

— Matei m-a văzut?

— Da...

— Nu se poate! Îmi e teamă să nu facă vreo scenă, aici.

— Stai liniștită, Matei nu va face asta. Îl cunoaște lumea...

— Robert nu e cu voi?

— Ba e, uite-l că vine...

— Bună seara, My Lady! Bună Alex!, a spus Robert, afișând un zâmbet de vedetă. „Nu se poate așa ceva! Visez?! Cu ce naiba am greșit pe lumea asta?!”

— Și? Angel unde e? m-a întrebat Robert, privindu-mă de sus. Ce mai faci, Alex?

— Bine, merci! Ți-aș fi prezentat-o pe iubita mea, dar văd că vă cunoașteți.

— Iubita ta?

— Te rog, Robert! Fă-mă să-ți simt lipsa. Pa!

— O seară plăcută.

Cosmin mi-a spus că va veni și mai târziu la masa mea și, după ce m-a pupat, a plecat la masa lui, însoțit de Robert.

— Care dintre ei este fostul? m-a întrebat Alex încet

— Te rog, hai să plecăm...

— Te porți ciudat. Nu putem să ne facem de râs. Ce ai?

— Bună, Alex! Nu te-am văzut de mult. Ce mai faci? I-am auzit pe Matei spunând de undeva, din spatele meu.

— Salut! Băi frate, peste tot dă omul de tine?!, i-a spus Alex.

„Chiar așa! Peste tot dă omul de el? Și trebuia să-l cunoască tocmai Alex?” Aveam niște nervi care mă făceau să tremur vizibil și să-mi controlez cu greu emoțiile.

— Alex, îmi dai voie să dansez cu iubita mea? a întrebat Matei, întinzându-mi mâna. Alex l-a privit puțin încurcat, apoi și-a întors privirea spre mine. M-am ridicat brusc, ignorându-l.

— Mă scuzați. Merg să-mi pudrez nasul, am spus întorcându-le spatele. Am ieșit din restaurant și m-am ascuns în toaletă. Trebuia să evit orice fel de scenă la masă, de față cu Alex și cu prietenii lui. Am stat câteva minute ca să mă adun, apoi am ieșit în hol, unde am dat nas în nas cu Robert.

— Unde fugi așa? Stai puțin!

— Lasă-mă! Robert m-a prins de mână și m-a condus într-un colț retras al coridorului.

— Știi, credeam că te cunosc. Dar nu încetezi nicio clipă să mă surprinzi, mi-a spus el, privind-mă cu dispreț.

— Mă doare mâna, Robert...

— Zău? Tu mai poți să simți ceva? Mă îndoiesc!

— Ce vrei? Lasă-mă. Mă așteaptă Alex.

— Bine jucat, maiestate...

— Adică?

— M-ai făcut să cred că ești cu Angel, doar ca să scapi de mine. Ne-ai făcut să credem că ești în Germania și că ai nevoie de o pauză ca să te regăsești după...

— După ce?! După ce v-ați bătut joc de mine?! După ce am pierdut o sarcină?! După ce a murit domnul profesor și mi-am pierdut toți oamenii dragi?! Du-te naibii!

— Iată că te-ai consolat repede de toate, în brațele altuia!

— Așa, și? Ce vrei? Am dreptul să fac ce vreau cu viața mea! Doar nu credeai că se termină lumea la voi!

— Și ți-e mai bine așa? Ia zi-mi, Angel, Alex, mai sunt mulți?

— Vine Matei! Te rog dă-mi drumul, vreau să plec!

— Ce faci, iubita? Ai ajuns curva Bucureștiului? m-a întrebat Matei, venind lângă mine.

— Da, am ajuns! Mi-am smuls mâna din mâna lui Robert și am alergat către intrarea în restaurant. Alex mă aștepta la masă și părea îngrijorat.

— Ce ți-a spus Matei? l-am întrebat.

— Nimic interesant... Doar că ești iubita lui.

— Aha...

— Că ești! Nu că ai fost.

— Aberează. Ne-am despărțit de mult. Te rog, putem pleca?

— Da. O să plecăm. Merg să mă scuz față de miri. Când s-a întors la masă, Alex a invocat o scuză față de prietenii lui, ne-am luat rămas bun și am plecat.

— Unde vă grăbiți așa, porumbeilor?!, l-am auzit pe Matei strigând în urma noastră.

— Alex, nu te opri. Hai să plecăm de aici!

— Calmează-te. De ce naiba fugi așa de el? Ce-ți face? Matei ne-a prins din urmă și m-a luat de mână, conducându-mă câțiva pași mai încolo de Alex.

— Lasă-mă!

— Eu credeam că ai nevoie de o perioadă ca să te liniștești. M-am lăsat manevrat de toți care îmi spuneau să nu fac presiuni asupra ta, ca să nu-ți mai pun în pericol sănătatea. Am încercat să stau departe de tine, ca să ai timp de gândire. Și tu ce faci?! Umbli cu alții!

— Matei, din câte îmi amintesc, relația noastră s-a terminat.

— Nu s-a terminat! Este o pauză! Doar o pauză!

— Nu-i nici locul și nici momentul potrivit ca să discutăm despre relația noastră eșuată. Vreau să plec. Sunt cu Alex...

— Mi se rupe mie de Alex!

— Mergem, zâna mea? a întrebat Alex, venind lângă mine.

— O cheamă Irina, nu zâna ta!, i-a spus Matei strigând.

— Știi foarte bine cum o cheamă.

— Se pare că nu știi ceea ce trebuie despre ea.

— Nu-i nimic, o să aflu tot ceea ce mă interesează.

— Alex, Irina va rămâne cu mine acum.

— Nu rămân deloc cu tine! Dă-mi drumul la mână, până nu fac o scenă. Nu mă face să fac circ la nunta asta.

— Las-o să plece, i-a spus Robert lui Matei, apărând deodată lângă noi. Matei mi-a eliberat mâna, iar eu și Alex am ieșit afară.

— Alex, îmi pare rău că...

— Cred că noi doi avem multe de discutat... Până acasă nu am vorbit deloc, dar de îndată ce am ajuns, Alex s-a așezat pe un fotoliu și m-a rugat să mă așez și eu.

— Deci tu și Matei...

— Da. De ce trebuie să discutăm despre asta?

— Când v-ați despărțit?

— Alex, ce relevanță are? Când te-am întâlnit pe tine eram despărțiți. Nu înțelegi că nu vreau să mai vorbesc despre el?

— Ce ți-a făcut atât de grav, încât să nu suporti să-l aduci în discuție? Nu cumva încă mai ai sentimente pentru el?

— Vrei să ne certăm? Înțelege că nu vreau să discut despre Matei. E trecut și gata. Cu ce-oi fi greșit, ca să dau de el peste tot?!

— Lumea e mică. Ne învârtim într-un cerc comun, chiar dacă nu suntem prieteni. Ocazional, tot ne vedem la câte un eveniment

— De unde îl știi?

— Am fost colegi de facultate. Sora mea și sora lui Cosmin au fost colege de bancă în liceu...

— Vreau să dormim. Sunt obosită.

— Așa rezolvi tu problemele?

— Ce probleme, Alex? E vreo problemă că am fost cu Matei?

— Este. Pentru că nu mi-ai spus. Și nu înțeleg de ce tot misterul ăsta...

— Nu e nimic de înțeles. Matei e de domeniul trecutului. Clar?

— Oare?

— Merg să dorm. Mă obosești. Îmi doream să mă ascund undeva, ca să pot plânge în liniște. Mă tulburase foarte mult întâlnirea cu Robert și cu Matei. Mi-am pregătit o cadă cu spumă, în care am zăcut minute în șir. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva și am sunat-o pe Simona, dar nu mi-a răspuns. I-am scris un mesaj prietenului imaginar, sperând că o conversație cu el îmi va face bine.

„Ți-am povestit că actualul iubit m-a crezut prostituată, la început? Mi-a trimis o mie de dolari, după prima noapte cu el.” „Cum așa?” „M-a cunoscut printr-o tipă, Aura, care se vinde pe bani. Și a tras concluzia că și eu sunt ca ea.” „1000 de dolari e prețul pieței pentru prostituatele de lux din București. Înseamnă că tipul frecventează...” „Ba nu! Nu face asta, din contră! Ofțicature!” „Îl iubești?” „Da îl iubesc, dar nu așa cum aș vrea. Nu așa cum știu că pot iubi.” „Îl mai iubești pe fostul, nu?” „Da. Nu cred că îl voi putea uita vreodată. Cred că nu voi scăpa niciodată de el și de aceea nu voi putea iubi pe nimeni cu adevărat.”

Când spuneam „fostul” mă refeream la Robert, cu toate că el nu fusese niciodată iubitul meu. Dar mă refeream și la Matei. Într-un fel, Matei și Robert erau legați în mintea mea. Și în suflet.

„Irina, tu pe cine iubești de fapt? Pe cine iubești mai mult?” „E complicat. Îl iubesc pe fostul, dar îl iubesc și pe

acel el pe care nu îl pot avea.” „Pe care dintre ei îl iubești mai mult?” „Sunt iubiri diferite, nu știu. Pe Matei nu am cum să nu îl iubesc. Iar pe celălalt îl iubesc așa cum nu am mai iubit niciodată. E o iubire care doare rău...” „Dar pe cel cu care ești acum?” „Îl iubesc, dar nu cu toată inima... Nu așa cum știu că pot iubi.” „Mă dezamăgești. Te folosești de oameni?” „Nu fac asta! Îi iubesc și vreau să ne acordăm o șansă! Cred că o să-l iubesc din ce în ce mai mult, cu timpul. Poate că trebuie mai întâi să scap de fantomele trecutului.” „Nu te voi înțelege niciodată... cum poți iubi mai mulți bărbați, în același timp? Cred că ești superficială.” „Eu, superficială? Ești tu limitat. Află că iubesc orice om cu care împart bucăți din viața mea. Așa sunt eu. Nu pot relaționa fără să iubesc – chiar dacă iubirea are câte o altă formă pentru fiecare.” „Aici vorbim despre bărbați, despre iubirea aceea...” „Știu foarte bine despre ce vorbim. Da, pot iubi mai mulți bărbați, în același timp. Asta poate din cauză că nu îl am pe acela care să-mi umple inima... care să facă să nu mai fie loc și de alții. Acum, lasă-mă! Mă judeci prosteste. Află, idiotule, că te iubesc până și pe tine! Și nu te mai strădui să mă înțelegi...”

— Pot să intru? m-a întrebat Alex bătând la ușă.

— Da. S-a așezat pe marginea căzii și mă privea, în timp ce stăteam ascunsă sub spuma bogată.

— De ce ai plâns?

— De nervi, Alex.

— Te-a răscolit, nu?

— Da.

— Îl mai iubești pe Matei?

— Alex, nu vreau să discutăm despre Matei...

— Răspunde-mi!

— Nu știu... nu cred că-l mai iubesc.

— Nu știi? Nu crezi?! Cred că o să înnebunesc! A ieșit din baie trântind ușa, iar eu am rămas în cadă minute bune, încercând să trag de timp, ca să evit să merg la

culcare. Când am găsit totuși puterea să merg în dormitor, l-am găsit pe Alex dormind. Am coborât în living, ca să mă uit la televizor, iar după puțin timp am auzit tonul de sms, al telefonului mobil. Credeam că îmi scria prietenul imaginar, dar mesajul era de la Matei: „Sunt în fața casei lui Alex. Coboară acum.” Am tresărit deodată și am alergat la fereastră, ca să văd dacă Matei era într-adevăr în fața casei. L-am văzut mașina parcată pe trotuar, cu farurile stinse.

„Te implor să pleci.”, i-am scris.

„Ai fix 60 de secunde să ajungi jos. Vreau doar să vorbim puțin. Dacă nu vii, claxonez aici de trezesc toată strada. Și voi face un circ întreg”, mi-a scris Matei înapoi. Am ieșit afară repede, așa cum eram, îmbrăcată doar cu halatul de casă. Intrasem în panică, la gândul că Matei ar fi făcut scandal și că l-ar fi pus în situații jenante pe Alex față de vecini. Când m-a văzut ieșind pe poartă, Matei a coborât din mașină și mi-a deschis portiera ca să intru.

— Vorbim aici, i-am spus.

— E frig. Și te-ar putea vedea lumea.

— Matei, te rog. Hai să ne vedem mâine și stăm de vorbă, dar...

— Intră acum în mașină și nu îmi mai pune nervii la încercare!

— Nu mai țipa! Matei m-a prins de mână și aproape că m-a aruncat în mașină. De îndată ce a urcat lângă mine, a blocat ușile și a pornit motorul, plecând în viteză de acolo.

— Ce faci?! Oprește mașina! Dar el conducea nervos și cu viteză mare.

— Ce căutai la Alex? Atât de departe ai ajuns cu el? Stai la el?!

— Matei, te rog, du-mă înapoi! Alex nu știe că am ieșit din casă, am plecat în halat noaptea...

— Nu vrei să te duc înapoi!

— Ba da!

— Ba nu!

— Matei, te rog! E normal ce faci? Unde mă duci?! E mijlocul nopții, am plecat în halat! După felul în care conducea, mi-am dat seama că nu avea o direcție anume. Am mers o bucată de vreme, apoi a cotit pe un drum lăturalnic, neasfaltat și foarte întunecat. Îmi era teamă, pentru că nu știam la ce trebuia să mă aștept. Aveam telefonul mobil în mână și l-am sunat pe Robert, fără ca Matei să vadă. Când am văzut că Robert a răspuns am pus telefonul la ureche.

— Robert, Matei m-a luat de la Alex și mă duce undeva! Ajută-mă!

— Unde? Zi-mi exact ruta.

— De la Alex înainte, de pe principală în dreapta, apoi înainte, apoi a intrat pe o stradă, parcă se numea Toboșarilor și tot înainte, e un drum neasfaltat, sunt niște case...

— Stai calm, Robert! Nu o omor!, a strigat Matei, râzând.

— Robert, te rog!

— Ce vezi acum?

— E beznă, e un câmp.

— Dă-mi-l pe Matei. l-am întins telefonul lui Matei, care l-a luat, strâmbând din nas.

— Mda. Vezi-ți de treabă. O scutur puțin, atâta tot. Îi bag mințile în cap. O aduc la Snagov. Nu. Hai, mă lași?! A închis apelul și a aruncat telefonul în spate, pe banchetă.

Eram deja în mijlocul unui câmp, iar Matei a oprit mașina. A stat câteva clipe pe gânduri, privind afară în întuneric, apoi a închis farurile. Tremura de nervi și aveam impresia că era puțin băut.

— Îmi vine să te omor, mi-a spus încet.

— Și de ce nu o faci? Mi-ai face un mare serviciu.

— Ce naiba e în capul ăla al tău? Te porți ca o copilă proastă! Te-ai lipit de Alex și ai făcut cumva ca să ajungi în anturajul meu, ca să mă enervezi? Te răzbuni, acum

sau ce?

— Nu te mai flata atât! Nu știam că vă cunoașteți!

— Cum naiba ai putut, mă, să te încurci cu el? Eu te credeam rănită, că încerci să te aduni, să te regăsești...

— Nu asta ți-am spus, când am plecat! Te-am părăsit, da?!

— M-ai părăsit? Tu ești nebună, să mor io! Mi-am călcat pe inimă ca să-ți dau timp de regăsire, am suferit ca un bou! I-am ascultat pe toți, care mă sfătuiau să te iau cu ușurelul, că ești complexă, că ești confuză, că te-am speriat, că ești prea mică, bla, bla! Și tu?! Ce faci?! Sari în patul primului venit?! Robert îl suna întruna pe Matei, dar acesta și-a închis telefonul. Când a început să mă sune și pe mine, s-a întins după telefonul meu și mi l-a închis.

— Te rog, du-mă înapoi, i-am spus cu un ton rugător.

— Așa stai la ăla în casă?

— Matei... Deodată mi-a prins halatul și a început să tragă.

— Matei, lasă-mă! Ce naiba vrei? Mi-a prins fața între palme și a început să mă sărute, iar dacă încercam să resping devenea agresiv și mă mușca de buze. Ca să scap de el, am ieșit din mașină, dar a ieșit și el imediat, iar când a ajuns lângă mine a început să mă bruscheze, încercând să mă dezbrace.

— Oprește-te, Matei!

— Ce, numai cu Alex îți place? E bun? Ia zi-mi! E bun?

— Da! E foarte bun, e bine?! De îndată ce am terminat replica, Matei mi-a dat o palmă.

— Te învăț eu minte! Îți bag eu mințile în cap! Mă zbăteam, încercând să-l îndepărtez, însă era pornit și foarte agresiv. Am reușit să mă îndepărtez puțin, dar m-a prins de păr și m-a tras cu putere, făcându-mă să mă dezechilibrez și să cad pe iarba udă și rece. Când am obosit să mă zbat, am abandonat lupta cu el și l-am lăsat să mă posede cu sălbăticie acolo, până când s-a liniștit. Stăteam întinsă pe iarba rece și udă și priveam cerul plin

de stele. Nu simțeam nimic. Cu ultimele puteri m-am ridicat și am urcat la volanul mașinii. Matei stătea în șezut pe marginea câmpului, cu capul sprijinit de palme. Am deschis portiera din dreapta și am dat puțin înapoi.

— Vii, sau plec și te las aici? l-am întrebat. S-a ridicat încet și a urcat pe scaunul din dreapta, iar eu am întors mașina și am început să conduc cu viteză.

— Iartă-mă, iubita...

— Taci din gură! Nu mai spune nimic, că te bag în primul zid!

— Atât de tare te grăbești ca să ajungi la Alex?

— Da.

— Mai ai curajul să dai ochii cu el?

— Dormea când am plecat și poate am noroc să-l găsesc tot dormind...

— Și dacă s-a trezit?

— Taci! Te rog doar să taci.

— Te rog să nu-i spui nimic lui Robert...

— Ce să nu-i spun? Că m-ai violat? Că m-ai lovit?

— Vezi că nu ai intrat bine, trebuia să mergi drept înainte... Am întors mașina și am luat-o pe drumul pe care mi-l indicase el și, în timp ce eu conduceam cu viteză, el a pornit telefonul mobil și l-a sunat pe Robert, conștient că era îngrijorat și că îl căuta disperat.

— Suntem în mașină. O duc la Alex să-și ia lucrurile și venim la Snagov. Da. Bine. Pa.

— S-o crezi tu că vin la Snagov! Scoateți din cap ideea asta! Matei, mă omor dacă nu mă lași în pace!

— Las-o mai încet, că ne omori pe amândoi! Tremuram și plângeam de nervi, iar Matei puneă din când în când mâna pe volan, ca să-mi corecteze direcția.

„Ce o să-i spun lui Alex? Oare s-a trezit? Dacă e treaz, cum naiba să apar așa în fața lui, cu halatul sfâșiat, ciufulită și plânsă?

— Să știi că Alex nu va accepta ceea ce ai făcut acum..., mi-a spus Matei, cu o satisfacție mascată.

— Pe asta te bazezi? De aia ești așa de calm? Crezi că mă va da afară în șuturi?

— Da. La cât îl cunosc eu, da.

— Ok. Asta este între mine și el.

— Între tine și el... a fost doar o aventură. Trebuia să mă aștept, dacă m-am încurcat cu o copilă... Când am ajuns în fața casei lui Alex am văzut că luminile erau aprinse peste tot, ceea ce însemna că se trezise și descoperise că nu eram în casă. Am oprit mașina și am rămas puțin pe gânduri, ca să găsesc o modalitate de ai explica lui Alex cum am ajuns să plec din casă, în toiu nopții.

— Ce-i, prințesă? Nu te mai grăbești să ajungi la Alex?

— Ba da, dar mi-e teamă să cobor...

— Te ajut eu!, a spus Matei și a coborât imediat din mașină.

— Nu! A deschis ușa mea și m-a scos în brațe, împingând portiera cu piciorul. Credeam că mă vă lăsa jos pe trotuar, dar a pornit hotărât spre poarta și a intrat în curte.

— Matei nu face asta, te implor! Lasă-mă jos, te rog, fac orice îmi ceri!, am spus zbatându-mă. Nu am mai apucat să spun ceva, pentru că Matei a urcat în grabă treptele, iar când a ajuns în fața ușii a deschis-o și a intrat, oprindu-se doar în mijlocul livingului. Alex stătea pe canapea, cu telefonul mobil în mână.

— Ți-am adus zâna înapoi, Alex, a spus Matei sarcastic așezându-mă cu grijă pe colțar. M-am ghemuit, am luat o pernă și mi-am ascuns față după ea, pentru că nu mă simțeam capabilă să-l privesc pe Alex și nici să asist la o scenă între cei doi.

— Mulțumesc, a spus Alex încet.

— Să știi că nu ai motive de îngrijorare, Alex. Relația noastră nu este în pericol. Irina te iubește foarte mult, iar cu mine a făcut doar sex adineaori, nu dragoste. Și a făcut-o doar din cauză că am forțat-o. Mai exact am

violat-o. Dar să nu mă reclama la poliție, ok? Pentru că i-a plăcut. Alex nu spunea nimic, iar Matei a ieșit din casă, trântind ușa. Realizam cât de ridicolă eram, îmbrăcată doar în halat, șifonată, ciufulită și vinovată. Trecuseră minute bune de când eu stăteam pe colțar, încercând să mă ascund după pernă, iar Alex stătea acolo unde îl găsisem, fără să spună nimic.

— Te rog să mă ierți... i-am spus cu fața ascunsă în pernă

— Merg să dorm. Mai pleci undeva?

— Alex, lasă-mă să-ți explic, nu am vrut să plec, dar...

— Taci. Nu vreau să mai aud nimic. Absolut nimic... M-a luat de mână și m-a dus până în dormitor, iar după ce m-am așezat pe pat, m-a acoperit cu o plapumă și a ieșit. Am plâns până când am adormit, iar dimineață când m-am trezit și am văzut că Alex nu era lângă mine, am mai tras o porție de plâns.

„Asta este viața mea, sau un film de groază? De ce mi se întâmplă toate astea? Ce anume gestionez eu greșit? Cine e vinovat pentru tot ce trăiesc? Ce voi face cu viața mea?” Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am coborât în living. Alex tocmai aranja masa, iar când m-am apropiat de el, mi-a tras scaunul ca să mă așez. Dacă mi-ar fi dat cu el în cap, cu siguranță m-aș fi simțit mult mai bine, pentru că privirea lui rece mi-a înghețat sufletul.

— Te rog, iartă-mă, nici nu-ți imaginezi cât de rău îmi pare! N-am vrut să te rănesc... i-am spus.

— N-ai vrut? Te-a obligat cineva să mă rănești?

— Nu, dar știi...

— Ai idee ce am simțit, când m-am trezit și am găsit casa goală?

— Cred că da.

— Eu cred că nu, Irina. Am crezut că înnnebunesc, nu știam unde ai dispărut noaptea, ai lăsat ușa deschisă... Te-am sunat dar aveai telefonul închis. Îți imaginezi prin ce am trecut?

— Îmi pare rău, totul a scăpat de sub control... știam că Matei e impulsiv, îmi era teamă că va face scandal, nu voiam să te supere și am ieșit ca să-l rog să ne lase în pace.

— De ce nu m-ai trezit?

— Pentru că mi-a dat sms că va claxona, stai că îți arăt mesajele să vezi... Abia atunci am realizat că telefonul meu mobil rămăsese în mașina lui Matei.

— Nu se poate! Telefonul meu. A rămas la el...

— A mai rămas ceva de-al tău la el?

— Alex...

— De ce te-ai culcat cu el?

— Pentru că m-a dus pe un câmp și...

— Taci! Nu vreau să-mi dai detalii.

— Nu o să mă poți ierta, nu?

— Poate că dacă te-aș înțelege, aș reuși să te iert.

— Alex, nu vreau să te pierd... S-a lăsat o tăcere apăsătoare și amândoi priveam îngândurați mâncarea, fiecare în farfuria sa.

— Ai putea să-mi povestești despre relația ta cu Matei?

— Ce ai vrea să știi? Ne cunoaștem de trei ani. Aveam 19 ani când l-am cunoscut. Eram un copil naiv, care credea că el este prințul din povești. A făcut tot posibilul să mă ia din mediul meu, să mă ducă în lumea lui și să mă adapteze...

— Să te adapteze?

— Da. Să nu fiu decât o nimeni, care să se mulțumească cu ceea ce îmi oferă el. A încercat să mă oprească să fac facultatea, nu m-a lăsat să muncesc, să mă dezvolt..

— Voiai să muncești?

— Da. Nu vreau să trăiesc pe spatele nimănui. Apoi m-a îndepărtat de prietenii mei și mi-a băgat pe gât lumea lui. Unii sunt minunați, dar pe mulți nu pot să-i sufăr. Mi-a schimbat toată viața. Și am început să duc o luptă... să-i transform eu pe ei, ca să nu mă transforme ei pe mine.

Pentru că nu vreau să devin una de-a lor, una pentru care banii, faima, imaginea sau ce știu eu ce altceva, contează mai mult decât valorile...

— De ce v-ați despărțit?

— Pentru că m-a înșelat. De mai multe ori. M-a umilit, mi-a trădat încrederea...

— Tu l-ai înșelat vreodată?

— Niciodată.

— Îl mai iubești?

— Da. Iubirea nu moare, chiar dacă ești dezamăgit. Poate că își pierde din intensitate, dar nu moare...

— Ești prea bună pentru Matei...

— Nu știu dacă sunt prea bună. Poate că îi sunt nepotrivită. Deși mult timp am crezut că rolul meu este să-l schimb, să-l ajut să devină omul bun care ar trebui să fie. Pentru că are un suflet bun, are un caracter frumos, dar...

— Mă uimești...

— De ce?

— Irina, tu nu cumva ai găsit în mine un refugiu, ca să-l uiți?

— Nu știu, Alex. Știu doar că te iubesc și că nu aș vrea să te rănesc niciodată.

— Ești sigură că nu-l vrei înapoi? Că nu te-ai întoarce la el?

— Sunt sigură. Dar recunosc, am o slăbiciune pentru Matei. Nu știu de ce. Poate și pentru că îl asociez cu alți oameni pe care-i iubesc, printre care fetița lui. Mi-a fost greu să mă rup de toți, dar nu pot de dragul lor, să-i suport lui nemernicia...

— Bine, cum spui tu. Deja mă obosește telenovela asta...

— Ce se va întâmpla cu noi?

— O să încerc să uit că a existat noaptea trecută. Asta, pentru că te iubesc prea mult. Însă vreau să știi că e pentru ultima oară când fac un asemenea compromis. Nu

aș mai suporta să trec prin așa ceva. Urăsc infidelitatea, Irina, și nu te voi ierta niciodată dacă mă mai înșeli.

— Dar nu te-am înșelat, am...

— Las-o așa. Sper că ai înțeles. Să nu mă iei de prost, doar pentru ca te iubesc...

A doua zi, când Alex s-a întors de la serviciu, mi-a spus că l-a sunat Matei și ca s-au întâlnit că să discute despre mine.

— Nu trebuia să te întâlnești cu el! Ce naiba a vrut?

— A vrut să mă avertizeze. El e foarte convins că tu îl iubești și că te vei întoarce la el. Susține că eu nu sunt decât un refugiu... și că doar vrei să-l faci gelos...

— Bănuiesc că nu te lași influențat de ceea ce ți-a spus sau...?

— Mi-a spus că nu va renunța la tine niciodată, pentru că te iubește prea mult.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că nici eu nu voi renunța la tine, dar, că până la urmă doar tu ești cea care alege.

— Eu te-am ales pe tine. Nu vreau să discutăm despre Matei.

— Cine-o fi la ora asta? Cineva suna insistent la ușă și Alex s-a dus să vadă cine venise în vizită fără să anunțe, iar după puțin timp s-a întors însoțit de Robert.

— Tu ce cauți aici? l-am întrebat, fără să aștept să mă salute.

— Ce prietenoasă ești! Ți-am adus telefonul mobil. Sau nu-ți mai trebuie?

— la un loc, i-a spus Alex, care stătea în picioare și mă studia.

— Mulțumesc.

— Bei ceva?

— Nu. Aș vrea doar să stăm puțin de vorbă. Alex s-a așezat pe canapea, iar eu m-am cuibărit foarte aproape

de el. Robert s-a așezat pe un fotoliu și a stat tăcut câteva clipe, contemplând podeaua, de parcă își căuta cuvintele pentru un discurs lung și plictisitor.

— Alex, ți-a spus Irina că are niște probleme de sănătate? Că are probleme la inimă? Alex și-a întors privirea către mine și mă studia, așteptând parcă să-i confirm sau să-i infirm vestea pe care i-o dăduse Robert.

— Ok. Deci nu ți-a spus. Ea trebuie să meargă regulat la control. I-am făcut o programare pentru miercuri, la medicul care se ocupă de ea, pentru că am auzit că nu a fost de mult la control...

— Mulțumesc, Robert, dar nu am nevoie de dădacă. O să mă duc singură la control, ok?

— Nu, Irina. O să te duc eu la control. Doctorul care se ocupă de tine este cel mai bun și îți cunoaște foarte bine problema.

— Aș putea să merg eu cu ea, nu? a spus Alex.

— Alex, nu știu dacă vei înțelege, dar Irina înseamnă foarte mult pentru mine. Țin la ea și vreau să mă asigur că-i este bine. Ea e iresponsabilă, inconștientă, delăsătoare și încăpățânată, de aceea vreau să mă implic personal, măcar în sănătatea ei.

— Te asigur, Robert, că mă voi implica eu foarte mult și că voi avea grijă de sănătatea ei. După cum știi, sora mea e medic, are multe cunoștințe și vom avea grijă că Irina să fie supravegheată de cei mai buni medici.

— Alex, tu azi ești cu ea, mâine nu se știe... așa că nu o pot lăsa în voia sorții.

— Greșești, Robert. Eu și Irina vom rămâne împreună. Și poți să-i transmiți lui Matei că nu i-a ieșit jocul murdar... Alex mă mângâia pe mână, iar Robert mă privea îngândurat. Au trecut câteva minute în care niciunul dintre noi nu a spus nimic, ci doar ne-am privit.

— Alex, tu nu realizezi că faci o greșeală? Irina îl iubește pe Matei, iar tu ești doar un refugiu. Stă cu tine doar ca să scape de Matei, sau doar ca să-i dovedească

lui că poate să-l uite...

— Asta este problema noastră, Robert.

— Chiar așa, Robert, de ce te amesteci în viața mea?

— Pentru că îți vreau binele și pentru că nu te pot lăsa să-ți bați joc de tine și de toată lumea. La Alex te gândești? Chiar merită să fie victima capriciilor tale?

— Îl iubesc pe Alex și mă voi căsători cu el. Matei nu mai înseamnă nimic pentru mine!

— Nu?

— Nu!

— Zău?

— Mă lași?!

— Da. Înainte de asta, vreau să-i citesc un mesaj lui Alex. Trimis de tine, ieri, către o prietenă de-a ta, sau un prieten, tu știi.. În agendă e salvat ca prietenul imaginar.

— Mi-ai umblat în telefon, idiotule?!

— Iartă-mă. Nu m-am putut abține.

— Robert nu face asta! Dă-mi telefonul! Am vrut să mă ridic să i smulg telefonul, dar Alex m-a oprit, ținându-mă strâns de mână. Robert a căutat preocupat printre mesajele mele de pe telefon, apoi ne-a privit zâmbind cu satisfacție.

— Să vedem. Prietenul imaginar a întrebat-o pe Irina, dacă te iubește. Iar ea i-a spus așa. Citez: „Îl iubesc, dar nu cu toată inima. Nu așa cum știu că pot iubi.” Apoi un alt mesaj de la prietenul imaginar, care o întreabă „Îl mai iubești pe fostul, nu?” Iar Irina răspunde: „Da. Nu cred că îl voi putea uita vreodată. Cred că nu voi scăpa niciodată de el și de aceea nu voi putea iubi pe nimeni cu adevărat.”

Îl priveam pe Robert și nu îmi venea să cred că făcea așa ceva. Alex s-a ridicat și a întins mâna către Robert, care i-a pus telefonul meu mobil în palmă.

— Nu fabulez, Alex. Citește cu ochii tăi. Și fii bărbat. Asta, dacă nu vrei să ajungi pe lista victimelor ei.

— Te urăsc, Robert, i-am spus, fără să-mi pot stăpâni

lacrimile.

— Sună-mă când vrei să vin să te iau la Snagov.

— Nu vin! Niciodată! Ai înțeles?! Alex s-a așezat pe un alt fotoliu și a început să citească mesajele din telefonul meu.

— Știi bine că e doar o chestiune de timp, maiestate. Cât o să te poți minți? Fii sinceră cu tine și ia decizia corectă.

— Te detest. Ești atât de josnic...

— Cine vorbea? Stai cu omul ăsta, te folosești de el, după ce azi noapte ți-ai tras-o cu Matei, pe câmp?

— Taci! Te urăsc! De ce nu-ți vezi de viața ta, javră?! Cum îți permiți să-mi faci mizerie în viață?! Cine te crezi, să mă judeci?!

— Gata, Irina. Gata, Robert. Ajunge. E prea mult. Nu mă mai interesează nimic. Mulțumesc că m-ai avertizat, Robert.

— Pot să te întreb ce ai de gând? I-a întrebat Robert pe Alex, ridicându-se în picioare.

— Va alege ea. Nu pot face nimic. Ea alege...

— Iar eu te aleg pe tine, Alex!, am spus ridicându-mă și cuibărindu-mă în brațele lui.

— Ok, Irina. Tu ai vrut-o, a spus Robert, cu un ton amenințător. Alex, mai e ceva ce ar trebui să știi.

— Ce naiba ar putea să mai fie? a întrebat Alex, plictisit.

— Știai că Irina a fost înainte prostituată? Auzindu-l, am avut impresia că aveam halucinații. Îl priveam stupefiată și nu puteam scoate niciun cuvânt. Încercam să înțeleg ce joc murdar făcea și de unde scosese o asemenea ineptie, dar imediat am realizat că printre mesajele de pe telefonul mobil se aflau și acelea în care-i povestisem prietenului imaginar, cum m-a cunoscut Alex și cum mă confundase cu o prostituată.

— Poftim? a întrebat Alex, luând mâinile de pe mine, de parcă aveam vreo boală contagioasă.

— Nu știi, nu? Pe Aura o cunoști?
Colega ei de serviciu....

— Da, o știu, dar...

— Alex, te credeam băiat mai isteț... dar văd că nu ești. Desigur că acum Irina, cu talentul ei actoresc demn de Oscar, te va îmbârliga... Eram atât de șocată, încât nu puteam rosti niciun cuvânt. Am luat telefonul mobil și am început să caut prin mesaje, știind că dacă i le voi arăta lui Alex, va deduce adevărul. Dar Robert le ștersese pe toate, cu excepția aceloră în care îmi declaram dragostea față de Matei. L-am privit pe Alex și, de îndată, am înțeles că îl depășea situația. Era confuz și bulversat, dar părea a-l crede pe Robert. Toate detaliile, puse la punct cu atâta măiestrie diabolică de către Robert, îl puteau convinge că eram o nenorocită.

— Alex, spune-mi că nu-l crezi, i-am spus.

— Tu ce ai crede, în locul meu?

— Vă doresc o seară plăcută. Sună-mă când vrei să te iau la Snagov, a spus Robert, întinzându-i mâna lui Alex.

— Auzi, Robert? Matei își dorește o prostituată în viața lui? a întrebat Alex, având o revelație.

— Da, vrea. Inima nu întreabă de cine te îndrăgostești. Iar când iubești, speră că vei îndrepta defectele celuilalt. I le acoperi, le uiți...

— De ce o iubește tocmai pe ea?

— Ar trebui să știi deja asta. O seară plăcută! Robert a ieșit din casă, fără a aștepta să fie condus. Câteva minute Alex a stat îngândurat și privind în gol.

— La ce te gândești? l-am întrebat, rupând tăcerea.

— La nimic. Pur și simplu, la nimic.

— Alex, haide să vorbim...

— Nu mai suport. Mă crezi? Ce mai e de vorbit?

— Doar nu ai crezut faza cu prostituata! Nu poți fi așa naiv!

— De unde a scos Robert faza aia?

— Ieri am avut o conversație cu prietenul meu

imaginar, i-am povestit despre tine prin mesaje. Și i-am povestit cum ne-am cunoscut și de confuzia ta, când ai crezut că sunt prostituată. Robert mi-a citit mesajele și l-a dus mintea aia nebună să se folosească de asta...

— Arată-mi și mie mesajele.

— Le-a șters! Le-a lăsat doar pe cele cu care mă putea ataca.

— De ce face asta?

— Pentru că vrea să-l ajute pe Matei să mă aducă înapoi.

— Chiar pot unii oameni să meargă atât de departe?

— Da. Se pare că da! Sunt la fel de șocată ca și tine.

— Știi ce mă deranjează cel mai tare? Că îl iubești pe Matei. Asta e adevărata problemă...

— Alex, am mai vorbit despre asta. Am fost sinceră. Îl iubesc pentru că nu pot să nu mai iubesc, într-un timp atât de scurt. Dar nu-l mai vreau în viața mea. Îmi face rău. Eu vreau doar să-l uit.

— Cât te va hăitui așa?

— Nu știu. Eu tot sper că va renunța. Cred că deja e obsedat și mai cred că e deja o chestie de orgoliu. Toată lumea îl întreabă de mine, toți îi reproșează... Poate că nici măcar nu mă iubește așa cum susține. Dar eram o mamă perfectă pentru fetița lui și toți din jurul lui mă iubeau, poate că mă vrea doar pentru că sunt femeia care-i trebuie, nu știu ce să mai cred...

— Ce iubești la el?

— Pe el, pe cel pe care l-am cunoscut. Poate că iubesc o iluzie. Chiar nu știu. Crede-mă, sunt cerebrală, sunt puternică, sunt crescută să tai în carne vie, dar mă depășește totul, când e vorba de el...

— Te întreb și fii sinceră: Ai vrea să te mai întorci la el?

— Nu! Niciodată.

— De ce ești așa de sigură?

— Pentru că nu e omul lângă care vreau să trăiesc. Pentru că este extrem de posesiv, îmi ia toată libertatea,

mă îndepărtează de prietenii și de tot ceea ce vreau eu să fiu și să devin. Mă trata ca pe o proprietate. Nu mă lăsa să mă dezvolt, să învăț, să devin independentă. Mă amenința că îmi face rău, că îmi pune droguri în geantă, că îmi lasă prietenii fără job-uri. E nebun...

— Mi se pare că totul e așa de complicat..

— Alex, niciodată nu mi-aș fi dorit să treci prin așa ceva. Iartă-mă, dacă tu crezi că am greșit cu ceva. Și dacă vrei să plec, o să plec. Chiar nu mai știu ce să fac, chiar nu a depins de mine...

— Jură-mi că din momentul acesta vei fi absolut sinceră.

— Îți dau cuvântul de onoare.

— Ok. Aseară... Matei te-a forțat?

— Da. M-a și lovit.

— El a spus că ți-a plăcut. E adevărat? Lasă, nu-mi răspunde... Mă privea ca pe o casă arsă, iar mie îmi era rușine să-i înfrunt privirea. Mă simțeam vinovată și probabil că vina se citea foarte bine pe chipul meu.

— Tu ce ai vrea să faci acum, Irina?

— Cred că aș avea nevoie de câteva zile în care să fiu singură. Poate că ar fi bine să merg la Brașov...

— Simți nevoia să fii singură?

— Da. Absolut singură. Nici cu Simona. Doar eu și cu mine.

— Dar miercuri ai programare la doctor...

— Amân. Merg săptămâna viitoare.

— Sigur nu-ți pui viața în pericol?

— Sigur. A doua zi, Alex m-a dus la Brașov. Am stabilit cu el să rămân câteva zile, ca să am liniștea și singurătatea de care credeam că aveam nevoie și i-am promis că mă voi întoarce la el, în week-end. Am anunțat-o pe Simona că sunt acasă, iar ea a venit la mine, imediat. Mi-am descărcat sufletul în fața ei, povestindu-i despre episoadele nefericite, legate de Matei și de

Robert.

— Știi ce-ar merita ăștia doi? Să te muți la Snagov și să le faci viața amară. Să fii cu amândoi, să faci slalom între dormitoarele lor!

— Nu fi nebună! Știi că nu aș putea face asta...

„Ce faci?”, mi-a scris prietenul imaginar, într-un SMS. „Sunt tristă. E un haos total în viața mea.” „De ce?” „S-au întâmplat atâtea. Sunt acasă în Brașov, nu vrei să mă suni? E mai simplu decât prin sms. Eu vorbesc și tu îmi scrii, vrei?” Prietenul imaginar m-a sunat de îndată pe telefonul fix, iar eu i-am povestit, pe scurt, ceea ce mi se întâmplase. Din când în când îmi mai trimitea câte un mesaj, ca să-și spună părerea.

„Nu e corect ce faci cu Alex. Dacă zici că e bun, ar trebui să ai tăria și să pleci departe de el, acum cât încă nu e prea târziu. Nu te juca cu sufletele oamenilor. Tu ești un om bun. Nu te schimba!” „Dar îl iubesc...” „Nu îl iubești așa cum merită. Ți-ar plăcea să știi că ești iubită așa, doar pe jumătate? Oare nu merită totul?” „Tu mă influențezi. Nu vreau asta...” „Gândește-te bine. Irina pe care o știu eu nu iubește egoist... Acum trebuie să închid. Dacă vrei mai putem vorbi prin mesaje.”

Am adormit scriindu-mi mesaje cu prietenul imaginar și m-am trezit după câteva ore, când am simțit o mângâiere ușoară pe obraz. Am deschis ochii crezând că era Simona, dar lângă patul meu se afla Robert.

— Ce cauți aici?

— Am venit să te văd.

— Nu ți-e rușine să apari în fața mea?! Unde e Simona?

— Nu știu...

— Și cum naiba ai intrat în casă?!

— Am cheie.

— De unde?

— Mai contează?

— Robert, ai făcut copie a cheii apartamentului meu?

— Da. Ce e așa mare scofală?

- Ți-ai pierdut mințile!
- Te-ai despărțit de Alex?
- Nu! Asta sperai? Află că jocul murdar nu ți-a reușit!
- Calmează-te, te aud vecinii...
- Pleacă! Nu te vreau aici. Te rog să pleci acum...

— Nu plec, Irina... A încercat să-mi atingă mâna. Dar am tras-o repede și am ascuns-o sub plapumă. Mi-am ridicat perna și m-am așezat comod, privind afară, prin fereastră.

— Robert, erai unic pentru mine. Erai undeva sus, mai sus decât oricine... După tata, tu ai fost cel mai sus. Erai perfect. Erai bun, erai așa cum sunt eu. Dar ai căzut jos, foarte jos. Se pare că Matei a reușit să te transforme...

- N-a reușit.
- Ai uitat ce-ai făcut?
- Scopul scuză mijloacele.
- Scopul?
- Da. Din iubire facem lucruri nebunești.
- Din iubire nu facem rău!
- Ce rău ți-am făcut?
- I-ai făcut lui Alex.

— Pe Alex nu-l iubesc. Și, cu toate acestea, nu i-am făcut niciun rău. Îi fac un bine. Înainte să-l faci dependent de tine.

- Dar pe cine iubești? Pe Matei?
- Da.

— Pe mine mă iubești?

— Nu. Doar te stimez și țin la tine. Dar nu este iubirea care credeam că a fost cândva.

— Care credeai...

— În viață ni se întâmplă să ne mai înșelăm. Nu ți s-a întâmplat să te îndrăgostești și să fii convinsă că acel om e iubirea vieții tale? Că mai apoi să realizezi că nu era?

— Ba da. Mi s-a întâmplat. Cu tine. Șterge-ți zâmbetul ăla de pe mutră, că te pleznesc!

— Prieteni?

- De ce nu mă lași în pace, Robert? E viața mea...
- Pentru că greșești. Pentru că te porți copilărește și le faci rău oamenilor...
- Poți să nu te mai crezi Dumnezeu și să lași oamenii să-și administreze viața, așa cum vor?
- Nu mă cred Dumnezeu, mă cred prietenul tău și mă simt dator să am grijă de tine...
- Să știi că îl iubesc pe Alex și nu i-aș face rău!
- Ba nu. Tu iubești toți oamenii. Dar nu o astfel de iubire vrea Alex. Merită mai mult.
- Și o să-i dau mai mult!
- Cum? Tu îl iubești pe Matei. Sau...?
- O să-mi treacă. Asta nu poate fi iubire. E o boală. Iubirea nu poate fi așa...
- Atunci stai să-ți treacă, înainte de a mai nenoroci un suflet...
- Pleacă! Vreau să pleci. Vreau să mă lași în pace. E viața mea, sunt greșelile mele și voi plăti pentru ele. Nu mai interveni în viața mea!
- Nu pot să te las, nu înțelegi? Haide în brațe, vreau să te îmbrățișez...
- Nu. Să nu cumva să mă atingi. Îți interzic!
- De ce mă respingi, Irina?
- Ia ghici!
- Mă urăști?
- Nu. Ura e totuși un sentiment. Tu nici măcar asta nu meriți.
- Te rog, doar o îmbrățișare...
- Nu. Nu mă îmbrățișez cu oamenii, decât dacă simt nevoia. Sau o să mă forțezi, ca și Matei? Ți-a spus ce a făcut în noaptea în care m-a luat de la Alex?
- Da.
- Oare ți-a spus adevărul?
- Nu știu. Spune-mi tu.
- M-a lovit. M-a târât pe jos, de păr... și...
- Nu cred.

— Hai, pa! Pleacă! Acum! Ieși afară! S-a ridicat și a făcut câțiva pași apoi s-a oprit și a stat câteva clipe cu spatele la mine.

— Îmi pare rău, Irina. Voi face ceea ce trebuie, cu riscul să te fac să mă urăști. O fac pentru binele tău.

— Pentru binele meu, lasă-mă în pace, idiotule!

— S-o crezi tu. Pa!

Timp de două zile m-am ascuns în casă și am zăcut. M-am îndopat cu dulciuri, am scris în jurnal și am dormit. Aveam nevoie de un timp în care să meditez la tot ce însemna viața mea, dar nu reușeam să-mi adun gândurile și nici să-mi stabilesc prioritățile. Eram confuză și îmi pierdusem echilibrul interior. Nu mai puteam deosebi binele de rău și nici nu îmi mai puteam înțelege iubirea. Încercam să înțeleg ce simțeam pentru Alex și mi-am amintit de un episod din adolescența mea, când credeam că eram îndrăgostită de un băiat. Tata m-a învățat atunci diferența dintre a iubi, a te atașa și doar a avea nevoie de cineva. A fost o lecție utilă, care m-a ajutat să-mi elucidez sentimentele pentru acel băiat fără de care mi se părea că lumea se va sfârși. Îl iubeam pe Alex, îl iubeam pe Matei și îl iubeam pe Robert. Cu toate acestea, eram conștientă că iubirea era diferită pentru fiecare dintre ei. Poate că de Matei mă lega trecutul, poate că iubeam prințul și povestea frumoasă care ar fi putut să existe. Poate că la Alex iubeam siguranța pe care mi-o oferea și faptul că era mai diferit de Matei și de tot ceea ce mi-a provocat durere. Și poate că pe Robert îl iubeam pentru că era visul meu frumos, dar irealizabil.

— Iar bocești, tu? Nu ți-au secăt lacrimile? m-a întrebat Simona, intrând în camera mea.

— Așa am obosit...

— Te cred. Eu îmbătrânesc în locul tău.

— Ce ar trebui să fac, Simo?

— Ce simți. Fără să te uiți în urmă, fără să te gândești la restu’.

— Dacă ar fi așa de ușor...

— Irina! Cine te pune pe tine pe primul loc? Arată-mi mie câți ar fi capabili să se sacrifice pentru tine? Trezește-te, copilă proastă! Și caută să fii fericită!

— Asta ar însemna să mă întorc la Snagov.

— Eram sigură! Chiar erai fericită acolo?

— Foarte. Cu toate că era jumătate de fericire...

— Trebuie să te gândești bine. Erai fericită că era Matei, sau că era Robert?

— Ambele. Ciudat, nu?

— Da. Îmbârligat rău...

— Tu crezi că-i fac rău lui Alex?

— Nu neapărat.. Dar dacă încă îl iubești pe Matei, de fapt dacă încă-i iubești pe cei doi crai, nu te arunca în relația cu Alex, că nu va ieși decât dezastru.

— Dar eu vreau să uit trecutul, vreau să fac ce e corect, să...

— Fă ceea ce e corect față de inima ta. Nu o să-ți ridice nimeni un templu, că ți-ai irosit viața încercând să fii perfectă.

— Oare o să-l pot uita pe Robert?

— Dacă te străduiești, da. Trebuie să accepți în mintea ta aia nebună, că nu îl poți avea niciodată...

— Eu cred că mintea mea are un scurtcircuit. Poate că inima asta nebună e de vină...

— Dar tu vrei să-l uiți?

— Păi nu am încotro...

— Pe Matei îl iubești?

— Da.

— După tot ce îți face?

— Da, tu! Cu atât mai mult cu cât știu că face toate astea din disperare. Pentru că mă iubește. Chiar mă iubește...

— Știi ceva? Matei își merită soarta. Se încăpățânează

să te țină lângă el. În locul tău m-aș muta la Snagov și aș duce o viață dublă. Cu amândoi. Până când aș înțelege cu cine vreau să rămân.

- Fii, nu ești normală! Nu prea ești dusă la biserică!
- Mă lași? Nu văd altă soluție!
- Soluția e să stau departe de ei!
- Și să bocești. Să te minți că o să fii fericită. Acum mai poți visa, peste câțiva ani o să regreți...

„Ce faci? Cum te mai simți?”, îmi scria prietenul imaginar. „Nu prea bine. Tu?” „Nici eu nu sunt în cea mai bună zi a mea. Dar merge. Ce planuri ai pentru azi?” „De ce, vrei să mă scoți în oraș? Glumesc...” „Te-aș scoate. Poate că vreodată te voi scoate...” „Mai bine nu. Dacă te amorezezi și tu?” „Ieși dintre pereții ăia, ca să te mai vadă lumina zilei. Bufnițo!” „Păi, chiar mă gândeam să ies. Merg la cimitir, ca să vizitez pe cineva, apoi vreau să mă plimb puțin prin magazine. Poate mai ies din starea asta. Vreau să-i iau lui Alex ceva drăguț, o jucărioară, ceva.” „Dacă vrei, te pot însoți la plimbare. Pot sta cu tine la telefon. Măcar puțin.” „Ok. Te sun când ies.” „PS. de unde știi că nu te-ai îndrăgosti tu de mine, dacă ne-am întâlni?” „Aș vrea eu! Asta m-ar scăpa de toate bebelele. Dar am sufletul prea ocupat. Nu știu dacă mai e loc..”

Așa cum stabilisem, când am ieșit din casă, l-am sunat pe prietenul imaginar. El tot nu vorbea, așa că-i turuiam eu întruna. Intram prin magazine și-i spuneam ce vedeam, cerându-i părerea, dacă să iau sau nu un lucru anume. Mereu îmi răspundea cu o bătaie ușoară în receptor pentru „nu” și cu două pentru „da”.

— Uite, am găsit! O să-i cumpăr o pernuță mică. E plină de buburuze. Am cumpărat perna și mi-am continuat plimbarea.

— Bună, ce faci? l-am auzit brusc pe Robert, în spatele meu.

— Ce faci aici?

— Căutam ceva. Tu? La plimbare?

— Da. Stai puțin. Alo? Vezi că închid. Te sun puțin mai târziu sau îți dau sms, i-am spus prietenului imaginar. Am închis repede apelul și m-am retras lângă un magazin, ca să mă feresc de puhoiul de lume care trecea pe pietonala din centrul Brașovului.

— Ce coincidență să ne întâlnim aici, nu?

— Ce cauți în Brașov?

— Sunt în Poiană, azi și mâine. Am niște treabă. Bem o cafea?

— Nu. Nu beau cafele cu străinii, chiar dacă sunt prostituată. Sau mă plătești? Robert nu și-a putut ascunde zâmbetul și a încercat să mă pupe pe obraz, dar am făcut un pas în spate.

— Nu mă atinge. Stai la o jumătate de metru de mine. Nu ai ce căuta, ca să-mi invadezi câmpul energetic.

— Ok. Dacă îți promit că sunt cuminte, bem o cafea?

— Nu. Am treabă.

— Te pot însoți? Văd că ești singură...

— Te înșeli. Sunt cu mine. Cu tine aș fi singură.

— Cu cine vorbeai la telefon?

— Cu un client.

— Poți să nu-mi mai scoți ochii cu asta?

— Nu pot. Nu știu cum poți tu să dai ochii cu mine, după ce i-ai spus lui Alex minciuna aia!

— Irina, trebuie să discutăm. Hai la vilă în Poiană și să stăm puțin de vorbă în liniște...

— Ce să discut cu tine?

— Avem multe de lămurit, nu crezi?

— Nu. Și te rog nu te mai ține ca un câțel după mine.

— Hai cu mine în Poiană te rog. Te aduc înapoi când vrei.

— M-ai urmărit, nu-i așa? Nu e o pură coincidență..

— Sincer? Da. Te-am urmărit.

— Băi, nu crezi că ar trebui să mergi la un psiholog?

— Hai să vorbim, te rog...

— Are vreun rost?

— Da. Trebuie să lămurim totul și să găsim o soluție ca să scăpăm toți de coșmarul ăsta interminabil...

— Bine. Hai! Unde ți-e mașina?

Pe drum către Poiana Brașov, nu ne-am vorbit. Robert conducea tăcut, iar eu mă gândeam la trecut. Încercam să privesc și către viitor, dar orizontul era închis. Nu întrezăream nimic. Drumul acela, pe care aveam impresia că îl străbătusem de mii de ori, mi se părea interminabil și era plin de amintiri. Amintiri fericite și amintiri încărcate cu lacrimi.

Când am ajuns la vilă am intrat direct în living și am observat de îndată că pe măsuta de cafea erau mai multe pahare și două cești de cafea.

— Nu ești singur? I-am întrebat trăgând o draperie care întuneca încăperea. Până să-mi răspundă Robert, l-am văzut pe Matei coborând scările de la etaj.

— Ce fraieră sunt! Cum de nu m-am gândit? am spus râzând.

— Mai ai și tu scăpările tale. Chiar și cu IQ-ul ăla uriaș..., mi-a răspuns Robert, ironic.

— Fii atent la mine. Asta e ultima carte pe care ai jucat-o.

— Atunci o să profit de ea, ca să câștig.

— Ce faci, iubita mea? Ce surpriză frumoasă!, mi-a spus Matei, venind către mine cu un aer plin, nonșalant.

— Hai, sictir!

— Nu mă pupi? Uf, ce tremurăm... haide că nu te taie nimeni. Am vrut doar să stăm puțin de vorbă.

— Apoi mă tranșați și mă îngropați în grădină? Mi-a sunat telefonul și când l-am scos din geanta am văzut că era Alex. I-am răspuns și l-am mințit că eram în vizită la o prietenă, convinsă că dacă i-aș fi spus că eram la vila lui Matei, nu ar fi înțeles și s-ar fi supărat foarte tare.

— Te sun eu mai târziu, ok? Și eu te iubesc, am spus.

— Îți minți iubitul? m-a întrebat Matei, așezându-se.

— Doar temporar. Nu voiam să-l îngrijorez. Dar îi voi spune că am fost aici. După cum ați văzut, nu e așa de miel, ca să creadă toate bălăriile voastre...

— Mda. Bei ceva? Apă? Suc? Ceai?

— Puțină apă. Zi repede ce vrei, că mă grăbesc.

— Nu vreau ceva special. Ci doar să vorbim despre noi.

— Noi nu există.

— De ce, iubita? Explică-mi de ce și jur că te las în pace.

— Ești sigur că vrei să știi de ce?

— Da.

— Robert de ce nu-i spui tu de ce?

— Pentru că nu știu ce motive ai tu să...

— Nu știi?

— Nu.

— Ok. O să-ți spun adevărul, Matei. Am plecat de la tine, pentru că mă îndrăgostisem de Robert.

— De Robert? Matei a început să râdă și mă privea ca pe un copil mincinos.

— De ce râzi?

— Ești simpatică foc. Dar parcă erai mai isteță. Chiar nu te mai duce mintea aia să inventezi ceva mai credibil?

— Nu e invenție.

— Bine, cum spui tu. La naiba, de doi ani aștept să mai crești, ca să scapi de copilăriile astea!

— Vorbesc serios, idiotule.

— Te admir pentru mintea ta dibace, dar nu mă subestima. Nu te mai juca cu mine, Irina... Robert mă privea cu un zâmbet ascuns, satisfăcut, iar mie îmi venea să mă ridic și să-l strâng de gât.

— Ok. Alt motiv mai ai ca să stai departe de mine? m-a întrebat Matei zâmbind.

— Măgarilor! Sunteți doi boi. Ce naiba încerc eu să explic, nu am cu cine...

— Tremuri. Ți-e rece?

— Da. Stai la distanță.

— Ok. Vrei măcar un ceai, să te mai încălzești?

— Fie. Dar mă grăbesc. Așa că ai putea să-ți începi pledoaria?

— Mă duc să-ți fac ceaiul și să-mi fac și eu o cafea. Roby tu vrei o cafea?

— Fă-mi una, dar mai slabă.. Cât timp Matei a fost în bucătărie ca să prepare ceaiul și cafelele, eu și Robert ne-am privit tăcuți.

„Dacă ai ști tu, fraiere, cât pot să te iubesc! Sunt nebună după tine! Așa nebun cum ești, te iubesc ca o dementă. Ce naiba mă fac?”, îmi spuneam în gând.

— Dacă ai ști tu câte transmit ochii ăia ai tăi..., mi-a spus Robert încet.

— Nu zău? Și ce îți transmit acum? Probabil că, involuntar mi-a dăruit un zâmbet care m-a făcut să simt un stol de fluturi invadându-mi trupul, ceea ce m-a făcut să închid ochii pentru câteva clipe.

— Doamna este servită. Și domnul. Am reținut că nu hei ceaiul cu zahăr. Am adus miere. Vrei?

— Da. O linguriță. Dar așteaptă să se răcească puțin. Mierea încălzită la peste 60 de grade devine toxică, am spus.

— Be my guest! Îmi era dor de toate informațiile astea, a spus Matei zâmbind.

— O să rămâi cu dorul.

— Ba nu. O să te întorci la mine.

— Matei, nu am energie să mă cert cu tine.

— Dar cine se ceartă? Hai, mai zi-mi un motiv plauzibil pentru care nu vrei să vii la Snagov. Sau ești îndrăgostită și de Sandra și de Cosmin...

— Avea dreptate Simona. Tu îți meriți soarta. Vrei motiv? Nu te iubesc.

— Zău? Dacă vrei să mă faci să râd, zi-mi o glumă bună. Mi-am preparat ceaiul și l-am savurat, privind absentă la televizor.

— Iubita, hai să lăsăm tot ce a fost și să revenim la normal, ok? Eu te iubesc și vreau să fim fericiți. M-am săturat de tot circul ăsta ieftin, te-am înțeles, te-am așteptat, am făcut compromisuri crezând că ai nevoie de o pauză, dar gata. Nu mai am răbdare să alerg după tine și să te scot din toate prostiile în care te arunci orbește...

— Nu pot fi fericită lângă tine. Nu înțelegi?!

— De ce? Din cauza lui Robert? Îl împușcăm.

— Nu mai râde ca prostu'! Matei a venit lângă mine și a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am respins și am luat o pernă pe care am pus-o în fața mea.

— Lasă-mă. Te rog, nu mă atinge.

— Mi-e dor de tine, iubita mea.

— Nu mai sunt iubita ta. O să plec acasă acum, ok? Mă așteaptă Simona. Și trebuie să mă sune Alex. Robert, mă duci în Brașov?

— Nu.

— Ok. Chem un taxi. Am scos telefonul mobil și când Matei m-a văzut formând un număr, mi l-a luat și l-a băgat în buzunar.

— Vreau să plec.

— Rămâi cu mine în noaptea asta.

— În niciun caz! Matei, de ce te încăpățânezi? M-am ridicat brusc și am simțit o amețeală care m-a făcut să mă dezechilibrez. M-am așezat înapoi pe canapea ca să-mi revin, iar Robert a venit de îndată lângă mine.

— Nu te simți bine? m-a întrebat el, îngrijorat.

— Am amețit puțin. Cred că de la anemie și de la oboseală... Mi-e somn de nu mai pot... Simțeam că îmi pierdeam cunoștința și cu greu mai reușeam să țin ochii deschiși. Tot ce îmi doream era să mă întind puțin și să dorm.

— Nu mai pot, îmi e somn...

— Întinde-te puțin, iubita mea...

— Nu, nu vreau să... M-am rezemat de spătarul canapelei și am închis ochii.

— Se poartă ciudat, I-am auzit pe Robert spunând.

— Las-o că e ok.

— Ba nu e! Are ceva. Ce dracu ai făcut, Matei? Băi ești nebun? I-ai pus ceva în ceai? Zi-mi! Ai făcut asta?

— Sst, taci, că e ok.

— Cum dracu să fie ok?! A adormit instantaneu. Ce naiba i-ai dat? Băi, ești cretin? E bolnavă cu inima, ce naiba i-ai dat?

— Ceva lejer, nu te mai agita atât. Știu ce fac... Nu știu cât timp am dormit. M-am trezit mai târziu într-unul din dormitoarele de la etaj. Eram dezbrăcată și acoperită cu o plapumă. Matei era lângă mine și se uita la televizor. Voiam să mă mișc, dar corpul nu mă asculta. Aveam o stare ciudată și încercam să-mi amintesc cum am ajuns acolo și de ce eram dezbrăcată.

— Ce e cu mine aici? am întrebat încet. Unde e Robert?

— E jos. Cu Alex.

— Poftim?! Matei nu mă privea, iar eu simțeam cum îmi reveneam brusc la viață.

— Alex e jos?

— Sau poate că a plecat, nu știu. Am sărit dintr-o dată din pat, dar eram încă amețită și m-am dezechilibrat. M-am așezat pe colțul patului și m-am uitat în jur după haine.

— Unde îmi sunt hainele?

— Pe scaun. Uite-le acolo... Abia am reușit să mă îmbrac și am ieșit din dormitor, lăsându-l pe Matei în aceeași poziție în care îl găsisem când m-am trezit. Am coborât scările spre living, cu emoții și cu teamă, ținându-mă de balustradă și, pe măsură ce mă apropiam, i-am auzit vocea lui Alex. Am înțeles imediat că totul a fost o înscenare, pusă la cale de Matei. Deja plângeam când am ajuns în living. Iar când l-am văzut pe Alex, nu am mai avut puterea să pășesc către el și m-am așezat pe jos, pe parchetul rece. Alex stătea pe un scaun, iar Robert pe un

fotoliu.

— Robert, te implor, spune-i ce s-a întâmplat, am spus plângând.

— Ridică-te de acolo. Îți e rece, mi-a spus Robert impasibil.

— Te rog. Te implor...

— Iubita, ce cauți pe jos? a spus Matei, apărând deodată lângă mine. M-a ridicat și m-a îmbrățișat.

— De ce ai făcut asta? De ce?

— Ce am făcut, iubita?

— Alex, te rog...

— Eu plec... a spus Alex, care evita să mă privească.

— Vin cu tine! Alex, te rog ia-mă cu tine, vreau să-ți explic ce s-a întâmplat.

— Ce mai e de explicat, Irina?

— Îți jur că nu...

— Nu mai vreau să aud nimic.

— Te rog să nu pleci fără mine, te iubesc...

— Dar mă iubește și pe mine, Alex!, a spus Matei, ținându-mă strâns în brațe.

— Nu, Matei! Pe tine nu te iubesc, ci te urăsc! Cum ai putut să faci asta?! Ai plănuit totul, ca să-l faci pe Alex să sufere! Alex, trebuie să mă crezi, m-a atras într-o capcană, cred că...

— Ai avut dreptate, Matei. Felicitări, ai câștigat!, i-a spus Alex lui Matei.

— Ți-am spus că era doar o chestiune de timp. Ce este al meu, nu-mi poate lua nimeni.

— Nu! Alex, te rog nu face asta, nu-i da satisfacție lui Matei! Nu pleca, te rog! Încercam să mă smulg din brațele lui Matei, dar acesta mă ținea foarte strâns, iar eu nu aveam suficientă putere ca să mă lupt cu el.

— Să fiți fericiți. La revedere!, a spus Alex, ieșind pe ușă.

— Nu! Alex! Aleeeeeex! Matei mi-a dat drumul deodată, a încuiat ușa și a băgat cheia în buzunar. Eu m-

am trântit pe jos și am izbucnit într-un plâns isteric.

— O să mă băgați în mormânt, cretinilor! Matei a urcat la etaj, iar Robert a venit lângă mine și m-a ridicat în brațe.

— Te urăsc. Te urăsc cu tot sufletul meu!

— Crede-mă că în momentul ăsta și eu mă urăsc... mi-a spus Robert, așezându-mă pe o canapea. Tremuram foarte tare, de aceea Robert m-a acoperit cu o pătură.

— Ce a văzut Alex? Spune-mi, te rog...

— Încearcă să te liniștești. Ai destule probleme cu inima...

— Îți pasă? De ce l-ai lăsat să-mi facă asta?!

— Nu am știut ce vrea să facă, îți jur. Irina, îți jur pe memoria părinților mei, că niciodată nu aș fi acceptat așa ceva...

— Cum nu?! Scopul scuză mijloacele, nu?! Nu așa spui tu?!

— Șșt, gata...

— Nu mă mai atinge! Îmi e silă de tine! De voi toți! Cu ce v-am greșit?! Cu ce?!

— Cu nimic, Irina... Am plâns până când am adormit. Din când în când deschideam ochii și îl vedeam pe Robert întins pe canapeaua cealaltă, uitându-se la televizor.

— Zi-mi ce a văzut Alex...

— Te-a văzut goală lângă Matei.

— Dar dormeam, nu? Iar Matei era îmbrăcat...

— Nu era îmbrăcat. Oricum nu mai contează...

— Oare o să mă creadă, dacă îi explic?

— Eu zic că nici măcar să nu încerci.

— Vreau să fac o baie. Simt nevoia să stau în apă fierbinte.

— Merg să-ți pregătesc o cadă cu spumă... A urcat la etaj, iar eu am căutat o sticlă cu apă. Aș fi putut să fug de acolo, dar nici măcar asta nu-mi mai doream. Când Robert s-a întors, am urcat în baia de la etaj și m-am

scufundat în apă fierbinte, acoperită de o spumă densă, frumos mirositoare. După minute bune, în care am stat în cadă plângând, apa s-a răcit, de aceea am pornit robinetul, fără să scot însă dopul căzii. După scurt timp, apa a început să curgă pe lângă cadă. Nu-mi păsa de nimic. Aveam sufletul amorțit și nu-mi puteam aduna gândurile. După câteva minute, baia era inundată de apă și de spumă, iar eu turnam într-una săruri și spumant, dând un aer și mai patetic acelui tablou dezgustător în care mă aflam. L-am văzut pe Robert intrând în baie și când a văzut dezastrul din jur a venit lângă mine și a oprit apa care curgea cu presiune. A scos multe prosoape de pe un raft și le-a aruncat pe jos, ca să absoarbă apa.

— Ce naiba e aici? Ce a făcut asta, aici, mă? a întrebat Matei apărând în baie.

— Lasă-mă dracului și cară-te!, i-a spus Robert, plin de nervi.

— Dacă m-aș îneca, Matei? Ce zici? Dacă mă întorc la Snagov și, într-o seară, mă găsești moartă în baie?

— Scoateți teribilismele astea din cap. Asta, dacă nu vrei cumva să te țin legată și încuiată.

— Ticălosule! O să te ia naiba! Matei mi-a aruncat o privire disprețuitoare, apoi a ieșit din baie. L-am privit pe Robert cum a absorbit apa de pe jos, storcând prosoapele îmbibate cu apă, apoi am ieșit din cadă și m-am îmbrăcat cu halatul gros de baie, pe care Robert mi-l pusese pe scaunul din fier forjat de lângă cadă. Când am ieșit din baie, l-am întâlnit pe Matei, care m-a evitat și a intrat imediat în dormitorul în care Alex mă văzuse dezbrăcată lângă el.

— Ce, Matei? Ți-e jenă să dai ochii cu mine?

— Hai să dormi, mi-a spus Robert, apărând în spatele meu. M-a luat de mână și m-a condus ca pe o bolnavă într-un alt dormitor, în care îmi pregătise patul. M-am ascuns sub plapumă, iar Robert s-a întins lângă mine.

— Ce o să fac acum? am întrebat încet.

- Vii la Snagov. O să fie la fel ca înainte.
- Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Noi nu suntem la fel...
- Iubirea este aceeași.
- O să ajungi în iad, Robert.
- Mi-ai mai spus asta. Și ți-am mai spus că sper să ajung acolo, pentru că nu aș putea să trăiesc fără tine...
- Deschideți ușa! Deschideți ușa c-o sparg! Robert! Matei! am auzit-o pe Simona strigând. Robert a coborât să-i deschidă ușa.
- Ești ok? m-a întrebat ea, trântindu-se pe colțul patului. Gâfâia pentru că urcase scările în fugă.
- Ce faci? Te-ai speriat, așa-i? am întrebat-o.
- Cum să nu? Pleci la prânz și nu mai apari acasă?! Te-am sunat, l-am sunat pe Alex...
- Vă las să dormiți amândouă, a spus Robert și a ieșit.
- În ce hal arăți! Ce ți-au făcut?
- M-au atras în capcană. Matei mi-a pus ceva în ceai, m-a dezbrăcat și l-a chemat pe Alex să mă găsească în pat cu el.
- Cum?! Tu vorbești serios?! Mama mășii, unde e, tu, nenorocitul ăla?! Îl omor! Simona a ieșit din cameră și s-a dus glonț în dormitorul lui Matei, care se trezise din cauza zgomotelor făcute de ea. Am alergat după ea, strigându-l pe Robert, care a apărut și el brusc.
- Te omor, ticălosule ce ești! Am văzut-o cum l-a îmbrâncit pe Matei, care s-a dezechilibrat și a căzut pe pat. Probabil că l-ar fi lovit, dacă Robert nu ar fi luat-o în brațe și nu ar fi imobilizat-o.
- Vă omor pe amândoi! Cum ai putut javră, să-i faci așa ceva?!
- Ia calmează-te, fă, că poate îți dau două palme!, i-a răspuns Matei, aranjându-și tricoul.
- Fă, cu cine ai mai făcut, bă! Nu cu mine!
- Iubita, ia-ți dulăul de aici și lasă-mă să dorm. Sunt obosit.

— O să-ți pun otravă în mâncare, îți jur!, a strigat Simona, în timp ce Robert o scotea din dormitor, pe sus.

— Gata, calmează-te... Ne-am încuiat amândouă în dormitor și i-am povestit cu lux de amănunte, tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore. Plângeam, iar ea mă mângâia și îmi tampona fața.

— N-o să scapi niciodată de ăștia...

— Se pare că nu...

— Vrei să scapi? Sau îți convine situația?

— Nu mai știu. Nu mai știu nimic... Știi ce mi-a spus Matei? Că dacă nu mă mut la Snagov, o să-mi facă rău. Cică o să mă lase fără prieteni, o să mă facă de râs și o să trimită tuturor o casetă video...

— Ce casetă video?

— A filmat într-o seară când făceam dragoste...

— Ce?! Și tu știai?

— Nu. Mi-a arătat-o după un timp.

— Tu, ăsta e dus cu sorcova rău!

— Ce mă fac?

— De unde să știu eu? Ce ai vrea să faci?

— Să mă răzbun. Să mă duc la Snagov și să le fac viața un calvar. Să-i fac să mă roage să plec!

— Tu, ăsta e obsedat de tine!

— O să-l înșel cu prietenii lui. Poate că așa o să mă urască...

— Ce ar fi să începi cu Robert? Și să-i faci boului o casetă video. Să aibă la ce se uita!

— Ce mă fac cu Alex? Îți dai seama că mă urăște?

— Acum nici că mai poți să te întorci la el. Matei o să vă facă viața amară..

— Știu... Dar nu-l pot lăsa să creadă că l-am înșelat..

— Unde e reportofonul? Înregistrează-l pe Matei, când mărturisește cum ți-a pus somnifer...

— Lasă că văd eu...

— Eu de acum înainte aş pune reportofonul non stop. Să-i înregistrez pe toți! Nu mai cred în nimeni. Simona a

adormit, iar eu am coborât în living, să caut o sticlă cu apă. Robert dormea pe una dintre canapele, iar după ce am închis televizorul, m-am așezat lângă el.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat

— Da. Vreau să-l sun pe Alex.

— Promiți că nu spui, dacă îți dau telefonul?

— Da. Mi-a dat telefonul și l-am sunat imediat pe Alex.

— Te rog să mă ierți, i-am spus de îndată ce i-am auzit glasul.

— Irina, te rog nu mă mai suna. Vino să-ți iei lucrurile și gata.

— O să-ți dovedesc că a fost o capcană...

— Zău? De ce te-ai dus la el?

— Am venit cu Robert ca să...

— Nu mă mai interesează nimic. La telefon mi-ai spus că ești la o prietenă.

— Voiam să-ți spun adevărul după...

— Îl meriți pe Matei. Rămâi cu el. Sună-mă când vrei să-ți iei lucrurile. Alex mi-a închis apelul, iar eu am izbucnit în plâns. De nervi am aruncat telefonul în geamul unei vitrine pline cu veselă, iar zgomotul de sticlă spartă l-a trezit pe Matei, care a coborât în fugă.

— Calmează-te!, mi-a spus Robert

— Ce se întâmplă aici?! a întrebat Matei buimac și speriat.

— Naiba să te ia! L-am sunat pe Alex și nu vrea să audă de mine!

— L-ai sunat? De pe ce?

— Mi-a dat Robert telefonul! Câinele tău credincios!

Robert mi-a aruncat o privire plină de reproș, apoi l-a privit pe Matei cu un aer vinovat.

— Hai să facem nani, iubita.

— Vreau să facem dragoste, i-am spus lui Matei, cuibărim-mă în brațele lui. M-a luat de mână și am pornit amândoi către dormitorul lui, lăsându-l pe Robert

privind siderat în urma noastră. Dar odată ce am închis ușa în urma mea, Matei a încercat să mă sărute, dar l-am respins, îmbrâncindu-l cu putere.

— Chiar ai crezut fraiere? Nu mai pui tu mâna pe mine!

— Faci mișto de mine?

— Absolut! O să te fac să regreti tot ce ai făcut. O să te rogi să plec din viața ta!

— S-o crezi tu. O să te fac eu să-mi ciugulești din palmă, prințesă răzgâiată ce ești! Am adormit lângă Matei, iar el m-a mângâiat pe mână și pe păr, spunându-mi din când în când că mă iubește și cerându-și iertare. Spre dimineață mi s-a părut că plângea, așa că m-am trezit.

— Ce ai? l-am întrebat, când i-am văzut fața udă.

— Culcă-te liniștită. Ți-e rece?

— Zi-mi ce ai. De ce plângi?

— Sunt stresat, sunt încărcat... Am trecut prin multe...

— Tu? Eu ce să mai zic?

— Am ajuns să fac rahaturi și să te fac să mă detești, ca să te aduc lângă mine? De ce, Irina? Ce este atât de greșit la mine? Îți dai seama în ce hal am decăzut, făcând tot ce am făcut? Tu mă urăști, Robert e supărat pe mine... și mie mi-e silă să mă privesc în oglindă..

— Realizezi, în sfârșit ce prostie ai făcut?

— Da, realizez. Dar eram disperat. Nu mai puteam aștepta, așa cum îmi cereau ceilalți. Știu că nu mă înțelegi. Dacă te-aș fi știut singură, poate că aș mai fi avut răbdare. Dar când am aflat că a intrat Alex în viața ta, m-am panicat..

— Matei, nu se face așa ceva. Oamenii nu sunt obiecte. Și nu e normal să obții ceva, prin mijloace perverse.

— Crezi că nu știu? Așa m-ai cunoscut? De un asemenea om te-ai îndrăgostit tu?

— Nu. Dar te-ai schimbat foarte mult..

— Din cauză că te iubesc.

— Matei, iubirea nu schimbă oamenii în rău. Iar în viață

trebuie să înveți și să pierzi...

— De ce să te pierd, Irina? Zi-mi de ce! Eu tot nu am înțeles de ce ai plecat. Ne era bine, eram fericiți, voiam să mă căsătoresc cu tine.

— Eu nu eram fericită. Nu-mi era bine decât pe jumătate.

— De ce? Pentru că te-am înșelat? De aceea ți-ai pierdut încrederea în mine, nu?

— Chiar așa, ai putea să-mi explici de ce m-ai înșelat? Nu sunt așa cum vrei? Ai căutat la altele ceva ce îmi lipsește?

— Nu vorbi prostii! Ești perfectă! Ce să caut la altele?

— Și atunci?

— Nu știu, Irina. Am fost obișnuit cu o astfel de viață libertină. E greu să te schimbi peste noapte, chiar și atunci când iubești e greu să renunți la obiceiuri de-o viață. Poți face asta, doar în timp. Apoi mai sunt și diferite conjuncturi, care te aduc în situația să înșeli... e totul facil, iar tu nu te simți vinovat, știind că nu faci nimic cu sufletul, că e ceva de moment... ceva pur fizic, care nu alterează cu nimic iubirea...

— Astea nu sunt argumente pentru mine.

— Iubita, apariția ta în viața mea a schimbat multe și asta m-a speriat. Pentru că nu mai simțisem niciodată ceea ce am simțit pentru tine. Simțeam cum mă subjuga, cum deveneam dependent de tine... La început am făcut eforturi să nu mă îndrăgostesc, îmi ziceam că nu mai vreau o relație – și mai ales cu tine, care erai prea mică... și chiar dacă nu mă înțelegi, și asta a fost motivația pentru care am căutat să-mi fac de cap cu alte femei, țineam cu dinții de libertatea mea...

— M-ai dezamăgit, Matei. Nu te mai recunosc. Îmi e teamă de tine și nu mai am încredere în tine...

— Știu. Și încerc să repar cumva ceea ce am stricat – și nu știu cum. Aș face orice ca să mă ierți. Te iubesc enorm, înțelegi? Vedeam lângă mine un Matei răpus de

emoții, umil și foarte trist

— Haide, nu mai plânge. L-am îmbrățișat, iar el m-a strâns tare la piept și a început să plângă și mai tare.

— Iartă-mă! Te implor să mă ierți, iubita mea! Nu dorm de câteva zile, sunt distrus. Nimeni nu știe cât am plâns nopțile în dormitor și cum mă simțeam când știam că nu te voi găsi acasă. Și nu puteam să le arăt celor din casă durerea mea, pentru că și ei sufereau după tine. Și mă învinovățeam că din cauza mea trebuia să sufere toți. Nu știu dacă înțelegi prin ce am trecut... Poate că ar fi trebuit să fiu de neclintit și să nu mă impresioneze lacrimile lui Matei, dar eram un om bun și foarte milos. Nu am putut rămâne indiferentă la suferința lui și, deși rațiunea îmi amintea mereu cât rău îmi făcuse, inima mă îndemna să-l iert și să țin cont de părțile lui frumoase! Totodată, nu mă puteam pune pe un pedestal de pe care să-l judec cât timp aveam și eu partea mea de vină. Mă consideram vinovată pentru sentimentele pe care le aveam față de Robert și pentru egoismul cu care l-am abandonat pe Matei.

— Te iert. Gata, nu mai plânge, i-am spus. Nu mai suportam să-l văd cum se consumă, oricât de supărată eram încă, pe modul lui total neortodox de a acționa. De câte ori un om mi-a greșit cu ceva, nu am judecat și nu am condamnat imediat. Am căutat să-i cunosc intențiile și motivația din spatele greșelilor. Am încercat să mă pun în locul lui și să-l înțeleg.

Mă gândeam la Matei cu milă, știind că nu i-a fost mereu ușor în viață. Chiar dacă alții îl invidiau pentru viața aparent perfectă, nu întotdeauna i-a fost bine. Cât timp a fost căsătorit cu Silvia, a suferit foarte mult. A fost condamnat să trăiască alături de o femeie pe care nu o iubea, iar fericirea lui a fost doar un simulacru. Tatăl lui l-a amenințat că-i va lua totul, dacă nu se va căsători cu Silvia, iar el a fost nevoit să trăiască alături de ea, o singurătate cumplită. A căutat ceea ce i-a lipsit prin

diverse paturi primitoare. S-a lăsat folosit și păcălit de anumite femei, pentru care el nu era decât o partidă bună. Știam că era foarte ușor să te lași viciat de lumea din care făcea parte – o lume în care oamenii se cuplau iluzoriu, fără a ține cont de valorile sufletești, o lume în care a face sex era ceva la fel de normal ca a bea o cafea. După moartea tatălui său, Matei a încercat ca, de dragul fetei lor, să rămână cu Silvia, dar aceasta dăduse în patima alcoolului. Nu era de ajuns că se simțea străin de ea, acum mai trebuia să-i fie și silă și rușine față de lumea care îl înconjura. I-a fost greu să decidă să o părăsească, știind că fetița lui va crește fără o familie unită. Mama lui, bunica – pe care o iubea foarte mult – și toți ceilalți au făcut presiuni asupra lui, încercând să-l convingă să nu divorțeze. Pe lângă problemele personale, îi mai rămăsese pe umeri și toate responsabilitățile legate de firmă și de mama lui.

Matei nu era un om rău – din contră. Dar era uneori un băiețel care acționa iresponsabil – mai ales când se simțea amenințat de ceva. Nu suporta să piardă și suferea de mania persecuției, ceea ce nu era anormal, ținând cont de istoria trăită în căsnicia lui.

Îmi aminteam de tata, care mi-a spus că o femeie inteligentă poate schimba un bărbat în bine. Că, iubindu-l și iertându-l, îl poate face să-și dorească să fie puternic și bun. Am decis să-l iert și să-i mai dau o șansă, relației noastre. Poate că eram ipocrită, poate că ascundeam iubirea pentru Robert sub preș, dar așa îmi dicta inima să fac.

„Te iert, a câta oară? Te iert pentru că te iubesc. Dar dacă mă mai dezamăgești vreodată, voi pleca. Acum nu te voi mai pune la zid, conștiința ta va face asta în locul meu. Te iubesc și îi voi mai da o șansă iubirii noastre. De dragul tău, de dragul meu și de dragul oamenilor care ne iubesc împreună – oameni a căror liniște, siguranță și fericire depind de noi Poate că tot ceea ce trebuie să fac

acum este să las lucrurile să se întâmple. Nu sunt Dumnezeu, ca să pot ordona universul, în funcție de dorințele mele, nici măcar atunci când vreau să fac ceea ce trebuie. Sunt etape prin care trebuie să trec. Sunt lucruri care trebuie să se întâmple și sentimente care trebuie să se consume. Nu am nimic altceva mai bun de făcut – și, oricum am obosit să mai lupt contra destinului. Fie ce-o fi!”, scriam în jurnal.

Și astfel am ajuns din nou la Snagov, înconjurată de toți cei pe care îi părăsisem. Aveam senzația că nu am lipsit niciun minut din casa aceea, că toate acele cinci luni care au trecut, au fost comprimate într-un vis de câteva secunde. Că nimic din tot ceea ce am trăit nu a fost real. O luasem și pe Simona să locuiască la Snagov, iar Matei îi promisese că-i va găsi un job bun. Eram încă supărată pe Matei și el trebuia să știe asta. Trebuia pedepsit o perioadă, cu un comportament distant, care speram eu că-i va băga mințile în cap.

Întoarcerea mea la Snagov le-a schimbat tuturor starea de spirit. În ziua în care am ajuns, am alergat ca o nebună către camera fetei. Îmi era atât de dor de ea, încât simțeam că mai aveam fix o gură de aer, până voi ajunge la ea și că numai în momentul în care o voi ține în brațe, voi mai primi viață. Am luat-o în brațe, m-am așezat pe jos cu ea și i-am pupat mânuțele micuțe, plângând. O iubeam enorm și cu siguranță și ea mă iubea pe mine. Singura care nu părea încântată de prezența mea în casă era Diana, iubita lui Robert. Iar pe Simona nu o înghițea, pentru că Simona nu putea fi prefăcută și nu schimba amabilități cu ea. Probabil că Diana se simțea respinsă și singură, pentru că eu o aveam pe Simona alături, iar ea era singură.

— Hai să nu o tratăm ca pe o paria și să o acceptăm, i-am spus Simonei după ce ea și Diana au avut un schimb de replici tăioase.

— Nu-mi place de ea.

— No, lasă, că nu tre' să o iei de nevastă... Nici eu nu o plăceam pe Diana. Părea genul de femeie frustrată, negativă, care căuta în orice lucru un motiv ca să se plângă. Era total diferită de mine, pentru că eu eram mereu pozitivă și veselă. Ea comenta mâncarea, comenta muzica și aveam impresia că mai avea puțin și îmi cerea să-mi schimb toate preferințele, în funcție de starea și de gusturile ei.

Diana și Robert se știau de multă vreme și, cândva, au mai încercat să aibă o relație, dar fără succes. Terminase stomatologia și aștepta ca părinții să o ajute să-și deschidă un cabinet. Faptul că era medic stomatolog o făcea să fie infatuată și să trateze oamenii cu superioritate, lucru pe care eu nu îl suportam. În primele zile a încercat să fie prietenoasă cu mine, dar nu a reușit să-mi intre la inimă. Am simțit de la început că nu mă agreea – și mă irita ipocrizia ei. Apoi a început să aibă o atitudine ostilă, simțindu-se poate amenințată de prezența mea în casă. Poate că își dorea să fie stăpână în palat și o deranja că toată lumea mă considera pe mine responsabilă.

— De ce te uiți așa lung, la unghiile mele? m-a întrebat ea într-o dimineață, la micul dejun.

— Nu mă uitam lung, ci discret.

— Nu-ți place oja mea?

— Ce preferi, adevărul care doare sau minciuna care vindecă?

— Adevărul.

— Nu, nu-mi place.

— De ce?

— Maro sidefat? Îți face unghiile să arate ca niște copite. Matei și Robert și-au aruncat câte un zâmbet scurt, iar Simona a început să râdă.

— Mie-mi place oja mea, a spus Diana mândră.

— Asta e tot ce contează, am spus plictisită. N-ar mai

trebui să ceri păreri, dacă ești convinsă că e ok...

— Of, mi-au lipsit aceste dimineți!, mi-a spus Matei, încercând să mă sărute. M-am retras puțin, iar el și-a continuat masa devenind deodată serios.

— Nu mi-ai povestit cum a fost în America, am spus, sperând să dau curs unei conversații plăcute la masă.

— Cumplit, iubita. Fără tine, a fost aiurea de tot...

— Când te întindeai cu toate curvele, nu-ți era cumplit fără ea? a întrebat Simona, deodată.

— Dar când Irina se întindea cu Alex ăla și Matei plângea aici? a spus Diana imediat. Robert a privit-o cu reproș, iar Matei a vrut să-i răspundă, însă l-am întrerupt.

— Auzi, Diana, tu te bagi în problemele noastre în calitate de mecanic sau de supozitor? am întrebat-o.

— Păi văd că vii aici și faci pe sfânta și te iei de săracul Matei, care numai eu știu cât a suferit..

— Matei, ți-ai angajat avocată?

— Nu, iubita. Diana, cum îți permiți să...

— Ia taci. Ia ascultă, drăguț. E pentru prima și ultima oară când îți permit să mă abordezi așa. Nu e problema ta ce am făcut eu cu viața mea și nu ai niciun drept să mă judeci.

— Mie să nu-mi spui drăguț, că sunt mai mare decât tine.

— Mai mare? Atunci de ce nu arăți un spirit superior? O educație mai bună? Crezi cumva că dacă te afli sub același acoperiș cu mine, ai dreptul să mă judeci?

— Nu te judec, dar...

— Vezi că ți-ai cam depășit atribuțiile în casă. Treci și desfășoară-te în dormitor, poate că acolo te pricepi mai bine.

— Nu e cazul să...

— Gata, Diana! Ai fost impertinentă, i-a spus Robert.

— Îi iei apărarea? Văd că stați toți drepti în fața ei! Eu nu o să-i suflu în fund unei copile de douăj' de ani!

— Stai liniștită că nu am nevoie de suflările tale. De aia

nu mă poți respecta? Pentru că sunt cu șase ani mai tânără decât tine și încă nu am terminat facultatea?

— Sau o invidiezi? a spus Simona deodată.

— De ce aș invidia-o?

— Pentru că e frumoasă și deșteaptă și iubită. Și șmecheră!

— Gata, fetelor... a spus Robert, cu un ton rugător.

— Voiam să fim prietene, să știi... a spus Diana, care nu știa când să renunțe.

— Atunci caută să ai bun simț și să te limitezi la ceea ce te privește, i-a spus Robert.

— Văd că pe ea o aperi și pe mine nu!

— Nu o apăr. Poate face asta singură și o face foarte bine. Dar te avertizez să nu te cerți cu ea. Are o judecată mult prea sănătoasă, ca să o poată demonta cineva, a spus Robert foarte ferm.

— Poate te pun să alegi între mine și ea!

— Nu te obose. Îți spun de pe acum că o aleg pe ea.

— Nu ar fi mai bine să vă înțelegeți, fetelor? a intervenit Matei. Diana, vezi că Robert e în stare să dea foc la o lume întreagă pentru ea. Și pe bună dreptate. După ce o vei cunoaște cu adevărat, o vei iubi la nebunie.

Trebuia să merg la Alex, ca să discut cu el și să-mi iau lucrurile.

Am ales o zi în care știam că Matei și Robert se vor întoarce târziu de la birou și am plecat împreună cu Simona, acasă la Alex. Nu l-am găsit acasă, dar aveam cheile, așa că am intrat și mi-am adunat lucrurile pe care le-am dus, pe rând, la mașini.

— Mă bucur că nu e acasă, ca să vadă cum îmi adun lucrurile, i-am spus Simonei.

— Să știi că mi-e milă de el. Cine știe ce o fi în sufletul lui. Haide, duc și astea în mașină și fac o tură prin oraș, ok?

— Da. Îl aștept să vorbesc cu el și te sun când să vii după mine... Între timp, Matei ajunsese acasă și m-a sunat ca să vadă unde eram. I-am spus că mă plimbam prin magazine cu Simona și că nu voi întârzia prea mult.

— De ce n-ați luat-o și pe Diana? m-a întrebat el, suspicios.

— Pentru că nu e o companie plăcută. Alex a ajuns acasă abia la șapte, iar când m-a văzut în living, s-a așezat imediat pe fotoliu.

— Mi-am luat lucrurile, i-am spus, văzând că nu zicea nimic.

— Ok.

— Alex...

— Nu vreau să discutăm. Nu dorm de câteva nopți. Îmi ajunge.

— Ascultă-mă, te rog! Alex, nicio clipă nu am intenționat să te înșel sau să mă întorc la Matei. Nu mi-aș fi bătut joc de tine.

— Și cu toate astea, ai făcut-o.

— Fără voia mea. În ziua aceea m-am întâlnit cu Robert, din pură întâmplare. De fapt m-a urmărit și m-a atras într-o capcana...

— Te uiți la prea multe filme...

— Alex, nu sunt filme. E realitatea. Am ajuns în Poiană, fără să știu că Matei era acolo.

— Dar de ce te-ai dus în Poiană?

— Pentru că am vrut să lămuresc cu Robert niște lucruri. Știam că el mă poate ajuta să-l țină pe Matei departe. Matei mi-a făcut un ceai și mi-a pus somnifer. Nu știu cum am ajuns în pat cu el. M-a dezbrăcat, doar ca să mă găsești tu așa.

— Era și el dezbrăcat.

— Da. Pentru că a înscenat totul, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Și atunci de ce ești cu el acum?

— Nu știu... E complicat. Așa simt că trebuie să fac.

— Îl iubești, asta e! M-a avertizat...

— Alex, tu cum ai ajuns atunci în Poiană?

— M-a sunat și mi-a spus să vin să văd cu ochii mei ca ești cu el.

— Păi, vezi?! Ți-au trebuit trei ore ca să ajungi în Brașov. Nu te-ai gândit că a plănuit totul?

— La telefon m-ai mințit. Mi-ai spus că ești la o prietenă.

— Aveam de gând să-ți spun adevărul...

— Încă nu-mi vine să cred ce face Matei. M-am întâlnit cu el în București, atunci când ți-am zis, și mi-a spus că nimeni nu o să i te poată lua. Că va lupta pentru tine și că te va recuceri cu orice preț, dar nu-l credeam așa de nebun...

— O să mă ierți?

— Ce să iert? Că m-am aruncat orbește într-o relație cu o copilă care nu știe ce vrea?

— Ai dreptate. Sunt o copilă și poate că nu știu ce vreau. Dar să știi că am fost sinceră cu tine. Țin la tine...

— Și cu ce mă ajută asta?

— Vrei să ne mai vedem, din când în când?

— Ca să ce?

— Nu știu. Să vorbim? Să fim prieteni?

— Poftim?

— Sunt atașată de tine...

— Chiar nu poți renunța la el?

— Încă nu. Am încercat, dar... Am vorbit timp de vreo oră despre noi și relația mea cu Matei, încercând să-l conving să mă ierte.

— Vreau să mă asigur că ești ok, Alex. Nu vreau să treci singur prin asta, sunt responsabilă de tot...

— Nu vreau mila ta.

— Nu e milă, e iubire.

— Mă faci să râd!

— Crezi că nu te iubesc? Nu aș fi putut sta cu tine dacă nu te iubeam. Așa e, sunt o copilă proastă, am greșit, să

nu crezi că-mi e ușor, să nu crezi că dorm liniștită. De fapt adorm nopțile plângând, mă simt vinovată pentru ceea ce ți-am făcut. Mi te imaginez singur, trist și punându-ți întrebări... Te rog doar să mă ierți și să-mi spui cum aș putea să te ajut să depășești perioada asta mai ușor...

— Ai idee ce simt?

— Da, am. Și mă doare enorm! Am început să plâng, iar el a venit lângă mine și m-a îmbrățișat.

— Gata, nu mai plânge. Știi ce e culmea? Că nu pot să te urăsc... Dar mai trebuie să treacă timp, ca să-mi treacă iubirea, știi?

— Apoi vom putea fi prieteni?

— Nu știu... sper.

Simona mă aștepta deja de o oră în mașină, în fața casei lui Alex. M-a sunat și mi-a spus că ar fi bine să plecăm, iar eu mi-am luat rămas bun de la Alex, plângând în hohote. Aveam impresia că lăsasem în casa lui o parte din mine – o parte fără de care aș fi simțit permanent, o durere cumplită.

— N-am să mă iert niciodată pentru ce i-am făcut!, i-am spus Simonei când am intrat în mașină. Nu merita asta!

— O să-i treacă; îi trebuie timp...

— Timp, pe naiba! Dacă ar trece mai repede... sau dacă am putea să dormim în tot acest timp, ca să nu mai trecem prin dureri.

— În locul tău, l-aș păstra pe Alex în viața mea. Ai putea apela din când în când la el, ca să-ți compenseze ceea ce nu ai de la Matei.

— Hai că ești nebună rău de tot!

— Cârpe diem, Irina! Ia tot ce poți de la viață, ia orice fărâmbă de iubire și de plăcere!

— Nu mă vād așa...

— O să privești în urmă, la sfârșit, și o să regreti, să știi! Vrei să fii ca mamele noastre, care s-au irosit la cratiță? Care nu au știut ce înseamnă o bucurie, un concediu de vis, o seară romantică, o aventură care să le

facă sângele să fiarbă? Tu știi că mama nu a avut orgasm niciodată?

— Pe bune?

— Da! A trăit o viață neîmplinită, ca un robot. Serviciu, muncă acasă și copii. Tata la fel. Uneori mă uit la ei și mă minunez că mai sunt împreună. Nu au nimic în comun.

— Și mama s-a irosit.

— Păi vezi? Așa vrei să fim și noi? Hai să trăim! Cu bune și rele!

— Da, dar asta implică oameni... și nu vreau să fac rău.

— Nu faci niciun rău. Și ei își trăiesc viața lor și poveștile lor. Tu nu ești capabilă să faci rău, decât ție. Proasto!

— Săracul Alex...

— Tocmai asta spun, să te mai vezi cu el. De ce i-ai fi fidelă unuia ca Matei?

— Tu mă înveți numai la prostii!

— Ba nu. Îți jur că dacă era vorba de Alex, să fi fost invers, nu te-aș fi încurajat să-l înșeli. Dar Matei? Please! Trăiește-ți viața! Mai are puțin și te leagă cu lanțuri acolo!

— Cred că tata nu ar fi mândru de mine...

— Nu zău? Nenea Vili era un om mult prea deschis la minte îți spun eu că te-ar fi învățat la fel – să trăiești viața. Să faci ce vrei. Nu ți-a spus el mereu, să faci ce simți?

— Simt că vreau să mă pot privi în oglindă. Ce spunem când ajungem acasă?

— Că am umblat prin magazine. Că am stat la o prăjitură... Și ia mai dă-i în puii mei pe Matei și pe Robert! Că nu m-au cumpărat de la piață!

Când am ajuns acasă, Robert ne-a întâmpinat cu o privire scrutătoare, de parcă ar fi putut citi în ochii noștri, dacă i-am fi ascuns ceva. Era deja trecut de ora cinei, iar eu fusesem plecată și nu le-am pregătit masa, așa cum obișnuiam.

— S-au întors prințesele! Parcă nu întârziem la masă,

nu? a spus Diana.

— Maiestatea sa poa' să facă ce vrea mușchii ei, capisci? a spus Simona.

— Și? Nu ați cumpărat nimic? a întrebat Robert. Eu m-am blocat pentru câteva clipe, dar Simona m-a salvat.

— Aoleu, era să uităm alea în mașină. Le duc eu sus, ok? În mașină se aflau câteva plase cu lucrurile pe care le luasem de la Alex.

— Unde-i Matei? l-am întrebat pe Robert, care se ținea după mine, în timp ce urcăm scările către etaj.

— Sus, mi-a spus, luându-mă de mână și întorcându-mă cu fața spre el. M-a studiat puțin, apoi și-a trecut un deget peste gura mea.

— Ce-ați servit în oraș, maiestate? Sărutări? Aveți buzele roșii și puțin inflamate...

— Așa, și?

— Și eram curios... cunosc expresia vinovată și aceste buze...

— Sictir! Diana nu se sinchisise să pregătească masa, de aceea Oli a gătit ceva în grabă și ne-a chemat jos. În timpul cinei, Robert mă studia foarte atent și a încercat să mă pună în dificultate, cerându-mi să povestesc pe unde m-am plimbat cu Simona, ca și cum știa că ascundeam ceva. Matei părea absent și foarte îngândurat și mă întrebam dacă nu cumva bănuia că fusesem la Alex.

Cu Alex vorbeam la telefon și ne scriam mesaje, atunci când Matei era plecat. Mă ruga să merg la el, dar nu puteam găsi scuze pentru a pleca de acasă. Într-o seară, când Matei și Robert m-au anunțat că vor întârzia, m-am întâlnit cu Alex la lac, în Snagov. Am luat bicicleta și am plecat de acasă, fără să știe nimeni.

— Îmi era dor de tine!, mi-a spus el, în mașina lui.

— Nu o să te las singur, să știi. Vom trece împreună peste asta.

— De ce faci asta?

— Pentru că-mi pasă de tine. Țin la tine și nu pot trăi cu

gândul că te-am rănit. Nu abandonez oamenii, așa... Am stat de vorbă mai mult de o oră, povestind despre familia lui, despre prieteni comuni și despre relația mea cu Matei. Alex era un om prea decent, altfel poate că ar fi încercat să facă dragoste cu mine. Dar cât timp am stat împreună m-a îmbrățișat și m-a mângâiat într-una. La un moment dat, l-am văzut privind cu uimire în spatele meu și am întors capul. Lângă mașina noastră era Robert, care mi-a făcut semn să ies afară. Am blocat repede ușa și m-am întors către Alex.

— Lasă-l, nu va face nimic, i-am spus lui Alex.

— Chiar te urmărește? Pe bune, parcă e un film cu mafia...

— Irina, deschide ușa!, a strigat Robert.

— Ce vrei? am spus, lăsând puțin geamul în jos.

— Ieși din mașină acum.

— N-ai treabă?

— Vii acum acasă. Haide!

— Alex, o să plec acum. E nasol că a aflat că ne vedem. Va trebui să fim mai precauți.

— Ai grijă de tine, ok? L-am îmbrățișat pe Alex și am deschis portiera mașinii, iar de îndată ce am ieșit, Robert mi-a luat bicicleta, pe care s-a chinuit să o aranjeze cumva în portbagaj. Am urcat în mașina lui și i-am făcut cu mâna lui Alex, care tocmai pleca.

— De câte ori te-ai văzut cu el? m-a întrebat Robert, după ce a intrat în mașină.

— Contează?

— Răspunde-mi!

— Nu țipa la mine, idiotule! Nu ai dreptul să mă iei la întrebări. Nu mă confunda cu Diana.

— O să-i spun lui Matei.

— N-ai decât. A dat onestitatea în tine? De ce nu-i spui tot?

— Ce tot?

— Cum m-ai sărutat de câteva ori, de exemplu!

- Alea au fost niște copilării!
- Și astea sunt copilării...
- Ba nu. Astea pun în pericol relația ta cu Matei.
- Și copilăriile de care spui, n-au pus în pericol relația cu Matei?
- Îmi vine să te strâng de gât! Mă scoți din minți, fierbe sângele în mine...
- Ești excitat? E cam nașpa să nu mai fii taur comunal, nu? Te încurcă Diana... Robert a pornit mașina și până acasă nu a scos nici un cuvânt.
- Să-i spui lui Matei, da? Altfel îi spun eu.
- Ține-ți gura. Ajunge cât e de distrus...
- Vai, vai! Robert, loialul și cinstitul! Câinele credincios își va minți stăpânul? Vei putea să trăiești cu o conștiință încărcată? Tre' să fie tare greu...
- Auzi? Într-o zi, o să-ți dau o mamă de bătaie, de mâtii minte!
- Mai bine mi-o tragi. Te voi ține minte mai repede, decât după o bătaie. Măcar să am și eu o amintire frumoasă cu tine. Una, măcar. Sau nu ar fi frumoasă? Ar fi un eșec total, nu?
- Tu nu obosești niciodată?
- Nu. Ți-e ciudă? Mai bine spune-mi cum de știai unde sunt.
- N-ai tu treabă...
- Robert, de unde știai?
- Irina, mă obosești! Lasă așa și gata. Te avertizez să nu te mai vezi cu Alex. Termină cu prostiile. Nu te mai purta copilărește și nu mă face să stau polițai după tine!
- Fac ce vreau cu viața mea!
- Nu te recunosc! Who are you?!
- I am the best – și la naiba cu restul!
- You are a beast, poate vrei să spui... Bestie!
- Să-ți vezi de viață și de iubită. Se văita că nu-i dai atenție
- Asculți pe la uși?

- Păi de ce, oi fi doar tu, polițai?
- Gata, taci! Nu te mai suport!
- Tremuri tot. Varză ce ești! Când am intrat în living, Simona m-a întâmpinat cu o expresie speriată.
- Vezi că a aflat Matei, mi-a spus ea încet.
- Cum naiba?!
- Nu știu!
- Robert, de unde știe Matei? M-am așezat pe un fotoliu, iar după câteva clipe l-am văzut pe Matei coborând scările. S-a oprit la câțiva pași de mine și mă privea scrutător.
- Vino sus ca să vorbim, mi-a spus el cu un ton rece.
- Ba vorbiți aici, de față cu mine, i-a spus Simona.
- Închide-ți rottweilerul și hai să vorbim, am spus!
- Ce e de discutat, Matei?
- Te porți ca o curvă!
- Poate că sunt una. Și acum mă descopăr. Îmi găsesc adevărata identitate. Matei a făcut câțiva pași spre mine, dar Robert și Simona s-au ridicat repede și l-au oprit.
- Ce, vrei să mă bați?
- Te strâng de gât! Cum ai putut face așa ceva?
- Foarte simplu. Nu e greu deloc.
- La fel cum ai putut tu să o înșeli, băi! A avut de la cine învăța!, a spus Simona.
- Lasă că te învăț eu minte și pe tine!
- Îmi dai o bătaie...
- Spune, Irina! De ce faci asta?
- Aoleu, îmi trebuie motiv? Ia să vedem, cum ziceai tu? Ah dai ca să mă conving că tu ești bărbatul vieții mele, bla, bla, bla!
- Lasă-mă, Robert, o strâng de gât și scap de ea! O să-i tai capul și o să mi-l pun în vitrină!
- Calmează-te, naibii, i-a spus Robert, forțându-l să se așeze.
- Mă umilești cu Alex? Acum ai ajuns să ți-o tragi aici, unde mă știu vecinii? Vrei să mă faci de râs?

— Dacă mi-o trag, mă fac eu de răs. Clar? Nu te reprezint pe tine, ci mă reprezint pe mine. Și mi se rupe mie de orgoliul tău! Tu și mă-ta, care v-ați chinuit o viață să defilați cu imagini imaculate și cu familia perfectă!

— Toată lumea știe că ești iubita mea!

— Mi se rupe mie de toată lumea ta! Ce? Mă va judeca lumea ta perversă și ipocrită, care defilează cu moralitate și perfecțiune? Sictir! Nu datorez nimănui nimic. Fac ce vreau cu viața mea și sunt direct răspunzătoare de ceea ce fac! Iar dacă ție îți e rușine cu iubita ta, pe care ai afișat-o ca perfecțiunea întruchipată, de ce mă ții aici? Nu sunt perfectă, ok? Poate că eram înainte să ajung în cloaca asta, unde m-ai pervertit tu în ultimul hal!

— Nu te recunosc!

— Pentru că m-ai confundat cu proastele cu care erai obișnuit. Vezi că nu știi cine sunt și nici de ce sunt capabilă. Enervează-mă tu mult și îți arăt eu imagine în fața lumii!

— Te-ai culcat cu Alex?

— Nu, am cusut goblen!

— Tu chiar nu ai puțină rușine?!

— Rușine pentru ce, Matei? Auzi, ce faci atâta circ? Ți se pare cumva că sunt nevasta ta? Te-am rugat eu să mă aduci aici? Mai adus cu forța! Ți-ai asumat ceea ce voi face.

— Ce vei face?

— Mai vedem. Voi face ceea ce mă taie capul.

— Te omor, mă auzi?!

— Gata, Matei!, a strigat Robert.

— Ce dracu mă fac, frate, cu asta? A luat-o razna, nu vezi? Îl aranjez eu pe Alex...

— Dacă îi faci vreun rău lui Alex, numai cu gândul, crede-mă Matei, o să regreti. Nu-i băga pe alții în mocirla noastră, clar?! Eu m-am dus la el de bună voie.

— De ce?

— De treci codrii de aramă! M-am ridicat și am urcat în

camera mea, însoțită de Simona, care comenta de zor.

— Proastă ești, tu... Să-ți lași mobilul...

— L-am uitat în camera mea... Deci așa a aflat, mi-a citit mesajele cu Alex...

— Vezi că te cotrobăie! Ia vezi ce faci cu jurnalul ăla!

— N-are cum să ajungă la el. E încuiat cu cheie, plus cifru...

Ca să evit orice discuție cu Matei, m-am încuiat cu Simona în camera mea și nu am mai ieșit decât noaptea târziu. Am coborât amândouă în living, ca să bem un ceai și să ne uităm la televizor. I-am văzut telefonul lui Matei și am decis să-i caut prin el, așa cum făcuse și el. Am început să-i citesc mesajele și spre uimirea mea, unul dintre ele era de la Diana. *„Iartă-mă că fac asta, poate fac o greșală enormă, dar am aflat ceva de Irina și nu-ți pot ascunde... nu ar fi corect. I-am umblat în mobil că-i suna și am văzut că se va întâlni cu Alex. Te rog să nu te superi și să nu-i spui. Vii acasă? Se vor vedea la lac...”*

— Ce ai găsit, tu? Te-ai schimbat la față, mi-a spus Simona.

— Știi de unde a aflat Matei? Nu el mi-a umblat în telefon. El nici măcar nu era acasă. Diana a umblat și i-a scris mesaj.

— Cum?!

— Ia și citește. Simona a citit mesajul și de îndată a pornit ca o tornadă către camera lui Robert.

— O calc în picioare! O omor!, a spus ea, alergând pe scări.

Am alergat după ea, dar nu am putut s-o opresc. A dat buzna în camera lui Robert și s-a dus direct către Diana, care stătea întinsă pe pat și se uita la televizor. De îndată ce a ajuns lângă ea a luat-o de păr și a început să o înjure de mama focului.

— Ce naiba aveți?!

— Oprește-o, Robert!, am spus. Robert a imobilizat-o cu

greu pe Simona, care apucase să o păruiască bine pe Diana.

— Sifon ce ești, te calc în picioare!, striga Simona, cât de tare putea. Cum ți-ai permis, fă, să umbli în telefonul ei? Și de ce i-ai scris lui Matei? Credeai că scapi de ea și rămâi tu prințesă în casă? Vrei să-i desparți?!

— Ce-a făcut? a întrebat Robert, privindu-mă uimit.

— la telefonul lui Matei și citește. Vrei să spui că nu știai că ea i-a spus lui Matei?

— Nu! Diana e adevărat? a întrebat Robert, apucând-o de mână și ridicând-o de pe jos.

— Lasă-mă să-ți explic...

— Pot să știu și eu de ce țipați așa?!, a întrebat Matei, intrând în cameră.

— Uită-te la mine, sifoano!, a strigat Simona către Diana. O să-ți pun laxative în mâncare, cremă depilatoare în șampon și când o să fii în cadă, o să-ți arunc foenul pornit, peste tine!

— De ce?! Pentru că am fost corectă? Eu nu pot mânca la masă cu Matei, știind că lumea îl înșală! Mă bucur că v-ați convins cine e prințesa voastră adorată! Am ieșit din dormitorul lui Robert, iar el a venit după mine, urmărindu-mă până în camera mea.

— Ce naiba vrei? Văd că ți-ai luat colegă detectiv...

— Irina, nu am știut de asta. Îți dai seama că nu aș permite...

— Ce nu ai permite? Lasă-mă, naibii.

— O să am o discuție cu ea. Îți promit că nu va mai face!

— Stau sub același acoperiș cu oameni care mă dușmănesc, care mă cotrobăie?

— O să am grijă de asta.

— O să plec de aici!

— Vrei să renunț la ea? Fac asta.

— Lasă-mă, te rog să mă lași!

— Iubita, vii la nani? a întrebat Matei, intrând în camera

mea.

— Dormi cu Diana. Văd că te-ai aliat cu ea... poate facem și un schimb, ce ziceți? Tu cu ea și eu cu Robert...

— Tot tu faci pe interesanta? Tot tu ești supărată?

Timp de două zile, în casă a fost o atmosferă foarte tensionată. Diana ne evita pe mine și pe Simona, iar eu stăteam mai mult izolată în camera mea. De câte ori ea și Simona se întâlneau, își aruncau reproșuri și cuvinte jignitoare.

— Irina, vreau să vorbesc cu tine, mi-a spus Diana, într-o seară.

— Te ascult.

— Poate că nu merit să-mi dai o șansă să fim prietene...

— Păi nu, nu meriți.

— Știi, am făcut-o într-un moment de gelozie, era o copilărie...

— Copilărie? La douăzeci și opt de ani? Păi nu eram eu copilă?

— Într-o situație similară, nu i-ai fi spus lui Robert?

— Ba da, i-aș fi spus. De aceea nici nu te judec. Dar intenția contează. Intenția mea nu ar fi fost să-ți fac rău. Pe când intenția ta a fost cu direcție. Ai căutat să-mi faci rău. Nu aveai ce căuta în camera mea - și mai ales în telefonul meu.

— Mă ierți?

— Da, te iert. Nu mă culc noaptea supărată pe oameni. Dar ți-ai ratat orice șansă ca eu să am încredere în tine. Nu-mi plac astfel de oameni. Mă așteptam să fii mai matură, Diana. Oamenii au viața lor, secretele lor. Nu ai dreptul să intervii și să judeci. Te-ai gândit vreodată că fiecare om are motivele lui să facă anumite lucruri?

— Nu știam că...

— Nu știi multe. Nu știi că Matei m-a luat de lângă Alex prin mijloace perverse, fără ca măcar să apuc să-mi iau rămas bun! Ai idee cum e să te smulgă cineva de lângă

un om de care ești atașată sufletește? Pentru că eu l-am iubit pe Alex. Iar Matei pretinde să mă ia de lângă el, ca pe un bibelou. Am un suflet și o conștiință. Omul acela suferă.

— Îmi pare rău, crede-mă...

— Nu-ți spun toate astea ca să-ți scot ochii și nici ca să mă justific. Ci ca să-ți dai seama că trebuie să-ți vezi de treaba ta. Lasă-i pe alții să-și administreze viețile, cum cred de cuviință. Au dreptul ăsta.

— Of, câtă dreptate ai...

— Poartă-te matur. Atunci când vezi o situație, nu știi câte ascunde în spate. Noi, oamenii, judecăm la prima impresie și luăm decizii. Gândește puțin înainte. Eu te cred că vrei să-i impresionezi și să ajungi la inima lor, dar așa nu vei reuși decât să-i îndepărtezi. Vezi că Matei iubește trădarea, dar urăște trădătorul. Iar Robert la fel.

— O să-l influențezi pe Robert, nu? Să se despartă de mine...

— Draga mea, dacă voiam asta, acum nu mai erai aici. Nu am niciun interes să o fac. Cât timp el este mulțumit de tine și fericit, eu nu mă bag. Chiar dacă nu te plac...

— Să știi că ceea ce am făcut a afectat mult relația cu el.

— Ai căutat-o cu lumânarea.

— N-am să mai fac asta, în viața mea.

— Știu. Voi avea grijă să nu mai ai acces la intimitățile mele. Umilitoare poziția în care te afli... să fii tratată ca o hoată...

Stăteam pe canapea în living, când am văzut în biblioteca din hol, cartea în care eu și Robert ne lăsam uneori bilețele pe ascuns. Oare mi-a mai pus vreun bilețel, de când am plecat? Am scos cartea cu emoție și am răsfoit-o. Am găsit câteva bilețele pe care le-am aranjat în ordine cronologică, pentru că noi treceam mereu data și ora pe bilețele. Le-am citit în aceeași

ordine cronologică.

„M-am trezit de dimineață și am realizat că nu ești aici. Urăsc casa asta. Urăsc fiecare lucru care îmi amintește de tine”

„Te urăsc. Mi-ai luat totul.”

„Azi m-am eliberat de tine. Ai murit. Ești doar o fantomă care mă mai bântuie din când în când.”

„Nu știu de ce-ți mai pun bilețele. Poate că nu le vei citi niciodată. Sau poate că da? Azi vreau să-ți spun că am decis să iubesc din nou. Să nu mai fiu atât de singur. O să mă împac cu o fostă prietenă. Se numește Diana. Și nu o voi aduce aici, ca să umple casa în locul tău. Nici măcar nu îți mai simt lipsa. M-am înțeles bine cu ea, în trecut. Pare mai matură și mai ok decât altele...”

„Când ai plecat mi-ai luat tot eul

Mi-ai luat până și Dumnezeuul

Nu mai am vise, nici speranță.

Sunt mort, dar condamnat la viață.”

„Te-am visat. Cu ochii deschiși. Mă urăsc!”

„Am nevoie să fiu iubit. Am nevoie să fiu îmbrățișat și privit cu dragoste. Am nevoie să simt o inimă bătând lângă mine. Am nevoie de o ființă pentru care să mă trezesc dimineața, căreia să-i spun noapte bună și cu care să-mi împart zilele.”

„Într-adevăr nu mai simt nimic pentru tine. Ai existat, vreodată, cu adevărat?”

Bilețelele scrise de Robert mi-au întors sufletul pe dos. Mă durea gândul că el nu m-ar mai putea iubi. Aveam nevoie de iubirea lui, așa cum era – pentru că fără iubirea lui mă simțeam singură și incompletă. I-am lăsat și eu un bilet pe care i-l scriesem cu ceva timp în urmă, dar pe care nu apucasem să i-l pun în carte:

„Mă uit în oglindă și văd pe altcineva. Văd o persoană străină. Văd un om patetic, care își plânge de milă și care îți cerșește iubirea. Văd un om singur, izolat de lume, care îți caută cu disperare prezența, pentru că tu ești tot

ce i-a mai rămas și tot ce își dorește. Văd un om trist care plânge și care nu-și găsește locul între cei patru pereți de care i se lovesc gândurile. Văd în om secătuit de vise și cu sentimentele mutilate. Văd un om urât, cu un chip inert incapabil sa exprime o emoție frumoasă. Dar unde sunt eu? De ce nu mă mai simt acasă, în sufletul meu? Îmi amintesc vag de mine și mă întreb, cum am ajuns așa? A, da! Tu mai schimbat..."

„Am nevoie de tine!”, mi-a scris Alex, într-un mesaj. Și am decis să mă duc la el. Făceam asta pentru Alex, dar și în semn de revoltă față de posesivitatea lui Matei. Voiam să-i arăt, lui și mie, că eram liberă, că puteam face ce voiam. Alex nu era acasă când am ajuns la el. L-am gătit ceva, pentru ca să-mi omor timpul, apoi am adormit pe colțar, în living.

— Zâna mea, dormi? Mi-ai făcut și papa... mi-a spus Alex, trezindu-mă din somn.

— Hai să mâncăm; îmi e foame și mie.

— Mă sună Robert... mi-a spus el, arătându-mi telefonul.

— Nu-i răspunde. Am venit ca să fiu cu tine, cum am promis...

— Nu vreau să riști nimic, nu vreau să ți-l pui în cap pe Matei..

— Lasă-i, nu sunt proprietatea lor. Au multe antecedente, am și eu dreptul la câteva... Am stat la Alex până aproape de miezul nopții și aş fi rămas până dimineață, dacă Robert nu ar fi venit după mine.

— Alex, ce nu ai înțeles încă, de te porți atât de iresponsabil? L-a întrebat Robert, când acesta l-a invitat în casă.

— Multe nu înțeleg, Robert...

— Irina este iubita lui Matei.

— Iubita sau proprietatea?

— Nu e treaba ta.

— Așa e. E treaba ei. Uită-te la ea. Îți place cum arată? Arătam jalnic. Eram plânsă și aveam ochii umflați. Stăteam pitită după o pernă, pe marginea colțarului și mă gândeam cu groază că urma să-l înfrunt pe Matei.

— Ce e cu tine? m-a întrebat Robert, venind lângă mine.

— Nu știu. Și stai jos. Nu suport să mă privești de sus. Robert s-a aplecat în fața mea și mi-a căutat privirea.

— Hai să mergem acasă, mi-a spus încet.

— Nu am casă. Nu am niciun loc în lumea asta... niciun loc al meu, în care să mă simt acasă...

— Irina, Matei face spume. E terorizat...

— Îmi pare rău. Nu am vrut să terorizez pe nimeni...

— Alex, o iau acasă. Are geantă? Mă ajuți să o duc în mașină?

— Irina, vrei să pleci? m-a întrebat Alex.

— Nu cred că mai fac de mult ceea ce vreau... Robert a vrut să mă ridice în brațe, dar m-am ridicat singură și am pornit spre ieșire.

— Alex, mai vin, da?

— Oricând dorești.

— Alex, nu o mai încuraja...

— Robert, mai scutește-mă cu sfaturile tale. O iubesc. Ai idee cum e asta? Robert a zâmbit amar și și-a înghițit replica pe care probabil o avea pregătită. L-am îmbrățișat pe Alex, care m-a ținut strâns lipită de el, pentru câteva clipe. L-am promis că îl voi mai vizita și am plecat împreună cu Robert. Priveam pe geam afară oamenii care rătăceau în miezul nopții pe străzi și care așteptau prin stații. Oameni normali, care aveau rutina lor, problemele lor, poate probleme mai mari decât mine. Oameni care poate mă invidiau, văzându-mă în Mercedesul luxos, imaginându-și ce viață perfectă și fără griji aveam. Cât am poposit la un semafor, am văzut un om care mătura strada. Chipul lui era posomorât, iar eu îl compătimeam

că nu se afla acasă, în patul lui cald, alături de soția lui. Poate că avea copii și gândurile îi erau concentrate pe existență.

— Ai bani la tine? I-am întrebat pe Robert.

— Da.

— Câți? Dă-mi tot ce ai și oprește imediat pe dreapta. Robert a scos portmoneul, iar eu i l-am luat imediat și am căutat în el. Avea un teanc consistent de lei și niște dolari pe care i-am scos și am coborât din mașină. M-am îndreptat către omul care mătura și i-am întins banii. Acesta a privit în jur, gândindu-se probabil că era o glumă și că poate era filmat, dar când mi-a văzut expresia serioasă, m-a privit nesigur.

— Aveți familie? I-am întrebat.

— Da.

— Copii?

— Trei.

— Sunteți un tată bun?

— Cred că sunt, domniță. Copiii mei sunt ochii din cap... I-am întins încă o dată banii, iar el i-a luat și i-a studiat nesigur.

— Să aveți grijă de familia dumneavoastră, i-am spus și m-am îndepărtat. Robert nu mi-a spus nimic când am urcat în mașină, ci a pornit conducând încet.

— Să știi că nu am de gând să-ți dau banii aia înapoi, am spus.

— Nici nu trebuie să mi-i dai. Irina, zi-mi și mie, ce vrei de fapt? Unde vrei să ajungi cu atitudinea asta distructivă? Speri că așa îl vei îndepărta pe Matei?

— Nu mai sper nimic. Nu mă mai interesează nimic. Mă crezi?

— Trebuie să ieși din starea asta.

— Trebuie să mă lași în pace!

— Nu pot. Văd cum te distrugi și cum îi distrugi și pe alții.

— Pe Matei? N-a vrut-o el? Nu el și-a luat beleaua în

casă?

— Te iubește și tu îl înșeli! Zău așa, cum îl poți înșela?

— Nu îl înșel! Deloc!

— Cum nu? Vrei să spui că nu te-ai culcat cu Alex, azi?

— Și dacă aș fi făcut-o, nu l-aș fi înșelat pe Matei, clar?

— Cum nu?

— Ești așa de prost! Vrei adevărul? Află că pe tine te-aș fi înșelat! Pe tine! De fiecare dată când alt bărbat m-a atins, eu te-am înșelat pe tine! Am izbucnit în plâns. El a oprit mașina și m-a îmbrățișat.

— Uită ce am spus, am zis încet.

— Nu vreau să uit. Asta e tot ce am.

— Doare!

— Știu.

— Tu de ce naiba plângi?

— Știi bine de ce...

— Ai văzut că ți-am călcat cămășile? L-am întrebat, cuibărindu-mă în brațele lui.

— Da. De ce nu o lași pe Nana să facă asta?

— Pentru că îmi place să ți le calc. Știi că le mângâi, când le calc? Pe mâneci și pe spate. Și pun palma pe partea inimii... Robert a vrut să spună ceva, însă doar a oftat adânc. Probabil că dacă am fi adunat toate cuvintele nespuse dintre noi, am fi încărcat Universul cu iubire și cu regrete. Mă ținea strâns în brațe și câteva clipe am plâns amândoi, fără să ne spunem nimic. Când m-am liniștit, a pornit mașina.

— Atunci când ești sinceră, zgudui omul, cu un fel de a fi...

— Ce bine că nu sunt sinceră mereu, nu? Am învățat atât de bine să mă prefac... Până la Snagov niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Nu știam la ce să mă aștept din partea lui Matei, dar nici nu mai eram îngrijorată. Nu-mi mai păsa. Simona mă aștepta în living, iar când m-a văzut, m-a îmbrățișat strâns. După câteva minute a coborât și Matei, s-a așezat pe taburetul din fața

mea și mă studia atent

— Mi-ai promis, i-a spus Robert încet.

— Mă duc la culcare. Are cineva grijă de iubita mea?

— Da, a spus Simona.

— Iartă-mă, Matei, am spus încet.

— O să te iert, pentru că te iubesc. Și pentru că sunt dator. Și eu te-am înșelat. Asta e. Dar nu-mi mai asum niciun risc. Voi lua măsuri să nu mai faci ceea ce ai făcut...

— Nu știi ce e cu mine...

— O să ai timp să afli. Noapte bună!

După două zile nu am ieșit deloc din cameră. Simțeam nevoia să plâng și să fiu singură și doar pe Simona o acceptam în preajma mea. Nu mă mai regăseam și nu mă mai puteam identifica. Nu mai știam cine eram și care era rostul meu pe lume. Am scris mult și mi-am făcut multă autocritică, dar, din păcate, nu una constructivă. A treia zi am decis să ies din cameră și să înfrunt viața. M-am trezit dis de dimineață și am pregătit micul dejun. Matei mai angajase o fată în casă, care făcea toată curățenia, de aceea Oli nu mai avea de făcut altceva decât să gătească. Dar eu voiam să o menajez cât mai mult și, în plus de asta, adoram să gătesc. Micul dejun a fost destul de trist, pentru că nu prea s-a conversat la masă. Diana mă studia, știind probabil de escapada mea din urmă cu trei zile, iar Matei citea ziarul, absent.

— Și? Ți-ai revenit? m-a întrebat Robert, deodată.

— Eu da. Tu? Ți-ai regăsit eul? Robert s-a blocat pentru câteva clipe, apoi a sorbit cu poftă, din ceașca de cafea.

— V-am pregătit mâncare pentru birou, am spus, atingând mâna lui Matei. El și-a tras-o, ceea ce însemna că era supărat pe mine.

— Iubita, azi o să plecăm mai târziu la birou. Vreau să-ți prezint pe cineva, mi-a spus el uitându-se la ceas.

— Pe cine?

— Vei vedea. Vine la ora zece. Am strâns masa și mi-

am făcut de lucru prin casă, în aşteptarea persoanei pe care aveam să o cunosc la ora zece. Nici prin minte nu îmi trecea ce surpriză avea să-mi facă Matei. Iar dacă până atunci credeam că trăiam o viaţă ca în filme, abia din ziua aceea am văzut ce însemna viaţa de film, cu adevărat. Aproape de ora zece, l-am văzut pe Matei vorbind la telefon şi ieşind în curte, probabil pentru a-l întâmpina pe musafirul aşteptat. A revenit după câteva minute, însoţit de un bărbat necunoscut, care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

— Iubita, el este Claudiu.

I-am întins mâna musafirului, apoi Matei l-a invitat să se așeze pe un fotoliu. Simona, Diana şi Robert s-au prezentat şi ei şi aşteptau curioşi să afle cine era acel bărbat şi cu ce scop ne vizitase.

— Iubita, de azi înainte, Claudiu va fi umbra ta. Va sta cu tine atunci când eu voi fi plecat şi te va însoţi peste tot.

— Poftim?! De ce?!

— Mai şi întrebi de ce?

— Ce glumă proastă e asta?

— Nu e nicio glumă. L-am privit pe Robert, care de îndată ce mi-a întâlnit privirea, a întors capul.

— Adică vrei să spui că ai angajat un bodyguard să o păzească? a întrebat Simona uimită.

— Nu să o păzească. Să aibă grijă de ea. Eu şi Robert suntem foarte ocupaţi. Irina are nevoie de atenţie specială... mai are şi probleme cu inima, vreau să o ştiu în siguranţă.

— Hai, sictir!, am spus, răstindu-mă la Matei.

— Poartă-te ca o doamnă ce eşti.

— Matei, tu ai luat-o razna? O dai în SF!, am spus, ridicându-mă de pe canapea.

— M-ai obligat, iubita. Nu mi-ai dat de ales.

— Robert?

— Nu mă bag, mi-a spus Robert, fără să mă privească.

— Vino sus să vorbim, i-am spus lui Matei. El s-a scuzat față de musafir și m-a însoțit până în camera mea, iar când am ajuns, s-a așezat pe colțul patului și mă privea cu un aer indiferent.

— Ce înseamnă circul ăsta, Matei?

— Circ ai făcut tu, iubita mea. M-ai umilit la toată lumea din casă și la Alex. Cât credeai că te mai las de capul tău?

— Băi, tu nu ești normal?!

— Poate că nu sunt. Fac ce pot, ca să-mi apăr ceea ce iubesc cel mai mult pe lume.

— Așa?!

— Ai tu o idee mai bună? Nu pot să te leg.

— Matei, te rog!

— Iubita, nu discut. Mi-ai dovedit cât de iresponsabilă ești...

— Și dacă ți-aș promite că nu mă mai duc niciodată la Alex?

— Degeaba. Nu mai am încredere în tine. Ești oscilantă și îmi faci numai surprize cretine.

M-am așezat pe scaunul măsuței de toaletă și câteva clipe am încercat să-mi adun ideile și să găsesc argumente, spre a-l convinge pe Matei să renunțe la ideea nebunească de-a-mi angaja paznic.

— Cum naiba să-l angajezi să mă păzească?! Asta e o nebunie!

— Nebunie a fost tot ce ai făcut tu în ultima vreme. Iar eu sunt prost că te-am lăsat de capul tău.

— Îți bați joc de mine...

— Nu, iubita. Te protejez. De tine și de toți ăia care se bagă în relația noastră, ca să ne despartă.

— Nu accept să am codiță după mine!

— Nu te-am întrebat dacă accepți, doar te-am anunțat.

— Pui un străin să stea tot timpul cu mine?!

— Nu e un străin, ci un profesionist. E un om de încredere.

— Matei nu face asta, nu-ți dai seama că exagerezi?! Ai întrecut orice limită!

— Ba da iubita, îmi dau seama. Sunt conștient că sunt penibil, patetic, îmi calc pe mândrie, dar nu mi-ai dat de ales. Crezi că mie îmi convine situația asta?! Îți dai seama, măcar, în ce postură mă pui față de toată lumea? Am ajuns să angajez pe cineva să-mi păzească iubita, ca să nu mă mai înșele!

— Eu plec, Matei, nu accept așa ceva! Mă umilești de față cu toți și nu e cu putință!

— Nu o să pleci decât dacă vrei să nu mă mai vezi în viața ta! Și știi că nu glumesc. Dacă pleci, o faci pentru totdeauna. Nu o să mă mai vezi nici pe mine, nici pe Cesara, nici pe Robert sau pe Oli; n-o să-i mai vezi pe niciunul dintre prietenii noștri. După ceea ce ai făcut, nu ești în măsură să mă condiționezi – și să zici merci că am recurs doar la această metodă! Îți dau timp de gândire, ca să te decizi ce vrei să faci și, când te hotărăști, te rog să mă anunți și pe mine. Până atunci, Claudiu te va păzi non stop, fie că îți place sau nu. Mi-am pierdut orice răbdare cu tine!

— Ești nebun!

— Sunt! A ieșit din cameră trântind ușa, iar eu am stat un timp încercând să înțeleg dacă ce trăiam se întâmpla cu adevărat.

— Vrem să plecăm la birou, nu vrei să-ți iei în primire bodyguardul? m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

— De ce nu ai încercat să-i scoți din cap ideea asta tâmpită?

— Pentru că n-aș fi putut și pentru că nici nu am vrut.

— De ce-mi faci asta?

— Ia ghici.

— Simt că o iau razna...

— Nu mai dramatiza atât. Matei face asta pentru că te iubește – iar din iubire facem uneori lucruri nebunești.

— Ești un dobitoc sinistru!

— Știi ce cred eu, maiestate? Că o să-ți prindă bine un paznic... Robert a ieșit din cameră, iar după câteva minute am coborât și eu, ca să țin piept realității în care trăiam.

— Claudiu, probabil că nu-ți va fi ușor la început. Irina are un temperament mai aparte. Îmi cer scuze anticipat pentru eventualele ieșiri ale ei. E o persoană cu o personalitate foarte puternică.

— Nu vă faceți griji, domnule Matei, sunt imun, vă dați seama că m-am confruntat cu tot felul de situații.

— Ok. Te mai rog să fii discret, cred că realizezi că postura în care ne aflăm nu e tocmai plăcută, însă știi, iubita mea este puțin mai rebelă, trecem printr-o perioadă mai dificilă; face copilării ca să mă enerveze...

— Vă înțeleg, i-a spus Claudiu lui Matei, scurtându-i lista de justificări inutile.

— Ok, deci o însoțești peste tot, stai cu ea și la coafor și la dentist și dacă observi ceva ciudat, iei măsurile necesare, așa cum am stabilit, da?

— Măsuri? am întrebat, așezându-mă pe fotoliul de lângă Matei. O să mă bată, sau ce?

— Nu, iubita. Cum te poți gândi la așa ceva? Claudiu este aici ca să te protejeze. Ar trebui să fii încântată de prezența lui. De acum poți pleca unde vrei, zi și noapte...

— Eu parcă încep să fiu încântată... a spus Simona, zâmbind cu aluzie la fizicul lui Claudiu. Claudiu avea un trup athletic, era înalt și foarte sobru. Nu părea genul de bărbat dur, ci mai degrabă unul sportiv, blând și cuminte. Era frumușel, iar atitudinea sobră îi dădea un aer interesant.

— Iubita, eu și cu Robert plecăm la birou. Te rog să-i pregătești o cameră lui Claudiu.

— De ce, se mută la noi?

— Nu se mută, dar are nevoie de o cameră a lui. Poate că uneori va trebui să rămână și peste noapte, dacă eu

voi lipsi de acasă...

— N-ai decât să-i pregătești tu camera. Și dacă vrei, poți să-l și legeni seara, când se va culca!

Săracul băiat ne privea uimit, pentru că mai mult ca sigur nu era obișnuit cu oameni ca noi.

— Iubita, chiar nu poți să fii mai politicoasă? El nu are nicio vină că eu l-am angajat.

— Bietul de tine, dacă ai ști ce te așteaptă!, i-a spus Robert lui Claudiu, bătându-l pe umăr. Când Matei și Robert au ieșit în curte, am ieșit și eu după ei. Robert mă privea cu un zâmbet satisfăcut, în timp ce ștergea una dintre oglinzi.

— Nu ți-e teamă că o să mi-o trag cu el? l-am întrebat pe Matei care își punea geanta pe bancheta din spate.

— Nu, iubita. Nu ai nicio șansă să faci asta.

— Ești sigur?

— Foarte.

— Mă subestimezi.

— Iubita, dacă asta e o metodă de manipulare, ca să renunț la Claudiu, nu ține, să știi.

— Tu chiar ești hotărât să faci asta?

— Ți se pare că mă joc?

— Matei, cum poți face așa ceva?! Eu cred că tu ești total rupt de realitate! Unde naiba ai mai văzut așa ceva? Mi se pare umilitor și aiurea de tot, ce îmi faci!

— Nu am încotro. Trebuie să te țin departe de toți cei care te influențează și să te apăr chiar și de tine, proastă ce ești! Și nu înțeleg de ce dramatizezi atât de mult! Te-ai plâns mereu că nu ai libertate și că nu te las să pleci singură de acasă. Ei bine, de acum poți pleca oriunde vrei, poți să stai și câte o săptămână la Brașov, să mergi noaptea prin discoteci, pentru că de acum voi sta liniștit, știindu-l pe Claudiu cu tine.

— Ești un ticălos și te urăsc!

— Iar tu ești o bestie sălbatică, dar o să te pun cu boticul pe lăbuțe! Am intrat în living val-vârtej și m-am

trântit pe prima canapea care mi-a ieșit în cale.

— Băiețică, și când noi vrem să vorbim ca fetele, ce faci? Te holbezi la noi? I-a întrebat Simona pe Claudiu.

— Nu, doamnă, sunt discret. Nu mă interesează decât siguranța domnișoarei Irina.

Am urcat cu Simona în camera mea și l-am lăsat pe Claudiu cu Diana, care părea depășită de evenimentele din casă.

— Am trăit să o văd și pe asta!, a spus Simona, șezând pe pat.

— Ce mă fac?

— Nimic. Cât poate să-l țină pe ăsta? Și ce mai contează?

— O să-l fac să plece. Îi fac viața amară.

— Hm, depinde câți bani îi dă Matei... Abia după vreo oră am ieșit din camera mea și l-am căutat pe Claudiu, care stătea pe un scaun, afară pe terasă.

— Nu ți-e sete sau foame? Stai ca o statuie, am impresia că nici nu respiri, i-am spus, privindu-l direct pentru prima oară.

— Nu, domnișoară, vă mulțumesc, nu doresc nimic.

— Hai să-ți arăt casa, dacă tot ne este sortit să ne plictisim împreună. I-am arătat camerele de la etaj și dormitorul în care avea să doarmă el, atunci când trebuia să rămână peste noapte.

— Uite, aici găsești prosoape și tot ce-ți mai trebuie. De curățenie și menaj în casă se ocupă Oli și Nana. Aici este camera mea. Nu ai voie să intri în nicio cameră, fără să bați la ușă, da?

— Domnul Matei mi-a spus că dacă nu știu exact unde vă aflați, pot să vă caut în toată casa, fără să bat la ușă.

— Încearcă să triezi ce a spus domnul Matei. Îți interzic să intri abuziv în camera mea. Cât timp sunt acasă, nu am unde să dispar. Pot fi în camera fetei sau în camera prietenei mele. Asta e o casă de oameni civilizați și nimeni nu dă buzna fără să bată la ușă. Și încă ceva, dacă

vreau să dispar, dispar oricum, clar? Nu mă face să-ți fac viața amară. Dacă te porți frumos, mă port și eu la fel și nu-ți fac greutăți. Dacă mă superi, îți promit că o să te fac să te rogi ca să scapi de mine. Să știi că pot fi foarte rea...

Claudiu mă asculta cuminte și mergea în spatele meu. După ce i-am arătat și restul casei, am coborât în living și i l-am prezentat lui Oli, care a rămas șocată, în momentul în care i-am spus care era rolul lui în casa noastră. Claudiu a vorbit câteva minute la telefonul mobil, iar eu și Simona l-am studiat curioase. Era un tip foarte îngrijit și îmbrăcat impecabil. Era chiar un bărbat frumos. Avea părul brunet și tuns foarte scurt, ochi verzi, era înalt și avea musculatura foarte bine conturată. Mă întrebam cum de Matei avea curajul să-mi angajeze un însoțitor atât de tânăr și de chipeș, dar probabil că avea încredere deplină în el, pentru că îl motiva salarial și îl cunoștea din surse sigure.

- Câți ani ai? l-am întrebat.
- Douăzeci și șase.
- Mulți înainte!
- Mulțumesc la fel, domnișoară.
- Faci vreun sport?
- Da, lupte.
- Cum de-ai ajuns să accepți jobul ăsta? Cu ce te ocupi, de fapt?
- Mi s-a cerut și oferta este foarte bună.
- Cu cât te plătește Matei, că să mă păzești?
- Îmi cer scuze, domnișoară, dar nu pot să vă spun.
- Ai familie, o iubită?
- Da. Eu locuiesc cu ai mei și am și o iubită.
- Și iubita ta ce părere are că tu trebuie să păzești o femeie?
- Nicio părere, domnișoară, înțelege că asta e meseria mea.
- Înțelege și dacă nu te duci să o vezi zile întregi?

Poate că va trebui să stai cu mine de Crăciun, de ziua ei, chiar și de revelion...

— Nu știu, voi vedea atunci.

— Eu n-aș accepta ca iubitul meu să stea mereu cu o femeie.

— Poate că nici ea nu ar accepta, dacă v-ar cunoaște.

— Asta este o remarcă obraznică? Aș putea să o interpretez...

— Îmi cer scuze, domnișoară.

— Spune-mi, Matei ți-a dat indicații stricte în privința mea?

— Mi-a spus doar să nu vă scap din ochi.

— Și dacă eu aș reuși să fug? Ce ai face?

— Nu aveți cum să fugiți, vă garantez.

— Și dacă totuși o să reușesc să evadez vreo câteva ore?

— Domnișoară, eu sunt antrenat în trupele speciale. Îmi fac bine meseria și să știți că am avut job-uri mult mai grele și nu am dat greș niciodată. Sunt un profesionist.

— Nu zău? Lasă că-ți arată Irina, profesionalism. David Coperfield e minciună pe lângă ea!, a spus Simona, râzând.

„Bietul om! Ce meserie! Să îndure capricii și umilințe, de la oameni care nu sunt în stare să-și administreze problemele cu maturitate”, mă gândeam.

— Mai facem azi și altceva, în afară să ne uităm unii la alții? Nu că n-ai fi tu un tip mișto, dar bănuiesc că ești plătit numai să o păzești, nu? a întrebat Simona.

— Eu zic să mergem la cumpărături în București, am spus.

— Ai pus-o! Ai fost vreodată cu două gagici la cumpărături?

— Presimt că va fi o zi grea. Și că după aia îți vei da demisia.

— Dacă îmi dau demisia, va veni altul, domnișoară. Dar nu mi-o dau, vă asigur.

— Ce viață! Te compătimesc! Vezi că mergem sus ca să ne îmbrăcăm. Nu te îngrijora, n-o să fug pe geam...

— Știu, domnișoară. Am luat în calcul toate posibilitățile.

— Auzi, Irina? Îi dau o săptămână lu' ăsta, până se va îndrăgosti de tine, mi-a spus Simona amuzată, când urcam scările.

— Ideea e să-l facem să plece...

— Idei am o groază. Ce zici, un somnifer în suculeț, când doarme îl dezbrăcăm și facem niște poze. Ce, numai Matei să fie regizor?

— Nu ești sănătoasă!

— Păi cum să rămâi sănătos, în casa asta? Să mor io, aici nu-ți trebuie filme sau cărți. Nene, aici nu te plictisești în veci!

„Da. Mi-am regăsit eul”, îmi scria Robert, într-un mesaj trimis pe telefonul mobil. „Fii atent. Ai fix 24 de ore ca să-l convingi pe Matei să renunțe la Claudiu. Altfel...” „O să te culci cu el? Ha ha! Never ever.” „Watch me!”

L-am sunat pe Alex, căruia îi promisesem că îl voi vizita și i-am povestit despre Claudiu.

— Irina, asta e prea de tot! Mă minți, nu? E doar un pretext să nu te mai întâlnești cu mine?

— Nu te mint, Alex! Vreau să ne vedem, dar ăsta va veni peste tot cu mine...

— Trebuie să găsim o cale să ne vedem.

— O să găsim. Ai puțină răbdare.

— Să ai grijă de tine. Sper că nu-i iei mințile și lui ăla... Ziua petrecută la cumpărături a fost un coșmar pentru Claudiu. A trebuit să alege și să aștepte ore în șir după mine și după Simona. Ne căra plasele și nu ne scăpa nicio clipă din ochi. La un moment dat, mi s-a făcut milă de el și ne-am oprit la o pizzerie, ca să mâncăm.

— De aici mergem la mama lui Matei, am spus.

— Inteligent! Bravo, maiestate!, a spus Simona, știind motivația vizitei mele. Mama lui Matei ne-a întâmpinat în curte și, când l-a văzut pe Claudiu, mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Țista? E garda mea de corp. L-a angajat fiul dumneavoastră.

— Glumești?!

— Nu. L-a angajat ca să mă păzească să nu-l mai înșel.

— Dar ce, l-ai înșelat vreodată?

— Roata se învâрте, nu?

— Nu te cred. Nu voi admite așa ceva. Asta este o prostie!

— Păi, poate veniți să-l convingeți pe Matei să renunțe la idee. Nu de alta, dar vă compromite imaginea în societate. Știți cum e lumea... ca să nu vă spun că, afișându-mă cu el, lumea va crede că e amantul meu...

— La cât de bine arată ca animal... a spus Simona în completare, fără să țină cont de faptul că o auzea Claudiu.

Am mers acasă și am pregătit o cină specială. Știam că va veni și mama lui Matei, de aceea am gătit și unul dintre felurile ei preferate — și anume, salată de paste cu somon.

— Matei, nu-mi vine să cred ce tâmpenie ai putut să faci! i-a spus ea, în timpul cinei.

— Mamă, nu te amesteca. E problema mea.

— Problema ta? Compromiți familia asta...

— Bravo, my lady! Ce tehnici de manipulare aveți..., mi-a spus Robert, cu gura plină.

— Matei, termini cu circul, clar? a insistat mama lui Matei.

— Termină tu să-mi dai ordine. Nu mai am cinci ani... Discuția cu mama lui Matei a fost zadarnică. El era de neclintit în ideea lui de a-l păstra pe Claudiu, pe post de paznic.

— Fii atent la mine, i-am spus lui Matei, când am rămas

singuri în dormitor. Dacă nu renunți la Claudiu, nu mă mai culc cu tine!

— Fii atentă la mine. Dacă nu o faci, mă duc la altele!

— Iar eu îți promit că mă voi culca cu Claudiu.

— Vrei să mă faci să râd? Pentru că nu ești amuzantă deloc.

— Stai singur, căpcăunule! Mă culc în camera mea! Am ieșit trântind ușa și am dat nas în nas cu Robert, care urca scările cu o tavă pe care avea două cupe pline cu înghețată. I-am lovit tava, iar cupele au căzut pe jos, împrăștiind înghețata în jurul lor.

— Măi, ce nervișori avem!, a spus Robert, aplecându-se să strângă mizeria făcută de mine.

— Vă fac viața amară! Ai înțeles?! Amară!

— Ce are isterica asta, de urlă? a zis Diana, ieșind din dormitor.

— Vezi că ți-a adus Robert înghețată. Hai, treci în patru lăbuțe și papă tot! Am coborât în living și am lăsat-o pe Diana înjurând în urma mea, iar pe Robert adunând înghețata de pe jos.

— Lasă, nu mai fi supărată. Cât îl va ține? mi-a spus Simona, încercând să mă consoleze.

— Nu știu. Dar le voi face viața amară tuturor. Și tot voi fugi.

— Acum poți fugi, de exemplu. Noaptea nu e aici...

— E poarta închisă. Nu sunt fraieri...

Nu reușeam nicicum să adorm. Eram frustrată că nu l-am putut convinge pe Matei să renunțe la ideea de a-mi angaja un paznic. Și dacă eu aveam griji și frustrări, de ce să-i fi lăsat pe alții să doarmă liniștiți? M-am gândit că ar merita să le stric liniștea nopții și celorlalți. Am dat buzna în dormitorul lui Robert, pe care l-am surprins gol pușcă, când tocmai ieșea de la duș.

— Am venit să vă rog să mă primiți puțin la voi, am spus, privindu-l pe Robert din cap până în picioare, fără nicio jenă. Diana stătea ascunsă sub plapumă și mă

privea siderată.

— Poți, te rog, să nu mai dai buzna așa? m-a întrebat Robert, prea uimit ca să caute să se acopere cu ceva.

— Dar am visat urât, am spus cu o privire de copil speriat și cu un ton răzgâiat.

— Pe tine chiar nu te mișcă nimic? Vezi un om în pielea goală!

— Pe tine te mișcă? Vrei să mă dezbrac și eu, ca să vorbim de la egal la egal, sau ce? Deci, am venit să vă rog să mă primiți câteva minute aici. Îmi e urât, singurică. Până mă liniștesc... M-am așezat pe pat lângă Diana și l-am urmărit cu privirea pe Robert, care a căutat un pantalon de trening, pe care l-a îmbrăcat în grabă.

— La ce ne uităm? Că Robert s-a îmbrăcat, am întrebat, așezându-mă comod pe pernă. Diana se străduia să-și ascundă nemulțumirea și mi-a întins telecomanda, fără să mă privească. Robert s-a așezat lângă mine pe pat, astfel că eu stăteam între ei doi.

— Și cât ai de gând să ne onorezi cu prezența? m-a întrebat ea.

— Puțin, până îmi revin din visul urât... Numai că eu aveam de gând să dorm cu ei, ca să le stric toată noaptea. Ne-am uitat tăcuți la televizor, la o emisiune despre eoliene.

— Chiar te interesează emisiunea asta tâmpită?

— Da. Îți dai seama cât de interesant e? Apropo, ți-am povestit vreodată cum se măsoară densitatea uleiului? Deci, se pune uleiul într-un tub gradat. Și se ia o bilă...

— Gata! Hai să ne uităm la emisiune!, a spus Diana. După câteva minute, m-am prefăcut că am adormit cuibărindu-mă comod între ei doi.

— Incredibil, a spus Diana în șoptă.

— Hai să dormim, a spus Robert și mai încet.

— Cu asta între noi?

— Șșt. Lasă că se va trezi și pleacă...

„Ciuciu! Să vedeți și voi cum e să nu ai intimitate!, mi-

am spus în gând. Robert a închis televizorul și luminile și s-a acoperit cu pilota. De îndată m-am întors cu fața către el și l-am îmbrățișat spre disperarea Dianei, care cu siguranță făcea spume la gură, de ciudă.

— Măcar i-ai părul de pe mine, a spus ea în șoaptă. Robert mi-a strâns părul împrăștiat prin pat și mi l-a aranjat la spate cu mișcări ușoare, ca să nu mă trezească. M-am apropiat și mai mult de el și am stat cuminte câteva minute, ca să nu dau de bănuț că nu adormisem. Când am simțit că Diana a adormit, am început să-l mângâi pe Robert pe talie, urcând pe spate foarte încet pentru a nu face zgomot. El stătea nemișcat și aveam impresia că nici măcar nu respira, dar îi auzeam inima bătându-i foarte tare. Mi-am schimbat poziția, astfel încât să ajung cu obrazul foarte aproape de el și am continuat să-l mângâi încet pe spate. Am întins buzele către el și i-am prins buza inferioară între buzele mele. El a încercat să mă sărute, dar mi-am retras capul.

— Ce?! Nesimțitul!, am spus ridicându-mă brusc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Diana trezindu-se speriată.

— Porcul ăsta bâzâie la mine! Ce căutam la el în brațe?

— Cum? a întrebat Diana, aprinzând veioza de lângă pat.

— Măgarule! Te-a înțepat vreo albină, de te-ai umflat așa? Desigur că totul era doar un scenariu construit de mintea mea nebună și mă amuza cât de bine îmi reușise planul.

— Robert, nu mai suport... a spus Diana.

— Ai o iubită! Eu am venit aici ca la frații mei, ca să caut liniște și tu? Ce faci?

— Ești dementă!, a spus Robert râzând. Să mor eu dacă tu nu ești dementă!

— Râzi ca prostul, a spus Diana, ofțicată. Acum te duci în camera ta? Bănuiesc că te-ai liniștit...

— Nu mă duc. Acum sunt și mai speriată. Haideți să dormim. Bâz!, i-am spus lui Robert, împungându-l cu degetul în burtă.

— Robert, fă ceva!, a spus Diana, pierzându-și răbdarea.

— Taci. Vreau să dorm, mă trezesc la șapte jumătate!, a spus Robert, întorcându-mi spatele.

— La șase, am spus.

— S-o crezi tu.

— Te rog, Robert. Vreau să mă ajuți cu micul dejun. Nana nu e și Oli e răcită...

— Lua-m-ar dracu'...

La șase fix am sărit din pat și am dat drumul la muzică. Am deschis geamurile larg și am tras pilota de pe Diana și de pe Robert, pe care-i trezise muzica dată prea tare.

— Trezirea! Ce zi superbă! Ce frumoasă e viața! Nu-i așa?!

— Lasă-mă să dorm! M-ai frecat toată noaptea, m-ai înghesuit și mi-ai pus părul pe față!, a spus Diana nervoasă.

— Robert, hai să facem micul dejun. Doar n-o să mă lași solo... Cu greu s-a ridicat din pat și mi-a spus că în cinci minute va fi jos în bucătărie, iar eu am mers în camera mea, să mă pregătesc.

— Circul de azi noapte a avut vreun scop, sau a fost doar de amuzamentul maiestății sale?

— Repetam pentru Oscar...

— N-ai nevoie de repetiții, ești bună.

— Convinge-l pe Matei să renunțe la Claudiu.

— Ciuciu.

— O să te fac să regreti.

— Abia aștept.

Mi-am amintit că peste două zile era exact data în care au murit părinții lui Robert. Știam de la el că nu le făcuse niciodată slujbe de pomenire, pentru că mama lui Matei nu ținea la astfel de tradiții - sau, poate că nu făcuse

asta, doar pentru a nu-i mai aminti lui de pierderea atât de dureroasă și că era adoptat. M-am hotărât să le fac eu o pomană părinților lui, fără a le spune celor din casă.

— Robert, am nevoie de tine, i-am spus la micul dejun.

— Pentru?

— Vreau să facem niște cumpărături

— Și nu le poți face cu Claudiu? m-a întrebat Diana. Claudiu venise mai devreme, de aceea l-am invitat să ia micul dejun cu noi.

— Nu. Le fac cu cine vreau eu. Ai ceva împotrivă, Robert?

— Nu.

— Cățel ce ești! Mai ai puțin și stai în patru labe și dai din codiță!, a spus Diana, trântind ceașca de cafea.

— Iubita, chiar așa, nu te poate ajuta...

— Tu să taci. L-ai angajat pe post de paznic. Nu mă obliga să-l accept în viața mea, în intimitatea mea, imediat ce mi l-ai băgat pe gât. Robert îmi e familiar și vreau să mă ajute el, clar?

— Lasă că am eu grijă de Claudiu, a spus Simona zâmbind aluziv. Ce zici, băiețică, vrei să ne plictisim puțin? Claudiu nu schița niciun zâmbet. Era serios și părea neatent la discuția noastră.

— În seara asta vreau să merg într-un club. Mai vine cineva? am întrebat.

— În mijlocul săptămânii, iubita?

— Dar ce are? Nu mai trăim decât în week-end-uri? Și apropo, Claudiu, sper că îți place opera. Am de gând să merg la toate spectacolele. Teatrul îți place? A, oare ți-am spus că îmi place să mi se citească? N-o să ne plictisim împreună, o să vezi, am spus mâncând cu poftă, din felia de pâine unsă cu Nutella.

— La sfârșit vei fi tobă de cultură!, a spus Robert, amuzat.

— Și îndrăgostit, a adăugat Simona.

— Matei, știi ce a făcut azi noapte? I-a întrebat Diana pe Matei, care-și consulta preocupat agenda.

— Ce?

— A dat buzna la noi în cameră și a dormit cu noi. Și în toiul nopții a sărit ca arșă, pentru că s-a speriat cică de erecția lui Robert. Simona a izbucnit în râs, iar Claudiu abia își putea ascunde zâmbetul.

— Așa dotat e Robert, fată? a întrebat Simona, râzând.

Am înfipt furculița într-unul dintre crenvurștii de pe platou și l-am scuturat puțin deasupra mesei. Aluzia mea i-a făcut pe toți să râdă cu poftă, mai puțin pe Diana, care mă privea cu ciudă.

— Poftim Diana, i-am spus, punându-i crenvurștul în farfurie. Dacă tot n-ai avut parte azi noapte...

— Merci. Ce drăguță ești... a spus ea, sarcastică.

— Apropo, Claudiu, tu ești dotat? I-am întrebat, fixându-l.

— Iubita! Întreci orice limită!

— De ce, Matei? Păi nu vom împărți viața și intimitățile? Să ne cunoaștem între noi, nu?

— N-ai zis tu că și Claudiu va lua măsuri, Matei? a întrebat Simona. Ce ar fi să luăm și noi măsuri? Știi că fetele sunt curioase...

— Măi, ați luat-o razna cu toții?!, a întrebat Matei serios.

— A fost cineva normal, vreodată, în casa asta? Oli și fetița, atât, am spus. Aș vrea să știu și eu cine a cumpărat crenvurști?

— Eu, a spus Diana. Ai ceva împotrivă?

— Da. În casa asta se mănâncă sănătos. În cazul în care tu, ca medic și cu o cultură atât de vastă, nu știi, află că în crenvurști se bagă doar cinci la sută carne, restul sunt grăsimi și gelatină...

— Ie-te, na! Sunt foarte buni și văd că numai tu comentezi.

— Eu țin la oamenii din casa asta, îi vreau sănătoși și

nu mi-e lene să le prepar o mâncare sănătoasă, clar? Hai să mergem, Robert.

— Vin și eu!, a spus Diana, sărind de pe scaun, de parcă ar fi stat pe cărbuni. Pe drum, Diana a bombănit într-una și mi-a reproșat că eu le stricam mereu programul de cuplu. Aveam lista de cumpărături făcută, iar majoritatea lucrurilor erau pentru pachetele pe care voiam să le împart, pentru a-i pomeni pe părinții lui Robert.

— Pot să știu și eu ce faci cu atâtea napolitane? Și atâtea ciocolate? m-a întrebat Robert, când a văzut ce puneam în coșul de cumpărături.

— Mai am nevoie de fructe. Și de pungi... Am cumpărat tot ce am dorit, iar când am ajuns acasă, l-am rugat pe Robert să mă ajute să fac pachetele.

— Pui în fiecare pungă câte o napolitană, câte o ciocolată, două portocale, o pungă de bomboane, un pachet de biscuiți... Cesara cotrobăia prin plase și ne dădea câte un produs, încântată că-i ceream ajutorul.

— Ce facem cu pachetele acestea, Irina? m-a întrebat Robert, începând să sorteze produsele.

— Îți spun eu ce va face, a spus Diana. Le va duce la niște săraci, ca să facă ea pe sfânta și pe buna.

— Diana!

— Las-o, Robert. Las-o să spună ce vrea. Cuvintele ei goale nu au cum să mă atingă. Eu și Robert am făcut pachetele în liniște, iar Diana ne-a privit ca un spectator, de pe canapea.

— Aș putea să vă ajut, dacă prințesa nu m-ar respinge.

— Diana, nu ai cum să ne ajuți. În pachetele astea punem și puțin suflet, puțină bunătate. Tu de unde să pui?

— Bine că ești tu bună...

— Diana, dacă o singură dată îi mai răspunzi Irinei așa, ne certăm, i-a spus Robert, cu un ton ferm.

Nici în noaptea aceea nu am reușit să adorm. Viața agitată pe care o trăiam și luptele mele interioare m-au transformat într-o insomniacă. M-am refugiat în living și am căutat la televizor un program care să-mi distragă atenția de la gândurile obsesive despre viața mea.

— Ce faci aici, copil frumos? m-a întrebat Robert, apărând lângă mine.

— Stau. Tu de ce nu dormi?

— Nu pot. Am venit să dorm cu tine. Știai că îmi transmiți telepatic stările tale? Teama, bucuria, dorul, nesomnul...

— Da, da...

— Dă-te mai încolo. Robert s-a înghesuit lângă mine pe canapea și m-a luat în brațe.

— Ești așa un copil tembel... mi-a spus, pupându-mă.

— Robert, acum ar trebui să fii cu iubita ta.

— Ai dreptate. Ce bine că sunt în locul potrivit. Ia zi-mi, ce facem mâine?

— O să vezi tu. Du-te la nani...

— Stau cu tine. Îmi lipsești foarte mult. Mm, ce bine miroși...

— O să te caute Diana și...

— Sst, taci. Vreau să-ți aud inima și respirația.

— Mi-e dor de tine.

— Păi sunt aici, lângă tine.

— Tocmai... Fără să spună ceva și-a strecurat mâna pe sub cămașa mea de noapte și și-a pus palma pe abdomenul meu.

— Simți? m-a întrebat el în șoaptă. Simți fluturii?

— Nu sunt fluturi, sunt molii. Și îmi mănâncă sufletul, încetul cu încetul... Robert m-a mângâiat pe burtă și pe mâini, așa cum știa că îmi plăcea și, în scurt timp, am adormit copleșită de căldura și de iubirea lui. Când m-am trezit, am găsit pe pernă un bilețel de la el. „*Nimeni nu o să te poată înlocui. Nimeni. Niciodată.*”

Am pregătit micul dejun și am așteptat să vină toată

lumea la masă, ca să pot duce tăvile cu colivă în mașină, fără ca să le vadă cei din casă. Doar Oli știa de intenția mea de a face o pomană în memoria părinților lui Robert și s-a oferit să facă ea coliva.

— Îngerul meu, ce gest frumos faci!, mi-a spus ea, emoționată.

— Trebuie făcută și asta. Cred că și Robert trebuie încet, încet, să se apropie de părinții lui, așa cum se mai poate acum... Aș fi vrut să plec numai cu Robert, dar Diana a făcut mofturi și am decis să o iau și pe ea, ca să nu le mai creez discuții.

— Atâta mister pentru ce știu eu ce rahat... a spus ea pe drum, ofticată că nu am vrut să-i spun unde aveam să mergem.

— Diana, tu chiar n-ai de gând să te potolești? a întrebat-o Robert, răstit.

— Păi nu mai pot, Robert! Suntem slugile ei! Unde naiba mergem acum? Nu avem noapte, nu avem zi...

— Robert, intră aici te rog, i-am spus, ignorând-o pe Diana.

— Ok. Pe aici?

— Da, da. Înainte... Când am intrat pe strada care ducea către cimitirul unde erau îngropați părinții lui Robert, el a înțeles unde mergeam. Nu m-a mai întrebat nimic și a condus liniștit până acolo.

— Ce facem aici? m-a întrebat Robert, încet

— Hai să coborâm. A coborât din mașină și, după ce am coborât și eu, a venit lângă mine.

— Azi e ziua în care au murit părinții tăi. Și am vrut să-i pomenim, să le arăți că nu i-ai uitat, că-ți lipsesc și că-i iubești, i-am spus. El m-a luat de mână și a închis ochii pentru câteva clipe. Voia să-mi spună ceva, dar se vedea că nu putea rosti nici un cuvânt. A lăsat o lacrimă să i se prelingă pe obraz și a plecat de lângă mine, intrând pe alea cimitirului. Diana a vrut să fugă după el, dar am oprit-o.

— Lasă-l, Diana. Are nevoie să fie singur...

— Dar...

— Diana, noi am pierdut părinți. Avem nevoie să plângem după ei. Înțelegi?

— Da, iartă-mă. Merg în mașină... Am mers în urma lui Robert când am ajuns lângă el, l-am luat de mână și l-am condus până în fața mormântului părinților lui. Cu câteva zile în urmă, am fost cu Oli și cu Simona și am împodobit mormântul cu flori și cu lumânări.

— Când ai făcut toate astea? m-a întrebat Robert, lăsând un șiroi de lacrimi să-i curgă pe față.

— Acum câteva zile...

— Doamne, nu m-aș fi gândit... Nu am fost aici, de ani...

— Știu.

— Credeam că nu pot.

— Ba poți. De ce te temi să te gândești la cei care au plecat? Nu-ți lipsesc? A vorbi despre ei, a plânge după ei, înseamnă a-ți arăta dorul.

— Cui? Odată ce omul a murit, e dus, nu mai ai ce să-i arăți..

— Greșești. Mie mi-a spus tata că oamenii care mor trec, de fapt, într-o altă lume și că atunci când murim și noi, ne reîntâlnim.

— Dacă ai putea să le spui, ceva despre mine, ce le-ai spune?

— Le-aș mulțumi că te-au adus pe lume. M-a îmbrățișat strâns și am plâns amândoi.

— Să mă ierți, Robert...

— Pentru ce?

— Pentru păcatul de a te iubi. Nu știu de ce îngăduie Dumnezeu așa ceva...

— Vrei să îți spun eu de ce îngăduie? Pentru că trebuia să mă iubească și pe mine cineva... așa cum o faci tu. Pentru că El știe că tu ești cea mai potrivită. În timpul slujbei, Robert a plâns întruna. Bărbatul puternic și matur

devenise acum copilul trist și speriat, care la numai unsprezece ani a rămas fără părinți. Nu a plâns după ei, nu a plâns pentru ei, de teamă că familia care l-a adoptat îl va considera nerecunoscător pentru șansa pe care i-au oferit-o. Iar acum plângea pentru toate momentele în care s-a abținut să plângă. Le-am împărțit pachetele săracilor aflați în curtea Bisericii și i-am lăsat preotului câteva, acesta promițându-ne că le va dăruia unor familii nevoiașе.

— Te rog din suflet să mă ierți, mi-a spus Diana, pe drumul de întoarcere spre casă.

— Te-am iertat.

— Nu am știut...

— Diana, de atâtea ori nu știm, dar judecăm, jignim, rănim... păcat că nu realizezi câtă putere de a face rău, au unele cuvinte... Când am ajuns acasă, am urcat în camera mea, pentru că îmi doream să dorm puțin. Eram obosită și încărcată sufletește. Dar nu m-am culcat imediat, ci am scris în jurnal.

„Toți oamenii dragi care mor, lasă răni dureroase în sufletul nostru, răni care nu se închid, nici măcar odată cu acceptarea și cu resemnarea în fața pierderii. Când oamenii mor, ei dispar de pe Pământ, dar nu dispar din sufletul nostru – unde trăiesc atâta timp cât încă îi iubim. Iubirea noastră îi ține vii, acolo în lumea minunată, numită suflet. Doar că nu-i mai putem avea, fizic, aproape... Dar le putem vorbi, îi putem visa, îi putem iubi. Pentru că îi avem acolo, cel mai aproape de noi...”

— Te deranjez? m-a întrebat Robert, intrând în cameră.

— Nu. Ești ok? M-am ridicat de la măsuța mea și am închis jurnalul, iar el a venit lângă mine și m-a îmbrățișat, ținându-mă lipită strâns de el. Apoi a îngenunchat în fața mea și mi-a cuprins picioarele, într-o îmbrățișare.

— Ți mulțumesc cu tot sufletul meu, mi-a spus încet. L-am mângâiat pe păr și i-am întins mâna să se ridice.

— Ești bine? l-am întrebat, ștergându-i o lacrimă care

tocmai i se prelingea pe obraz.

— Da. Am impresia că, nu știu cum să-ți descriu... parcă mi-am regăsit ceva ce pierdusem, ceva care îmi lipsea...

De ziua de naștere a lui Robert i-am pregătit o petrecere surpriză, așa cum obișnuiam să le pregătesc tuturor celor din casă și chiar și prietenilor noștri care nu aveau case atât de mari în care să poată organiza petreceri cu multe persoane. Robert a fost foarte încântat de surpriza pe care i-am făcut-o și, totodată, impresionat de numărul mare de invitați care au venit special pentru ziua lui. Prieteni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, au venit chiar și din alte țări, special pentru petrecerea lui. Aveam și un cadou personal pentru el, pe care îl cumpărasem atunci când am fost împreună în Italia. Era o brățară din argint, care avea pe ea gravat mesajul „Nihil sine Deo” - *nimic fără Dumnezeu*. O cumpărasem fără știrea lui, pentru a i-o dăruia cândva, iar acum părea a fi momentul oportun. Într-un târziu, când l-am surprins singur, i-am spus că vreau să-i vorbesc, iar el mi-a propus să mergem în camera mea. De îndată ce am ajuns, m-a îmbrățișat strâns și și-a apropiat obrazul de fruntea mea.

— Îți mulțumesc mult pentru petrecere! E minunat totul.

— Mai am un dar pentru tine.

— Pe bune?! Ce am făcut să merit toate astea?

— Te-ai născut, am spus zâmbind copilărește. Am scos din sertar cutia în care se afla brățara și i-am întins-o emoționată.

— Sper să-ți placă, fie și numai ca s-o ții undeva într-un sertar, ca amintire. El a deschis imediat cutia, din care a scos brățara pe care a privit-o uimit.

— Nu pot să cred! Nu pot să cred! De unde o ai? m-a întrebat.

— Din Italia...

— Nu pot să cred! Așteaptă aici. A ieșit din cameră și s-

a întors după câteva minute, ținând în mână o cutie identică cu cea în care-i dăruisem eu brățara.

— Deschide-o, mi-a spus, întinzându-mi cutia. Am deschis-o și, spre uimirea mea, în ea am găsit o brățară identică, numai că era mai mică, fiind varianta feminină, cu același model și aceeași gravură.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? m-a întrebat el, încântat.

— Nu înțeleg...

— Amândoi ne-am cumpărat aceeași brățară, când am fost în Italia. Din câte magazine au fost, din câte mii de bijuterii, noi am ales același model, fără să știm unul de celălalt!

— Dar e ciudat, nu?

— Este minunat! Am vrut și ți-o dăruiesc de ziua ta - și mi-a pus brățara pe mâna dreaptă. Am sărutat brățara mea, apoi i-am pus și eu brățara lui pe mână. Ne-am privit mâinile una lângă cealaltă, apoi ne-am îmbrățișat.

— E incredibil! Cum ai ales-o? l-am întrebat.

— Știi că văzusem în vitrină, inelul acela cu fluturi? Ei m-am întors fără tine ca să-l iau, dar avea numai unul și era prea mare pentru tine. Am stat mult să caut altceva și m-a atras brățara, mai ales pentru mesaj... Știam că o să-ți placă.

— Suntem nebuni, amândoi... nu-mi vine să cred...

— Suntem suflete pereche, Irina! Doar nu crezi în coincidențe!

— Nu știi ce să cred. Ceilalți le vor vedea. Sau n-o s-o porți?

— O voi purta toată viața. Nu-mi pasă de nimeni!

— Și eu. O să spun că ni le-am cumpărat, pur și simplu...

— Nu da explicații nimănui. E treaba noastră.

— Îți mulțumesc pentru brățară! La mulți ani!

— Eu îți mulțumesc, regina mea! M-a îmbrățișat din

nou și mi-a purtat pașii într-un dans lent, pe fondul muzical care se auzea din casă.

— Crezi că ai mei petrec acum, în cer? m-a întrebat el încet

— Sunt absolut sigură. Dar tu ești fericit?

— Sunt foarte fericit! Vrei să mergem undeva, doar noi doi?

— Unde?

— Nu știu, în alt oraș, în altă țară, oriunde. Să fim doar noi doi.

— Și Diana?

— Nu-mi pasă.

— Robert, nu e în regulă. Trebuie să fii corect cu ea...

— Am fost de la început. I-am spus că nu sunt dispus să mă leg, ci e doar o încercare să vedem dacă merge...

— Și totuși ea are așteptări, iar eu m-am săturat să mint

— Nu te-ai săturat să te minți pe tine? Și pe mine?

— Și crezi că e ok să furăm așa, câteva clipe împreună?

— Acele câteva clipe mă hrănesc și îmi dau forță pentru multă vreme... Dar vreau să-ți spun de pe acum, că nu vor fi doar acele clipe. Vreau mai mult. M-am gândit mult și trebuie să facem ceva. Trebuie să înceteze toata agonia asta și să fim împreună. Voi lupta pentru asta și nu am de gând să mai amân.

— Ce nebunii spui, Robert?

— Nu sunt nebunii. De mult plănuiesc asta, doar că...

Ușa camerei mele s-a deschis și noi ne-am îndepărtat imediat unul de celălalt.

— Ce faceți, băi, aici? Lumea întreabă de voi, a spus Simona, intrând în cameră. Am abandonat discuția și am coborât în living, unde lumea se distra. Casa era atât de plină și de veselă, încât bucuria tuturor era molipsitoare. Iar eu deja visam la ceea ce îmi spusese Robert. „Oare e posibil ca noi doi să fim împreună? Are un plan? Ce plan?” mă gândeam. Eram liniștită, știind că orice plan ar fi avut,

era unul bun. Aveam încredere că el nu ar fi făcut rău nimănui și că ar fi acționat corect. După ce am împărțit și tortul, prietenii i-au propus lui Robert să deschidă cadourile. Holul era plin de pungi și de cutii, pe care Robert le-a adus în mijlocul livingului și a început să le desfacă pe rând, de față cu toată lumea. Primise tot felul de daruri hazlii, parfumuri, sticle cu șampanie și cărți. Matei îi dăruise un ceas pe care Robert îl văzuse într-un catalog și care îi plăcuse foarte mult, iar Oli i-a dăruit o poză cu el și cu ea, de când el era doar un copil.

— A venit momentul să-ți ofer și eu cadoul, i-a spus Diana, mergând lângă Robert. Unii dintre prieteni se împrăștiaseră deja prin casă, iar în jurul lui Robert au rămas doar câteva persoane.

— Iubitul meu, darul meu pentru tine este unul deosebit, a spus Diana. Sunt însărcinată! Auzind-o, am simțit că îmi fugea pământul de sub picioare. Robert a rămas blocat puțin, apoi mi-a aruncat o privire disperată.

— Ești sigură? Sau e o glumă? a întrebat el, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu e o glumă, a spus Diana, forțându-l să o îmbrățișeze.

— Felicitări, frate! Intri în lumea tăticilor, i-a spus Matei, bătându-l pe umăr.

— Este minunat, Robert!, am spus cu vocea tremurândă, sperând că îi voi da putere și curaj. Te felicit, Diana.

— Mulțumesc!, mi-a spus ea, aruncându-mi un zâmbet vanitos. Toată seara m-a privit cu ciudă, supărată că i-am organizat petrecerea lui Robert și invidioasă pe aprecierile lui și ale invitaților. Acum avea ocazia să-mi dea peste nas, ceea ce o făcea să fie foarte fericită.

— Proasta, i-a stricat petrecerea omului... a spus Simona încet, în spatele meu.

— Taci, că te aude! Am făcut tot posibilul să par detașată și să nu-mi arăt surprinderea și dezamăgirea. M-

am dus către un grup de prieteni care râdeau și am căutat să fiu cât mai departe de Robert, care era vizibil afectat de vestea primită. Îmi doream să mă ascund undeva ca să plâng, dar trebuia să fiu tare și să duc petrecerea până la capăt. Cu toată forța mea, am reușit să fiu o gazdă bună, să fac poze, să filmez și să întrețin invitații. Au plecat spre dimineață foarte încântați de petrecere, rugându-mă să mai organizez și alte evenimente, pentru că s-au distrat grozav.

— Hai să facem curat, mi-a spus Simona, știind că nu aveam chef de dormit. Robert a urcat în dormitor cu Diana, ca să-și ducă darurile, iar eu cu Simona și cu Sandra am început să facem ordine.

— Eram sigură că i-o coace Diana! Știe fata ce vrea!, a spus Simona.

— Taci, te rog. L-am văzut pe Robert coborând scările spre living, dar când a ajuns lângă mine am trecut pe lângă el și am urcat în camera mea, unde m-am încuiat. Abia atunci am îndrăznit să plâng. Abia atunci realizez că îl pierdeam definitiv și că orice vis de a-l avea, devenea imposibil de realizat. Pentru că dacă în fața unei femei aș fi fost totuși în stare să mă pun, în fața unui copil, niciodată.

Pentru mine, un copil însemna ceva sacru. Singurul lucru care merita orice sacrificiu – chiar și viața.

„Îmi vine să mă omor! Am nevoie de tine!”, mi-a scris Robert într-un SMS. Trebuia să mă adun și să-l ajut. Avea nevoie de mine și era de datoria mea să-l susțin. Am coborât în living și l-am găsit stând abătut, pe un fotoliu.

— Ce-i cu tine, Robert? M-am apropiat de el și de îndată mi-a cuprins talia într-o îmbrățișare. L-am mângâiat pe păr și mi-am adunat gândurile și puterea, pentru a-l încuraja.

— Ce mă fac? m-a întrebat el încet.

— Robert, dar un copil e ceva minunat! Te va împlini, va da sens vieții tale...

— Eu nu am vrut copil! Nu sunt pregătit pentru asta! Nu cu ea!

— Dar dacă a fost voia lui Dumnezeu să...

— Nu mai vorbi tâmpenii! Ce treabă are Dumnezeu cu asta? Nu a pus-o Dumnezeu să fie iresponsabilă!

— Acum ce vrei să faci? Ești surprins, dar ai răbdare câteva zile, te vei obișnui cu gândul și poate găsești puterea să...

— Nu vreau copilul ăsta. Nu-l vreau cu ea! Singura femeie din lume asta cu care mi-aș dori să am un copil ești tu!

— Robert.. Știi bine că așa ceva nu se poate.

— Nu știu, Irina! Pentru că am alte planuri!

— Adună-te, Robert. Fii matur și asumă-ți responsabilitatea.

— De ce să mi-o asum? Mi-a întins o capcană. Am stabilit cu ea de la început că nu vreau să mă implic, că doar încerc...

— Băi, asta e disperată, vă spun eu!, a spus Simona.

— Simona, nu te băga!, i-am spus.

— Hai, Irina, da-o naibii de treabă! Nu forța omul să facă ceva împotriva voinței sale, doar pentru că aia l-a pus în fața faptului împlinit! Să-și asume singură responsabilitatea, doar nu o să-l lege de ea. Nu a fost corect ce-a făcut! Îi făceam semne Simonei să tacă, pentru a nu-l influența pe Robert, dar ea era o fire mult prea sinceră și asertivă.

— O să te pierd, nu? O să te îndepărtezi de mine!, a spus Robert cu un ton disperat.

— Niciodată! De ce crezi asta? O să vă ajut să creșteți copilașul. Cesara va avea cu cine să crească...

— Ia mai termină, tu, cu aberațiile tale!, mi-a spus Simona aprinzându-și o țigară. Suntem în secolul contracepției! Sau doamna doctor Diana nu știe cum? Crede că așa va pune lăbuța pe el! Fata se apropie de treizeci, Roby e o partidă bună.

— Gata, Simona!, am spus răstit. M-am aplecat în fața lui Robert și l-am îmbrățișat.

— O să-ți fiu alături, orice ar fi. Ok?

— Minți! Te cunosc foarte bine, Irina. Știu că ai fi în stare să-ți dai viața numai să nu rănești pe cineva. Știu ce înseamnă pentru tine, familia și copiii... Avea dreptate. Familia era sacră pentru mine. Cine, dacă nu eu, ar fi putut să știe mai bine ce însemna lipsa unei familii unite? Am îndurat singurătate, răutăți și dureri, pentru că nu am avut parte de o familie.

— Hai, Robert, gata, a spus Simona. Nu e sfârșitul lumii. Nu te poate obliga nimeni să faci ceva ce nu vrei. Dacă ea va dori copilul, atunci o poți susține financiar. Doar nu o să te legi la cap pentru o viață, cu una pe care nu o iubești. Ea și-a asumat asta, când a decis să rămână gravidă fără știrea ta. Ori, în viață oamenii nu sunt obținuți cu japca, e clar? Așa ceva e pentru bărbații proști. Ai uitat prin ce a trecut Matei cu Silvia? Eu nu te las, bă, să faci o asemenea prostie! Dacă o iubești și o vrei pe viață, tot respectul. Dacă nu, aia nu o să te învârtă cum vrea ea. O calc în picioare...

— Mereu te-am iubit, Simo, a spus Robert încet. Ești cea mai adevărată prietenă pe care o poate avea un om.

— Păi, vă iubesc, băi, de aia! Hai, lasă tristețea, e ziua ta, ne-am distrat super. Mai e tort? Hai să petrecem, că viața e prea frumoasă, ca să ne împotmolim la mărunțșuri...

Lumea mea se prăbușise din nou. Nu mai aveam nicio fărâmbă de vis. Trebuia să mă resemnez în fața sorții și să accept că eu și Robert trăiam vieți paralele. Mi-am adunat forța și m-am purtat ireproșabil. Am fost mai îngăduitoare cu Diana și mult mai distantă cu el. Îi înăbușeam orice tentativă de a se apropia de mine. Relația lui cu Diana era foarte tensionată, dar i-am rugat pe cei din casă să nu intervină. Să nu-l influențeze pe Robert în niciun fel și să-l

lase să-și rezolve singur problemele.

— Irina, pot vorbi ceva cu tine? m-a întrebat Diana, venind după mine, în camera fetei lui Matei.

— Te ascult.

— Tu îl cunoști mai bine pe Robert. Cum ar trebui să procedez acum, pentru că nu-i convine faza cu sarcina. De câteva zile se poartă aiurea...

— Nu mă bag, e problema voastră și numai voi o puteți rezolva.

— Am venit la tine ca la o prietenă. Știu că voi sunteți apropiați și mă gândeam că poate mă ajuți cu un sfat...

— Ce sfat să-ți dau, Diana? Pune-te în locul lui. L-ai pus în fața faptului împlinit, nu? Ai abuzat de situație și-l obligi la ceva ce nu dorește...

— Nu-l oblig la nimic.

— Robert e un om responsabil. Crezi că-i e indiferent că îi porți copilul?

— Se pare că da. Aseară ne-am certat rău pe tema asta...

— Cum am mai spus, nu mă bag. Însă mă așteptam să fii mai responsabilă. E totuși vorba despre o viață omenească...

— Îl iubesc pe Robert, să știi.

— Și, dacă-l iubești, ai impresia că asta-ți dă dreptul să-i organizezi viața și să decizi în locul lui?

— N-ai cum să mă înțelegi... S-a așezat pe un scaun și a început să plângă.

— Ba da. Te înțeleg. Uite, încearcă să te apropii de el, să-i arăți că-l iubești. Nu te văd să-l răsfеți, nu te-am văzut niciodată să-i gătești.

— Păi de gătit se ocupă fetele și cu tine...

— Diana, să-i faci tu ceva ce știi că-i place! Robert apreciază astfel de gesturi. Ai idee care e mâncarea lui preferată?

— Aripioarele de pui, parcă..

— Cineva care iubește nu are îndoieli. Știe tot. Uite, eu

îți pot spune despre fiecare om, ce-i place, ce tabieturi are...

— Astea sunt mărunțișuri, nu așa dovedești iubirea.

— Nu? Dar cum?

— Păi...

— Păi lasă. Uite, hai să te învăț să-i faci tiramisu. Îi place la nebunie și ar mânca și noaptea, dacă îl trezești.

— Tu chiar îl faci bun.

— Îl facem amândouă și-i spui că l-ai făcut tu, că ai vrut să-i faci o surpriză, ok? Caută să fii mai caldă, să te implici mai mult... vei deveni mămică, trebuie să știi tot despre familia ta și trebuie să-i copleșești cu dragoste...

Am făcut prăjitura împreună cu Diana, care mai mult a asistat, părând dezinteresată.

— Când vei merge la doctor? Vrei să-ți fac programare la medicul meu? am întrebat-o.

— Să vorbesc și cu Robert. Ar trebui să merg...

— Știu că trebuie să iei ceva suplimente, acid folic, parcă...

— Cum de știi atâtea?

— Pur și simplu, am prins din zbor. Deci, îi spui lui Robert că tu ai făcut tiramisu, pentru el, ok?

— Da. Mulțumesc!

— N-ai pentru ce. O să te mai învăț și alte lucruri despre el...

Mă obișnuisem să fiu păzită de Claudiu. Îl vedeam peste tot. Îl simțeam mereu privindu-mă și îl visam și noaptea. Dacă mergeam la cumpărături cu Simona, el stătea în spatele nostru și ne căra bagajele; dacă mă uitam la un film, el se uita cu mine; dacă dormeam, el citea; iar dacă umblam prin casă își schimba mereu poziția, astfel încât să nu mă piardă din ochi. El era și șofer și bodyguard și cărauș și, deși ne petreceam toată ziua împreună, nu prea vorbeam cu el, iar dacă o făceam, mă limitam la a-i cere câte ceva sau, pur și simplu glumeam pe seama lui. Mă deranja că nu mai puteam

vorbi deschis cu Simona, când ieșeam în oraș, pentru că el stătea mereu lângă noi. Singurele clipe de intimitate le aveam atunci când făceam baie, sau când eram cu Matei. Mă purtam cu el, ca și cum aș fi fost stăpâna lui, iar el mă respecta și îmi suporta toate ifosele, fără să comenteze. Abia avea curaj să mă privească și sub nicio formă nu a arătat o atitudine prietenoasă față de mine. Dacă mă privea, se uita doar în ochii mei. Răbdarea pe care o avea mi se părea ieșită din comun și mă gândeam că probabil își blestema zilele că trebuia să suporte o ființă ca mine. Îmi era dor să fiu singură, să mă plimb, să mă gândesc și să nu fiu urmărită pas cu pas. Dar Matei nu părea a avea de gând să renunțe la Claudiu, deși eu speram că totul era doar un teribilism temporar, menit să mă sperie sau să-mi ofere o lecție.

— Mergem la cumpărături, i-am spus lui Claudiu într-o zi. Am scos mașina din curte și, în timp ce el închidea poarta, mi-a trecut prin minte să plec fără el. Am accelerat și am plecat în viteză, lăsându-l privind în urma mea.

— Yuhuuu, te-am făcut, băiețică!, strigam bucuroasă, în mașină. Am închis telefonul mobil ca să nu fiu deranjată și am bătut în voie prin magazine, aproape o jumătate de zi. Am cumpărat multe cărți, printre care și câteva despre copii și despre perioada maternală, pentru Diana și pentru Robert. Am savurat un ceai într-un loc în care mergeam cu drag, apoi am plecat spre Snagov. Am pornit telefonul și, de îndată, Matei m-a sunat.

— Unde naiba ești?!, m-a întrebat, când i-am răspuns.

— Vin acasă. Știam că urma să mă cert cu el, dar aveam satisfacția că reușisem să-i păcălesc paznicul și să evadez câteva ore. Acele câteva ore în care am fost doar eu cu mine, mă remontaseră! Când am ajuns în fața porții l-am găsit pe Claudiu așteptând. Mi-a aruncat o privire plină de reproș, apoi a deschis. Matei mă aștepta în living, discutând cu Diana.

— Unde dracu ai fost? m-a întrebat Matei, venind către mine.

— Nu-ți datorez explicații. Ai văzut ce eficient e paznicul tău?

— Zi-mi unde ai fost!

— E treaba mea, clar?! Matei mi-a dat o palmă, care m-a făcut să mă clatin puțin. Claudiu a venit imediat să mă ajute, în timp ce Diana privea scena, detașată.

— Ia-ți mâinile de pe mine!, am strigat la Claudiu, lovindu-l peste mână. Matei m-a prins de mână și m-a dus aproape târându-mă până în camera lui și, de îndată ce am ajuns, m-a trântit pe pat și a început să-mi arunce tot felul de reproșuri.

— Cât crezi că o să mai suport?! Îți bați joc de mine la nesfârșit?! Mă umilești în ultimul hal!

— Cine te pune să mă suporti, idiotule? Dă-mă pe ușă afară și scapă de stres!

— Te iubesc, imbecilo!

— Dacă o singură dată mai dai în mine, îți jur că plec definitiv. Animalule ce ești!

— M-ai scos din minți! Crezi că mie-mi convine să fac astea? Te-ai pus măcar o clipă în locul meu?!

— Renunță la Claudiu și mă voi purta normal!

— Nu! Până nu-mi arăți că te porți responsabil, nu renunț! E clar?! De acum înainte o să stea non-stop aici! Zi-mi unde ai fost!

— Treaba mea!

Matei era foarte nervos și probabil că dacă în cameră nu ar fi venit Simona, ne-am fi certat și mai mult sau poate chiar m-ar fi lovit din nou.

— Hai, valea!, i-a spus Simona.

— Vrăjitoare ce ești! Numai tu îi bagi în cap prostii! i-a spus Matei, ieșind din cameră și trântind ușa în urma lui.

— Ești ok?

— Da, am spus, plângând. Am făcut un duș ca să mă liniștesc, apoi m-am dus în camera fetei, ca să stau cu

ea.

— Unde ai umblat, copil rebel? m-a întrebat Robert, intrând în cameră.

— M-am plimbat. Am cumpărat cărți, v-am luat și vouă câteva despre copii...

— Păi nu-l puteai lua și pe Claudiu cu tine?

— Îmi doream să fiu singură, Robert...

— Vino încoace... M-a îmbrățișat, iar eu am început să plâng.

— M-a lovit. Nu are dreptul să facă asta! Cred că tata se răsucesce în mormânt..

— Ce a făcut?! Robert m-a eliberat din brațele lui și a ieșit din cameră, val-vârtej. L-am urmat până în living, unde s-a postat în fața lui Matei.

— Ai dat în ea? l-a întrebat pe Matei, care se uita la televizor.

— Nu.

— Cum nu, mincinosule?! Spune, Diana! Este că a dat în mine? am întrebat-o pe Diana, care stătea pe un fotoliu cu o revistă.

— Nu, a spus ea, foarte sigură pe ea.

— Cum nu, mincinoaso?! Ai văzut cu ochii tăi! Diana a lăsat privirea pe revistă, iar mie nu îmi venea să cred că mințea cu atâta nerușinare. Robert mi-a aruncat o privire întrebătoare, iar eu am înțeles că nu mă credea.

— Te compătimesc, Robert! Ești blestemat să ai așa un frate și așa o iubită!, am spus. Să cinați fără mine, șerpilor! Am urcat în camera mea, unde m-am încuiat împreună cu Simona.

— Hai să mergem la Brașov, mi-a spus Simona.

— Chiar simt nevoia să fiu departe de toate astea...

„Ce faci?”, îmi scria prietenul imaginar, într-un SMS. „Sunt tristă și dezamăgită. Unii oameni au două fețe!” „Vrei să-mi povestești?” „Mă suni?” Prietenul imaginar m-a sunat, iar eu i-am povestit despre întâmplările din ziua aceea și despre felul în care Diana îl mințise pe Robert, în

fața mea.

— Mă doare că el va avea o asemenea femeie alături. Nu îl merită. Dar acum e gravidă. Și când te gândești că am vrut să o ajut, am vrut să o duc la doctor, să mă implic... Ce să mai caut în casa asta? Vreau să plec departe câteva zile, măcar! Dacă nu era fetița lui Matei, plecam fără să mă mai întorc. Dar nu mai pot trăi fără ea...

Am auzit o bătaie în ușă, iar Simona a deschis, lăsându-l pe Robert să intre în camera mea.

— Cu cine vorbește? a întrebat-o Robert, pe Simona.

— Cu Elvis Presley! Ce te freacă grija?!

— Hai că vorbim mai târziu, ok? i-am spus prietenului imaginar, închizând apelul.

Robert a încercat să ne convingă să coborâm la cină și, chiar dacă i-am spus că nu voi mai sta la aceeași masă cu Diana, m-a convins rugându-mă să o fac de dragul lui Oli și a Sandrei. După cină m-am apucat să pun în ordine bilețelele primite de la Robert, pe care mi le lăsa de obicei în cartea din hol. Simona a început să citească din ele, făcând din când în când câte un comentariu aprobator, sau dezaprobat.

— Of, mi le-ai amețit de tot... i-am spus, când le-a lăsat împrăștiate pe pat. Le-am scos și pe acelea pe care le țineam în jurnal și am început să le rearanjez în ordine cronologică. Printre ele am găsit bilețelul misterios, pe care ospătarul mi l-a adus în noaptea în care îi cunoscusem pe Matei și pe Robert. „*Te rog să pleci. Fugi cât mai repede de aici. Te implor!*”, scria pe bilețel. Uitasem de el și nici acum nu știam cine mi-l trimisese. Pentru că era împăturit în două, l-am deschis să-l recitesc. Abia atunci am observat că era scrisul lui Robert. Am luat un alt bilețel scris de el ca să compar scrisul, pentru a mă convinge că nu mă înșelam.

— Nu se poate!

— Ce? a întrebat Simona.

— Mai știi bilețelul acesta? Simona l-a studiat și de îndată și-a dat seama că era scrisul lui Robert.

— Ce ciudat!

— De ce mi l-ar fi scris, în prima seară când ne-am cunoscut?

— Nu știu. Trebuie să-l întreb. Am luat bilețelul și am pornit glonț către dormitorul lui Robert. L-am surprins certându-se cu Diana, pentru faptul că îl mințise, afirmând că Matei nu mă lovise.

— Avem de discutat, am spus. Am ieșit din cameră, iar Robert m-a urmat până în camera mea.

— Explică-mi asta!, i-am spus, punându-i biletul pe piept. El a luat biletul, a aruncat o privire peste el și a închis ochii.

— Te ascult

— Nu pot să-ți spun nimic. Nu am ce...

— Robert, ce-mi ascunzi? De ce mi-ai scris așa ceva, atunci?

— Nu știu, așa am simțit

— De ce? Mă cunoșteai de o oră!

— Îmi plăcea mult de tine. Și nu voiam să te lipești de Matei... în momentul acela mi-am amintit cum venise în holul discotecii, unde, pentru câteva clipe ne-am privit în oglindă.

— Robert, ce-mi ascunzi?

— Nimic, Irina. Lasă-mă, am de vorbit cu Diana... Mi-a întors spatele și a plecat.

— E ciudat rău, să știi, a spus Simona. Auzi? Dacă el e prietenul imaginar?

— N-are cum! Pe prietenul imaginar îl cunoscusem cu câteva luni înainte de a-l cunoaște pe Robert. Și nu se potrivește nimic, nu ai văzut de câte ori vorbeam și îmi dădeam mesaje cu el, iar Robert era cu mine?

— Auzi? Poate că a vrut să te avertizeze. Te-ai gândit că poate atunci Matei făcea prostii? Poate lua gagici, le

droga și le filma... mai știi? Ăștia plini de bani, au numai prostii în cap. Și poate că Robert a vrut să te salveze de vreo chestie de genul ăsta...

— Și dacă, de fapt, mă plăcea și chiar a încercat să mă gonească, pentru a nu mă lipi de Matei? De ce nu am plecat? Acum poate că aș fi fost cu el...

— Adică dragoste la prima vedere? Nu există, Irina. Aia se numește atracție...

— Atracție sau nu, dacă plecam, nu mă lipeam de Matei. Și Robert ar fi avut o șansă... Am izbucnit în plâns. Plângeam de ciudă că ignorasem acel mesaj. De ciudă că povestea mea și a lui nu avea un alt deznodământ. Am început să-mi fac tot felul de scenarii, întrebându-mă cum ar fi fost viața mea, dacă nu m-aș fi îndrăgostit de Matei. Îmi aminteam senzația ciudată pe care am avut-o prima dată când privirea mea a întâlnit privirea lui Robert, pentru că atunci mi se păruse că îl cunoșteam de undeva.

„Vreau să te cunosc. Dacă nu vii să ne întâlnim, măcar un minut, nu mai vorbesc cu tine niciodată.”, i-am scris prietenului imaginar. „Să ne vedem? De ce?”, mi-a răspuns imediat. „Ca să mă conving că nu ești cineva cunoscut” „Te-ai gândit că aș putea trimite pe altcineva?” „Zi-mi de ce nu vrei să ne vedem! Înseamnă că ești un ciudat, un om rău.” „De ce nu te gândești că poate sunt un om complexat. Că poate sunt urât, că poate sunt invalid, că poate am un defect fizic major...” „Dacă m-ai fi cunoscut ți-ai fi dat seama că asta nu ar fi avut nicio importanță. M-am atașat de tine, nu de un trup perfect. Ai putea fi oricum și eu te-aș iubi la fel.” „Crezi că ai putea iubi un om care nu se iubește pe el însuși?” „Da! Și l-aș face să se iubească și să se accepte. Sunt diferită de alți oameni, iar tu ești un prost, pentru că în patru ani nu ai realizat asta!”

În noaptea aceea am dormit în camera fetei, pentru

că prezența ei mă liniștea foarte mult. La un moment dat, am simțit că ușa s-a deschis și cineva a intrat pășind tiptil. Era Robert.

— Nu e gravidă. A fost alarmă falsă, mi-a spus el în șoaptă.

— Cum?! M-am ridicat încet, ca să nu trezesc fetița, iar Robert m-a îmbrățișat strâns.

— Nu e gravidă. Te iubesc enorm!, mi-a spus el, acoperindu-mă cu o ploaie de pupici fericiți.

— Robert, de când mă iubești? l-am întrebat încet.

— Din prima secundă în care te-am văzut.

— Dar nu e posibil așa ceva. Aia e atracție...

— Dacă era atracție, ce m-a ținut să nu fac dragoste cu tine? Atracția mă făcea să te iubesc atâta timp?

— Chiar există dragoste la prima vedere?

— Da. Chiar există. Între sufletele pereche. În noaptea aceea am stat cu Robert pe covor și am privit fetița cum dormea. Nu ne-am vorbit, pentru că ne înțelegeam din priviri. Când oboseala m-a răpus, m-am culcat lângă fetiță, iar el a plecat în camera lui.

— Bănuiesc că nu mai poți de bucurie, mi-a spus Diana, apărând brusc, în timp ce pregăteam micul dejun în bucătărie.

— Se spune bună dimineața, înainte să începi o conversație. De ce m-aș bucura?

— Că nu sunt gravidă.

— Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să mă bucur. O dată pentru Robert, că nu va fi obligat să facă ceea ce nu vrea și o dată pentru tine, că nu ești pregătită să ai un copil. Nu ești nici matură, nici umană, nici sensibilă și nici responsabilă. Nu ai caracter și nici verticalitate. Ești mincinoasă, prefăcută și rea. Și dacă o singură dată mă mai scoți din sărite, îți garantez că vei dispărea de aici. Nu vreau în preajma lui Robert o asemenea femeie. Clar?!

— Cine te crezi tu, ca să-mi spui că pot să dispar?!

— Cine sunt, nu cine mă cred. Nu mă mai subestima,

doamnă doctor. Și coboară aici pe Pământ, printre muritori! Ai creierul afectat de ceața din nori!

— Eu chiar am vrut să fim prietene și chiar...

— Și eu am vrut. Dar nu mai vreau. Nu suntem compatibile de nicio culoare. Acum te rog să mă lași să pregătesc micul dejun. N-am nevoie de spectatori.

Următoarele luni au trecut pe nesimțite. Nimic nou nu s-a întâmplat, iar eu resimțeam rutina din ce în ce mai acut. Eram plictisită și aveam o stare sufletească foarte proastă. Din afară, viața mea părea perfectă și probabil că unii mă invidiau, dar eu eram din ce în ce mai nefericită. Viața luxoasă și confortul nu îmi erau de ajuns ca să mă simt împlinită. Îmi lipsea ceva și nu mă regăseam nicicum. M-am trezit într-o dimineață realizând că nu îl mai iubeam pe Matei. Probabil că nu îl mai iubeam de mult, dar am sperat mereu că timpul ne va apropia, că eu voi reuși să-i iert greșelile și să-l schimb. Dar el era la fel de gelos și de posesiv, iar eu nu mă simțeam în siguranță alături de el. Nu mă vedeam îmbătrânind lângă el și eram conștientă că, încetul cu încetul, m-ar fi transformat într-o femeie cu care nu mă identificam. Nu îmi respecta personalitatea și voia să mă îndepărteze de tot ceea ce eram eu de fapt

— Cine spune că obișnuința e mai grea decât iubirea, are dreptate, i-am spus Simonei într-o seară.

— Hai să plecăm de aici.

— Nu pot. Pur și simplu, nu pot.

— Recunoaște că nu-l iubești. Tu îl iubești pe Robert, Irina...

— Cred că nu mai am niciun rost aici. Dar îmi e greu să plec. Au nevoie de mine...

— Doar n-o să-ți sacrifici toată viața, pentru că au nevoie de tine! Vor aduce alta!

— Nu pot să plec de lângă fetiță, de lângă Oli...

— Trebuie să pleci de aici, Irina. Nu vezi că nu ești

fericită?

— Matei n-o să mă lase. Și nu pot.. Abia atunci le-am înțeles pe femeile care rămân în relații moarte, care nu le împlinesc sufletește. Înainte le condamnam că nu au curajul să plece și să o ia de la capăt, că erau prea lașe ca să caute fericirea – iar acum eram una dintre ele. Cesara nu era copilul meu, dar o iubeam ca pe propriul copil și simțeam că îmi era imposibil să o abandonez. Undeva, în adâncul sufletului, îl mai iubeam și pe Matei – sau poate că iubeam doar povestea frumoasă în care crezusem cândva. Îmi era greu să-l abandonez și orice gând de a-l părăsi mă umplea de sentimente de vinovăție.

— Vreau să plec de aici, i-am spus lui Robert într-o zi, când am rămas singuri.

— Nu face asta, te rog...

— Nu mai pot.

— Știi, am vorbit cu Diana. O să ne despărțim. Nici eu nu mai pot cu ea, m-am săturat să mă prefac, am încercat..

— Eu vorbeam de mine!

— Și eu.

— Trebuie să plec de aici și să o iau de la început. Am nevoie de o viață nouă și, dacă se poate, fără amintiri...

— La noi te gândești?

— Da. Patru ani m-am gândit doar la voi, la alții. Cred că a venit momentul să mă gândesc și la mine... Gândul că trebuia să plec de acolo și să renunț la tot ceea ce iubeam era chinuitor. Dar în fiecare zi căutam puterea să fac asta. Iar când, în sfârșit, am decis să-i anunț pe toți că voi pleca, am aflat că prietena mea, Luminița, venea în țară. Venea în România pentru ultima dată, iar eu îmi doream ca ea să mă știe fericită. Nu voiam să moară știindu-mă singură, tristă și fără niciun viitor. Și pentru asta am amânat planul meu de a pleca de la Snagov.

— La ce te gândești? m-a întrebat Robert, văzându-mă tristă.

— Mă gândeam că atunci când eram mică, abia așteptam să vină Crăciunul.

— Bănuiesc că tatăl tău te răsfăța ca pe o prințesă...

— Așa este.

— Până la câți ani ai crezut în Moș Crăciun?

— Până pe la șase, când am descoperit că darurile aduse de Moșul costumat, erau cele ascunse de tata într-un dulap.

— I-ai spus?

— Nu. M-am prefăcut că nu știu că nu există Moș Crăciun, până când am fost mare. Nu am vrut să-i iau bucuria cu care îmi pregătea surprizele...

— Of, de mică făceai compromisuri, de dragul altora... Irina, de ce plângi?

— Pentru ca Lumi mi-a spus că poate nu o să mai apuce acest Crăciun. E pentru prima dată când nu aștept sărbătorile...

— Haide, nu mai plânge, mi-a spus, îmbrățișându-mă.

— Nu mi se pare corect să știm când murim, Robert...

— Nici nu este... Ce mai zice Lumi?

— Mi-a spus că vrea să-mi dăruiască mie îngerașii din porțelan de la bunica ei, pentru că ea nu va mai apuca să împodobească bradul de Crăciun... Câteva minute s-a lăsat o liniște apăsătoare, iar Robert m-a lăsat să plâng.

— Irina, vrei ca Lumi să aibă un Crăciun acum? m-a întrebat el, sărind de pe canapea ca ars.

— Ești nebun?

— Nu. Îl organizăm noi. Ce dacă e septembrie?! Ideea lui mi se părea nebunească, dar genială totodată. Da, Luminița trebuia să mai trăiască încă un Crăciun. Tuturor celor din casă li s-a părut o idee bună - să organizăm un Crăciun special pentru Luminița - și s-au implicat total, astfel încât vila de la Snagov a fost împodobită de sărbătoare. Aveam brad împodobit, colinde și mâncare din belșug. Mai trebuia să o aducem pe Lumi, care era la Brașov, pentru încă o perioadă scurtă. Aveam emoții

mari, pentru că nu știam cum va reacționa ea. Îmi era teamă că încercarea noastră de a-i face o bucurie, se va transforma într-o durere și mai mare. Robert s-a dus să o aducă la Snagov, iar noi am așteptat-o cu emoții. Stabilisem cu Robert să ne sune când vor ajunge în fața porții, ca să aprindem luminile, iar când au ajuns, noi am întâmpinat-o în curte. Purtam toți căciulile roșii de Moș, zâmbeam și ne străduiam să părem energici.

— Ce-i asta? a întrebat Lumi, ținând strâns brațul lui Robert

— Cum ce e?! Nu știi în ce dată suntem? E Crăciunul!, am spus convinși. Probabil că toți încercam din răspuțeri să nu izbucnim în plâns, iar eu înghițeam lacrimă după lacrimă, cu fiecare respirație. Lumi a privit în jur, casa, brăduțul din curte și apoi pe mine. Privirea aceea a ei a spus milioane de cuvinte. Un milion de „mulțumesc” și un milion de „te iubesc”. Abia se ținea pe picioare, dar avea cea mai energică privire. Nu știa de ce să se bucure mai întâi. Peste baticul pe care îl purta pe cap, ca să nu se vadă lipsa părului pierdut la ședințele chinuitoare de chimioterapie, i-am pus o căciuliță roșie de Moș. Am cinat împreună cu toți prietenii noștri, ascultând colinde și povestind despre tot felul de peripeții. Nimeni nu vorbea despre viitor, ci doar despre amintiri frumoase din trecut și despre prezent. Lumi râdea cu poftă și avea o atitudine copilărească și jucăușă. După cină, ne-am tolănit amândouă într-un fotoliu pe care am stat înghesuie, așa cum stăteam de obicei. Nu mi-a eliberat mâna nicio clipă și tot timpul m-a mângâiat pe păr și m-a pupat

— Ești comoara mea... Nu am să te părăsesc niciodată, mi-a spus în șoaptă, foarte sigură pe ea.

— Știu. Robert a adus, fără știrea noastră, un Moș Crăciun costumat și când am văzut că o cheamă pe Lumi, ca să-i ofere un dar, am încremenit. Mă temeam să nu facă vreo gafa care să o întristeze. Ce lucru pământesc îi

putea dăruî unei muribunde? Ea s-a așezat supusă lângă Moș și a luat cutia roșie legată cu panglica aurie, pe care acesta i-a dat-o. A desfăcut-o sub privirile noastre și a scos din ea o altă cutie mică și albă pe care scria „IUBIRE”. Moșul i-a luat-o din mână și a spus cu voce tare:

— Dragă Lumi, am aflat că nu ai fost prea cumintică, dar prietenii tăi au spus că meriți un dar. Azi vei primi cel mai minunat și mai valoros dar pe care îl poate primi cineva: iubirea. Primește această iubire de la toți prietenii tăi, care îți mulțumesc pentru tot ceea ce însemni pentru ei. Ești specială și meriți toată iubirea, iar prietenii tăi te asigură că te vor iubi mereu.

Probabil că moșul nu știa că i se adresa unui om care se pregătea de moarte, dar noi ceilalți plângeam. Luminița a luat cutia albă în care era iubirea noastră și s-a întors către noi:

— Vă iubesc...

N-a putut spune mai mult, pentru că plângea și oricum noi ne-am dus lângă ea și am copleșit-o cu pupici și cu îmbrățișări. Toată seara i-am căutat privirea, să văd dacă era fericită, sau dacă nu cumva doar mima fericirea, de ochii noștri. Dar era fericită cu adevărat.

— Ești fericită? m-a întrebat, când am rămas doar noi două.

— Da.

— Hm, nu pari prea convinsă. Ai mutrița aceea.

— Sunt pentru că ești aici și pentru atâtea altele, dar nu toate sunt perfecte...

— Fă-le tu să fie. Știi că poți.

— Nu depinde doar de mine, Lumi...

— Ba da. Tu poți schimba tot în jur. Poți schimba oamenii. Văd ce lucru bun ai făcut din casa asta, din oamenii ăștia. Îți aduci aminte că în copilărie erai un fel de lider între copiii de pe stradă?

— Da... îmi ziceau șerifa.

— Și nu făceau nimic fără să te consulte. De la jucat

elastic, ați ajuns să faceți magazin caritabil, cenanclu de cântece și poezii... Doamne ce vremuri!

— Știi ce îmi aduc aminte? Că tu m-ai apropiat de copii. Și că ai avut grijă de mine. Că l-ai convins pe tata să mă lase și la joacă, să mai renunțe la orele de șah și pian...

— Îmi pare rău că nu te-ai jucat mai mult... că a trebuit să ai responsabilități de adult, când erai copil.

— Și totuși, mi-a prins bine, nu?

— Nu. O fetiță de doisprezece ani nu trebuie să facă ordine, să gătească și să aibă responsabilități... trebuia să-ți trăiești copilăria.

— Lasă că o trăiesc acum. Împreună cu Cesara...

— E adorabilă. Se vede cât o iubești.

— Sunt dependentă de ea. Uneori cred că adevăratul motiv care mă leagă atât de mult de Matei, este de fapt fetița...

— Vezi tu, dacă ai fost lipsită de mamă, asta a dezvoltat în tine un instinct matern exagerat...

— Par exagerată?

— Da. Nici nu respiri fără ea. Da, are nevoie de căldura ta.

— Uneori am impresia că e a mea. Atât de mult o iubesc...

— Matei ar trebui să mulțumească cerului pentru tine...

În ziua în care a plecat în Italia, Luminița m-a pus să-i promit că nu voi merge la înmormântarea ei, atunci când avea să părăsească această lume. Își dorea să mi-o amintesc mereu frumoasă și să-mi imaginez că încă trăia undeva departe și că se gândea la mine.

— Nu-mi pot lua rămas bun!, i-am spus. Încă nu sunt pregătită. Vreau să ne mai vedem și știu că Doamne-Doamne o să mă ajute...

După plecarea Luminiței, i-am spus lui Matei că vreau să-l părăsesc. A reacționat foarte urât și am avut o

noapte întreagă de discuții și de reproșuri interminabile. I-am spus că nu îl mai iubesc și că nu mai aveam ce căuta acolo, dar el refuza să creadă. A început să plângă și să mă șantajeze, amenințându-mă că se va sinucide. Și am cedat presiunilor lui, sperând că voi reuși să-l conving cu timpul, că iubirea noastră murise de mult. Nu aveam puterea să-l abandonez, pur și simplu, și am decis să-mi mai sacrific o parte din viață, ca să închei relația, treptat. Robert ne-a spus într-o dimineață că Diana nu va veni la micul dejun, pentru că plecase din casa noastră, pentru totdeauna. Și, din ziua aceea, și-a schimbat radical atitudinea față de mine. Căuta cu orice preț să fie cât mai aproape de mine, noaptea mă căuta prin casă și îmi trimitea mesaje pe telefonul mobil, ca să mă cheme să stau în living cu el. Se purta aproape nebunește uneori, riscând să fie surprins de cineva din casă. Doar în prezența lui Claudiu făcea eforturi să se poarte normal, dar de câte ori rămâneam singuri, îmi vorbea despre noi și despre un plan al lui, ca să plecăm în lume și să fim împreună.

— Acum e tardiv să te mai plângi. C'est la vie!, i-am spus într-o seară, când a spus că regretă că nu a făcut nimic ca să fim împreună.

— Dar voi schimba asta. Nu mai pot!

— Cam târziu. Nu mai are rost.. O să plec oricum din casa asta, e doar o chestiune de timp...

— De ce tocmai acum?

— Pentru că am obosit, Robert. Am obosit să mă prefac, am obosit să mă mint și să aștept ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Am obosit să trăiesc între două lumi, una reală și una iluzorie. Am obosit să trăiesc jumătăți de măsură, să mă simt mereu incompletă și vinovată. Nu mai pot! Am obosit să-mi pun trupul să doarmă într-un dormitor, în timp ce sufletul meu este în altul! Ai idee cum e?!

— Voi vorbi cu el.

— Trezește-te, Robert! Doar nu crezi că va accepta!

— Nu va accepta. Va fi distrus. Dar voi pleca, departe. Nu-mi mai trebuie nimic!

— Vorbești ca un băiețel visător. Nu te voi lăsa să faci asta. Țin la Matei și nu vreau să i te iau. Realizezi ce lovitură ar fi pentru el, să ne piardă pe amândoi deodată?

— Pe mine nu mă iubești? Renunți la mine, din iubire pentru Matei?!

— Nu, Robert. Tu ai renunțat la mine, din iubire pentru Matei! Eu renunț la tine pentru tine. Pentru că te iubesc prea mult. Pentru că nu vreau și nu pot să-ți iau familia și oamenii pe care-i iubești. Nu vreau să te expun la judecăți, nu vreau să trăiești o viață cu sufletul împovărat de regrete și vinovăție!

— Îmi asum toate astea! Am o singură viață și nu o pot rata din spirit de sacrificiu pentru alții! Oare Matei, dacă ar fi în locul meu, ar renunța la viața lui, doar ca să nu mă rănească?

— Ce contează ce-ar face Matei? Contează ceea ce ești tu, Robert! Iar eu nu o să-ți iau asta.

— Tu nu înțelegi că te iubesc?!

— Ba da. Dar înțeleg că iubirea noastră este una imposibilă. Că ne-am ratat șansa de a fi împreună.

— Hai să plecăm, hai să fugim departe, oriunde în lume. Las totul, ești tot ce am nevoie!

— Crezi că distanța de cei pe care-i vei răni, te va face să nu te mai simți vinovat? Crezi că poți lăsa în urmă viața trăită până acum? Fii bărbat. Se pare că lași un băiețel să-ți rezolve problemele...

— Te urăsc când ești atât de matură! Cum naiba poate fi o copilă atât de cerebrală?! Tu chiar nu știi să greșești? Chiar vrei să fii perfectă?!

— Nu sunt perfectă. Dar vreau să fiu un om bun. Vreau să am un suflet liber și liniștit. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Am propriile răni în suflet și nu le-aș mai suporta

și pe ale altora! Nu te mai amăgi că o să fim fericiți! Te-ai gândit cum va fi atunci când vom privi în urmă și vom vedea câtă durere și dezamăgire am lăsat?

— Te invidiez. Pe cuvânt că te invidiez. Chiar ești tare...

— Nu sunt tare, Robert. E o tărie de suprafață, dar în interior mor încet. Nu-ți poți imagina cât mă doare. Probabil că toată viața mea mă voi simți incompletă. Dar mă voi resemna și îmi voi accepta soarta.

— Într-o zi vei înțelege că tu nu ai fost un capriciu, ci un ai fost ceva trecător, că ești iubirea vieții mele, că ești rațiunea mea de a trăi. Am încercat să te uit, am încercat să nu te mai iubesc. Dumnezeu îmi e martor cât am încercat, cât m-am chinuit, cât am suferit.. Spui că iubirea vine de la Dumnezeu? De ce permite să te iubesc atât dacă nu putem fi împreună? De ce, iubita mea? Nu-i nimic greșit în iubirea mea față de tine, nu-i nimic pervers... te iubesc atât de curat și de sincer. Timpul îți va dovedi asta, pentru că te voi iubi și peste un an și peste zece și peste o sută...

Discuția cu Robert m-a răvășit atât de mult, încât câteva zile nu am mai fost bună de nimic. Am stat numai în camera mea, unde am scris și am plâns.

— Ești ok? m-a întrebat Claudiu într-o seară, când ne-am întâlnit întâmplător, în living.

— Nu știu, Claudiu...

— Te pot ajuta? I-am aruncat o privire, iar el a deschis brațele, invitându-mă să mă îmbrățișeze. Am făcut câțiva pași către el și, de îndată ce am ajuns aproape, m-a îmbrățișat strâns. Era pentru prima dată când mă apropiam de el atât de mult și când îi arătam latura mea umană.

— Să nu spui nimănui, am spus încet, printre lacrimi.

— Ce să spun? Că ai sentimente? Că ai momente grele?

— Îți mulțumesc.

— Haide să te duc în cameră. Ai nevoie de odihnă.

Claudiu m-a condus în camera și, când a vrut să plece, l-am rugat să mai rămână cu mine. M-am așezat pe pat și m-am învelit și s-a așezat pe fotoliu.

— Când eram mică, aveam uneori zile proaste. Zile în care îmi era foarte dor de mama. Când o așteptam cu sufletul la gură la serbări sau de ziua mea – și mă dezamăgea. Sau când eram rănită de vreo răutate a oamenilor. Și plângeam foarte mult. Uneori, plângeam de față cu tata și îl rugam să nu plece de lângă mine. Acum îmi pare rău... Știi de ce? Pentru că l-am făcut să sufere cu suferința mea. L-am făcut să plângă de atâtea ori! Mă gândesc cât de neputincios se simțea. Mi-a dat toată viața lui, dar nu-mi putea da o mamă. L-am făcut să se simtă vinovat și îmi pare așa de rău! Trebuia să mă fi ascuns. Oamenii ar trebui să plângă singuri...

— Ba nu, Irina. Oamenii care se iubesc, plâng împreună. Copiii cu părinții, frații, prietenii, iubiții...

— Dor lacrimile celor pe care-i iubești. Dor îngrozitor! Și doare și să suferi și să ascunzi asta după un zâmbet...

— Știu. Te rog mult, încearcă să te liniștești. De ce ești așa tristă?

— Dacă ai ști, Claudiu... nu sunt deloc așa cum par.

— Știu foarte bine cum ești.

— Ba nu știi. Nimeni nu mă cunoaște cu adevărat. Am secrete monstruoase.

— Secrete? Toți avem...

— Dar ale mele sunt îngrozitoare. Nu știe nimeni...

— Eu îți știu cel mai mare și mai ascuns secret al tău.

— Poftim? M-am ridicat și m-am așezat comod pe pernă, ca să-l privesc, iar el a venit lângă pat și s-a așezat pe margine.

— Despre ce secret vorbești? l-am întrebat. A privit câteva clipe într-un punct fix, apoi mi-a luat mâna, ținând-o cu teamă.

— Secretul tău cel mai ascuns este că acolo înăuntrul tău, ții ascunsă o ființă minunată. O ființă fragilă,

vulnerabilă, care are nevoie de iubire. O ființă frumoasă, iubitoare și mult prea generoasă...

Știam că era îndrăgostit de mine. Câteva luni în care a stat zilnic în preajma mea au fost de ajuns să se atașeze de mine, în ciuda purtării mele, pentru că îl tratasem cu răceală și făcusem tot posibilul să-i fac viața grea, în speranța că va renunța la sarcina de a fi paznicul meu. Dar mă vedea în toate stările mele, vedea cum eram capabilă să iubesc și reușise să mă cunoască. Iar de la un moment dat am renunțat să mai fiu rea cu el și l-am tratat ca pe un membru al familiei. Matei se obișnuise foarte mult cu el, pentru că îl ajuta de multe ori, atunci când avea nevoie de el la firmă, iar cei de acasă se atașaseră de el.

— Voiam să vorbim ceva, de aceea am rămas până la ora asta, dar vorbim altă dată, mi-a spus.

— Hai să vorbim acum, te rog.

— Sigur?

— Da.

— Am vrut să fii prima care va afla. Am decis să plec, să renunț la acest job...

— Serios? De ce? Nu mă mai suporti? Privirea lui mi-a transmis perfect ceea ce gândea și ceea ce simțea.

— Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Am învățat multe... mi-a spus zâmbind.

— Să mă ierți pentru toate șicanele pe care ți le-am făcut...

— Nu am ce să iert, m-am distrat, pe bune!

— Ești sigur că nu vrei să mai rămâi? Nu voiam să-i spun că aveam oricum de gând să plec de la Snagov.

— Cel mai bine ar fi să plec, mi-a spus. Mâine îi voi spune și domnului Matei...

— Sper să nu aducă altul, nu mai am energie să-l fac cu nervii... Am râs amândoi și ne-am privit câteva clipe, tăcuți.

— La început îmi venea să-ți dau o mamă de bătaie.

Apoi am început să cunosc persoana de după mască, mi-a spus. Știi, ai ceva deosebit – ceva ce nu am mai văzut la nimeni.

— Ce?

— O putere miraculoasă ca să faci oamenii să vadă viața altfel, să își dorească mai mult, eh, multe. Gata, trebuie să plec. Pe mâine!

Vestea că renunța la a fi paznicul meu mă întristase, pentru că mă obișnuisem cu el. Și mă întrista orice rupere bruscă de oameni care mi-au fost aproape un timp. Dimineață i-a spus lui Matei că vrea să discute ceva cu el. Avea o figură serioasă și preocupată, iar eu știam deja ce voia să-i spună.

— Matei, jobul acesta mi-a schimbat viața și îți datorez foarte mult. Dar va trebui să renunț.

— De ce? a întrebat Matei, sorbind liniștit din cafea.

— Din motive personale.

Robert mi-a aruncat un zâmbet cu subînțeles, dar eu nu am schițat niciun gest.

— Claudiu, te pot ajuta cu ceva? Ai nevoie de bani sau ai ceva probleme? E musai să iei această decizie? I-a întrebat Matei.

— Nu, nu. Mulțumesc mult, dar chiar trebuie să renunț.

— Scuză-mă puțin, a spus Matei, plecând să-și caute telefonul mobil, care suna undeva prin casă.

— Te-ai îndrăgostit, nu? I-a întrebat Robert rezemându-se de spătarul scaunului. Claudiu nu i-a răspuns, ci l-a privit pe Matei, care se întorcea vorbind la telefon.

— Claudiu, nu știu dacă ai observat, dar noi nu te mai considerăm un simplu angajat. Ne-ai fost alături și ne-ai ajutat foarte mult și, deja faci parte din gașcă, i-a spus Matei, de îndată ce a încheiat convorbirea telefonică.

— Știi și chiar sunt recunoscător pentru asta.

— Chiar ești hotărât? Adică, nu putem face nimic ca să schimbăm decizia ta?

— Din păcate, nu. Și sper să fiu înțeleș...

— Eu chiar mă gândeam să te angajez pentru o perioadă mai lungă. Ești descurcăreț și de încredere... Claudiu a privit în jos, dându-i de înțeles lui Matei că decizia lui era irevocabilă.

— Ce ți-e și cu viața asta! La început nu știam cum să scap de tine, iar acum nu știu cum să te conving să rămâi, am spus încet.

M-am ridicat și am plecat în camera mea, gândindu-mă că poate el și Matei aveau nevoie să vorbească fără a fi eu de față.

— Bravo, maiestate!, mi-a spus Robert, dând buzna în cameră.

— Adică?

— Ți-ai atins scopul. S-a îndrăgostit și a cedat..

— Chiar nu am făcut un scop din asta. Și nu am făcut nimic ca să se îndrăgostească.

— Ajunge că exiști și că ai intrat în contact cu el.

— N-am chef de vorbă.

— Uf, cineva e tristă. Doar n-ai început și simți ceva pentru el.

— Și dacă aș avea, ce?

— Mai încape încă unul în sufletul tău? Măi să fie! Felicitări!

— Vreau să plec de aici.

— Cu Claudiu? Da! Ce poveste frumoasă: regina a plecat cu un pion, lăsând în urmă regele și nebunul...

— Care-i regele și care-i nebunul, în povestea asta?

— Matei e regele. Eu sunt nebunul. Iar tu...

— Știu! Iubita ta cu chip slavon și nume de regină...

— Scoate-ți din cap ideea cu plecarea!

— Robert, când mergi pe un drum care nu duce nicăieri și, mai mult decât atât, când te afli pe un drum însoțit de oameni pe care îi ții în loc, trebuie să ai puterea și decența să te oprești și să-ți schimbi direcția de mers. Înțelegi?

— Ai avut o revelație, sau ce? Nu poți vorbi serios...

— Ba da, vorbesc foarte serios. Revenim mereu la aceeași discuție și la aceeași stare, Robert. Nu se schimbă nimic. Ne amăgim o perioadă, trăim ca anesteziați, visăm, hrănindu-ne cu firimituri, apoi ne trezim, brusc, la realitate...

I-am spus lui Matei că am nevoie să merg la Brașov pentru câteva zile și, pentru prima dată, nu s-a opus. Probabil că încerca să-mi arate că nu era atât de posesiv și de gelos cum dovedise. Am plecat împreună cu Simona, pentru a încerca să stau o perioadă departe de cei de la Snagov, ca să văd dacă îmi era așa de greu cum mă așteptam.

„Îmi lipsești.”, mi-a scris prietenul imaginar într-un mesaj. „Ce ți-o lipsi? O voce?”, i-am răspuns imediat. „Ești mai mult decât o voce pentru mine.” „Mai mult? Ce? Dacă m-ai fi prețuit și m-ai fi respectat cât de puțin, mi-ai fi spus cine ești.” „Ești supărată. De ce?” „Lasă asta. Zi-mi cine ești. Îmi pierd răbdarea. Și o să-mi schimb numărul de telefon.” „Și dacă nu ți va plăcea identitatea mea?” „Asta este. Încă o dezamăgire în plus, nu mă va dărâma.” „Ești o fetiță foarte isteată. Nu ai nicio bănuială?” „Singura bănuială pe care am avut-o pare imposibilă.” „Te gândești la R?” „Da. Dacă ești R, nu te voi ierta niciodată.” „Ce ar fi de iertat?” „Tot circul, minciunile, manipulările, faptul că m-ai făcut să-mi deschid sufletul. Nici nu vreau să mă gândesc!!!” „Te-ai gândit vreodată că poate sunt Matei?” „Mă faci să râd...” „De ce, iubita?” „Nu ține! Chiar tu spuneai că sunt isteată. Acum mă subestimezi?” „De ce n-aș putea fi Matei?” „Pentru că ți-am vorbit despre R și despre alții, lucruri pe care Matei nu le știe și nu le-ar fi suportat.” „Și dacă Matei ar putea juca teatru și ar putea trece peste toate astea, din iubire?” „Ce motiv ar avea Matei să facă atâta circ?” „E un mod potrivit de a te cunoaște pe tine, cu adevărat”. „Dar noi am început să vorbim cu câteva luni înainte să-l cunosc pe Matei. Până la urmă, unde vrei

să ajungi? Mă plictisește dialogul ăsta. Dacă vrei să-mi spui cine ești, bine, dacă nu, nici nu mă interesează. Pa.” „Ești în Brașov?” „Da.” „Mâine la ora zece fix, te rog să mergi în locul tău preferat, unde citeai cândva.” „Te referi la locul acela de după ziduri?” „Da.”

Îi povestisem prietenului imaginar despre toate locurile dragi și știa aproape totul despre mine și despre obiceiurile mele.

— Hai să mergem de la ora nouă să pândim, mi-a spus Simona, când i-am spus despre întâlnirea mea de la ora zece.

— Să stau în boscheți? N-am chef.

— Mă duc și stau eu. Doar e pădure acolo. Voi sta după un copac și voi pândi cine vine. Și îți dau SMS, dacă să apar sau nu.

— N-are rost. Mă duc la ora zece și basta.

— Vin cu tine.

— Vii, dar mă aștepti în mașină.

— Ba nu! Locul ăla e izolat în pădure, dacă îți face vreun rău?

Locul respectiv era undeva în centrul Brașovului, pe un deal împădurit din spatele zidurilor vechi de apărare ale cetății orașului, și pentru a ajunge acolo, trebuia parcursă o bucată de drum, pe o potecă prin pădure. Locul era amenajat cu două băncuțe și avea o panoramă superbă asupra centrului vechi al orașului. Nu mergea multă lume acolo, mai ales în cursul săptămânii. Încă din anii de liceu, îmi plăcea să mă refugiez în acel loc liniștit, unde citeam sau contemplam orașul pe care îl iubeam atât de mult. Dimineață am început să simt primele emoții, gândindu-mă la întâlnirea cu prietenul imaginar. M-am îmbrăcat cu o pereche de jeansi și cu o tunică din mătase de culoarea cerului, mi-am prins părul într-o coadă împletită și, cu mult curaj, am plecat să-l întâlnesc pe omul cu care aveam acea prietenie ciudată, de aproape patru ani.

Am ajuns acolo la ora zece fix și, de îndată, am zărit pe

una dintre bănci, un buchet uriaș cu trandafiri albi. Am privit florile, nesigură și am făcut câțiva pași în jur, căutând să văd dacă era cineva prin apropiere. Dar nu era nimeni. Simona mă aștepta la o distanță destul de mare pentru a nu fi văzută, dar destul de mică pentru a ajunge de îndată lângă mine, dacă ar fi fost nevoie. M-am așezat pe bancă lângă buchetul de flori și am așteptat câteva minute, dar nu a venit nimeni, ceea ce m-a făcut să înțeleg că prietenul imaginar nu dorea să-și facă apariția și că a vrut doar să-mi lase buchetul de flori. Am ridicat buchetul prea mare și prea greu și abia atunci am văzut că sub el se afla un fel de album. L-am deschis curioasă și am văzut pe prima pagină o poză cu mine, stând cu o carte în mână, pe o bancă din Piața Sfatului. Poza fusese făcută în urmă cu cel puțin patru ani, într-una dintre diminețile în care ieșeam să-mi beau cafeaua în centrul Brașovului. Obişnuiam să fac destul de des asta. Luam cu mine termosul, o cană și o pâine întreagă pe care o dădeam porumbeilor și stăteam câteva ore acolo. În week-end-uri, la prima oră a dimineții, nu era nimeni în Piața Sfatului, iar eu adoram acea liniște.

— Ce-ai acolo? m-a întrebat Simona, apărând lângă mine.

— Omul ăsta mă sperie. M-a urmărit și mi-a făcut poze.

— Cine-o fi, tu?

— Nu știu. Buchetul pare genul lui Matei sau al lui Robert. Sau poate e o pură coincidență... Am răsfoit albumul și am mai găsit câteva poze cu mine în diferite ipostaze. Era clar că persoana care îmi făcuse pozele mă urmărise în zile diferite.

„Știi, te sperie asta, nu?”, mi-a scris prietenul imaginar într-un SMS. „Da!” „De ce, Irina? Ți-am făcut câteva poze.” „E ciudat rău. De ce tot misterul ăsta?” „Nu știu.” „Te rog, vreau să știi adevărul. Am atâtea pe suflet, nu mă mai încărcă și tu cu alte griji.” „Irina, nu ți-aș face niciun rău!” „Tu nu realizezi cât de ciudat e totul?! Vreau

să-mi spui povestea. Ca să înțeleg.” „Te-am văzut într-o zi pe o terasă, stăteai la masa din spatele meu. Erai cu o prietenă. Te-am auzit vorbind cu ea și mi-ai plăcut foarte mult. M-ai amuzat pentru că erai haioasă, drăguță și isteasă foc. Și dezinhibată. Când ai plecat te-am urmărit și am văzut unde locuiești. Nu știu de ce am făcut asta, nu fac așa ceva de obicei. Îți jur.” „Ești nebun!” „Nu sunt. Nu am îndrăznit să te abordez atunci, pentru că din discuția cu prietena ta și din atitudine mi-am dat seama că ai o personalitate foarte puternică. M-am temut că mă vei respinge. Mi-am spus că te voi aborda într-o zi, dacă soarta o să mi te scoată în cale.” „Ai forțat soarta, pentru că m-ai urmărit..” „Poate. Te-am auzit povestindu-i prietenei tale că dimineața la șapte, mergi de obicei în Piața Sfatului și despre locul în care te afli acum. Și am început să merg în Piața Sfatului ca să te văd.” „De ce?” „Nu știu. A fost ceva, un magnetism ciudat.” „Cum ai ajuns să mă suni?” „Am întrebat vecinii de pe scară și ți-am aflat numărul de telefon.” „Și de ce nu ai vorbit?” „Pentru că dacă mi-ai fi auzit vocea, mi-aș fi ratat șansa să te abordez în realitate. M-ai fi recunoscut.” „Și atunci de ce naiba nu m-ai abordat până acum?!” „E prea complicat. Am căzut în propriul meu joc. Pentru că m-am îndrăgostit de tine.” „Și?!” „Și nu era cazul. Apoi a apărut Matei. Și s-a năruit totul.” „Știi ceva? Îmi ajunge. Din momentul ăsta nu mai vreau să vorbim. Ceea ce faci depășește literatura SF. Îți mulțumesc pentru flori și pentru prietenie. Dar gata!” „De ce, Irina? Ce ți-am făcut? Ce ți-am cerut?” „E ciudat totul! Nu e normal ceea ce faci!” „Știu. Te rog să mă ierți.”

— Înseamnă că e din Brașov, mi-a spus Simona.

— Cu siguranță că e din Brașov.

— Ai văzut astea?

— Ce? Am luat albumul în care am găsit câteva foi scrise pe calculator, cu tot felul de fraze din conversațiile noastre telefonice.

„Ce e cu frazele astea?”, i-am scris imediat. „Vreau să ți le reamintești. Mie mi-au plăcut, m-au ajutat, mi-au schimbat viața, iar pe tine te reprezintă cu adevărat.” „Zi-mi, acum ești undeva pe aici și mă privești? Îmi faci poze, sau ce?” „Nu. Nu aș rezista să fiu atât de aproape, fără să te iau în brațe.” „Ești nebun de legat. Sincer. Nu te înțeleg și gata. De azi poți să mă uiți.” „Nu te voi uita niciodată. Iartă-mă pentru ceva ce nu am făcut.”

— Țsta e nebun! E psihopat!, a spus Simona, trântind albumul pe bancă.

— Nu e psihopat. În fine. Hai să plecăm acasă. O să o termin și cu el, definitiv. Face parte dintr-un trecut și dintr-o perioadă de care nu vreau să-mi mai amintesc. De fapt, face parte dintr-o nebunie. La naiba!

— Și dacă e Robert? Sau Matei!

— E imposibil, Simona.

— Sună-i să vezi dacă sunt în București. Sună pe fix! Am format numărul de telefon de la biroul lui Robert și de îndată ce i-am auzit vocea m-am liniștit.

— Matei e acolo? I-am întrebat.

— Da. Țți fac legătura?

— Nu. Ce faceți voi?

— Muncim. Tu? Cum e aerul de munte?

— E ok. Vorbim mai târziu. Pa!

— Erau acolo, nu? m-a întrebat Simona, atentă la trafic.

— Da. Deci nu aveau cum să fie la ora zece la Brașov și la zece jumate în București. Doar nu se teleportează... Când am ajuns acasă am răsfoit albumul, curioasă să descopăr tot ceea ce cuprindea. Erau foarte multe foi pe care regăseam fraze din discuțiile noastre telefonice și am început să le citesc pe rând.

„Aș putea iubi orice om. Mă crezi? Uite, de exemplu știu că bărbații cu calvitie sunt complexați și nu se mai consideră frumoși. Tata chelise de tânăr și totuși era frumos. Eu cred că anumite defecte chiar dau un plus

frumuseții. Nu crezi? Tu cum ești? Ai păr? Chiar dacă nu ai avea, nu ar conta. Poate crezi că bat câmpii. Dar așa iubii și un invalid.” Îmi aminteam de conversația telefonică și de perioada aceea în care nu aveam grijile și poverile sufletești de acum. Îmi aminteam de copilul naiv și visător, care vedea viața în roz. Am continuat să citesc pasajele din convorbirile noastre telefonice – mai exact, din monoloagele mele.

„Când a murit tata și apoi Rareș, L-am urât pe Dumnezeu. Mi-am spus că este rău și crud și L-am condamnat că mi-a luat tot ce iubeam. Nu înțelegeam de ce, după o copilărie grea, trebuia să îndur asemenea pierderi. Apoi l-am cunoscut pe domnul profesor Horațiu. Ce om! Dumnezeu mi l-a trimis ca un pansament, ca o consolare, ca o alinare a sufletului. Nu știu ce m-aș fi făcut, dacă nu L-aș fi întâlnit. Știi ce cred? Că Dumnezeu ne trimite oamenii potriviți la momentul potrivit. Poate că și pe tine te-a trimis cu un scop. Poate că am nevoie de tine și nici nu-mi dau seama. Sau poate că tu ai nevoie de mine. Nu vezi? Ești un prieten care mă sună zilnic și mă ascultă ore în șir.” „Știi ce e ciudat? Că uneori îmi e dor de tine. Iar alteori, când sunt prin oraș și văd ceva ce-mi place, am senzația că ești undeva aproape și vezi și tu. Abia aștept să mă suni, ca să-ți povestesc. Auzi? Dacă mă îndrăgostesc de tine? Ar fi ciudat, nu? Sau poate că te îndrăgostești tu. Ha, ha! Să nu cumva să faci asta!”

— Din momentul acesta o termin cu el, i-am spus Simonei. Gata, nu mai vreau. E ciudat și nu vreau să merg mai departe. Trebuie să fac o curățenie generală în viața mea. Tot ce e nefiresc și nu îmi face bine, va trebui îndepărtat.

— Da, dar parcă îți făcea bine să vorbești cu el...

— Nu mai vreau.

„Din acest moment vreau să mă uiți, i-am scris în mesaj, prietenului imaginar. Singura șansă să mai iei legătura cu mine va fi doar dacă vei veni să văd cine

ești.” „În cazul acesta, ne luăm adio.” „Îți doresc o viață fericită! Și îți mulțumesc pentru tot!”

Aflată singură în apartamentul meu, aveam senzația că eram într-o lume străină, că nu mai aveam nimic, nici măcar pe mine. Îmi lipseau foarte mult cei de la Snagov și de câteva ori m-am trezit din somn, intenționând să merg direct în camera fetiței. Să mă desprind de lumea în care trăisem atâția ani era un test foarte dificil și știam că îmi va lua mult timp. Dar trebuia să mă pregătesc sufletește de marea schimbare și să încep să o accept.

Am plecat în Germania, pentru a susține câteva examene și pentru a-mi vizita familia. Lui Matei nu i-am spus despre plecarea mea, știind că se va opune și că va face tot felul de crize. De fapt, aveam de gând să nu-i mai spun că îmi continuam studiile, știind că asta îl deranja și că ar fi făcut tot posibilul să-mi pună piedici. Când m-a întrebat de ce stau atât de mult la Brașov, i-am spus că aveam mare nevoie de o perioadă de liniște și că acea pauză era benefică inimii mele. A acceptat cu greu, numai după ce i-am promis că mă voi întoarce la Snagov cât de curând și după ce i-am argumentat că și ai mei și prietenii aveau nevoie de mine - mai ales după o perioadă atât de lungă în care i-am privat de prezența mea. Mult timp m-am întrebat dacă aș fi putut rămâne definitiv în Germania. Viitorul acolo părea promițător, dar sufletul meu tânjea mereu după România și după oamenii dragi de acasă. Cu toate acestea, mă gândeam și la posibilitatea de a încerca o viață nouă acolo, sperând că depărtarea de cei pe care aveam să-i las în urmă mă va ajuta să-i uit mai ușor. Într-o noapte, mi-a venit ideea să o vizitez pe Luminița. Mă obseda gândul că trebuie să o mai văd o dată, chiar dacă știam că ea nu își dorea să o mai văd, în stadiul îngrozitor în care o adusese boala. În adâncul sufletului meu am sperat mereu că ea se va vindeca, mai ales că evoluția bolii ei a fost lentă și că a

trăit mai mult decât au preconizat doctorii. Dar acum era evident că se stingea, încetul cu încetul. Am decis să merg să o văd cu orice preț, chiar dacă ar fi fost să o văd doar o clipă, fie și dormind. Mi-am făcut toate planurile pentru călătorie și, după două săptămâni, am plecat în Italia, fără să spun nimănui. Nici măcar Simonei nu-i spuseseam, de teamă că mă va descuraja cu argumente, convingându-mă că vizita mea i-ar face mai mult rău Luminiței. Și nici celor de la Snagov nu le-am spus, pentru că nu voiam să-mi strice planurile în vreun fel.

După o călătorie grea și plină de peripeții, am ajuns la Luminița dimineața devreme și am așteptat câteva minute, înainte să intru pe poartă. Îmi era teamă și aveam nevoie de masca de om fericit, pe care cu greu am reușit să mi-o asum. Am pășit cu emoție pe aleea care ducea către intrarea în casă, am lăsat bagajele pe trepte și am deschis ușa încet. Am intrat în sufragerie și am văzut-o pe Luminița întinsă pe o canapea, acoperită cu o pătură. Dormea. M-am așezat încet pe un taburet și am privit-o. Lacrimile îmi curgeau în neștire, de drag și de durere. Abia îmi mai recunoșteam prietena, pentru că boala îi luase tot ceea ce avea frumos și aproape toată viața din ea. Era foarte slabă: avea mâinile palide, iar capul era acoperit cu un batic alb. Am privit-o câteva minute, până când a apărut soțul ei și m-a văzut. I-am făcut semn să nu facă zgomot iar el s-a așezat în liniște pe un fotoliu.

— Nu se poate, ce cauți aici, nebuno? mi-a spus Luminița cu o voce slăbită deschizând ochii. De îndată m-am ridicat de pe taburet și am îngenuncheat lângă patul ei. I-am pupat mâna și mi-am așezat capul pe marginea patului.

— Mi-a fost așa de dor de tine!, am spus cu vocea înecată în lacrimi. Iartă-mă că am venit, te rog!

— Mă bucur că ai venit. Cu cine ești?

— Singură. Cu Dumnezeu, de fapt...

— Doamne, vino să te iau în brațe! Am îmbrățișat-o pe Luminița cu teamă, pentru că părea atât de fragilă, încât aveam impresia că până și o atingere ușoară ar fi putut să o rănească.

„De ce nu e invers? Luminița are o familie, e iubită, iubește, de ce trebuie să moară ea? Și de ce trebuie să trăiesc tocmai eu, care nu mai am nimic? Viața mea e un chin, de ce nu mor eu?”, scriam în jurnal înainte de culcare. Petrecusem o zi întreagă cu Luminița. Oricât aș fi vrut să nu-i povestesc realitatea vieții mele, nu aș fi reușit, pentru că ea mă cunoștea foarte bine și citea în ochii mei, cuvintele nespuse. Era o persoană foarte matură, profundă și de o înțelepciune cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. M-a forțat să-i spun tot ce aveam pe suflet și cu greu i-am povestit câte ceva, străduindu-mă să nu o încarc negativ, cu problemele mele.

— Cumva trebuie să se sfârșească povestea asta, mi-a spus ea.

— I-am pus capăt.

— Nu așa, Irina. Ai fugit de oamenii pe care îi iubești, dar de tine nu ai unde să fugi. Te amăgești acum... Poți merge până la capătul lumii, lași tot în urmă, dar tu trăiești în interiorul tău. De ceea ce simți, nu ai unde să te ascunzi.

— Am făcut ce era corect, nu?

— Da, ai făcut ceea ce era corect față de ceilalți, sacrificându-te pe tine. Uneori, în viață, trebuie să mai faci și ceva ce nu e corect.

— Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?

— Ți spun ce aș face în locul meu, în locul unui om care așteaptă dintr-o clipă în alta să moară. Mi-aș trăi povestea de dragoste, indiferent ce final ar avea, indiferent cât ar dura, o zi, o lună, o viață. Oricât de dureros ar fi. O poveste neîmplinită aduce cu ea numai regrete și nu moare niciodată.

— Of, cât de romantică ești!

— Tu vorbești? Mai știi ce scrisori îi scriai tatălui tău, când erai mică? Am câteva, le-am păstrat.

— Serios?!

— Da. Le-am păstrat ca să ți le dăruiesc într-o zi specială, mă gândeam că poate la nunta ta. Știi că eu sunt mai mult pentru daruri de suflet, decât cele materiale...

— Îmi arăți una? Te rog!

— Îți arăt. Luminița l-a rugat pe soțul ei să-i aducă o cutie mare în care își ținea amintirile, iar când a avut cutia în față a căutat preț de câteva minute printre lucrurile din ea și a scos un caiet în care avea câteva scrisori. A ales una la întâmplare, o foaie pe care am recunoscut-o după culoare și după scrisul meu. Era o foaie dintr-un set pentru scrisori, pe care îl primisem când eram copil, pentru a le scrie rudelor mele din Germania. Îmi aminteam perfect culoarea gălbuie a hârtiei și a plicurilor și vioara desenată în colțul din stânga a paginii.

— Poftim. Asta este deosebită. Are și data pe ea. Aveai doisprezece ani, când ai scris-o. Am luat scrisoarea și am citit-o cu emoție, simțind ceea ce am simțit atunci când am scris-o.

„Dragă tată,

azi vreau să-ți spun că ești cel mai bun tătic din lume și că sunt foarte mândră de tine. Să știi că nu mi pare rău că nu mă crește mama. Nu aș putea să stau departe de tine, nicio zi. Îți promit că nu am să te părăsesc niciodată și că te voi face mândru de mine. Când o să cresc mare, îmi doresc să mă mărit cu un bărbat ca tine.

Și poate găsesc unul cu copil, așa cum ești tu cu mine.

Te iubesc mult!”

— Doamne, ai păstrat asta!, am spus, ștergându-mi lacrimile.

— „Poate voi găsi un bărbat cu un copil, așa cum ești tu.” Și l-ai găsit pe Matei. Știi ce cred eu? Că nimic nu e întâmplător în viață. Când îți exprimi o dorință, trimiți un mesaj universului, iar acesta îți răspunde.

— Serios? Îmi doresc să vii la nunta mea! Și dacă aș ști că vei veni, m-aș mărita în ultima zi din viața mea! Luminița a izbucnit în plâns și m-a îmbrățișat.

— Iartă-mă, nu o să mai gândesc cu voce tare, am spus.

— Hai să-ți povestesc ceva!, mi-a spus ea, ștergându-și lacrimile și luând o atitudine veselă. Tu știi că eu vorbeam mult cu tatăl tău. Într-o seară, m-a chemat să-mi spună ceva. Părea foarte încântat și dornic să-mi povestească. Mi-a spus că i te-ai plâns că vecina ta, Ioana, nu avea bicicletă și că-i dădeai mereu bicicleta ta, ca să se plimbe. Cică te-a întrebat de ce se plimba mai mult Ioana cu bicicleta ta când ieși pe stradă și i-ai spus că nu suporti să o vezi cum fuge pe lângă tine când ești pe bicicletă. A izbucnit în plâns când mi-a spus asta, transmițându-mi sentimentele tale, compasiunea ta față de Ioana, a căror părinți nu își permiteau să-i cumpere o bicicletă.

— Îmi amintesc asta. După câteva zile, tata i-a cumpărat bicicletă Ioanei, ca să ne putem plimba amândouă. Doamne, ce fericită am fost în ziua aia!

— Știi ce mi-a spus atunci, tatăl tău? Că ești prea miloasă, prea bună și că se teme să nu pierzi în viață, din cauza asta. Se temea că vei renunța mereu la tine, pentru alții. Și uite că tocmai asta faci. Eu nu vreau să te schimb, vreau doar să alegi corect, vreau doar să înveți că uneori trebuie să te pui pe primul loc. Vreau să te gândești la asta. Vreau să te gândești bine. Îmi promiți?

— Da.

— Spune „promit”.

— Promit.

— Iar eu îți promit că atunci când voi ajunge dincolo și mă întâlnesc cu tati, o să-i spun ce minunată ești și cât îl iubești. Și hai să-ți mai spun ceva, care te va bucura. Tot ceva ce mi-a povestit tatăl tău – ceva care l-a făcut să fie foarte mândru de tine și să creadă că vei fi un om minunat. Mai știi când ați plantat flori în curte și l-ai pus să care bolovani, ca să-ți faci ronduri?

— Da!, am spus entuziasmată.

— Mi-a povestit că a plâns în fața ta și că atunci ai dat dovadă de foarte multă putere, ceea ce l-a impresionat foarte mult. Mi-am amintit imediat acel episod care se petrecuse în copilăria mea, când aveam vreo nouă ani. Și mi-am amintit durerea pe care am simțit-o, văzându-l pe tata plângând. Abia acum înțelegeam că probabil a plâns de multe ori, fără ca eu să știu, pentru că părinții își ascund suferințele, slăbiciunile, neîmplinirile și neputința, departe de ochii copiilor... În ziua aceea tata plânsese de durere, pentru că am fost rănită de răutatea cuiva. Totul a pornit de la dorința mea de a avea o curte plină cu flori. Curtea mea era micul meu paradis. Iubeam florile și de îndată ce se topea zăpada, așteptam cu emoție ghiociei. Apoi plantam flori de sezon și știam cum să le îngrijesc, pe fiecare în parte. Tata resimțea deja vârsta a treia și cu toate acestea mi-a îndeplinit dorința de a aduce în curte pietre mari albe, pentru a-mi face eu ronduri de flori. A cărat cu căruciorul, făcând câteva drumuri, până când mi-a adus un morman mare de pietre. Nu știu de câte ori s-a aplecat pentru a mă ajuta să aranjez fiecare piatră. Ca să am o vedere bună de ansamblu, am urcat în podul casei și cu capul scos pe un geam micuț 3 dictam lui tata cum să așeze pietrele, astfel încât să am un cerc cât mai perfect. Tata a muncit toată ziua și a mutat pietrele ba mai la stânga, ba mai la dreapta, după cum i-am indicat eu. A doua zi, a fost rândul meu să plantez florile. Bulbi de lalele, câteva lăcrămioare și am mutat câteva răsaduri de zambile. Două zile din viața mea le-am petrecut

tăvălindu-mă prin pământ și sădind flori. Eram foarte încântată de curtea mea, iar noaptea am adormit, imaginându-mi florile viu colorate și parfumate. Dimineața, când am ieșit în curte, am văzut rondoul meu devastat. Nicio piatră nu mai era la locul ei și toate florile fuseseră smulse și aruncate peste tot în jur. Cu teamă și cu emoție am mers în bucătărie și l-am găsit pe tata plângând. Știam deja că un vecin cu care tata era în conflict a intrat în curtea noastră și a devastat totul. Tata se învinovăța și plângea de mila fetei lui, care muncise atât de mult ca să-și creeze propriul paradis, în micul ei univers. L-am îmbrățișat și, de îndată, am văzut pe pat un brâu pe care îl purta la mijloc, atunci când avea dureri de spate. Am realizat atunci ce efort a fost pentru el, să care acele pietre... Și, deși sufeream pentru nedreptatea care ni se făcuse, cel mai mult îmi doream să nu mai plângă tata... „Nu mai plânge, tati, i-am spus, mângâindu-l pe obraz. O să punem alte flori. Tu o să stai în pod și o să-mi dictezi cum să pun pietrele. Oricum, parcă aș vrea mai mult să fac o inimă, decât un cerc...”

După patru zile petrecute la Luminița, am întrebat-o cât îmi mai permite să stau cu ea.

— Poți sta cât dorești. Vrei să-ți spun un secret? M-ai readus la viață, de când ai venit. Am trăit sentimente de care uitasem.

— Mă bucur. Dar nu aș vrea ca prezența mea să-ți facă rău.

— Nu-mi face rău. Dar m-am gândit la ceva. Ești atentă?

— Da!

— Cred că ți-ar prinde bine o evadare, într-un loc frumos.

— Și tu începi? Și unchiul meu se gândea să mă trimită într-o excursie...

— Eu chiar te trimit.

— Unde? Ai înnebunit?

— În Veneția. Știu că îți dorești să o vezi, de mult timp. Ascultă-mă, nu mă întrerupe. E totul aranjat. Ai nevoie de câteva zile în care să fii tu cu gândurile tale, să te plimbi, să studiezi oameni, și fii departe de orice.

— Cum adică, e totul aranjat? Să mă duc singură?

— De când ai tu o problemă cu asta? De când te știi, umbli singură prin lume!

— Lumi, eu...

— Te rog. Fă asta pentru mine. E un dar din partea mea. E ceva ce cred că-ți va prinde bine. Poate că asta e ultimul meu dar pentru tine și vreau să fie ceva ce să nu uiți.

— Ok, dar când să plec, cum?

— Puiu meu se ocupă de tot, te duce la tren, îți dau toate indicațiile, ai hotelul rezervat, totul e aranjat. Tu trebuie doar să te relaxezi, să te plimbi și să ai grijă de tine.

— Mi se pare o nebunie! Din Germania am venit la tine, de aici să plec la Veneția...

— Apoi te întorci aici și stai cât vrei tu, ok?

— Lumi, sper că nu ai de gând să-i spui lui Robert că sunt aici, sau acolo.

— N-aș face asta. Am spus că ai nevoie de liniște. În plus de asta, destinul nu trebuie aranjat și nici forțat.

— Promiți că nu spui nimănui unde sunt?

— Promit. Nu fi copil!

— Tu ai vreo dorință? Vrei să fac ceva pentru tine, vrei să promit ceva?

— Da, am. În ceea ce mă privește, nu vreau să-ți cer nimic, pentru că știu că vei face tot ce trebuie. Vreau însă să-mi promiți că jurnalele tale se vor transforma, într-o zi, într-o frumoasă poveste de dragoste. Povestea dintre tine și Robert trebuie spusă. Este atât de frumoasă și de diferită... și poeziile, sunt așa de frumoase!

— Chiar voi scrie o carte, să știi.

— Promiți?

— Da. Și îți va fi dedicată ție și lui tata, am spus izbucnind în plâns, știind că atunci, cândva, când aș fi publicat o carte, Luminița avea să nu mai fie în viață – ci în cer, alături de tatăl meu.

— Nici nu știi ce fericită m-ai făcut!

— Te iubesc mult. Și o să te iubesc în fiecare zi, tot mai mult.

După două zile m-am trezit în trenul care mă ducea la Veneția. Habar nu aveam care era scopul acelei călătorii, însă știam că îi îndeplineam o dorință prietenei mele, pe care o iubeam atât de mult. Am ajuns seara târziu la hotel și, deși eram obosită, curiozitatea nu m-a lăsat să nu ies puțin, ca să cercetez împrejurimile. M-am întristat de îndată ce am ieșit afară, pentru că peste tot vedeam perechi sau grupuri de oameni. Iar eu eram atât de singură... Până și personalul hotelului mă privea cu uimire, întrebându-se probabil ce căuta o femeie tânără și singură, în Veneția. Probabil că își imaginau că eram într-o delegație, sau poate chiar o amantă care se întâlnea cu iubirea ei pe ascuns, într-un oraș atât de romantic.

„Mi-aș dori să fie și Robert aici. Ai auzit, Universule?!”, am spus cu voce tare, privind cerul întunecat, de pe balconul mic al camerei mele. Impactul pe care l-a avut Veneția asupra mea a fost de neuitat. Locuri la care am visat și despre care am citit doar în cărți sau pe care le văzusem doar în filme, se aflau acum la picioarele mele. Aceasta era singura bucurie pe care o aveam. În primele două zile am străbătut toate străzile care mi-au ieșit în cale. Din când în când, mă opream pe câte o bancă și îmi notam impresiile în jurnal, pentru a nu pierde nimic din tot ceea ce mă fascina. Clădirile istorice, piațetele, podurile, gălăgia și gondolierii, îmi păreau din povești medievale. Seara stăteam pe terasa hotelului sau în balconul meu, de unde puteam admira o piațetă foarte animată. Îmi era dor de Simona și eram curioasă să aflu

vești de acasă, de aceea am sunat-o de la hotel. Nu i-am spus că nu sunt în Germania, pentru că nu eram dispusă să-i dau explicații despre călătoria mea, știind că mar fi obosit cu întrebări nesfârșite.

— Ce mai e pe acasă?

— Nimic nou. Mă conversez de zor cu prietenul tău imaginar. Tu, ăsta e îndrăgostit lulea de tine!

Vezi să nu te dai de gol că nu sunt eu.

— Nu mă dau de gol.

— Matei? Robert?

— Robert a trimis câteva mesaje. Zicea să vă vedeți într-o zi și i-am scris că nu ai chef. Ești ok? Pari absentă.

— Sunt ok, doar puțin obosită.

— Mi-e tare dor de tine, să știi! În week-end mă duc la Angel, m-am lipit rău de Paul.

— Mă bucur. Poate te măriți.

— Te iubesc, fraiero!

— Și eu pe tine...

În ziua următoare, când m-am întors de la masă, recepționarul hotelului, mi-a spus că un domn întrebase de mine. Mă gândeam că vreun client al hotelului se interesa de mine, poate tot vreun singuratic ca și mine, care mă văzuse singura pe terasă.

— Vă rog să nu dați detalii despre mine. E client al hotelului?

— Da, domnișoară. Dar domnul a spus că vă așteaptă pe terasă, în seara aceasta la ora șapte.

Asta îmi mai lipsea! O aventură cu un necunoscut în Veneția. Nu aveam de gând să merg la ora șapte pe terasă și, tocmai pentru a evita să apar, am decis să mă plimb cât mai mult. O mare parte a timpului mi-am petrecut-o hrănind porumbeii din piața San Marco și plimbându-mă pe podul Rialto, unde am căscat gura la comercianții care vindeau suveniruri. Când m-am plictisit de mulțime și de agitație, am căutat un loc mai liniștit, m-

am așezat pe o bancă și am început să scriu în jurnal. Din când în când mă mai opream privind trecătorii, care își făceau poze entuziasmați și cărora le zâmbeam, atunci când mă studiau curioși. Deodată, o siluetă bărbătească mi-a atras atenția, pentru că părea a-i semăna lui Robert.

„Îl văd peste tot... Cât sunt de nebună!”, mă gândeam. Dar pe măsură ce se apropia, eram tot mai convinsă că era el.

„Nu se poate! Asta e imposibil! Sunt nebună și am halucinații! Nu poate fi el aici. Lumi, ai promis, oare i-ai spus totuși unde sunt? Altfel ce ar căuta aici? Nu e el. Ba da, e el. Îi recunosc cămașa. I-ai călcat-o de atâtea ori! Nu, nu cred. Asta e un vis. Ce am băut, oare?”

Aș fi vrut să mă ridic de pe bancă și să plec, dar nu mă puteam mișca. Îl priveam stupefiată pe Robert, care se apropia încet de mine, iar când m-a privit fix în ochi am realizat că nu aveam închipuiri. Respiram greu și tremuram vizibil, din cauza emoțiilor. El s-a oprit la câțiva pași de mine și mă privea. Îmi era teamă să-mi întorc privirea, ca nu cumva să-l pierd. S-a așezat pe banca din fața mea și mă studia.

„Doamne, de ce-mi faci asta? Ce se întâmplă? Ce ar trebui să fac? O să fac așa cum am scris adineauri, o să fug de el. Dar unde să fug? Oare el a întrebat la hotel, de mine?” Felul în care mă privea Robert îmi tulbura gândurile, care oricum erau nebune și îmi venea să alerg spre el, să-l îmbrățișez și să-i spun cât de mult îl iubesc. Însă tot ce am putut face a fost să mă ridic și să pornesc spre nicăieri, fără să privesc în urma mea. Am mers câteva minute bune pe străzi, iar el m-a urmărit păstrând distanța. Mergeam din ce în ce mai repede, înaintând greu din cauza rochiei lungi până în pământ, iar din când în când priveam înapoi, ca să văd dacă mai era în urma mea. Am coborât în grabă niște trepte, măturându-le cu rochia și am ajuns pe un refugiu pentru bărci. Nu mai

aveam unde să fug de acolo, iar Robert tocmai cobora scările. Am închis ochii și am așteptat. Îmi era atât de teamă și eram atât de nesigură pe mine, încât aveam impresia că atunci când voi deschide ochii, mă voi trezi singură acolo. După câteva clipe am simțit o mângâiere ușoară pe obraz, moment în care nu am mai putut opri o lacrimă ce aștepta de mult să se elibereze. Mi-am acoperit fața cu ambele palme și am izbucnit în plâns. Nu știam de ce plângeam, de bucurie sau de tristețe, pentru că acel sentiment era nou pentru mine. Poate că era câte puțin din ambele, dar cert era că plângeam mai mult de fericire. L-am simțit pe Robert mângâindu-mi încet dosul palmelor după care îmi ascundeam chipul, apoi a înlocuit mângâierile cu sărutări. Mi-a prins încheieturile mâinilor și mi le-a îndepărtat, iar când l-am văzut m-am aruncat în brațele lui. Ne-am sărutat sub privirile trecătorilor, care se întrebau probabil cine eram și de ce ne sărutam acolo, plângând amândoi.

— Ce cauți aici?!, am întrebat printre lacrimi.

— Am venit să-mi iau doza de fluturi.

— Cat poți fi de nebun!

— Tu vorbești?

— Cum m-ai găsit?

— Contează? Important este că te-am găsit.

— Nu mai pot sta în picioare, cred că o să mă prăbușesc.

— Permiteți-mi, my lady, să vă duc în brațe! M-a ridicat în brațe și a pornit cu mine spre treptele pe care le coborâsem mai devreme.

— Sunt grea, nu o să poți urca scările alea cu mine!

— Vrei să vezi că pot și să zbor?

— Lasă-mă jos, mi-am revenit. Robert m-a lăsat din brațe abia în capătul scărilor, m-a luat de mână și am pornit împreună către hotel. Când am trecut prin fața recepției și i-am văzut rânjetul recepționarului, mi-am dat seama că Robert fusese bărbatul care întrebasese de mine.

Când am ajuns în camera mea, Robert m-a îmbrățișat strâns și m-a copleșit cu o ploaie de sărutări. Abia am reușit să-l opresc și am ieșit pe balconul camerei, ca să respir puțin.

„Tu mi-ai făcut asta, Universule? Dacă eu sunt nebună, tu nu poți fi mai normal?“, am spus încet, privind spre cer.

— Vorbești singură?

— Da. Chiar și acum. Pentru că tu nu ești aici, nu? Sunt nebună și am halucinații...

— Nu ești nebună. Sunt aici.

— Ești aici, într-adevăr. Robert, îmi îndeplinești o dorință?

— Orice.

— Vreau să mă ții în brațe până dimineată.

— Ok. Pentru că avea bagajele lăsate în camera pe care și-o luase în același hotel, s-a dus după ele. În timpul acesta eu am făcut un duș, încercând să stabilesc în mintea mea regulile pentru următoarele zile. Trebuia să dețin controlul asupra a tot ce se va întâmpla.

— Hai să te țin în brațe, mi-a spus el când ne-am așezat pe pat

— Nu ți-e foame?

— Nu, deloc.

— Eu mă abțin de la mâncare. M-am îngrășat.

— Am observat. Nu-ți priește Germania. Ești mai frumoasă așa.

— Așa cum?

— Așa pufoasă. Hai că mă voi strădui să te cuprind.

— Măgarule, am pus doar patru kile!

— Și toate la sânii! De ce nu le-ai repartizat, în mod egal?

— Of, ce dor mi-a fost de tine!

— Și mie de tine.

— Culcă-te și taci. Se vede că ești mort de oboseală.

— Păi nu dorm de trei zile. Mai întâi m-am dus în

Germania. Abia acolo am aflat că ești în Italia, apoi am mers la Lumi..

— Taci. Fă nani. Ține-mă în brațe, da?

— Te iubesc.

— Sst. M-am trezit foarte devreme și l-am privit pe Robert dormind. Eram foarte fericită – dar, totodată, foarte nefericită. Inima mea tresărea de fericire, dar partea rațională avea grijă să-i strice bucuria, amintindu-i cine era Robert și cine eram eu. Pentru că el dormea adânc, m-am îmbrăcat și am ieșit pe afară.

— Ce faceți, domnișoară? Arătați foarte bine astăzi!, mi-a spus recepționarul, cu un ton lingușitor.

— Bine, mulțumesc! Pot comanda micul dejun în cameră?

— Desigur. Trebuie doar să sunați la room-service.

Ardeam de nerăbdare să o sun pe Luminița și să aflu cum ajunsese Robert la mine, de aceea am sunat-o din holul hotelului.

— Nebuno ce ești, ce-ai făcut?!, am întrebat-o.

— Zi-mi că ești fericită!

— Sunt. Dar mi-ai promis...

— Irina, m-am trezit cu el aici. Realizezi cât e de nebun? A bătut mii de kilometri ca să te găsească. Cum aș fi putut să nu-i spun unde ești? Destinul trebuie lăsat să-și facă treaba...

— Of, ce mă fac?

— Nu te mai gândi atât. Trăiește clipa! Te rog să mă mai suni, vreau să știu tot ce faci. Habar nu ai cât de intens trăiesc totul!

Am băut o cafea pe terasa hotelului, privind din când în când spre balconul camerei mele. La un moment dat, l-am văzut pe Robert stând pe scaun, cu jurnalul meu în brațe și am alergat până în cameră.

— Să nu citești!, am spus, dând buzna în balcon.

— N-am citit, am scris, mi-a spus, întinzându-mi jurnalul.

M-am așezat pe celălalt scaun și am citit ceea ce a scris.

„Mi-aș dori o lume a mea și a ta, o lume departe de toți cunoscuții, departe de orice interdicție, de orice regret, de orice resentiment. O lume în care să fim doar noi doi.”

Am luat pixul de pe masă și am scris lângă: *„Și eu mi-aș dori o asemenea lume.”* Robert a luat jurnalul și a scris ceva, l-a privit îngândurat câteva clipe, apoi mi l-a întins.

„Îmi îndeplinești o dorință?”, scrisese el.

„Da.”, am scris în continuare, după care i-am întins jurnalul.

„Dă-mi o zi din viața ta. O zi întreagă, în care să fii sinceră, din clipa în care te trezești și până când adormi. O zi în care să nu porți nicio mască, în care să nu-ți impui nimic, în care să nu-ți interzici nimic, în care să spui și să faci tot ce vrei, fără să joci teatru, fără să te ascunzi și fără să te minți...”

„Ești sigur că vrei asta?”

„Da! Îmi doresc cu tot sufletul măcar o zi din viața ta, o zi în care să fii tu, Irina cea adevărată.”

Am privit în zare, gândindu-mă la ce ar fi însemnat o zi din viața mea, așa cum îmi cerea Robert. Realizam cât de dor îmi era de mine, de Irina cea naturală, sinceră, fără nicio mască, liberă. Iar el merita o zi din viața mea, după ce timp de aproape cinci ani m-a iubit în tăcere, suferind și neavând nimic din mine.

„Îți voi îndeplini această dorință, începând de acum, până mâine la ora asta, voi fi eu. O vei avea pe Irina...”, am scris în jurnal. Robert a citit, a închis jurnalul și mi-a zâmbit timid, ca unei necunoscute.

— Te iubesc!, ne-am spus amândoi deodată.

Mi-aș fi dorit ca acea zi să dureze o veșnicie. Am respirat adânc și am renunțat la masca plină de interdicții și de complexe. Mi-am dat șansa să fiu liberă să iubesc, măcar o zi din viața mea. Aș fi vrut să pot spune că acea zi a fost cea mai frumoasă din viața mea, dar nu a fost

așa. Am trăit fericirea doar pe jumătate, pentru că sufletul meu râdea și plângea în același timp. Nu puteam să nu mă gândesc că tot ceea ce trăiam avea să se termine peste câteva ore. Nu aveam nicio certitudine... Aveam doar clipa pe care mi-am dat dreptul să o trăiesc din plin.

— Ok, ce facem azi? am întrebat.

— Facem ceea ce vrei tu.

— Hai pe afară!

Mai mult de o jumătate de zi am zburdat pe străzile Veneției, ținându-ne de mână și sărutându-ne neîncetat. Ne-am sărutat în ziua aceea pentru toate dățile în care neam dorit cu disperare să o facem, dar nu am îndrăznit, știind că ne era interzis. Ne-am oprit doar pentru a lua prânzul pe terasa unui restaurant, apoi ne-am continuat plimbarea. Turiștii ne priveau cum zburdam fericiți, cum ne îmbrățișam în mijlocul mulțimii și cum ne sărutam, uitând de lume. Eram doar noi doi și foarte puțini de noi i-am spus de câteva ori că îl iubesc, iar el îmi răspundea mereu că mă va iubi toată viața. În calea noastră am găsit un magazin cu măști și costume de carnaval și, pentru că Robert știa că îmi plăceau mult măștile și rochiile medievale, mi-a cumpărat o mască frumoasă în formă de fluture și o rochie mov. Ne-am întors la hotel spre seară și am urcat direct în cameră, ca să facem duș și să ne schimbăm pentru cină. Aveam emoții pentru noaptea care urma și îmi doream ca acele clipe să vină cât mai târziu. Noi nu făcuserăm dragoste niciodată și, chiar dacă îmi doream enorm să fac asta, îmi era foarte teamă.

— Irina, ești fericită? m-a întrebat întrerupându-mi gândurile.

— Foarte fericită!

— Nu vreau să se întâmple nimic din ceea ce tu nu-ți dorești, ok? Vreau să fii tu, vreau să fii sinceră.

— Sunt. Te iubesc enorm! Vreau să îmbrac rochia, ca

să văd cum îmi stă! Am îmbrăcat rochia lungă până în pământ cu croială medievală și m-am admirat în oglindă, sub privirile lui Robert.

— Acum chiar că arăți ca o regină...

— Mă simt ca una. Am impresia că toată Veneția e a mea. Știi, atunci când te am pe tine, simt că am totul, că tot ce există e al meu!

Am cinat la un restaurant ales de el, unde făcuse rezervare, încă de dimineață. A fost cea mai romantică și mai frumoasă cină a noastră. Apoi ne-am plimbat cu gondola, așa cum văzusem în filme că făceau îndrăgostiții care vizitau Veneția. Ne-am întors la hotel aproape de miezul nopții și abia atunci am început să fiu copleșită de emoții puternice. Am stat mult timp sub duș, încercând să mă gândesc bine la ceea ce avea să se întâmple între noi. Rațiunea îmi spunea că era momentul să mă opresc acolo, dar inima mă îndemna să-mi desăvârșesc iubirea. Când m-am întors în cameră, el mă aștepta cuminte, stând pe marginea patului. Probabil că se confrunta cu aceleași lupte interioare ca și mine. M-am așezat timidă lângă el și ne-am luat de mână, fără să ne privim. Câteva minute doar ne-am jucat cu mâinile, mângâindu-ne ușor.

— 1593 de zile și de nopți am visat și am așteptat să fac dragoste cu tine. Știi asta? m-a întrebat încet

— Atât de mult a trecut?

— Da, dar a meritat să aștept și ar merita să mai aștept oricât.

— De ce nu s-a întâmplat asta, până acum?

— Pentru că nu am vrut să faci ceva ce aveai să regreti. Nu vreau să-ți iau puritatea sufletului, mă înțelegi? Asta m-a ajutat să rezist, să te iubesc curat... L-am îmbrățișat, iar el m-a strâns tare la pieptul lui. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că o puteam auzi, iar trupul meu parcă nu-mi mai aparținea, parcă era tot al lui. Abia în noaptea aceea am realizat că era pentru prima dată când făceam dragoste cu adevărat, pentru că

deși trăisem nopți minunate și pline de pasiune, nu mai simțisem niciodată și pentru nimeni ceea ce am simțit atunci. M-am simțit cea mai iubită femeie din lume și m-am dăruit lui, așa cum nu m-am mai dăruit nimănui. El nu avea doar un trup clocotind de dorință, el avea și sufletul meu disperat să i se dăruiască. Am făcut dragoste, plângând amândoi și spunându-ne într-una că ne iubim. Nu am dormit deloc în noaptea aceea. Am stat lipiți unul de celălalt și ne-am mângâiat, ștergându-ne lacrimile, din când în când. Mi-aș fi dorit să opresc timpul în loc și să nu las soarta crudă să-mi ia tot ceea ce aveam. Uram ceasul, pentru că îmi arăta, într-un fel nemilos, cum trecea fiecare minut pe care îl mai aveam de petrecut alături de el.

— La ce te gândești? l-am întrebat, văzând că privea îngândurat afară, prin ușa deschisă a balconului

— Mă gândeam că e pentru prima oară când mă simt al cuiva, în felul acesta. De fapt, este pentru prima oară în viața mea când simt că sunt al cuiva, când simt că sunt iubit și că nu îmi lipsește nimic...

Am început să plâng, gândindu-mă că peste câteva ore urma să-i iau totul și să-l arunc din nou în cea mai cumplită singurătate.

— Nu mai plânge, iubita mea. Orice ar fi, sunt fericit, să știi. Ceea ce s-a întâmplat azi mă va hrăni mult timp de acum încolo...

— Robert, de acum știu că nu am să mai pot lăsa un alt bărbat să mă iubească. Mă înțelege?

— Da, te înțeleg.

— Voi pleca de la Snagov, nu voi mai putea trăi sub același acoperiș, nu voi mai putea să te înșel. Ajută-mă... S-a ridicat și a căutat ceva în bagaj, apoi s-a întors lângă mine, ținând ceva ascuns în mână. L-am privit curioasă și, fără să spună ceva, a deschis o cutiuță mică, în care se afla un inel din aur alb, în formă de fluturaș.

— Vrei să fii soția mea? m-a întrebat cu emoție în glas.

— Ai înnebunit? I-am întrebat, izbucnind în plâns.

— Nu, Irina. Te iubesc atât de mult, încât vreau să-mi împart fiecare secundă din viață cu tine. Fiecare durere, fiecare bucurie, fiecare lacrimă și fiecare vis.

— Dar așa ceva e imposibil! Uiți cine suntem? Uiți pe cine avem în viața noastră?

— Aici suntem numai noi doi, Irina. Restul sunt departe și vor fi departe. Vom pleca în lumea largă...

— Robert, ne mințim... I-am luat mâna dreaptă și mi-am așezat-o în dreptul inimii, iar eu i-am pus palma stângă în dreptul inimii.

— Robert, cei pe care-i iubim nu sunt departe de noi și nu vor fi, chiar dacă se vor afla la mii de kilometri. Îi avem aici, în inimile noastre, înțelegi? Cum am putea să-i rănim? Le vom simți durerea în inimă...

— Irina, nu mai pot continua așa. Nu mai pot trăi în minciună, nu mai pot trăi fără tine...

— Și atunci, cum vezi tu viitorul? Cum le putem face astă, celor pe care-i iubim?

— Vor înțelege. Dacă ne iubesc, vor accepta...

— Te-ai pus o clipă în locul lor? Se vor simți trădați...

— Singurul care se poate simți trădat este Matei și dacă stau să mă gândesc, nici măcar el nu ar trebui să se simtă așa. Voi vorbi cu el, am să-i spun prin câte am trecut, cât de mult am încercat să nu te mai iubesc...

— Îl distrugi...

— Nu-l voi distruge. E un om puternic.

— Te va urî toată viața.

— Îmi asum asta. I-am dăruit atâția ani, am trecut prin multe, l-am cărat în spate de multe ori, ajunge...

— Nu pot să fac asta, Robert... Nu pot să trăiesc o viață, gândindu-mă că am rănit. Nu-ți pot lua totul, Matei îi va îndepărta pe toți de tine, pe Oli, pe Cesara, pe...

— Tu nu înțelegi că tot ceea ce am nevoie ești tu? Plec doar cu ce am pe mine, am puterea să o iau de la

început. Irina, nu le-am greșit cu nimic, niciodată. Le datorez enorm, dar nu le pot da toată viața mea. N-au decât să mă urască și să nu mă înțeleagă, îmi asum asta, îmi asum să fiu pentru ei un trădător și un nerecunoscător, dar să știi că în inima mea voi fi împăcat că am făcut ceea ce trebuia.

— Nu pot să te las să faci asta. Nu pot...

— Irina, te implor! Gândește-te măcar o dată în viața numai la tine! Nu-ți lua dreptul la fericire! Crezi că alții ar face-o pentru tine?

— Nu mă interesează ce-ar face alții, mă interesează să nu-mi fie rușine să mă privesc în oglindă, să pot pune capul pe pernă liniștită.

— Și atunci, ce facem cu noi?

— Nu știu, Robert. Trebuie să ne distanțăm...

— Nu pot! Înțelegi că nu pot?! Tu poți?

— Voi încerca...

— Și vei căuta iubirea la alții, încercând să te amăgești?

— Nu știu, gata, nu mai vreau să vorbim despre asta!

— Irina, nu-mi răspunde acum. Pune inelul unde vrei tu și mai gândește-te. Nu voi face eforturi ca să te conving, nu te voi manipula să faci ceva ce vei regreta. Te iubesc prea mult, ca să te forțez. Dar vreau să te gândești bine la tine, la viitor, la noi. Vreau să te gândești că, din spirit de sacrificiu, nu te vei distruge doar pe tine, ci și pe mine. Vreau să te gândești că prezența mea la Snagov nu-l face mai fericit pe Matei și nici pe ceilalți...

— Urăsc soarta asta, o urăsc!

— Vino în brațe, iubita mea...

— De ce trebuie să fie așa?

— Poate fi altfel, Irina. Mai gândește-te, te rog. Am să aștept oricât, dar vreau să știi că orice secundă de așteptare este un chin pentru mine... Am trăit atâta timp iubindu-te în tăcere, fără să te am, visând la tine...

Într-un târziu, am adormit, plângând amândoi și ne-am

trezit abia după ce trecuseră cele 24 de ore în care îi promisesem că voi fie eu, fără nicio mască. Numai gândul că trebuia să redevin din nou cealaltă eu, mă înspăimânta. M-am ridicat încet și m-am îmbrăcat cu un halat, apoi m-am așezat pe scaunul din fața măsuței cu oglindă. M-am privit minute în șir, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Între ceea ce trebuia să fac și ceea ce îmi doream să fac era o diferență ca între cer și pământ. Îmi doream să rămân pentru totdeauna împreună cu el și mă întrebam dacă aș fi putut să aleg fericirea, fără a privi în urmă. L-am auzit mișcându-se pe pat și am luat imediat masca pe care mi-o cumpăraseră cu o zi înainte și mi-am pus-o pe față.

— Nu face asta, te implor!, mi-a spus.

— Trebuie să coborâm la micul dejun.

— Irina, nu te vei putea preface că n-a existat ziua de ieri...

— Despre ce zi vorbești? M-am ridicat intenționând să ies în balcon, dar el a sărit imediat din pat și a alergat către mine. M-a prins de umeri, m-a întors cu fața spre el și m-a sărutat.

— Te iubesc și vreau să fii a mea pentru totdeauna! Aș fi vrut să am tăria să-l resping, dar nu am avut-o. Am făcut dragoste din nou, iar el mi-a repetat într-una că mă iubește și că mă vrea pentru totdeauna. Când am ieșit afară, am sunat-o pe Luminița și i-am spus plângând ce s-a întâmplat.

— Ascultă-ți inima, Irina. Caută o cale să faci lucrurile corect, dar ascultă-ți inima... mi-a spus ea, printre lacrimi.

În ziua aceea, Robert și cu mine ne-am iubit și ne-am purtat la fel ca în ziua precedentă, uitând de restul lumii. Iar în ziua următoare, am plecat împreună la Luminița. Ea ne aștepta cu emoție și cu nerăbdare, ca să afle tot ceea ce se întâmplase. Când i-am arătat inelul, s-a bucurat nespus.

— Pune-l pe deget, ca să văd cum îți vine, mi-a spus.

— Nu pot. Robert mi-a spus să nu-l pun pe deget, decât dacă voi accepta să fiu soția lui...

— Dar ce frumos e! Unde l-o fi găsit?

— Nu știu... dar îți dai seama că el a venit în lume după mine, ca să-mi propună să rămân cu el?

— Vrei asta, Irina?

— Cu toată inima mea...

— Și?

— Nu pot să mă prefac că nu există Matei și ceilalți. Nu pot să le iau un om pe care ei îl iubesc atât de mult și nu pot să-i iau lui, toți oamenii dragi. Nu-ți dai seama că toți îl vor renega? Familia, prietena, toți sunt legați de Matei...

— Dacă el vrea asta, înseamnă că asta simte...

— Trebuie să fiu eu cerebrală pentru amândoi..

— Cum au fost nopțile voastre?

— Nici măcar nu pot fi povestite în cuvinte... A fost minunat, el este atât de tandru și mă iubește atât de mult! Niciodată nu m-am simțit mai iubită de atât..

— Așa de mult mi-ar plăcea ca iubirea voastră să aibă o șansă...

Am mai stat o zi la Luminița și amândoi am încercat să o facem să uite că era pe moarte. Robert ne-a făcut să râdem într-una, ne-a gătit și a stat numai lângă noi. Eu am trăit fiecare clipă intens, știind că, într-o zi, acele amintiri aveau să fie tot ce aveam legat de prietena mea cea mai bună. Când am plecat de la Luminița, am știut că îmi luam rămas bun definitiv, iar durerea despărțirii a fost insuportabilă. Am făcut tot posibilul să nu-i arăt durerea mea, iar ea a fost mai puternică decât mi-aș fi putut imagina.

— Îți mulțumesc din suflet că ai venit, nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine!, mi-a spus Luminița, pupându-mi mâna.

— Eu îți mulțumesc pentru tot ce însemni, pentru că nu știu ce ar fi fost viața mea, fără tine!

— Te iubesc mult și o să te iubesc și dincolo, ok? Când îți va fi greu, vreau să te gândești că sunt alături de tine, acolo în cer, da? Robert plângea în hohote când m-a desprins din brațele ei, iar soțul ei a trebuit să o sprijine, ca să nu se prăbușească pe treptele casei. Alea până la poartă mi s-a părut interminabilă, iar din când în când întorceam capul și-i făceam cu mâna. Când am urcat în taxi, am început să plâng în hohote, aproape urlând în brațele lui Robert, care plângea și el de durerea mea. Atunci când ne despărțim de un om – având certitudinea sau cel puțin speranța că îl vom mai revedea – durerea este mai suportabilă, dar atunci când privești un om și știi că e pentru ultima oară când îl vezi, durerea e de nesuportat. Imaginea ei făcându-mi cu mâna, de pe treptele casei, avea să mă urmărească mereu, împreună cu întrebarea „de ce?!”. Am plâns aproape tot drumul, iar Robert a asistat neputincios, la suferința mea.

— Mergem la Snagov, da? mi-a spus în avion.

— Mergem oriunde...

— Așteptăm câteva zile, ca să te mai liniștești și voi discuta cu Matei. Vreau să fim toți trei, când vom avea discuția.

— Nu, Robert, nu, te rog... Nu voi putea trece prin așa ceva...

— Atunci voi aștepta...

— Nu voi mai putea sta la Snagov, nu voi mai putea să-l las să mă atingă. Nu-l mai iubesc.

— Știi bine că nu te va forța, va înțelege că treci prin momente grele și se va purta frumos...

— Dar nu e corect să mai stau în casa lui...

— Dar trebuie să mai stai o perioadă până îți revii și până ai să-i spui că vrei să-l părăsești... Știi că nu te va lăsa să stai la Brașov. Și așa i se pare că ai stat prea mult și ai mai și plecat în Germania, fără să spui...

— Mai e puțin și vine ziua voastră...

— Și ziua ta... Apropo, Lumi mi-a dat ceva ca să-ți dau.

Nu a avut putere să ți-l dea ea... A căutat ceva în buzunarul hainei și a scos un săculeț din catifea roșie. Mi-a luat mâna și a răsturnat săculețul, lăsând să-mi cadă în palmă lăntșorul Luminiței, pe care îl primise de la tatăl meu cadou de ziua ei, când a împlinit 22 de ani. Era un lăntșor din aur, cu un pandantiv în formă de delfin, pentru că Luminiței îi plăceau enorm delfinii. Din ziua în care l-a primit, nu l-a dat niciodată jos de la gât.

— Și-a dorit să-l ai tu, să ai ceva de la tatăl tău și de la ea... mi-a spus Robert. Durerea m-a copleșit din nou și am plâns până când, răpusă de oboseală, am adormit.

Când am ajuns la Snagov, cei ai casei m-au întâmpinat cu foarte multă bucurie. Matei nu era acasă, iar eu am profitat de câteva ore de singurătate, ca să mă liniștesc. Când a venit acasă, Robert i-a povestit că plecasem în Germania și apoi în Italia și l-a rugat să se poarte frumos cu mine, să nu mă supere, pentru că treceam printr-o traumă care mă afecta foarte mult. Câteva zile l-am evitat pe Robert iar la masă îmi era foarte greu să stau între el și Matei. Mă simțeam vinovată și rușinată de faptul că fusesem a amândurora și că pe Matei trebuia să-l mint. Când i-am povestit Simonei despre călătoria mea în Italia și despre zilele petrecute cu Robert în Veneția, a rămas înmărmurită. Nu știa dacă să se bucure sau dacă să plângă.

— M-a cerut de soție cu inelul ăsta..., i-am spus, arătându-i inelul pe care nu am îndrăznit nici măcar o dată, să-l pun pe deget.

— Doamne, ce frumos e! Unde l-o fi găsit? Ce ai de gând să faci?

— Nu știu. Cert este că nu mai pot sta cu Matei. Trebuie să plec din casa asta. Robert insistă că va vorbi cu Matei, că va spune tot adevărul și că va pleca în lumea largă, cu mine.

— Asta ar trebui să faceți! Atâta vă mai îngrijorați pentru Matei! N-o să moară! El s-a gândit la tine, atunci

când te-a înșelat?

— Nu e același lucru, Simona. Eu îi iau cel mai bun prieten, iar Robert îi ia iubita. Pierde, dintr-o dată, doi oameni pe care-i iubește. Ca să nu mai zic de orgoliul în fața prietenilor...

— Sincer, nu știu dacă Matei chiar vă iubește așa cum credeți voi sau nu cumva doar are nevoie de voi. Robert e fraierul care-i duce afacerile în spate și care muncește pe rupte, iar tu ești soția ideală, cu care să defileze în public și cea mai bună mamă pentru fii-sa. Mă lași?! Ar trebui să vă gândiți la voi doi și gata. Să căutați să fiți împreună.

Noapțile mele erau din ce în ce mai grele, pentru că frământările interioare îmi răpeau somnul. Căutam zadarnic o cale prin care să-mi dau dreptul la fericire, fără a răni pe nimeni.

— Nici tu nu poți dormi? m-a întrebat Robert, surprinzându-mă singură în living.

— Nu. Mă gândesc să vorbesc mâine cu Matei, ca să-i spun că vreau să-l părăsesc pentru totdeauna.

— Mai stai puțin. Voi vorbi eu cu el. Caut un moment prielnic...

— Nu mai pot! Nu mai pot să-l privesc în ochi, să stau la masă cu el, nu mai pot să-l aud spunându-mi că mă iubește și nici să-l las să mă atingă. Nu mai pot, înțelegi?

— Te rog, mai așteaptă câteva zile.

— Scoate-ți din cap ideea asta, că o să-i spui despre noi! Nu-i putem face așa ceva.

— Irina, nu te încăpățâna. Spune-mi, mă iubești? Mă iubești?!

— Da. Dar nu ajunge.

— Ajunge. Este tot ceea ce avem nevoie. O să-i las totul lui Matei, toată munca mea, tot ce ar trebui să-mi aparțină de drept. Avem apartamentul din București, ferma este doar a mea, o să ne descurcăm.

— Pe Matei nu l-ar durea să-i iei din avere, ci pe mine...

— Nu i te iau. Va trebui să înțeleagă că nu mai ești de

mult a lui. Îi voi spune tot adevărul, iar tu trebuie să fii de față, ca să confirmi.

— Nu pot. Efectiv, nu pot. M-a îmbrățișat și a încercat să mă sărute, dar l-am respins.

— Să nu crezi cumva că aş putea face dragoste cu tine sub același acoperiș cu Matei...

— Înșeli mai mult cu ceea ce simți în inimă, Irina...

— Lasă-mă, vreau să fiu singură!

M-am gândit la toate variantele posibile, de la a pleca pe ascuns și a-i lăsa o scrisoare lui Matei, până la a-l înfrunța direct. Însă știam că nu va accepta, nici în ruptul capului, despărțirea de mine.

— Iubita mea, ce să fac să te mai înveselești puțin? m-a întrebat într-o dimineață, la micul dejun.

— Nimic, Matei. Am cam pierdut drumul către mine, înțelegi?

— Ce să fac să-l regăsești?

— Nu tu trebuie să faci ceva. Trebuie doar să mă lași liberă...

— Liberă?

— Da. Am nevoie să fiu singură...

— Dar ai fost singură atâtea săptămâni! Nu poți face asta, ori de câte ori ai o toană sau ești supărată! Ai o familie aici, Irina!

— Asta nu este familia mea. Oricât de mult v-aș iubi...

— Știi, am avut atâta răbdare cu tine, te-am înțeles, nu te-am deranjat, dar trebuie să-ți revii!

— De fapt, tu ești cel care trebuie să-și revină. Ar cam fi timpul să te trezești, Matei.

— Să mă trezesc?

— Da. O să profit de prezența tuturor și o să-ți spun că va trebui să plec din casa asta. Nu pentru că vreau să fac asta, ci pentru că trebuie. Pentru că nu te mai iubesc, Matei. Au trecut peste patru ani în care am așteptat să te schimbi. Am așteptat să te maturizezi, să înțelegi că nu

ești centrul universului, că oamenii nu-ți aparțin, că trebuie să-i meriți. Că nu poți greși la nesfârșit și că nu poți fi iertat mereu, cu un „îmi pare rău”.

— Ce naiba ai?! Te cred că prietena ta e...

— Las-o pe prietena mea! Nu mai căuta scuze și vinovați. Tu ești problema!

— Și ai realizat asta, abia acum?

— Da. Am realizat că tu nu ai nevoie de o iubită, ci de o femeie care să-ți accepte toate mizeriile, de o femeie cu care să te mândrești în societate și de o mamă pentru copil. Aș fi vrut să fiu mama copilului tău, dar nu pot accepta să mă transform în proprietatea ta. Tu nu știi să iubești. Pentru că, atunci când iubești cu adevărat, îi dai omului libertate și nu îl limitezi. Am ajuns să merg să-mi dau examenele pe furiș?! Ți se pare normal? În loc să mă ajuți să cresc, să devin cineva, tu vrei să mă ții în loc. Patru ani am trăit ca o prizonieră, ai fost în stare să-mi angajezi paznic! M-ai înșelat cu tot felul de femei ușoare, făcându-mă să mă simt ca naiba! M-ai umilit de față cu toată lumea... și vii să-mi spui că mă iubești? Mai ai de învățat despre iubire, Matei! Tu te iubești doar pe tine, pe restul îi folosești! Și o să te părăsesc. Te-am iertat destul, am așteptat destul. Ți-am dat cei mai frumoși ani din viața mea. Pentru ce? Ca să mă aduci în starea în care mă aflu? Pentru că nu mă mai recunosc. M-ai schimbat foarte mult și m-ai făcut să uit cine eram și ce drum aveam...

— Aștept să-ți treacă criza și să discutăm normal despre noi...

— Nu e o criză. Te voi părăsi, fie că îți place, fie că nu. Nu aparțin acestei lumi. Nu așa vreau să trăiesc și nu asta vreau de la viață. Nu mi-ai respectat nicio dorință. Ți-am spus că vreau să muncesc, că nu vreau să fiu o întreținută, că vreau să fiu liberă...

— Ok, te las să muncești!

- O să mă lași?! Cine te crezi tu, ca să mă lași?
- N-am chef de ceartă cu tine, clar?
- Foarte clar. Nici eu n-am chef de ceartă. Am vrut să-ți spun.
- Nu pleci de aici!
- Pui pariu?
- Te rog din suflet, fac ce vrei, hai să discutăm, uite o să..
- Hai să mergem la birou, Matei, i-a spus Robert.
- Nu vezi că vrea să plece?! Ne lasă baltă pe toți!
- Nu o să plece acum, haide să mergem la birou. E nervoasă și supărată, nu așa se rezolvă lucrurile.

„Am nevoie de tine...”, i-am scris prietenului imaginar. „Știi bine că sunt aici.” „Sunt atât de tristă.. Sunt pe nicăieri!” „Povestește-mi.” „Omul pe care îl iubesc cel mai mult mi-a cerut să mă mărit cu el. Dar este fratele iubitului meu...” „Asta nu contează. Trebuie să-ți asculți inima și să-ți urmezi iubirea.” „Nu pot. Habar nu ai cât e de greu! Nu vreau să rănesc pe nimeni...” „Te rănești pe tine și pe cel pe care-l iubești. Sacrifici tot pentru niște oameni care, dacă te iubesc, vor înțelege.” „Se vor simți trădați.” „Îi trădezi oricum, atâta timp cât ascunzi în suflet o iubire.” „Tu crezi în Dumnezeu?” „Da.” „Oare ce părere are Dumnezeu despre asta?” „Cred că nu te-ar lăsa să alegi ceva greșit. Cred că dacă îngăduie să-l iubești pe el și dacă ți l-a scos în cale, așa trebuie să fie. Cred că dacă era doar o pasiune trecătoare, nu l-ai mai fi iubit încă, după atâta timp.”

Am adormit scriindu-mi mesaje cu prietenul imaginar, iar mai târziu în noapte m-am trezit cu impresia că nu eram singură în cameră. Într-adevăr pe fotoliul de lângă patul meu stătea Robert.

- Detest când faci asta! Mă sperie, știi doar!, i-am spus aprinzând veioza.
- Închide lumina, Irina, mi-a spus el, cu o voce stinsă.

Avea fața umedă și o tristețe apăsătoare în privire. Am închis veioza și m-am întins pe pat, acoperindu-mă cu pilota mare și pufoasă.

— Te iubesc, mi-a spus încet. Știi, nu vreau să i te iau nimănui. Nu vreau să-ți încarc sufletul cu vinovăție, dar pur și simplu nu pot să trăiesc fără tine. Ești tot ce am eu pe lume, ești singura ființă pe care o pot iubi așa. N-am să pot trăi fără tine. Și nici nu vreau. Nu mai pot acum, după ce am văzut cum este, de fapt, iubirea.

— Robert...

— Taci, nu spune nimic. Irina, tot ce vreau este o viață cu tine. Un loc al nostru, un cămin în care să mă întorc în fiecare zi nerăbdător. Nimic din tot ce am avut și din tot ce am nu m-a făcut fericit. Nimeni nu m-a împlinit. Vreau simplitate, te vreau pe tine acasă, pe tine alături de mine. Vreau o familie cu tine, copii... Doar tu îmi poți dăruia tot ceea ce mă împlinește... De ce tu? Numai Dumnezeu știe. Aș da orice ca să văd inelul ăla pe degetul tău, să accepți să fii soția mea... Vreau să fiu numai al tău... L-am ascultat, ținând ochii închiși și plângând. Câteva minute a tăcut, iar eu am făcut eforturi să rămân pe pat pentru că îmi doream enorm să mă ascund în brațele lui.

— Și totuși, de ce eu? am întrebat în șoaptă.

— Pentru că așa vrea Dumnezeu. Te-a adus în viața mea, ca să mă simt și eu iubit și ca să-mi dea șansa să iubesc. Am știut că tu ești aleasa, din clipa în care te-am văzut. Am simțit...

— Poate că există o alta mai bună ca mine, mai frumoasă, mai potrivită ție...

— Nu există. Știi, tu ești femeia care m-a învățat să văd dincolo de niște ochi fermecători, dincolo de o gură seducătoare, dincolo de un trup frumos și de cuvinte... Dacă ai ști cât te iubesc... Dar nu știi... Tristețea din vocea lui era copleșitoare. Mă năpădeau sentimente de iubire, de teamă și de vinovăție. Câteva minute am tăcut amândoi, apoi el s-a ridicat încet și a ieșit din cameră,

crezând că am adormit. În noaptea aceea a fost pentru prima dată când am lăsat inima să ia o decizie. Am decis să aleg iubirea alături de el, cu toate riscurile și cu toate durerile asumate.

Dimineață m-am trezit foarte devreme și primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot inelul din cutie și să-l pun pe deget. Apoi am coborât și am pregătit micul dejun împreună cu Oli și cu Nana, care habar nu aveau ce lupte se dădeau în sufletul meu. Știam că, în momentul în care Robert avea să vadă inelul pe degetul meu, ar fi înțeles că îl alesesem pe el. Nu aveam forță și curaj să-i spun prin cuvinte, de aceea am ales să-i spun în felul acela. Când au coborât la micul dejun, Matei l-a întrebat dacă nu se simțea bine, pentru că avea ochii umflați și înroșiți din cauza plânsului.

— Nu e tocmai cea mai frumoasă zi a mea... a răspuns Robert. Stăteam la masă cu doi bărbați care mă iubeau. Pe unul mă pregăteam să-l părăsesc, iar cu celălalt aveam de gând să încep o viață nouă. Încercam să-mi imaginez viitorul și nu concepeam o viață fără Robert. La un moment dat am ridicat ceașca de ceai uitând că aveam inelul pe deget iar Robert l-a văzut. Nu și-a putut ascunde uimirea, iar emoțiile l-au copleșit făcându-l să lăcrimeze. L-am zâmbit sperând că îl voi încuraja, iar el m-a privit cu multă dragoste. Îi tremurau mâinile vizibil și mi se părea că nu se putea aduna nicicum.

— Ești răcit, ce ai? Îți lăcrimează ochii... i-a spus Matei.

— Sunt ok. Mergem la birou? E târziu... Când au plecat m-au pupat ca de obicei: Matei mă pupa apăsând pe buze, iar Robert îmi pupa mâna de la degete până sus la umăr, știind că mă amuza.

— Pe mai târziu, my lady!, mi-a spus el fericit. Am așteptat un moment oportun și am rugat-o pe Oli să stăm puțin de vorbă.

— Oli, dacă am să te dezamăgesc vreodată, o să mă ierți?

— N-ai cum să mă dezamăgești. Ești un suflet prea bun...

— Și dacă totuși am să o fac, fără să vreau...

— Ți-aș ierta orice. Știu că nu ai putea face rău intenționat și știu că tu ai suferi mai mult decât cei pe care i-ai răni...

— Vreau să știi că te iubesc tare mult. Trec printr-o perioadă grea, am sufletul rupt în mii de bucăți...

— Aș face orice să te ajut. Știu că suferi mult pentru Luminița.

N-am avut putere să-i spun ce aveam pe suflet, așa cum mi-aș fi dorit. Am urcat în camera mea și mi-am făcut de lucru. Știam că Oli adunase rufe puse la uscat și m-am hotărât să le calc. I-am călcat toate cămășile lui Matei și, după ce i le-am așezat în dulap, am ales cămășile lui Robert. „O să le calc în camera lui, ca să le pun direct în dulapuri!”, mi-am spus în gând. Am dus masa de călcat în dormitorul lui Robert, apoi am luat și cămășile pe care urma să i le calc. Ca întotdeauna, i-am mângâiat fiecare cămașă în timp ce am călcat-o. Am deschis televizorul, ca să aud câte ceva în timp ce călcam și încercam să mă bucur de alegerea pe care o făcusem. Mă bucura curajul meu de a porni pe un drum nou, alături de alesul inimii mele. Îmi spuneam că voi face tot posibilul să-l ajut pe cei pe care aveam să-i las în urmă, ca să depășească etapa grea în urma plecării noastre și îmi propuneam să fac tot posibilul, ca Matei și Robert să nu se despartă, chiar dacă asta însemna ca eu să nu am niciodată loc între ei doi. Nu m-ar fi deranjat să știu că Robert îi va vizita și că le va fi alături, ori de câte ori vor avea nevoie de el. Știam că va urma o perioadă grea și că aveam de înfruntat multe obstacole. Dar luasem o hotărâre. Am sunat-o pe Simona și i-am spus despre hotărârea mea, iar ea a părut foarte încântată.

— Când vii acasă? m-a întrebat.

— Vreau mai întâi să discut cu Matei. I-am spus în mare

ce am de gând, dar o despărțire nu se face așa. În plus, aş vrea să fiu aici de ziua lui, ca să nu-i fie greu față de prieteni... Apoi, eu și Robert vom discuta cu el. Nici nu vreau să mă gândesc la ce mă așteaptă.

— Vreau să fiu acolo. Să nu cumva să faceți asta fără mine! De îndată ce am încheiat convorbirea cu Simona, m-a sunat Robert.

— Te-am sunat ca să-ți spun că te iubesc și că sunt cel mai fericit om de pe Pământ! Simt că o iau razna, nu-ți pot spune ce am simțit, când am văzut inelul pe mâna ta! E un vis...

— Și eu te iubesc și abia aștept să fim numai noi doi undeva, într-un loc numai al nostru!

Călcându-i cămășile mi-am amintit de prietenul imaginar și m-am gândit să-i trimit un mesaj, ca să-i spun despre decizia mea. „Sigur că se va bucura și nebunul ăla!”, mi-am spus în gând. I-am scris un mesaj și, după câteva secunde, am avut impresia că undeva în apropiere am auzit un ton de mesaj al unui telefon. Am așteptat câteva minute și, pentru că prietenul imaginar nu-mi răspundea, i-am mai scris un mesaj. Imediat am auzit din nou acel ton de mesaj necunoscut. „Nu se poate!”, mi-am spus. Am sunat la prietenul imaginar și am dat sonorul televizorului încet. Imediat am auzit că undeva, într-un sertar, suna un telefon. Am lăsat telefonul meu să apeleze în continuare și am deschis sertarele, ca să caut telefonul care suna. L-am găsit și, de îndată ce am văzut display-ul, mi-am văzut numele. Cea care suna eram eu, iar telefonul prietenului imaginar era într-unul dintre sertarele lui Robert. Atunci am înțeles că prietenul imaginar era Robert. Câteva minute nu am fost în stare de nimic. M-am așezat pe colțul patului și am stat cu telefoanele în mână, încercând să realizez ce se întâmpla. Mi se părea imposibil ca Robert să fie prietenul imaginar, pentru că nu-mi puteam explica anumite momente în care eu vorbeam cu el și venea în camera mea. Eram atât

de șocată, încât nu îmi puteam aduna gândurile. Am sunat-o pe Simona și i-am spus ce tocmai aflasem.

— N-are cum! E imposibil!, mi-a spus ea.

— Așa mi-am spus și eu. Dar e telefonul lui. Am citit din mesajele pe care eu i le-am trimis...

— Dar n-are nicio logică! Pe prietenul imaginar îl știai dinainte să-l cunoști pe Robert! Am început să plâng, realizând că Robert mă cunoștea dinainte și că m-a mințit atâta timp.

— Și cum naiba făcea atunci când vorbeai cu el și apărea lângă tine?

— Mă lăsa să vorbesc singură, lăsa telefonul undeva... De-aia nu a vrut să-i aud vocea niciodată și de-aia nu a vrut să ne vedem!

— Vai de capul meu! Vin la Snagov. Acum plec! Trebuie să te iau din casa aia de nebuni!

M-am întins pe pat și am reluat filmul vieții mele, din ultimii cinci ani. Mi-am amintit cum am început să vorbesc cu prietenul imaginar și cum l-am cunoscut pe Robert. Începeau să se lege anumite lucruri, pe care până atunci le trecusem cu vederea, convinsă că prietenul imaginar era cineva necunoscut. Mă durea atât de tare ceea ce aflasem, încât lumea mea se prăbușise. Robert mă suna pe telefonul mobil, dar nu i-am răspuns. Nu puteam să vorbesc cu el. Deodată, toate sentimentele mele de iubire pentru el s-au transformat în ceva ce nu puteam înțelege. Îmi era teamă de el. Omul în care până atunci credeam orbește și pe care îl iubeam enorm, devenise un dușman. Plângeam în hohote și simțeam o durere sfâșietoare, știind că pierdeam totul. Robert a venit mai devreme acasă, îngrijorat probabil că nu i-am răspuns la telefon, deși sunase de câteva ori și pe mobil și pe fix. M-a găsit în camera mea, stând pe pat și plângând.

— Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat, încercând să

se apropie de mine.

— Stai acolo! Să nu îndrăznești să te apropii de mine! S-a oprit în fața patului și mă privea întrebător.

— Irina, ce-i cu tine?

— Ce-i cu mine? Hai să-ți arăt! M-am ridicat și am pornit spre camera lui, iar el m-a urmat, fără să mai spună nimic. Când am ajuns în cameră, am luat telefonul pe care îl folosea atunci când se dădea drept prietenul imaginar și i l-am aruncat la picioare. De îndată ce a văzut telefonul a înțeles că aflasem tot și și-a ascuns fața după palme.

— Lasă-mă să-ți explic, știi am...

— Taci! Nu vreau să aud nimic! Ești un monstru nenorocit! Un pervers și un trădător! Am izbucnit în plâns, iar el a încercat să se apropie de mine, dar l-am respins.

— Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată, ai înțeles?! Te urăsc! M-am așezat pe colțul patului, pentru că simțeam că nu mai aveam putere să stau în picioare. Câteva minute am plâns privind în altă parte, încercând să-mi adun gândurile. Aveam în minte mii de întrebări pe care îmi doream să i le pun – și la care mă temeam să le aflu răspunsul.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva?! Cum ai putut să mă minți atâta vreme? Cum ai putut să mă lași să mă destăinui, să-ți povestesc cu lux de amănunte, detalii din viața mea?! Cum ai putut să mă manipulezi în halul acela?! Cine ești și ce ai vrut de la mine?! Zi-mi! Ai obținut ce ai vrut?! Ai obținut, nenorocitul?!

— Iartă-mă, Irina... Iartă-mă!

— Să te iert?! Pentru ce să te iert?! Pentru că m-ai mințit cinci ani de zile?! Pentru că nu ești cine credeam că ești?!

— Sunt același...

— Cum naiba ai ajuns să mă suni, cum ai ajuns în Poiană atunci, explică-mi! Spune-mi totul, înainte să-mi pierd mințile!

— Ești sigură că vrei să știi?

— Da! Trebuie să știu!

— Te cunoscusem cu câteva luni înainte să ne întâlnim în discotecă. Mai precis pe data de 12 mai. Prima dată te-am văzut citind pe pajiștea de vis-a-vis de vila mea. Te văzusem pe geam, în treacăt și ceva m-a oprit să te privesc. M-am mirat să văd o fată singură, citind rezemată de un copac...

— Tu erai în vilă?

— Da. Te-am privit câteva minute, iar mai târziu te-am văzut plecând. Aveai ceva, un aer aparte, ceva ce mă făcea să-mi doresc să fug după tine. Nici măcar nu te vedeam foarte bine, pentru că distanța era destul de mare... Apoi te-am revăzut într-o duminică, în același loc. Mă gândeam că poate stai prin apropiere sau poate că ești o turistă. Te-am privit cum ai citit, apoi a venit la tine un câine. Te-ai jucat cu el, l-ai mângâiat și te-ai întins pe iarbă cu el. După câteva minute ai adormit, mai ții minte? Se înnorase și am luat o pătură și am pornit către tine. Dormeai buștean și mă miram cum reușeai să dormi pe o bucată de pulover. Te-am învelit cu pătura și am plecat în casă, ca să te privesc.

— Deci tu m-ai învelit... am spus, amintindu-mi de ziua în care mă trezisem acoperită cu o pătură pe care, când am plecat de acolo, am lăsat-o împăturită frumos, cu un bilețel pe care am scris „*Mulțumesc!*” Mereu m-am întrebat cine m-o fi învelit și am crezut că poate fusese cineva care locuia prin apropiere și căruia i se făcuse mila de mine. Locul acela în care mă văzuse Robert era unul dintre locurile unde îmi plăcea să mă refugiez, ca să citesc și să scriu. Era pe o pajiște frumoasă, în vecinătatea vilei lui Matei și a lui Robert, de unde vedeam pădurea și unde eram ferită de trecători. Îl descoperisem întâmplător, într-o zi când am căutat să mă adăpostesc de o ploaie de vară și mi-a plăcut mult priveliștea din jur și pomul care mă putea proteja foarte bine de ploaie, cu

crengile lui dese.

— Atunci când dormeai, a fost pentru prima dată când te-am văzut de aproape și nu mă așteptam să fii așa de frumoasă. Aveai o gingășie aparte și dormeai atât de frumos... am simțit o liniște și o căldură, privindu-te. Lângă tine aveai o carte și un caiet, dar mi-a fost teamă să le ating. Te-ai trezit când a început să picure și am văzut cum ai împachetat pătura, cum ai lăsat bilețelul și ai rupt-o la fugă către parcare mare. Atunci mi-am spus că ar trebui să te invit la vilă, dar mi se părea aiurea, așa că am luat o umbrelă și am fugit după tine. Ploua deja torențial, când te-am prins din urmă și ți-am dat umbrela, mai știi?

— Da, mai știu. De-aia te-ai uitat la umbrelă, când ai venit prima dată la mine și de-aia am avut impresia că te-am mai văzut cândva...

— Nu aveai cum să mă recunoști, pentru că aveam șapca și nu te-am privit atunci...

— Doamne, parcă mă uit la un film, parcă nu e povestea mea!

— Te-am pândit să văd unde mergi, ce faci, dacă ai mașină. Ai așteptat un autobuz și ai urcat în el. Am alergat acasă, am luat mașina și am condus ca nebunul până ce am ajuns autobuzul din urmă. Nu știam de ce făceam asta, era o forță mai presus de mine care mă îndemna să o fac. Ai coborât în Brașov și ai luat un taxi, cu care te-ai dus până acasă. Te-am urmărit până în fața blocului și am așteptat ceva timp, până am văzut un domn în vârstă, ieșind din bloc. L-am întrebat dacă te cunoaște, te-am descris și mi-a spus că te numești Irina și că locuiești în chirie la apartamentul zece. Apoi mi-a fost ușor să aflu numele proprietarului și numărul de telefon fix...

— De ce, Robert? De ce toate astea?

— Nu știu, așa am simțit. Am simțit pentru tine ceva inexplicabil, îmi venea să râd de mine, nu mă

recunoșteam... Și apoi mi-am luat inima în dinți și te-am sunat. Mă gândeam că vom reuși să ne împrietenim și să-ți câștig încrederea. Dar vocea ta și felul de a-mi vorbi m-au descurajat. Mi-am spus că nu vei accepta niciodată să te întâlnești cu mine, un ciudat care te-a sunat aiurea și mi-am propus să fac cumva să te întâlnesc și să te abordez. Dar îmi doream să te aud, să aflu câte ceva despre tine... și am început să te sun. M-am îndrăgostit încă de la început de căldura ta, de umorul tău...

— În noaptea aceea, nu ai apărut în Poiană întâmplător, nu?

— Nu. Îmi spuseseși că vei merge în discoteca aceea și mi-am zis că era un prilej să te văd și să te abordez. Când i-am spus lui Matei că ies, s-a oferit să vină cu mine. Iar în discotecă lucrurile au scăpat de sub control, fiindcă lui Matei i-ai picat cu tronc...

— Tu realizezi ce ai făcut?! Cum ai manipulat destinul?!

— Da, realizez. Din disperare ți-am trimis acel bilet la masă, în care te rugam să pleci. Apoi faza din hol, când te-am privit în oglindă... voiam să-ți spun să pleci, dar m-ai fi considerat nebun...

— Ești nebun, Robert! Efectiv m-ai oferit pe tavă lui Matei! Măcar dacă m-ai fi lăsat naibii și nu m-ai fi făcut să mă îndrăgostesc de tine!

— Niciodată, dar niciodată nu vei ști ce am simțit și cât am suferit... Te iubeam enorm, după patru luni de vorbit la telefon, iar apoi te aveam în aceeași casă, dar ca iubită a fratelui meu...

— De ce te-ai îndrăgostit de mine? De ce mă sunai? Doar aveai o lume perfectă, plină de aventuri și de femei care te voiau!

— De când te-am văzut, am știut că ești diferită. Felul în care te îmbrăcai, cu rochii lungi, părul atât de frumos, chipul angelic... iar când te-am mai și auzit, mi-ai umplut sufletul de căldură. Era pentru prima dată când simțeam

o pace aparte. Îmi plăcea să te ascult cum povesteai plină de pasiune, cum te alintai, cum râdeai. Descopeream lumea ta, atât de frumoasă, de normală și de curată... Și mă regăseam, îmi doream să fac parte din ea...

— N-am să te iert niciodată pentru ceea ce mi-ai făcut Niciodată! Îmi iei totul! Mi l-ai luat pe Matei, mi te iei pe tine și-mi iei blestematul de prieten imaginar, de care m-am atașat atât de mult! Îmi iei toate visele, încrederea în oameni, tot!

— Iartă-mă, iubita mea, iartă-mă! Uite, ți-am scris multe scrisori, în toate îți spuneam adevărul, dar nu am avut curaj niciodată să ți le dau... ți le dau pe toate să le citești...

— Dacă nu ți-ai fi uitat azi telefonul, nu aș fi aflat niciodată! Ai fi continuat să mă ții sub control, mi-ai fi scormonit în intimitate și ai fi speculat totul, ca să poți să mă manipulezi așa cum vrei!

— Nu-i adevărat, voiam să-ți spun tot adevărul... Am vrut să-ți spun încă de când ne-am întors din Italia, dar erai prea supărată din cauza Luminiței și am decis să mai aștept...

— Să nu te mai văd în fața ochilor!

— Irina, nu mă poți privi așa, nu mă poți urî doar pentru asta!

— Doar pentru asta?! Monstrule! Mi-ai luat tot, știi? Erai singurul în care credeam orbește! Te urăsc cu toată ființa mea! Să nu te mai apropii de mine, să mă lași în pace, vreau să plec din lumea voastră plină de nebuni și să vă uit!

A încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am lovit cu ambele mâini în piept, împingându-l. Am ieșit din dormitorul lui și m-am încuiat în camera mea, unde am plâns până când am adormit. M-au trezit țipetele Simonei, pe care o auzeam certându-se pe hol cu Robert. S-au certat preț de câteva minute, de fapt Simona a fost cea care i-a reproșat că ne-a mințit, iar el abia dacă apuca să se scuze

și să-și argumenteze faptele.

— Ce nenorociți, ăștia doi!, mi-a spus Simona, de îndată ce i-am deschis ușa. Sunt la fel amândoi!

— Gata, calmează-te...

— Nu-mi vine să cred, fată! Parca văd un film SF! Atâția ani să ne prostească pe amândouă?! Din cauza lui te-a bătut Matei, atunci când a aflat de prietenul imaginar! Cum naiba a putut ăsta să mai doarmă, după toate fazele?! Cum se putea uita în ochii tăi, știind cât te mințea?! Trebuie să pleci de aici! Nu mai poți sta în casa asta! ăștia sunt capabili de orice! Dacă și-a înscenat totul așa de bine, e în stare de orice! Ți-a înșelat, te-a drogat și te-a filmat, ți-a angaja paznic, Doamne, câte au putut să-ți facă!

— O să plecăm, Simona. Îmi ajunge... O să-mi fac bagajele și plecăm. Mi-am scos inelul de la Robert și am pornit către camera lui, hotărâtă să i-l dau. L-am găsit într-un tablou patetic, stând pe jos, înconjurat cu hârtii și cu o scrisoare în mână.

— Ia-ți inelul, ia-ți minciunile toate și rămâi cu ele!

— Iartă-mă, te rog! Crezi că am vrut să fie așa? Crezi că am vrut ca lucrurile să scape de sub control? Uite, aici sunt toate scrisorile pe care ți le-am scris în anii ăștia, sunt sute... Le-am scris plângând, numai eu știu ce a fost în sufletul meu...

— Nu mă interesează să știu nimic! Am aflat tot ceea ce mă interesa! Nu te voi ierta niciodată! Ești cea mai mare dezamăgire a mea, să ții minte asta!

— Nu-mi lua tot, Irina! Știi ce însemni pentru mine! Știi cât am sacrificat și cât am așteptat să fii a mea!

— Urăsc zilele alea la Veneția, te urăsc pe tine, urăsc toate mesajele și tot ce însemni! O să-mi fac bagajele și voi pleca de aici. E treaba ta cum îl liniștești pe Matei, dar să nu vă mai văd în viața mea! Am vrut să fiu un om bun și am crezut că voi apreciați asta, dar am fost o proastă de care ați profitat! Nemernicilor!

Am ieșit din camera lui și am căutat în casă niște genți în care să-mi adun lucrurile. Înainte să mă apuc de strâns, m-am dus să trezesc fetița și să-i dau de mâncare. Matei ajunsese acasă, dar când m-a văzut plânsă, m-a lăsat în pace și s-a închis în biroul de la parter, ca să-și facă de lucru. Câteva ore le-am petrecut cu fetița, încercând să-mi iau sufletește rămas bun de la ea. Era copilul meu, pe care îl crescusem aproape cinci ani și de care acum eram obligată să mă despart. Gândul că o lăsam într-o lume nesigură și fără iubirea mea îmi provoca o durere sfâșietoare în suflet. Dar nu aveam încotro. Trebuia să las în urmă tot ceea ce iubeam, tot ceea ce construisem și toate visele mele. Plecam cu un suflet răvășit, plecam un alt om, mult diferit de copilul naiv, inocent și pur, care fusesem cândva.

Ca să nu provoc o dramă în casă și ca să nu-l supun pe Matei supliciului de a mă vedea plecând, m-am hotărât să plec dimineața, după ce el și Robert aveau să plece la serviciu. Aveam oricum nevoie de timp, pentru a-mi aduna lucrurile în liniște. I-am scris o scrisoare celei care, în toți anii petrecuți în casa aceea, mi-a fost ca o mamă, apoi am scris o scrisoare pentru Matei. De la Robert nu voiam să-mi iau rămas bun și nici nu mai voiam să aud de el. Iubirea pentru el se transformase în sentimente contrare, pe care nici eu nu le înțelegeam.

Nu știu de unde am găsit puterea să pregătesc cina și să mănânc cu toată lumea la masă. Robert mă studia atent, iar Matei încerca să facă puțină conversație, văzând că atmosfera era tensionată. După cină am urcat în camera mea și am început să-mi adun lucrurile, plângând.

— Haide, o să treacă, mi-a spus Simona, îmbrățișându-mă. O să fim amândouă la Brașov, o să fie bine... Dar cum putea să mai fie bine, când eu nu mai aveam nimic? Mi se lua dintr-o dată toată iubirea – și asta durea îngrozitor. Cum aveam să mai pot trăi cu sufletul atât de

împovărat și cu atâtea amintiri? Nu mai aveam nimic decât o poveste de iubire nespusă, netrăită și doar scrisă într-un jurnal. Am căutat jurnalul și am vrut să rup toate paginile în care scrisesem despre Robert, dar nici măcar furia nu m-a lăsat să fac asta. Ultima frază scrisă acolo era despre fericire – iar acum despre nefericire.

„Cea mai grea încercare la care ne supune viața este să ne luăm adio. Să ne luăm adio, atunci când nu vrem să plecăm – dar trebuie. Să ne luăm adio de la oameni pe care-i iubim și de care depindem sufletește. Să ne luăm adio de la povești pe care le credeam cu final fericit, de la vise, de la amintiri, de la noi. Pentru că noi suntem tot ceea ce trăim și ceea ce iubim. Urăsc despărțirile, pentru că fiecare în parte rupe o bucată din mine o bucată din sufletul meu – care nu mai poate fi reconstruită niciodată. Urăsc despărțirile, pentru că fiecare despărțire mă împovărează cu regrete și cu amintiri dureroase. Urăsc despărțirile, pentru că mă fac să mă întreb toată viața „de ce?” și „cum ar fi fost, dacă...”. Urăsc să-mi iau adio, atunci când trebuie să abandonez tot ce am, tot ce înseamnă, tot ce iubesc...”

Era trecut de miezul nopții, când am auzit o bătaie în ușă. Simona a deschis ușa și l-a lăsat pe Robert să intre în cameră. Avea o privire foarte tristă și ținea în mână un plic.

— Nu mă interesează niciuna dintre scrisorile tale, Robert! Nu acum, am spus.

— Nu este de la mine, mi-a spus cu vocea înecată în lacrimi

— Dar de la cine?

— De la Lumi. Mi-a spus să ți-o dau în ziua în care... știi

tu, în ziua în care va muri. Și tocmai s-a întâmplat asta, a sunat Mario... M-am așezat pe marginea patului, ca să nu mă prăbușesc de durere. Am început să tremur și să plâng în fața Simonei, care a îngenuncheat la picioarele mele și mă privea neputincioasă. O altă speranță a mea – că poate prietena mea cea mai bună nu va pleca atât de curând – se năruise. Acum, chiar că pierdusem totul.

Robert stătea în fața mea și mă privea cum plângeam, sfâșiind o pernă de durere. Simona a luat scrisoarea și a studiat-o, întorcând-o de pe o parte pe alta. Nu m-am grăbit să o citesc, pentru că nu aveam putere. Am plâns până ce am obosit, apoi am luat cu teamă plicul și l-am pus pe pat lângă mine.

— Vreau să fiu singură. Vă rog... am spus.

Simona și Robert au ieșit din cameră și m-au lăsat să citesc ultima scrisoare pe care mi-a scris-o prietena mea, pe care mereu am considerat-o și am iubit-o ca pe o mamă. Am început să mângâi plicul, ca și cum aș fi atins o comoară. Știam că era tot ceea ce îmi rămăsese de la Luminița. L-am deschis încet și am găsit câteva foi și o poză cu noi două, de când eu aveam vreo 14 ani. Nu mă grăbeam să citesc scrisoarea, știind ce durere aveam să înfrunt. Cu toate acestea, am desfăcut foile împăturite frumos și am început să-i citesc gândurile prietenei mele:

„... Dacă azi citești această scrisoare, înseamnă că eu deja am plecat. Nu am murit, ci am plecat dincolo, pentru că moartea este, de fapt, o trecere în eternitate. Am atâtea lucruri să-ți spun... Știu că îți este greu, știu că mă treci la cele mai dureroase pierderi ale tale, dar vreau să fii puternică, așa cum te cunosc. Te rog să mă ierți fiindcă nu am putut să-ți fiu alături toată viața, așa cum mi-aș fi dorit, te rog să mă ierți că nu voi fi alături de tine, în cele mai frumoase momente ale vieții tale, când te vei căsători, când vei avea copii – dar și în momentele grele, când vei fi bolnavă, când vei fi dezamăgită... Te rog să

mă ierți, pentru că plecarea mea te va întrista nespus de mult!

Dacă ar fi să-ți mulțumesc pentru tot ce ai însemnat în viața mea, nu mi-ar ajunge sute de foi, fiindcă sunt atâtea lucru mari și atâtea lucruri mici pentru care ar trebui să-ți mulțumesc... Dar îți voi mulțumi pentru că ești omul care ești, pentru că am învățat atât de multe de la tine, chiar dacă ești mai mică decât mine... pentru că mi-ai înfrumusețat anii tinereții și m-ai făcut să mă simt iubită și importantă. Îți mulțumesc pentru că ai împărțit cu mine jumătatea ta de familie, atunci când eu nu am avut pe nimeni...

Îți mulțumesc pentru toate momentele în care mai făcut să râd cu lacrimi, pentru toate momentele în care mai făcut să fiu mandră de tine, pentru că ai renunțat la tot ce aveai mai frumos, în favoarea mea, pentru toate nopțile în care am stat de vorbă, pentru fiecare dată când mai ascultat și mi-ai adus aminte că nu trebuie să fiu perfectă, că e normal să greșesc... Îți mulțumesc pentru toate mângâierile tale, pentru ultimul Crăciun pe care nu l-aș mai fi trăit, dacă nu erai tu și Robert, pentru că ai străbătut lumea ca să-ți iei rămas bun de la mine, deși știai ce durere implică asta... Îți mulțumesc că nu mă vei uita niciodată, pentru că vei vorbi mereu frumos despre mine și pentru fiecare lacrimă pe care o vei vărsa de dorul meu!

Recunosc, regret că am părăsit lumea asta atât de devreme... Regret nespus că nu am apucat să fac tot ceea ce mi-am dorit, că nu mi-am împlinit vise, că nu am râs mai mult, că m-am consumat pentru toate nimicurile, că din orgoliu am îndepărtat oameni de mine, că mi-am refuzat prea multe plăceri, că am amânat să fac lucruri pe care mi-am dorit să le fac, că am muncit pe rupte, pentru lucruri trecătoare, în loc să mă bucur de viață, că am pus mândria mai presus de mine și de oameni.. Plec cu un suflet încărcat cu regrete... Și mi-aș dori ca tu să nu faci

la fel ca mine. Să nu te irosești în zadar, să nu-ți sacrifici viața muncind pentru lucruri, să cauți să fii fericită, să nu îți refuzi nimic, să nu trăiești amânând ca și cum ai trăi veșnic, pentru că nu se știe când vine sfârșitul și nu aș vrea să ai la fel de multe regrete ca mine. Vreau să-mi promiți că nu vei ține niciodată cont de vârstă, vreau să nu consideri niciodată că e prea devreme sau prea târziu pentru a trăi așa cum vrei, pentru a iubi, pentru a face nebunii, vreau să știu că te bucuri din plin! Să nu mai spui niciodată câți ani ai, să nu uiți că ai dreptul și poți fi mereu și copil și femeie, că niciodată nu va fi târziu să o iei de la început, ca să te îndrăgostești și să te reinventezi. Profită de fiecare clipă, ia iubirea care ți se oferă cu ambele mâini, ține cu dinții de orice clipă de fericire și luptă pentru visele tale!

Să nu uiți niciodată cine ești, să nu lași oamenii să te transforme în cine vor ei să fii, nu uita că ești un om minunat, că ai în tine puteri nebănuite de a schimba lumea în bine și de a înfrumuseța suflete! Trăiește frumos, caută să însemni ceva bun în viața oamenilor, retrage-te atunci când simți că nu mai aparții unui loc sau unui suflet și ia-o de la început, ori de câte ori va trebui...

Când ai fost aici, cu Robert, el mi-a mărturisit toată povestea voastră... și-a recunoscut greșelile pentru care se învinovățește foarte mult. Te rog să-l ierți! Se condamnă el destul, nul mai condamnă și tu! Te iubește enorm și s-a sacrificat mult pentru tine. Iartă-l și înțelege cât de greu i-a fost să te vadă în fiecare zi alături de altul... iartă-l, nu a vrut să te rănească, pur și simplu lucrurile au scăpat de sub control. Are sufletul încărcat, suferă enorm, te rog, dacă îl iubești cu adevărat, iartă-l. Tu ești un om bun, tu ai fost educată să ierți și să nu judeci, tu nu ești omul care execută, tu ești omul care oferă ajutor, tocmai atunci când cineva merită mai puțin. Mai știi că mi-ai spus că cei care îi condamnă pe oamenii răi, nu sunt mai buni cu nimic, dacă nu-i ajută să devină

mai buni? Iartă-l, te rog din suflet! E un om minunat și te iubește nespus! Te rog să nu fugi de trecutul tău, să nu fugi de cei care te iubesc, să nu fugi de amintiri! Lasă lucrurile să se întâmple, trăiește-ți viața cu bune și cu rele, cu lacrimi și cu zâmbete, cu tot ce îți oferă, pentru că toate au un rost.

Iubește și lasă-te iubită, iartă dar nu uita, iar dacă vei cădea, ridică-te și mergi mai departe și nu da nimănui satisfacția să te vadă la pământ! Nu uita că ai dreptul să faci ce vrei cu viața ta, să alegi ce vrei și nimeni nu are dreptul să te judece pentru felul în care îți trăiești viața.

Să nu-ți fie teamă să plângi, să râzi sau să vorbești deschis despre ceea ce simți, fii sinceră cu ceilalți, dar mai ales fii sinceră cu tine și orice vei face, fă-o în așa fel încât să-i poți privi pe ceilalți cu demnitate, să nu-ți fie rușine cu cine ești.

Am o ultimă dorință, pe care te rog din tot sufletul să mi-o îndeplinești: fii fericită! Trăiește din plin, fă-ți o familie, fii copii, nepoți, călătorește, scrie o carte, pentru că ai ce povesti din toată viața ta spectaculoasă, chiar ai o poveste frumoasă de împărtășit cu alții... Te rog să faci tu tot ce nu am apucat eu să fac, să trăiești dublu, gândindu-te că o faci și pentru mine și în locul meu. Trăiește-ți viața intens, astfel încât, la bătrânețe, să ai ce le povesti nepoților tăi. Mi te imaginez bătrânică, stând într-un fotoliu comod, înconjurată de familie și povestindu-le despre tine și despre viața ta frumoasă. Ai un dar deosebit de a povesti, nu ține tot ce ai frumos în tine, oferă tuturor ceea ce ai în sufletul tău, scrie, vorbește, fă-te auzită, pentru că ai ce oferi lumii!

Nu te grăbi să vii aici, rămâi în viață cât mai mult posibil, pentru că aici avem eternitatea. Să nu mă uiți niciodată și te rog să nu fii tristă, pentru că noi două vom fi despărțite doar o vreme, apoi ne vom regăsi din nou aici și nu ne vom mai despărți niciodată. Când îți va fi dor de mine privește cerul, așa cum faci când îți e dor de

Rareș. Am să-fi trimis din cer câte o ploaie și fulgi de zăpadă, cu care să te pup și am să-fi pun pe cer câte o stea, ca să știi că sunt acolo și că mă gândesc la tine.

Te iubesc foarte mult și îți doresc să fii fericită și iubită! Îți mulțumesc pentru tot ce ai adus bun în viața mea! Să ții minte că ești o minune, că viața este un dar prețios și că singura ta datorie este să trăiești frumos, să fii un om bun și să iubești!

Și nu uita niciodată: Nihil Sine Deo - Nimic fără Dumnezeu!"

Ezitări...

*S-atâta nepăsare între noi...
Și-atâtea lacrimi ce nu se împart la doi
Și e atâta teamă de eșec
Încât nu știu ce vreau să fac...
Să stau? Să plec?*

*Și-atâtea întrebări sunt în priviri
Nu știm... trăim iubire? Amăgiri?
Și e atâta haos printre gânduri
Și mult prea multe spații între rânduri.*

*Printre cuvinte sunt atâtea îndoieli
Și-mi pare-un veac între acum și ieri
Prea multă teamă punem între așteptări
Și-atâta ezitare e între chemări*

*Atâtea neîmpliniri sunt printre vise
Și-atâta liniște-i printre vorbe nespuse
Încât nici nu mai știu... nici tu nu știi
Ce-ar trebui să faci...
Să pleci? Sau să rămâi?*

